

Liácska

(regény sok humorral)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

(2004. október 11. – 2007. május 19.)

Ülök a nappaliban a kényelmes fotelomban, egy képre téved a tekintetem. Teljes női alakot ábrázoló kép a zongorán. Nem azért a zongorán, mert sok költő megénekelte, az ilyen képeknek a zongorán van a helyük, hanem mert neki tényleg ott van a helye. Felállok, kezembe veszem, gyönyörködöm a szőke hajában, a kék szemeiben, a törékeny, nőies alakjában.

*

Emlékszem, március volt, nagyon hideg. Unokanővérem megbízott, érdeklődjek a kisfia egészségi állapota után. Ferike négy hónapos volt, agyhártyagyulladásal került a megyei kórházba. Szülei idült alkoholisták, akik a pici gyereket rendszeresen kitették az erkélyre, hogy ott aludjon a kocsijában. Megfázott, bekerült a megyei kórház gyermekosztályára. Az én feladatom volt, hogy érdeklődjek a kezelőorvosától a hogyléte felől.

*

- Csókolom a kezét, hölgyem. P. Gy. vagyok, keresném F. J. doktornőt!

- F. J. doktor vagyok, parancsoljon!

*

Érdeklődtem Ferike felől, megértettem a választ, mikor meghallottam eddig is komoly, de most kissé elcsukló hangodat. Kiestél a szerepedből, mert te sem tudtad feldolgozni még. Félórával azelőtt állapítottad meg: a négyhónapos Ferike befejezte rövid földi pályafutását. Kocsiba ültettem a szülőket, robogtunk a kórházba.

Én akkor, ennek a szerencsétlenségnek kapcsán ismertem meg a fiatal doktornőt. Azon nem volt mit csodálkoznom, hogy első látásra megtetszett a komoly, csinos Judit. Ami külön nagy hatással volt rám, hogy eljöttél Ferike temetésére is, együtt sírtál a hozzátartozókkal.

Évekig leveleztünk és telefonálgattunk, mígnem eldöntötted, feladod a vidéki karrieredet, és Pestre költöazol. Lakást vettél, sikerült megfelelő munkahelyet találnod. Ettől kezdve felfelé ívelt kettőnk közös élete. Nem éltünk együtt, mert évekig úgy gondoltuk, szükségünk van arra, hogy időközönként visszavonulhassunk az otthonunk magányába. Emlékszel arra a szigeti éjszakára? Te már nem emlékezhetsz, de bennem mindhalálig élni fog az emléke. Tudom, most megfédnél, milyen buta gondolat jutott az eszembe. Elvittelek táncolni, mert éppen Judit nap volt. Te tiltakoztál ellene, azt mondtad, nem is tudsz táncolni, de különben is szégyenled magad. Lehet, hogy könyvből tanultad, de csodálatos volt a keringő. Hidd el, mindenki úgy látta: ez a nő világegyetében mindig táncolt. Én tudom, hogy akkor először, de ezt csak én tudtam. A doktornő huszonnyolc évesen nekem ajándékozta az ártatlanságát. Ezt is csak én tudtam. Emlékszel? Azon az éjszakán megkérdezted, szeretlek-e. Én nevettem, és azt mondtam: erre most nem válaszolok. Nem is válaszoltam, de te érezted: minden porcikámban benne vagy. Azóta is bennem élsz, de akkor megfogadtam neked: soha nem fogom mondani, hogy „szeretlek.” Most büszkének kellene lennem magamra, mert betartottam a fogadalmamat. Sokat jártunk kirándulni, mert te tudtad: az egészséges élethez sok mozgásra van szüksége a szervezetnek. Merjem bevallani ennyi év után, hogy nem sikerült megkedveltetned velem a természetet? De most is az orromban érzem az őszi erdő illatát. Emlékszel, évek múlva hogy készültünk az esküvőnkre? Mi megterveztük a közös életünket. Mikor már mindenünk megvolt, csak akkor jelentkeztünk be az anyakönyvvezetőnél. Esténként ábrándoztunk a nílusi hajóútról. A legtermészetesebb volt számomra, hogy az esküvőnk napja éppen július 30-ra lett kitűzve. Előző hétvégére sikerült lemondanod a kórházi ügyeletedet, lementél az anyukádhoz, hogy még utoljára láthassa az anyuci a boldog menyasszonyt.

*

- Tessék, Pamach lakás!
- Szia Mancsi, a Győzőt keresem!
- Szia Erzsi. Adom a Győzőt, de miért sírsz?
- Ne haragudjál, adjad gyorsan!
- Győző! Judit anyukája keres!

*

Anyukád akkor nem tudta elmondani, hogy nem te voltál a vétkes, hanem az a részeg teherautósofőr, aki nem adta meg az elsőbbséget neked, és oldalról belerohant a kocsidba. Már majdnem a szüleidnél voltál, mikor bekövetkezett a visszavonhatatlan tragédia. Nem láthatalak, mert annyira szétroncsolódott a tested, hogy azt javasolták, jobb, ha nem nézlek meg. Sokan voltunk a temetésen, mert eljöttek a régi kollégáid is.

*

Nyolc év telt el azóta, én még mindig nem tudtam feldolgozni magamban.

„Dr. Füredi Judit 1962-1996 Élt 34 évet, nyugodjék békében!”

2004. Okt. 11.

Ma lennél 42 éves. A gyertyát már meggyújtottam, mert én a születésnapodra, nem a halálodra szeretnék emlékezni. Tudom, fentről azóta is figyelemmel kíséred az életemet, és hiszem: találkozni fogunk még.

* * *

Ott a sírjánál megfogadtam magamnak, kizárom az életemből a másik nemet. Akkor ez nem is fogadalom kérdése volt. Úgy éreztem, elveszítettem életem értelmét. Ehhez még hozzájárult, hogy az akkori munkahelyem is felszámolás alá került. Gyakorlatilag egyik napról a másikra állás nélkül maradtam. Szerencsére ez a problémám hamar megoldódott. Jó jövedelmező, de a munkát figyelembe véve, számomra amolyan „nemszeressem” munka volt. Gyorsan haladtam felfelé a ranglétrán, egyszer csak azon vettem észre magamat, osztályvezető vagyok, és sok-sok ember dolgozik a kezem alatt. Természetesen a beosztással együtt járt számtalan kísértés. Igazán nem tudom, mit kedveltek rajtam a nők, de tény, hogy kedveltek. Én pedig nem győztem lerázni őket. Judit halála teljesen felborította a hormonháztartásomat. Abszolút nem vonzódtam a másik nemhez. Visszagondolva az elmúlt évekre, nemhogy nem vonzódtam irányukba, de sok megélt epizód igazolja, inkább taszítottak. Például kifejezetten irritált, ha egy nő feltűnően, kirívóan öltözködött. Múlt időt használok, pedig pici túlzással még ma is igaz, bár kétségtelen, azért az évek megtették hatásukat. Emléke örökké élni fog bennem, de már csak a születésnapján látogatom meg a sírját. Akkor viszont mindig egyedül. Egyáltalán: első perctől kezdve ragaszkodtam hozzá, hogy mindig egyedül legyek a sírjánál. Jó gondolatban elbeszélgetni vele, mert hiszem, fentről figyelemmel kíséri az életemet. Hiszem, némi elégtétel a számára, hogy soha nem csaltam meg az emlékét.

* * *

Késésben vagyok, még szerencse, hogy pár kilométert kell csak mennem a munkahelyemig. Távolodom a kocsival a nagykaputól, mikor látom, megjelenik húgom a teraszon. Azt nem mondom, hogy ruha nélkül, de tény, nem túl szalonképesen. A hajáról nincs is értelme szót vesztegetni. Látom, kiabál. Visszamegyek a kapuhoz, leengedem az ablakot.

- Jajj Brumi, este elfelejtettem odaadni neked ezt a floppyt. Egy cikket írtam a HVG-be, szeretném, ha átnéznéd a számításokat! Dél körül úgymint arra járok, majd beugrom érte.

Ezzel szabályosan bedobta a kocsiba a floppyt. Majd óvatosan száll ki, nehogy rálépjen, de most sietek.

A cégnél természetes, az első, hogy átnézzem a húgocskám irományát. Floppy a meghajtóba, indítom az olvasást:

„Kérem helyezzen be lemezt a meghajtóba! Kilépés, ismét, mégse?”

Ki volt az, aki ilyen értelmes kérdéseket írt be a Win98-ba? Naná, hogy ismét és naná, hogy mégse. Nem kompatibilis a meghajtóm Évi gépének meghajtójával. Ilyen korán egyedül csak a főnököm van bent. Vezérőrnagy, de én nem ezért szeretem. Rohanok hozzá a biztonsági berendezéseken keresztül.

- Ne haragudj, az Évi ideadott egy cikket, amit át kéne néznem számtani vonatkozásban, de az én gépem nem hajlandó érzékelni a lemezt.

- Gyere komám, üljél le, hoci a lemezt!

Hurrá, a főnöké megegyezik az Éviével. Az örömöm nem sokáig tartott, látván, ami megjelent a képernyőn:

„Drága kis cicám! Soha nem fogom elfelejteni a péntek estét. Ha addig szerettelek, azóta bolondulok érted. Te kis szégyenlős. Miért zavart az, hogy megláttalak bugyiban? ...” stb.

Láttam a főnök szemein, megjelent előtte a húgom kosztüm nélkül. Azért ez nem semmi, egy csapásra két legyet. Elvégre is jól ismeri az Évit, de az megállapítható, nem ezt a cikket akarta beküldeni a HVG-nek.

* * *

Győző, ezt jól megszoptad - mondhatnám magamnak, mert amúgy jóban vagyok saját személyemmel. Fel is szoktam nézni magamra. Olyankor ki nem fogyok a dicséretekből. Szabadidőmben sziporkázó gondolataimat leírom. Úgy három évvel ezelőtt jött ki rajtam ez a furcsa rögeszme, hogy nekem írnom kell. Ha már nincsenek szerelmeim, legalább a regényeimben mozgassam meg a fantáziámat. Kétségtelen, úgy írom őket, hogy közben tudom, soha senkinek nem adom oda elolvasni, mert nem szeretném, ha rossz véleményt alkotna rólam az Olvasó. Sajnos alkothatna, mert más vagyok írásban és más az életben. Mennyiségeket összeadva, eddig három és fél regényem van saccra. Ebből négy darab háromnegyed részben van megírva, egy pedig félig. Ez összeadva három és fél. Évi húgom butaságnak tartja, amolyan pótcselekvésnek. Miközben arra biztat, keressek egy hozzám illő hölgyet, tulajdonképpen neki sincs senkije. Pontosabban, néha van, de mire Mancival (az anyánkkal) feleszmélünk, addigra az illető szublimálódik. Szegény Mancsi, soha nem lesz unokája, ha két ilyen mihaszna gyereket szült a világra. Márpedig igencsak úgy néz ki. Az én nagy szerelmem az Adrika, akivel nagyon szép életet élünk a regényemben. Valamikor, mikor megépült az új házunk, elképzelttem egy kombináltszekrényt a nappaliba, amit le is rajzoltam magamnak, aztán nyakamba vettem a várost, hogy olyat keressek. Csodák csodájára rátaláltam. Ezek szerint valakinek szintén van még ilyen kifícamodott ízlése, aki megtervezte ezt a szekrényt. Adrika, az ideális nő, megszületett a fantáziámban. Nagyon szeretem őt. Olyan kis aranyos és okos, meg még szép is. A gonosz húgom azt mondja, csináljak úgy mint a szekrényvásárlással, csapjam a hónom alá a regényemet, sétáljak a városban, és skubizzam a csajokat, hátha egyik bejön. De hát az a baj, ha beleképzelem magamat, elkezd futkosni a hideg a hátamon. Azt hiszem, aggregénynek születtem. Annyira jól érzem magamat ebben a szerepemben, hogy eldöntöttem, továbbadom a stafétabotot. A fiam is aggregény lesz. A borzasztó, hogy ezen tényleg elfantáziáztam a múltkor, aztán a kétharmad visszarázott a valóságba, mondván: nincs is fiam. Tényleg, az aggregénységnek egyik hátránya, hogy nem születhet belőle gyerek. Húsz éve vagyok aggregény, de még egyetlen gyerekem sincs. Egyszer majdnem volt, de azt itt nem

szeretném részletezni. Elég annyi, hogy a bíróságon találkoztam először az anyával, aki apának nevezett meg engem. Bevallom, akkor nagyon rosszkedvű voltam, mert majdnem apává tettem, miközben az alkotás örömeiben sem volt részem. Sőt, ennyi nőtlen év után lényegében abban sem vagyok biztos, hogy az alkotás örömmel jár.

* * *

- Szia Győző!

- Szia, te billentyűk Paganinije. Mi járatban felém, Miki?

- Karácsony előtt lenn voltam a Pistával Nőtincsen, ott hagytam a harmonikát. Holnapután, lévén Szilveszter, szükségem lenne a hangszerre. Nem tudnál velem holnap lejönni Nőtincsre?

- Tudod, hogy ilyenkor, az ünnepek között ráérek, de azért megkérdezem, miért nem visz le Gyöngyike?

- Tudtam, hogy rákérdezel. Azért nem akarom, hogy ő vigyen le, mert mikor lenn voltam, elmeséltem, hogy van egy ... cimborám, és felkeltettem az érdeklődésüket irántad.

- Hirtelen milyen salonképes lettél, hogy még két fül között sem mondod ki, ami számomra hízelt: egy fasza cimborád.

- Nem akartam megsérteni a pórias stílusommal a doktor úr lelkivilágát.

- Megvettél kilóra. Elviszlek Nőtincsre, csak tudnám, hol van, mert útlevelem momentán nincs.

- Nógrád, és nem azt akarom, hogy elvigyél, hanem azt, ereszkedjél le hozzánk, földi halandókhöz, menjünk le busszal!

- Nem akarom a forintjaidat rabolni, ezért nem kérdezek rá az okára, miért ne kocsival hozzuk haza a dögöt. Egye fene, majd lihegünk.

- Pista mondta, hogy busszal menjünk.

- Megdumáltál. Bár fogalmam sincs, ki az a Pista, de máris a szívem közepébe zártam. Mindenesetre örülök, hogy nem azt találta ki, biciklivel menjünk.

- Győző, te nem is tudsz biciklizni. Emlékszem, mikor egyszer az udvarunkon felültél a Gyöngyi 24-es gyerekkori biciklijére. Azt mondta Gyöngyike, a Brumi úgy néz ki a biciklin, mint majom a köszörűkövön.

- Mondd meg a pedagógusok gyöngyének, ez egy ki nem egyenlített számla a részéről!

- Tehát akkor lejössz velem busszal?

- Azért megmondhatnád, ki az a Pista?

- Az Anna férje.

- Mikikém, ezek után lebeszélni sem tudnál a Pistáról. Nyammogjad el, mikor menjek holnap érted, és számíthatsz rám!

- Gyöngyi egybeterel bennünket, kivisz a buszpályaudvarra. Hétkor indulunk. Tehát, hogy legyen helyed a buszon, hatkor megyünk érted.

- Az úr legyen veled és a te lelkeddel!

Közöltem a kétharmaddal, holnap Nőtincsre megyek. Mire is Évi diszkrét nyihogásban tört ki. A primitív alak, aki nem tudja, hogy nem copfokról van szó. Nőtincs a világ közepe, és mi holnap oda megyünk.

Lapulok a szobámban. Az éjszaka nyugodtan telt. Holnap új ismerősök, előtte Győző nagyon felspanolja magát, tehát nem tud aludni. Reggel megérkezett a Skoda. Lapítottam a hátsó ülésen. Szótlannak tűntem az uzsonnászsákom mellett. Kaját ugyanis vittem magammal, mert nem szeretek idegenben étkezni. A busz időben indult, s mivel ünnepek között voltunk, alig volt utas. Egymás mögött ültünk a Mikivel. Azt mondta, ő is az ablak mellett akar ülni, mert legalább nézheti a tájat. Ez a marha, pont akkor mondta, amikor a felső lépcsőre léptem jegyet venni. Tudniillik, Miki nem lát. Útközben többször hátra szóltam neki:

- Jól látsz, mert ha nem, helyet cserélhetünk, nálam tisztább az ablak!

Érkezésünk előtt felvetődött bennem a kérdés, én nem tudom hová kell menni Nőtincsen, a Miki nem lát, hogy fogunk odajutni? De ő közölte, kijön a buszhoz a Pista. Mielőtt megálltunk volna, láttam, a megállóban egy aprócska hölgy toporog a metsző hidegben. Aha, ő lehet a Pista. Én szálltam le először, segítettem Mikinek. Összenyalakodtak a hölgykülsejű Pistával, majd engemet is megbélyegzett két orcámon a bájos hölgy, mikor megtudta, hogy én vagyok a Győző. Kiderült, ő nem a Pista, hanem az Anna. Pár perc séta után és csúszkálás közepette eljutottunk a házhoz. A kapuban barátságosan csóválta a farkát, de azt mondta Anna, ne féljünk tőle. Azért ő ment előre. Tényleg nem harapott meg, csak egy kicsit gyomor-szájba vágott a mellső lábaival. Aranyos kutya. Közben kinyílt a ház ajtaja, megjelent az ajtóban egy húsból lévő másik ajtó. Esküszöm, elzárta a bejáratot. Diszkréten hátra maradtam, előre tuszkoltam a Mikit. Következtek köztük a Brezsnjev-Kádár-féle puszik. Na, ezt kihagytam volna szívesen. Hirtelen változott a kép, eltűnt a hústorony mögött a Miki, én pedig szembekerültem vele, mögöttem a szelindekkel, aki buzgón szimatolta a fenekemet. A hústorony volt a Pista, aki beharsogta az udvar levegőjébe nevét, és közölte, érezzem magamat otthon náluk, miközben lapát tenyerével megmarkolta a mancsomat, a másik tenyerével rácsapott a kézfejemre is, valamint szintén pecsételt a képesfelemen. Majd benn a házban, ha lesz egy kis lehetőségem, törölközni fogok. Pillanatok alatt előkerült a kerítésszagató. Kezédnek nem rossz, mert tudom, ezután oldódni szoktam. Oldódtam is a második pohár után. Szerintem nem telt el fél óra az érkezésünktől, a doktor úr megszólításból lazán Brumi lettem. Nem akarom részletezni a reggeli fogásai mellé fűzött szöveget, de tény, hogy mindig valamiféle felszólítással kezdődött, én körülnéztem mindannyiszor, de nem tudtam, hogy kit.

(Remélem, elég homályosan írtam le a kötőszavakat.)

Utálom a libasültet, de a pálinka és a cseresznyepaprika után már mindegy volt. A kenőmájas kenyér pedig maradhat a táskámban. Dél körül a „Mikikém” nyakába vette a herflit, és beledültünk a falu csendjébe:

„Egy Jóska van a faluban, én meg az Ürögi Pista.”

Pista pedig üvöltés közben időközönként biztatta a barátomat, „csak húzzad, Mikikém, majd én itatlak!”. Istenien éreztük magunkat. Majdnem felkértem a Pistát táncolni, de sajnos rossz időpontot választottam, mert akkor éppen azt üvöltöttük:

„Asszony lesz a lányból, bimbóból a rózsa.”

A tánc elmaradt, de jött az ebéd. Nem tudom, milyen ízű volt, igazán azt sem, miket ettünk, de azt tudom, minden fogás előtt cseresznyepaprikát diktált belénk a hústorony, valamint ittuk a feljavított nőtincsi bort. Olyan édes volt, csak úgy itatta magát. Délután megnéztük a Bandit. Először féltem tőle, mert nagy és patkó van rajta, valamint amikor Pista kinyitotta az istálló ajtót, barátságtalan nyerítéssel fogadott. Én akkor tudtam meg, Miki is tud nyeríteni. Akarta Pista, hogy lovagoljak egy kicsit, de elhárítottam, mondván: majd inkább a Miki. De arra meg azt mondta, öreg már a Bandi, és alig lát. Nem lenne túl szerencsés a Miki-Bandi páros. A Pista persze nem tudta, de akkor már én is alig láttam. Támaszkodtunk az istálló falának, beszélgettünk. Úgy emlékszem, mindhárman egyszerre mondtuk a magunkét. Ekkor érkezett

Anna, hozta az italt, amivel áldomást kell inni a férje egészségére, mert hiszen a minap István volt. Maradék látással végignéztam a hústornyon, akinek most fogom üríteni poharamat az egészségére. De ha csupán szeretetből megkínálna egy jobb horoggal, repülnék át a kerítésen a szomszédba. Zúgva szállnék, mint a győzelmi zászló. Én barom, ennek hangot is adtam, ahogy láttam hármunkat egymás mellett. Hát egyikünk sem kákabelű, az biztos. Mondtam, ez fölösleges volt, hiszen kicsattanunk az egészségtől mindhárman. A találékony háziúr persze megtalálta az ürügyet a következő pohárra. Anna, na ő nem tartozik velünk egy súlycsoportba. Amolyan girnyócskának mondhatnám, de nem mondtam. Minden mindegy alapon, ürítettünk az ő egészségére is. Félttem, hogy következnek a rokonok, ezért óvatosan felvettem Mikinek, ideje lenne hazaindulnunk. Az uzsonnáról sikerült közös erővel lebeszélünk a háziakat. Fogtuk a harmonikát, a kenőmájas kenyereket tartalmazó táskámat és egy háromliteres demizsont, amit muszáj volt magunkkal vinni az útra. Kaptunk még turistapoharakat is hozzá. Milyen szerencse, hogy a megálló után előttük meg el a busz. Kiállt Pista az útra, kedves szavakkal megállította. Pesten tömegközlekedéssel jutottunk haza, mert Gyöngyikének programja volt, az Évi pedig még reggel kijelentette, ő nem. Ő nem fog kijönni élénk. Valamit érezhetett a testvérhúgom. Hideg volt, nagyon hideg, és olyan józanok voltunk, mire hazaértünk, mintha nem is zuhlottunk volna egész nap.

* * *

Januárban Miki barátomnak sikerült az egyik levelezőlistán összetűzésbe kerülni a moderátorral. Érkezett is magánlevél formájában az istenáldás a címére, több személytől. Az egyik (nevezett Blanka), aki felkeltette az érdeklődését, és intenzív levelezésbe kezdtek. Blanka elárasztotta a szösszeneteivel, Miki pedig szívesen olvasta őket, aztán egyszer csak hirtelen elmaradt a szösszenetek küldése. Ekkor döntöttem, megnézem magamnak azt a hölgyet, aki csak úgy megszakítja a levelezését a barátommal. Kapóra jött, hogy éppen abban az időben indított egy saját listát. Beindultam, hátulról mellbe. Barátomtól minden információt begyűjtöttem a személyére vonatkozóan, és azon szándékkal, hogy magamba bolondítom, jelentkeztem a szerveren keresztül a listájára.

„Date: Sat, 5 Feb 2005

Listára a jelentkezésed sikerült, azonban a lista moderatorának ezt meg jova kell hagynia - varj türelmesen.

Ha ez a közeljövoben nem történik meg, esetleg írd a tulajdonos@primlista.hu címre, és érdeklödjel.

*

Date: Sun, 07 Feb 2005 12:51:50

Subject: Elnézést kérek, az esetlegesen fölösleges zaklatásomért!

Tisztelt Uram! (Ámbátor ebben sem vagyok biztos, hogy egyáltalán élő címre írok.)

Feliratkoztam a listájukra, amit a szerver vissza is igazolt, de szükséges a tulajdonos jóváhagyása, amire két napja várok. Kénytelen vagyok arra gondolni, hogy ez a lista ugyan létezik a primszerveren, de a valóságban már nem működik. Kérem, ha az e-mailem a véletlen folytán mégis célba érne, tegyék lehetővé, hogy részt vegyek a lista tevékenységében!

Pamach Győző

*

Date: Sun, 7 Feb 2005

Kedves Győző!

Bocsánatkéréssel tartozom, mert figyelmetlen voltam. Még ma is dolgoztam, készültem a holnapi napomra, bár ez Önt nem vigasztalja. Azonnal intézkedem, ha még nem vesztette el a türelmét, és szándékában áll csatlakozni.

Csak remélni tudom, hogy velünk lesz.

Szeretettel: Blanka

Ui: Lassan-lassan alakul a taglétszámunk, s akkor indulhatunk is. :-)) Ha nincs ellenedre, tegeződhetnénk.”

Stratégiaim szerint erre a levélre nem reagáltam. Várakozó álláspontra helyezkedtem. Nem volt hiábavaló.

„Date: Thu, 10 Feb 2005

Kedves Pamach Úr!

Tájékoztatatom, hogy feliratkozását a listára köszönettel vettem. Sajnálattal vettem tudomásul, hogy két teljes napot kellett várakoznia, ami az én figyelmetlenségemnek tudható be.

Ezúton szeretném szíves figyelmébe ajánlani azt a nem elhanyagolható tény, hogy mulasztásomat azonnal orvosoltam, amint kézhez kaptam levelét, de választ mély sajnálatomra mind a mai napig nem kaptam Öntől.

Összegzőképpen úgy gondolom, mégsem volt annyira sürgős Önnek a listára történő feliratkozás. Amennyiben nincs igazam, kérem nézze el nekem.

szeretettel: Blanka”

Vártam egy napot. Akkor aztán úgy döntöttem, tovább nem nyújtom a rétestésztát, mert a végén, ahogy felvett a listára, úgy ki is töröl. Mivel tudtam a munkahelyi telefonszámát a barátomtól, pénteken kora délután felhívtam telefonon. Egy nagyon kellemes, fiatalos női hangot hallottam a vonal másik végén, ami megerősített az elhatározásomban, bizony ebből komoly kapcsolatot fogok kiépíteni. Sokat beszélgettünk, és hallani lehetett a hangján, hogy mennyire örül a megismerkedésünknek. Majd miután elkészöntem tőle, pár perc múlva kaptam egy e-mailt.

„Date: Fri, 11 Feb 2005

Szia kedves Győző!

Most 15.37 körül van az idő, és nagyon kiborultam, de Te megvigasztaltál. Most csak ennyit, ahogy hazaértem, remélem megélem, azonnal írok annak reményében, hogy mihamarabb válaszolsz, amit természetesen nagyon várok.

Szeretettel a szó valódi értelmében: Blanka”

Eddig elég gyorsan eljutottunk, talán gyorsabban is, mint reméltem. Felkeltettem az érdeklődését irányomban, és megesküdtem volna, hogy este írni fog. Tévedtem. Nem írt, csak másnap, szombaton este. Mivel allergiás vagyok a felelőtlen ígéretésekre, mi sem természetesebb, hogy a vasárnap reggeli válaszómban alaposan megleckéztettem. Még aznap több levélváltásunk volt, sőt, egy verset is írt hozzám. Szóval mit tagadjam, jól éreztem magamat lelkileg vasárnap este. Akkor persze még nem jutott el a tudatomig, hogy szándékom szerint őt akartam magamba bolondítani, de alighanem kölcsönösre sikerült.

* * *

„Szia Édesem!

Nem tudom, milyen hőmérséklet van nálatok a hegyen, de mondhatom, felénk hideg a február. Tegnap napközben elromlott a cirkónk, ezért a ház ideiglenesen átváltozott hűtőszekrénné. Telefonáltam a gázszerelőnek, de csak mára ígérte a látogatást. A szokásostól eltérően indult a reggelem, mert menekülőre fogtam a hidegházból. Legalább a cégnél meleg van. Beültem a kocsiba. Miután az utcán magam után be akartam zárni a kaput, az anyukám magához szólította kisfiát. Lényeg: a baj nem jár egyedül, de akkor legalább kettesben járna, ám nálunk ez nem így volt ma. „Az emeleti fürdőszobában folyik a WC-tartály” - mondja anyukám. Én is mondtam, de csak magamban. Különben pedig szolgálatkész vagyok, legalábbis családon belül. Irány az emelet! Nem kell létra. Állok a deszkán, amúgy öltönyben és nyakkendőben. Percek alatt megállapítottam: a tartály üres, viszont a cső mellett folyik a víz. Miután megvolt a diagnózis, irány a műhely, ahol keresem a célszerszámokat. Hol van már azaz időszak, amikor egy árva konzervnyitóval szereltem fel a fürdőszoba ajtóra egy fogast? Mi már gazdagok vagyunk! A doktor úrnak saját franciakulcsa van, méghozzá kétféle, hogy legyen választék is. Dörzspapír, két franciakulcs, csavarhúzó és fogó, mert az mindig nálam van, ha alkotok. Irány ismét az emelet. Azt hiszem, azt már írtam neked, nálunk házirend van. Természetesen a cipő a földszinti előszobában marad, szépen zokniban, öltönyben, szerszámokkal masírozok az emeleti fürdőszobába. Hogy minden kéznél legyen, ne kelljen leugrálni a kagyló tetejéről, elhelyezem a célszerszámokat a tartály körül. Persze ideges voltam, mert már illett volna a munkahelyemen lenni. Az egyik franciakulccsal meglazítom a csatlakozó hollandert. Naná, hogy azonnal spriccel a víz! Hogyne spriccelne, ha előtte nem zárom el a főcsapot! Jobbról kapom a hidegben a hidegzuhanyt, miközben a rohadt franciakulcs, ami éppen a tartály szélén pihent - mintha gúnyolódni akarna velem - fejest ugrott a tartályba. Utólag megállapíthattam, nem volt üres a tartály. Az alján éppen annyi koszos víz volt, hogy engemet szemközt beterítsen. Arról a robajról már nem is beszélve, amit egy ilyen nehéz kulcs tud okozni, mikor beleesik egy műanyag akármibe. A lényeg a végeredmény. Megcsináltam a tartályt. A baj csak az, hogy most egész nap idegeskedni fogok, mert a szerszámokat ott hagytam a tett helyszínén. Nem tudom, mennyire vagy vizuális alkat. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy az anyám napközben elhelyezkedik a WC-kagylón. Gondolataiba merül, egyszer csak fentről egy franciakulcs hátbavágja. Biztos vagyok benne, rosszul fog esni neki. Nagy baja persze nem lesz tőle, mert olyan hideg van a házban, hogy WC-re is csak télikabátban mehet.

Mivel ilyen aranyos voltál ma reggel velem, hogy rámuszítottad a hangpostádat, kapsz még egy történetet. Bevallom, hosszú évekig úgy gondoltam, a cseresznye a piacon terem. Ott van föld is meg minden. Én, mint gyerek, a piacot, a földet, a cseresznyét, meg a tájszólást valahogy összefüggéseiben láttam. Egyik sincs meg a másik nélkül. Idesorolhatnám a kukacot is, de mióta számítógépezek, azt már egy másik oldalra könyvelem el. A lényeg: pár évvel ezelőtt meggazdagodtam. Vettem a hegyekben egy hétvégi házat. Az előző tulajdonos a fákat magával vihette, mert házat és egy hozzá tartozó telket vettem mindössze. Víz, gáz, villany volt, de a természetből csak a fűvet vettem meg. Nem kell, ecseteljem neked: megvan a magamhoz való eszem. Ha telek, szeretném, ha saját fáim lennének. Megbeszéltem egy barátommal, hogy veszünk csemetefákat, amit segít elvetni. Tudom, nem ez a helyes kifejezés, de mi elvetettük azon az ominózus vasárnapon, hogy ebből valaha is gyümölcsös lesz. Nem ez volt a szándékunk persze. Hét darab fát gyűrtünk be a kocsiba. Először kicsit áztattuk az ágait, mikor leértünk. Azóta persze már tudom, a csemetefákon néha van egy kis cetli, amin rajta van a növény neve latinul is meg akár magyarul is. Azt már említettem, nem tudok latinul. Igaz, cetlik sem voltak. Blanka édes, te úgy még nem láttál földet művelni, ahogy ezt egy matematikus és egy történész csinálta. Csak a történelmi hűség kedvéért: volt egy csákányunk, volt egy ásónk, volt egy baltánk, volt két nyelünk és egy kapafej. Ezeket együtt vettem

a házzal. A szebbik nyelet reggel társítottuk a kapafejjel. Nem volt stabil a társítás, de végül is majdnem kitartott estig. Néha leesett, de volt a kocsiban szög és egy balta, amivel lehetett szögelni. Lidércálom az egész. Elültettük a hét fát. Hazafelé meséltem a cimborának, én már hét szilvafás nemes vagyok. Mellékesen szólva szilva egy sem volt köztük, de ez mindegy is. A lényeg: a következő héten lementem, mert a volt tulajdonos a szomszéd községben lakott, és volt egy kis elszámolnivalónk. Mikor leindultam, még úgy gondoltam, én fogok vele elszámolni, de amint találkoztunk a telken, ez homlokegyenest ellenkezőjére fordult. A párbeszédet nem akarom részletesen leírni, pedig hidd el, pontosan emlékszem rá. Mindenesetre megkérdezte: „A tanár úr ilyen figyelmes, hogy az ausztráloknak ültet gyümölcsfát?” A tanár úr pedig érezte, lazul talpa alatt a talaj, és nemsokára ő maga is a föld túloldalára kerül. Kiderült, kettő fát fordítva ültettünk el. Olyan egyformák voltak a gyökerei meg az ágai. Most már persze tudom, nem voltak egyformák, mert az ágakon nincsenek hajszálgökök. Szegény fák! Fejjel lefelé álltak legalább egy hétig. Úgy a fejükbe szállt a vér, hogy azokból bizony soha nem lett gyümölcsfa. A másik öt viszont megeredt. A szomszédok ugyan azt mondják, a tanár úr bonsait ültetett, de én nem hiszek nekik. Végül is öt évesek, és már majdnem olyan magasak, mint én (176 cm).

Kérem szépen az együttérzésedet! Ugye, nem vetsz meg érte, hogy inkább elméleti, mint gyakorlati ember vagyok? Nekem nem tanították az egyetemen a kertészetet. Persze, van fűnyíróm. Szoktam is javítani, ha zárlatos a zsinórja. Ahhoz már nagyon értek. Fogok én érteni a gázszereléshez is. Mindenesetre böngésszed a napilapokat, de csak akkor, ha tőlem nem kapsz levelet! Lehet, hogy nem lesz kiírva a nevünk, de mi voltunk hárman, akik gázmérgezésben hunytak el, mert szakszerűtlenül lett javítva a cirkó. Ma délután ugyanis, ha addig nem kerül elő a Józsi, kíméletlenül fogom a franciakulcsokat, és javítom a cirkót.

További jó munkát kívánok, a puszikat pedig köszönöm. Gy.”

* * *

Ilyenkor illetem Bell papát negatív jelzőkkel, mikor belemerülök a munkámba, és megszólal valamelyik telefonom. Ráadásul gyarapodott a készülékek száma, mert kénytelen voltam venni egy mobilt, hogy vele is tudjak kommunikálni, elvégre hivatali telefonon nálunk nem szokás. Márpedig az elmúlt két hétben igencsak megváltozott az aggregény élete. Azt persze nem merném állítani, hogy szerelmes lettem én is, mert még a gondolattól is borsószik a hátam. Nem vagyok szerelmes, csak róla álmodom, és naponta akarom hallani a hangját. Ezért vettem egy mobilt. De most éppen a házi szólalt meg:

- Tessék!

- Főnök, te vagy az?

- Az vagyok, de nem mindenkinek. Most például nem tudom a hangodból megállapítani, ki vagy, ezért nem biztos, hogy a főnököd vagyok.

- Kösz. Ennyi elég volt, hogy megbizonyosodjak. Ez a filozofálgató szókicsavaró, csak a Győző lehet. Szia főnök, a Marosi Gyuszi vagyok.

- Szia, Gyula! Mondd gyorsan, mit akarsz, mert nem érek rá!

- Akkor nem érdekes.

- Jajj, ne kéressed magad, nem vagy te szűz kislány!

- Be akartam hozzád menni, valamit megbeszélni, de majd máskor.

- Gyere, egyedül vagyok, és szánok rád öt percet. Juditnak szólok, hogy engedjen be.

Mire a titkárnőm kegyeskedett tudomásul venni a jelzésemet, a kolléga ott volt.

- Győzőkém, hogy vagy mostanság?
- Ez az a fontos megbeszélnivaló? Miben reménykedtek, cimbora, hogy a főnök beadja a kulcsot?
- Ne haragudj, azért kérdeztem, mert furcsákat hallani rólad az épületben.
- Furcsákat? Vedd úgy, hogy igaz minden, amit pletykálnak rólam! Legfeljebb ha lesz egy kis szabadidőm, megnevezed a főkolompot, én meg rálépek a nyelvére aztán jól hanyatt vágom.
- Hihihih! Ez jó. Na mindegy. Azt beszélnek, hogy buzi a Pamach.
- Feltételezem, mivel neked családod van, mi több, úgy tudom, két szép lányod is, aligha okozok csalódást azzal, hogy emlékeim szerint én is heteroszexuális vagyok. Igaz, manapság nem gyakorlom, de a régmúltból nem úgy emlékszem, hogy a saját nemem iránt éreznék vonzalmat. Te például egy jóképűnek mondható fazon vagy, mégsem izgulok rád.
- Ne haragudj, tudom, mindenkinek a magánügye, de én nehezen fogadom el a másságot, márpedig kérésem lenne hozzád.
- Vezessed elő, aztán majd eldöntöm, hogy buzi vagyok vagy sem.
- Még egyszer kérek, ne haragudj! Arról van szó, hogy a kisebbik lányom fejébe vette, egyetemre jelentkezik.
- Nyugodj meg, nem tanítok az egyetemen, bár akkor sem lennék veszélyes a lányodra, ha buziként tanítanék. Úgy emlékszem, jövőre fog érettségizni.
- Nem. Az idén érettségizik, és matematika szakra akar jelentkezni. Nem rossz tanuló, csak az a baj, hogy kevés a szorgalma. Márpedig én szeretnék biztosra menni. Vállalom az anyagi áldozatot, de akkor legalább tudom, hogy felkészül rendesen az érettségire meg a felvételire is.
- Tehát ha jól sejtem, azt szeretnéd, hogy korrepetáljam? Akkor most őszinte leszek, bár kínos a helyzet. Tudnod kell, nem szoktam tanítványokat vállalni, vagy legalábbis csak nagyon ritkán. Viszont ha vállalom, akkor azt nagyon komolyan veszem, aminek velejárója, hogy meg is kérem az óradíjamat. Ráadásul csak úgy vállalom bárkit, ha a helyembe jön.
- Ez utóbbival semmi bajom, mert ki tud hozzátok menni az én kocsimmal. Mivel ismerlek, tudom, hogy komolyan veszed a munkádat, nem véletlen, hogy bennünket, beosztottakat is ugráltatsz. Ezért szeretném, ha te tanítanád. Mondd, mennyi az óradíj, amit kérsz, és természetesen ne baráti alapon állapítsd meg! Azt nem szeretném.
- 4000 az óradíj, de teljes órákban számolok, tehát nem vagyok annak híve, hogy közben szünetet tartani. Ha egyszerre két óra, akkor az nálam 120 perc.
- Milyen napon tudnád vállalni?
- Csak a szombat délután jöhet számításba, mert hét közben este hat körül érek haza.
- Ezek szerint szombaton, azaz március 5-én tudnád fogadni?
- Igen, nincsenek betáblázva a szombat délutánjaim, de azért megjegyzem, ti Budán laktok, legalább félóra, hogy onnan kiautózzon hozzánk, aztán ugyanannyi vissza is, nemigen éri meg egyórás konzultációért.
- Nem egy órára gondoltam, illetve ezt még nem is mérlegeltem. Ha hetenként egyszer megy hozzád, hány óra lenne az optimális?
- Nézd, Gyuszikám! Határozzunk meg alkalmanként négy órát! Én szombaton megismerem a lányodat, felmérem a tudását, és azt, mennyire szorgalmas. Ha nem látok benne fantáziát, akkor hétfőn közlöm veled, és természetesen abban az esetben nem foglalkozom vele többet,

mert a lelkiismeretem nem vinne rá, hogy kizsebeljelek eredmény nélkül. Viszont ha fantáziát látok benne, akkor garantálom neked, hogy felkészítem a felvételre meg az érettségire. Ha nem sikerül a felvételi, az nem a tudásán fog múlni.

- Köszönöm, erre számítottam tőled. Tudod, találnánk tanárt a környékünkön is, de én benned bízom. Ismerlek vagy öt éve, és tudom, hogy maximalista vagy a munkában, amit tőlünk is elvársz. Remélem, Julika nem fog csalódást okozni, és látsz benne fantáziát. A zsetont meg összekaparjuk a feleségemmel. Végül is, három hónapot kibírunk az eredmény érdekében.

- Azért arra számítsál, három óránál kevesebbnek nem látom hetenként értelmét, tehát ez tényleg komoly kiadás nektek havonta.

- Mindegy, a nagyobbik lányom nem teljesítette az elképzelésünket, Julika sokkal komolyabb. Maradjunk a heti négy óránál, ha látsz benne fantáziát!

- Akkor szombaton fél háromkor várom a kislányt, tessék itt van a címem leírva!

- Kösz főnök, és ne haragudj a bevezetésemért!

- Megértelek. A homoszexualitás születési rendellenesség, és ilyen emberekkel szemben óvatosság vagyunk, mert bár lehet nagyon rendes, de ezt csak ismeretség után tudhatjuk meg róla. Nyilván nem szeretnéd a lányodat ilyen helyzetbe hozni. Bár jelen esetben nagyobb veszély a heteroszexualitás.

- Nekem nem, mert ismerlek, csak ez a szóbeszéd elbizonytalanított.

- Rendicsek, akkor ahogy megbeszéltük, és most megengedem, hogy visszamenj a szobádba, mert vár a munka. Tudod, holnapra várom azt a kimutatást tőled.

- Meglesz még ma.

* * *

Este hét óra van. Ülök itthon a szobámban, egy kimutatáson dolgozom. Hallom, csengetnek. Beindul az egészséges reflexem. Senki nem említett olyat, hogy fel fog keresni, tehát a továbbiakban nem érdekel, ki csenget. Még kétszer megismétlődik a csengetés, de én csak valahonnan távolból hallom. Kivágódik a szobám ajtaja, megkezdődik a furcsa társalgás a húgom kezdeményezésében.

- Nem hallod, hogy csengettek?

- De hallom.

- Akkor miért nem mégy kaput nyitni?

- Mert nem engem keresnek.

- De, igenis téged!

- Ki az?

- Egy alacsony, köpcös.

Közben ismét megszólal a csengő, de én gondolkodásba merülök. Számszerűségét tekintve, szerény ismeretségi körömből egyetlen alacsony köpcös jelenik meg a szemem előtt, de ő tavaly meghalt.

- Nem lehet, hogy téged vagy a Mancit keresik?

- A Manci is kinézett az ablakon, engemet pedig nem szoktak ilyen kaliberű fazonok keresni.

Hihetetlen, de ötödször is megszólal a csengő. Naná, ég a nappaliban a villany. Hát akkor kimegyek. Nem nézek ki az ablakon, mert ha alacsony és köpcös, akkor csak engemet kereshet. Drága kis húgocskámat kizárólag a magas, délceg urak kereshetik. Tudnám, akkor miért szingli, hiszen szokták olyan fazonok keresni.

- Na végre, csakhogy kijöttél, Győzőkém. Már azt hittem, haragszol rám.

Bamba képet vághattam, mert egyből láttam az értelmetlenséget sugárzó arcából, felfogta, nekem bizony fogalmam sincs, ki lehet ő. A helyzet csak bonyolódott, mikor ismét megszólalt:

- A Feri vagyok, tudod...!

Feri, hogy dögölnél meg a nevednapján, ámbátor december 3. még nagyon soká lesz. Addig pedig nem szeretnék a kapu belső oldalán szobrozni. Itt áll a kapum előtt egy alacsony, köpcös Feri, kezében virágcsokorral. Még nem nyitom ki a kaput, mert egyrészt bizalmatlan vagyok, másrészt nem akarom, hogy huzat legyen. Ez isteni szöveg. Erre szoktak hajnalban felébredni a szomszédaim, amikor távozom itthonról, és a húgomnak hangosan mondom:

- Zárd be gyorsan a kaput, mert nagy a huzat!

A környezetem megszokta a kapun a táblát:

„Nem biztos, hogy szól a csengő, ezért szíveskedjék erősen kopogni!”

Közben kiderült, ez a kedves Feri valamikor az építkezésénél dolgozott, és most nincs munkája. A Laci pedig azóta elzüllött, mióta a házam felépült. Próbált volna még másokról is mesélni a rács túloldalán, de nekem ennyi elég volt, hogy megnyíljon a kapum előtte. Betessékeltem a nappaliba.

- Győzőkém, ezt a kis piát neked hoztam, a virágcsokrot pedig a kedves feleségednek.

- Jajj, te milyen figyelmes vagy Ferikém. Foglaljál helyet! Ha nem haragszol, a szép csokrot vízbe teszem, majd átadom a feleségemnek.

Amikor kihátráltam a fürdőszobába a vázával, láttam, az emeleti ajtóban megjelenik a potenciális feleségem, Évi személyében. Kicsire nem nézünk. Feleség nincs, hűg viszont van. Majd bemutatom, mint feleséget. Megfeledkeztem róla, hogy annak idején, mikor nálunk építkeztek, nyilván a húgomat is megismerte, hacsak látásból is. Visszamentem, középre tettem a vázát, majd leültem.

- Mesélj, mi járatban nálam!

Közben leért a kíváncsi-náncsi, aki alacsony köpcösöknek nem nyit kaput, de a világ kincseért sem szeretne kimaradni az én megbeszélésemből.

- Ferikém, engedd meg, hogy bemutassam a feleségemet!

Isteni volt szemtanúja lenni két hirtelen megvilágosodó elmének.

- Szia, Feri! Hát te itt?

- Szia, Évi! Nagy kópé a te öcséd. Még hogy te vagy az ő felesége?

Már-már leforrázva éreztem magamat, amikor rájöttek, ismerik egymást, de gyorsan felocsúd-
tam. Ez az „öcséd” igazán jólesett. Én 41, Évi 36 éves.

* * *

Azt hiszem, nem értek az üzlethez, bár eddig határozott véleményem volt, hogy igen. Mégis hétről-hétre erősödik bennem a bizonytalanság. Úgy kezdődött, hogy Marosi kolléga rám bízta a lányát, hogy tanítsam. Az első konzultációs napon kiderült számomra, ennek a kislánynak nem tanításra, legfeljebb nevelésre van szüksége. Fog az agya, mint a borotva,

ugyanakkor ötpercenként kell figyelmeztetni a feladatára. Egy kedves, udvarias, majdnem 19 éves kislány. Mindhármunkra jó benyomással volt az első találkozásunk vele. Megjelenésében komolynak mondható, de ez a komolysága az együtt töltött órák alatt elég szépen oldódik. Nem viccelődik, nem vihorászik, de tény, hogy oda kell rá figyelni. Úgy nem adhatok neki feladatot, hogy ameddig megoldja, magára hagyom, mert abból minden születik, csak megoldás nem. Ugyanakkor felüdülés számomra a szombat délután. Ma a negyedik alkalom, hogy itt van, hetenként négy órában, és eddig még nem bántam meg. Éppen hogy arról van szó, félek, rossz üzletet csináltam, mert rajta egyértelműen látszik, hogy a férfit látja bennem, nem a tanárát. Én pedig tiltakozom a saját érzéseim ellen, és azt hiszem, ez a tiltakozás sikeres, mert kifelé jól mutatom, hogy ő tanítvány.

- Tanár úr, ne haragudjon, de ezt itt nem értem! Ha X értéke kétharmada az Y értékének akkor...

- Liácska! Két héttel ezelőtt megegyeztünk valamiben, emlékszel még rá?

- Természetesen emlékszem, és bocsánatot kérek érte, Győzőke! Nekem még nem természetes, hogy a tanáromat tegezhetem és keresztnéven szólíthatom.

- Az helyes, hogy én tegezek?

- Szabad őszintének lennem?

- Kötelező.

- Azt nem szeretem, amikor a te korodbeli férfiak a házban csak úgy letegeznek, azon jogen, hogy gyerekkorom óta ismernek. Nem tudom, ez nekik húsz év múlva is természetes lesz, hogy én bácsit mondok, ők meg simán letegezik a kis hülye Julikát. Ez kellemetlen a számomra, ugyanakkor tőled jó néven veszem. Ha te tegezel, az bennem úgy tárolódik, mintha barátodnak tartanál.

- De hát a barátság az kölcsönösen igaz.

- Megvan a kölcsönösség, hiszen tegezhetlek, megengeded.

Megszólalt a mobilom.

- Tessék!

- Szia Picikém!

- Szia édesem!

- Képzeld el, csináltam magamnak finom vajjas kenyérkét, egy pici szeletkét, és ittam hozzá meleg tejeckét.

- Blankám édes, nagyon örülök neki, hogy néha eszel. Gondolom, ez volt a reggelid délután fél tizenhat órakor.

- Picikém, nem, mert délelőtt ittam cappuccino-t is.

- Hogy oda ne rohanjak!

- Nem bánnám, de legalább egy fényképet küldhetnél magadról, mert még elképzelni sem tudlak.

- Blankám édes, majd megbeszéljük. Most nem tudok oda rohanni, mert éppen egy nembéli társadat tanítom.

- Csinos?

- Ez nem fontos. Különben pedig nagyon csinos. Tanítvány esetén nem a külső számít, hanem a belső. Elkészönök tőled, majd este hívlak.

Szó nélkül bontotta szét a vonalat.

- Na, mire jutottál, kislány?

- Szeretnék valamit kérni tőled!

- Rendben, kérjél, és ha tudom, teljesítem!

- Mindig Liának hívjál engem!

- Kitaláljam az okát?

- Már kitaláltad, tanár úr.

- Jól van, kislány, ha megfelel, Liácskának hívlak. Nem tudom, becézik-e Liának a Julikát, de nem is érdekes.

- Számodra Lia vagyok, Győzőke!

- Rendben. Szóval mit nem értesz?

- Bocsánat! Kérdezhetek még valamit?

- Kérdezzél! Legyél te a tanár és én a tanítvány.

- Nagyon szereted őt?

- Nem tudom. Még nem is találkoztunk.

- Érdekes.

- Nem hallottál még ilyenről, hogy megismerkedni a neten, aztán hónapok múlva jön létre az első találkozás?

- De, hallottam, csak én nem tudom elképzelni. Ráadásul telefonálás közben figyeltem az arcodat. Nem úgy néztél ki, mint akik még nem találkoztak.

- Tény, hogy fantomként, de az életem része lett. Most pedig folytassuk a tanulást, mert az apukád nem az én szerelmi életemért fizeti a sok pénzt!

- Az biztos, mert nem is tudja, hogy szerelmed van.

* * *

Miki barátom, aki nem lát és még zenész is, közlekedik a nyaralóm kertjében. Megszólítja a kerítésszomszéd.

- Művész úr, szeretnék önnel beszélni!

A művész úr pedig nem szeret erre a titulusra hallgatni, bár ötven éve búvöli a zongorát. Viszont pillanatok alatt rájön, egyedül van az udvaron, tehát csak ő lehet a művész úr. Megindul a hang irányába. Két pont közt legrövidebb út az egyenes. Odafele éppen súrolta, na, de majd visszafelé.

- Üdvözlöm, művész úr. A jövő hónapban lesz a lányomnak az esküvője Egerben, szeretném, ha elvállalná a zenész szerepét!

Persze elvállalta, hiszen most rúgták ki a munkahelyéről. Létrejött az üzlet, következett a parola. Józsi nyújtotta a kezét a kerítés tetején, Miki pedig a rács között. Végül is egymásra találtak. Viszont visszafelé irányt tévesztett a barátom a laza talajon. Az a fa, ami odafele éppen súrolta, most akadályt gördített elé. Miki simogatja, érzi, ez túl szabálytalan ahhoz,

hogy valami nemesebb növény legyen. Nem teketóriázott, hanem lehajolva a tövéhez, egy mozdulattal kihúzta. Beérve a házba, közölte velem a jó cselekedetét, gazolt egy kicsit.

Írtam róla, hogy ültettük el a hét csemetefát a történész barátommal öt évvel ezelőtt. Kettő még abban az évben elhunyt, mert fejjel lefelé kerültek a talajba. Eddig öten voltak, most négyre csökkent a létszám. Rendben van, ez volt a legkisebb, de már ez is majdnem másfél méteres volt, ráadásul voltak rajta levelek is.

* * *

Rosszul áll a szénám. Ráadásul a munkahelyi meg az itthoni szénám is. Négy hónapja ismerjük egymást, és bár még soha nem találkoztunk, kapcsolatunk igencsak rapszodikus. Két naponként változik a minősége, méghozzá a két véglet irányába. Vagy dül a szerelem, vagy teljes az utálkozás egymás iránt.

Munkahelyemen a főnököm nem boldog, amikor reggel felhívom, ma nem megyek be dolgozni. Ennek egyszerű oka van: éjjel felébredek, és mivel előző este hajba kaptunk, nem kapok tőle levelet. Ilyenkor Unicummal vigasztalom magamat. Nem szoktam inni, szégyenlem, ezért nem megyek be dolgozni. Nem tűröm el, hogy a beosztottaim igyanak, tehát én sem tehetem, és nem is teszem. Itthon éjjel megiszom a pár decimet, reggel telefonálok, napközben pedig kapja a kétharmad tőlem az istenáldást. Akár az anyám, akár a húgom próbálnak valami rosszat mondani rá, azonnal megtorlom szavakban. Haragban vagyunk, de rosszat csak én mondhatok róla. Mondok is bőven, neki. A családom csak azt látja rajtam, hogy használaton kívüli bili füle vagyok. Naná, hogy frocliznak! Ilyenkor van a baj.

A helyzetet csak bonyolítja ez az aranyos, Liácska névre hallgató tanuló kislány, aki belém esett. Nem mondja ki, de a Miki is látja. (Szóval: a vak is látja.) Évi pedig hetenként legalább egyszer ráolvassa a fejemre, hogy barom vagyok. Miért nem szakítok már azzal a bolonddal, mikor itt van ez a kedves, bájos kis teremtes, aki várja a biztatásomat.

Kétségtelen, Blanka nem egy átlagos földi halandó. Remekül tud prédikálni az érzelmekről, mint istenhívő, eközben minimálisan sem látszik rajta, hogy pozitív érzései lennének bárki irányába is. Ha jóban vagyunk, a kolléganőiről cseverészünk, akik természetesen szemétládák vele. Hozzászóltam a sok szemétládához, ezért ha társalgás közben így aposztrofálok őket, mindjárt megkér, tegyem hozzá azt is, hogy tetű. Csak szemétláda tetűk dolgoznak körülötte, és persze az egyszem fia is szemétláda. Valamint én is az vagyok, mikor haragban vagyunk. Olyankor a fiának mondja, hogy ezzel a szemétláda Győzővel soha többé nem beszél. Aztán általában még aznap „picikém” leszek, és háromszor mondja el, hogy szeretlek, mert azt háromszor kell megismételni, úgy hiteles.

Liácska, a kis édes, pedig csendben szenved. Szombatonként megérkezik, mindhármunkat megpuszil, de érezni a mozdulatain, engem legszívesebben csókolna. Ha véletlenül kiejtem a számon, hogy Blanka, sírásra görbül a szája. Persze tudom, szerelmes belém, de 22 évvel vagyok idősebb. Nem tudom feldolgozni magamban ezt a korkülönbséget. Rokonszenvezek vele, de semmi több. Mit szólnának a szülei - az apukája, aki kollégám - hogy szemet vetettem a lányára, miközben nekem bizalmat szavazott annak idején? Nem, erre képtelen vagyok. Fekszem képletesen a pad alatt. Az egyik engem szeret, a másikat én szeretem, miközben a hétnek legalább a felében feszült, ideges vagyok. Fizikai értelemben nem, de szavakban agresszívvá váltam. Egy rossz szó, és ordítok az anyámmal vagy a húgommal, de ordítok telefonon vele is. Igaz, ő sem marad adósom.

Liácska édes pedig szenved. Hányszor eljátszottam a gondolattal, hogy egyidősek vagyunk. Azt hiszem, akkor szeretném, szerelmes lennék. Első perctől kezdve rokonszenves volt, azóta csak javult a véleményünk. Látni rajta, még a ruházkodása is megváltozott. Az én konzervatív öltözködésemhez idomult. Lekerült róla a miniszoknya, amit bánok, viszont helyette úgy öl-

tözködik, mintha nem is 19 éves lenne, hanem egy negyvenes, előkelő dáma. Tudom, persze, hogy tudom: nekem akar megfelelni, ahogy az is igaz, ma már nem kell sarkallnom, legyen szorgalmasabb.

A múlt héten Évi és Mancsi szövetkeztek ellenem. Úgy adódott, hogy Liácska egész szombatot nálam töltötte. A kétharmad pedig reggel bejelentette, távoznak itthonról, csak este jönnek haza. Kettesben maradtunk. Magam előtt nem tagadhatom, izgalmas volt az a nap. Ráadásul rajta is éreztem, tudatában van a helyzetünknek. De úrrá lett a becsület, mert még a kezét sem érintettem meg. Nem tehetem tönkre egy fiatal lány életét. Hozzá egy hasonló korú illik, nem ez a korosodó tanár.

* * *

Szombaton izgalommal ébredtem. Egészen pontosan gyakorlatilag alig aludtam az előző éjjel. Régen ismerjük egymást. Úgyszólván mindent tudunk a másikról. Olyan hülye dolog lenne, ha a találkozás tenne tönkre mindent. Csak a saját nevemben nyilatkozhatok, engemet nem érdekel, ha esetleg más volt eddig az elképzelésem, és mást mutat a valóság. Nagyon komolyan gondolom, hogy semmiképpen sem külsőleg akarom megítélni őt. Sajnos ennyi hónap után akkor is szeretném, ha egy boszorkány fogadna. De ő nem boszorkány, ő nekem egy földre szállott angyal, és ezt komolyan gondolom.

Szombat reggel tanakodtam magamban, mégiscsak az első találkozáson illene ünnepélyesen megjelenni. Másrészt az is eszembe jutott, mi már annyira ismerjük egymást, semmi okunk nincs a természetellenes feszengésre. Márpedig én öltönyben mindig feszengek. Mindenesetre kora reggel elvittem a kocsit lemosatni. Ne lássa rajta a falusi port és sarat. Tíz óra volt, mikor elindultam hozzá. Az öltönyt leszámítva a legünnepélyesebben öltöztem fel. Szürke nadrág, fehér pulóver. Ezzel a fehér pulóverrel azért lesz egy kis bajom, mert délben a harminc fokban kissé meleg. Na persze csak akkor, ha délben kidobja a szűrőmet. Minden esélyt végiglatolgattam. Ez is benne van a pakliban. Egyáltalán, ebben a pakliban minden benne van, ami két ember között előfordulhat. Ettől változatos az életünk. Győző, mikor vettél utoljára virágot? Azt hiszem, négy évvel ezelőtt adtam rá pénzt Évinek. Anyák Napja volt, együtt mentünk virágot venni. Én kinn maradtam az üzlet előtt, de a lelkére kötöttem, szép gazt vegyen a Mancinak. Mancinak hívjuk anyukánkat gyerekkorunk óta, a húgom is meg én is. Fogalmam sincs, honnan datálódik ez a keresztelő, mert Teréziának van anyakönyvezve. Igen, bármilyen meglepő a bunkóságom, de én gaznak titulálom a legszebb virágot is. Éppen úgy, ahogy a csókot vagy pusztit nyalakodásnak. Évi megjelent két szép virágcsokorral az ajtóban, az egyiket a kezembe akarta nyomni. Azt nem mondhatom, hogy elszaladtam, de a fogaim között elszolozmáztam neki a véleményemet. Tudomására hoztam:

- Anyádnak add a kezébe ezt a hülye gazt!

Ő pedig visszavágott:

- Minden szándékom az volt.

Egy élelmiszer boltban vettünk még két desszertet, úgy mentünk haza. Évi vitte a két csokor virágot, én az egy desszertet, mert a másikat kegyeskedett átvenni tőlem. Hát így vagyok én a virággal. Az illatát szeretem, de olyan férfiatlannak, sőt, nevetségesnek találom, hogy egy nagy melák a kezében szorongat egy csokor gazt. A virágcsokorral mintegy kikürtöli a világnak: őt komoly érzelmi szálak kötik egy másik nembéli egyénhez. Nem az érzelmet tartom leplezendőnek, kizárólag a virág vitelét. De hát most muszáj virágot vinnem, mert én sem akarok lemaradni a... Hogy döglött volna meg a nevenapján! Ahogy ezt végiggondoltam, kicsit félrerántottam a kormányt. Még a végén én fogok megdögleni. Féltékeny hülye vagyok. Azért is viszek neki virágot. Megveszem az egész boltot. Fura ez a helyzet. Egészen biztos, ösztönösen össze fog hasonlítani mindazokkal, akik eddig tették neki a szépet. Ettől az érzéstől

letaglózva megálltam a Jászai Mari tér közelében, közvetlenül az üzlet ajtajánál. Bementem. Szerencsére többen voltunk vásárlók, így megtehettem, hogy kissé félreálltam gondolkodni. Mit gondolkodni?! Idegeskedni, mert megjelentem saját szemeim előtt, ahogy kilibbenek a boltból, kezemben egy csokor vörös rózsza. Na hála istennek! Legalább ennyit tudok, hogy van szegfű meg van rózsza. Van persze orgona is, de az már a kertünkben sincsen, mert elvirágzott. Töprengtem magamban, egyszer csak arra eszméltem:

- Mit parancsol az úr?

A biztonság kedvéért körülnéztem. A pultnál egy szőke hölgy, rajta kívül egy nyámnyila volt már csak az üzletben. Ez a nyámnyila lennék én. Amúgy okleveles nyámnyila. Nincs más megoldás, mint felelnem.

- Izé... kezét csókolom! Virágot szeretnék venni.

- Hihetetlen, hogy valaki virágüzletben virágot keres. Ha szabad megkérdezni, milyen alkalomra és hány éves?

- Hát ez az. Miért fontos, hogy hány éves vagyok?

- Kit látnak szemeim? Vakuljak meg, ha te nem a súrolókefe vagy.

(A középiskola környékén hívtak súrolókefének, mert a Pamachot átkonvertálták pamacsra, ebből egyenesen adódott egy másik szőrös párhuzamba hozatala. Ennek alapján persze hívhattak volna másnak is, legfeljebb nem lett volna szalonképes.)

Végigkíséri az életemet ez a szerencsétlen családnemem, mint olyan, amin lehet a nyelveket köszörülni. Gimnazista éveimben történt, hogy jelentkeztem országos matematika KTV-re. A gimnázium vezető matematikatanára akkor még nem ismert, ebből adódott, hogy a jelentkezési lapomon „Pamacsnak” írta a nevemet. Én pedig közöltem vele:

- Tanár úr, nem Pamacs, hanem Pamach „ch”-val, mint Madách.

Ő pedig lazán lereagálta:

- Mi a picha?

(Bocsánat a szalonképtelenségért, de nagy embereket csak pontosan szabad idézni.)

- Ennyire lerí rólam? Megtudhatom, ha már én ismerős vagyok neked, benned kit tisztelhetek?

- A Manci vagyok.

- Anyám, te vagy az? De megfiatalodtál.

- Anya vagyok, de alighanem te nem vagy a kisfiam. Egyébként tényleg a Manci vagyok a matematika fakultációról. Mi van, elakadt a szavad?

- Nem akadt el, de kérek egy kis időt a felocsúdásra! Képben vagyok végre.

- Ne izgulj, Győzőke! Elmúlt a veszély. Már régen kiábrándultam belőled.

- Részben megnyugtató, részben pedig új felismerés, hogy valaha szerelmes voltál belém, én pedig észre sem vettem.

- Akkor tudd meg 25 év távlatából: nemcsak én, hanem a fekete hajú Zsuzsi is odavolt érted. Egymásra is féltékenyek voltunk, de azért annyira nem, hogy egyszer ne hívjuk fel a figyelmet magunkra.

- Ez az én formám. Rászánom magamat egy randevúra, közben másik nővel anekdotázok. Megvilágosodott az elmém. Azzal akartátok tudomásomra hozni a szerelmeteket, hogy leöntötték a nadrágomat egy pohár kakaóval. Édesek voltatok. Főleg amikor vállaltátok kollektíve, hogy elviszitek a nadrágomat a tisztítóba, de annak az a feltétele, ott adjam át nektek.

- Hidd el, nem voltak erotikus gondolataink. Vidám, jóképű fickó voltál, ámde akkortájt kissé cingár. Megjelentél a szemeink előtt egy szál gatyában, az elképzelt pipaszár lábaiddal. Győzőke, de egészséges színed lett hirtelen.

Álltam egyik lábamról a másikra zavaromban, miközben ő jót derült a régi középiskolás történeten.

- Rendben van, ha sietsz. Tehát hány éves a hölgy?

- Kb. annyi, mint én, vagy ha jobban tetszik, akkor annyi, mint te.

- Tehát gondolom, egy jó negyvenes.

- Igen. Ámbátor mivel mi mindketten 41 évesek vagyunk, talán nem illik ide a jó negyvenes. Egyébként rózsát szeretnék vinni neki. Légy kedves egy csokrot összeállítani!

- Szerényebbet, vagy nem számít a pénz?

- Tudod, ha szerényebbet akarnék, akkor útközben bemennék az óbudai temetőbe. Olyat készítsél, amit te is szívesen elfogadnál!

- Rendben van, bízatsz bennem. Elkészítem, addig pedig látogasd meg az OTP-t!

- Ne fenyegeess!

Elkészült a csokor, szerencsémre közben egyetlen sorstársam sem jött be az üzletbe. Tudom, a legtöbb férfi nem szeret virágot vinni az imádott hölgynek. Először még csak-csak, de aztán gyorsan leszoknak róla. Megkaptam a csokrot, fizettem és távoztam. Kidugtam a fejemet az ajtón, körülnéztem. Látva, hogy nem láthatnak, kisurrantam, és a három méterre lévő kocsim hátsó ülésére tettem a csokrot. Persze már az üzletből kinyitottam a kocsiajtókat a távirányítóval. Beültem a volánhoz, és rájöttem, még nem is vagyok délben kidobva, nekem máris meleg a pulóver. Szabályosan leizzadtam ettől a tortúrától. Ráadásul mintha eddig is tudtam volna, hogy egy volt osztálytársam itt a boltvezető. Beteges a viszonyulásom a hölgyekhez. Nemcsak azért hívtak súrolókefének, mert a nevemből adódott, hanem a természetem is olyan. Mégis ezt eszik a nők rajtam. Félre a hölgyek évési szándékával, valamint félre a kormányt, hogy leevickéljek a járdáról! Nem megyek át egyből Budára, inkább nosztalgiazok kicsit a szülőházamban, Angyalföldön. Mire az Árpád hídhöz érek, remélem lelkileg megnyugszom, és a pulóverem is megszárad. Bár van korszerű klíma a kocsimban, de én hatékonyabbnak találtam a keleti klímát. Lehúztam az ablakokat és repültem. Közben megszólalt a telefonom valahol, nem tudom hol. Lassítás, irány a hang irányába!

- Tessék!

- Édesem, elindultál már?

- Ez borzasztó, csak nem láttad valami kamerán keresztül, ahogy udvaroltam a Mancinak?

- Mi van, szívem, jobb híján az anyukádnak teszed a szépet?

- Jajj, ne idegesítsél már! Nemcsak egy tarka kutya van a világon. Különben is, most koncentrálok az útra, és nincs kihangsúlyozás.

- Ki az a Manci?

- Majd elmesélem, csak érjek oda hozzád.

- Nem érdekel a Mancid. Ha a barátnőiddel akarsz traktálni, akkor inkább maradjál otthon!

- Édesem, ő nem olyan.

A „nem olyan” megtette a hatását. Foglaltság-jelzés a fülemben, a kedves hang eltűnt. Kormányzás oldalra, fékezés, mert mindkét kezemre szükségem lesz. Nyomom az egyes gombot a menüből.

- „xxxxxx szám hangpostája. Kérem, ha üzenetet akar hagyni, nyomja meg az egyes gombot!”

Most mi lesz velem I. Endrén? A címet ugyan tudom, de az kevés, mert helyismeretem nincsen. Mit csináljak? Megszólalt ismét a Törökinduló. Blanka a display-en.

- Tessék!

- Hol vagy?

- Magamon kívül.

- Hallom, hogy a kocsiban ülsz. Siessél!

- Most is rövid a hajad?

- A Mancinak hosszú haja van?

- Édesem, a Mancid időközben elhalálozott. Tudod, én nem szeretek mást, csak téged.

- Ne udvarolj! Ezzel nem fogsz leszedni a lábamról.

- Forduljak vissza?

- Győzőkém, látok egy piros Lagunát az ablakból, nem te ülsz benne?

- Jézusom, véletlenül megérkeztem?

* * *

Kiszálltam, körülnéztem, majd kivettem a hátsó ülésről a virágcsokrot. Még nem értem a kocsi elejéhez, amikor egy fekete nadrágos, fehér pulóveres, vörös hajú hölgy jelent meg a kapubejáratnál. Elvesztettem az eszemet. Tévedhetetlenül ráéreztem. A szabad kezemmel magamhoz öleltem, és elmaradt az ilyenkor előírásos puszilkodás két oldalról. Rögtön szájon csókoltam, pedig egyetlen szó sem hangzott el köztünk. Akár arra is gondolhattam volna, hogy nem ő. De nem gondoltam... és visszakaptam a csókot. Ennyi elég a lakótársaknak. Azt nem tudom, miként adtam át a virágot, de biztos átadtam, mert egy kő esett le a szívemről.

Megtörtént az első csók. Nem éreztem a cigaretta szagát rajta. Mióta komolyan eldöntöttem, találkozunk, két kérésem volt: előtte legalább három napig ne cigarettázzon, valamint - mivel macskát tart - kértem, ott-tartózkodásom idejére likvidálja valahová, mert nincs kedvem macskát dédelgetni.

Nem tudom, hogy jutottunk fel a harmadik emeletre. Semmit nem tudok. El voltam varázsolva. Akkor legalábbis varázslatnak éreztem, pedig csak arról volt szó, hogy sok év után az első randevúm. Visszagondolva még azt sem tudom, tudatosult-e bennem, hogy néz ki. Ismertem a lelkivilágát négy hónapja. Ismertem az öltözködési szokását... és ismertem mindent körülötte. A sok telefonálás és a még több levél magabiztossá tett. Mindenről volt szó már köztünk, semmi meglepetés nem érhetett.

Leültünk a szobában egy asztalhoz, derékszögben egymástól. Első mozdulatom, amit ma is rekonstruálni tudok, hogy a (Blankát) letettem az asztalra. (Blanka, mert akkor vettem a mobilomat, mikor megismerkedtünk. Kézenfekvő, hogy róla neveztem el.) Pár mondatot beszélgettünk, mintegy feloldva a zavarunkat. Keze az ölében pihent. Egyik mondatom befejezéseként megfogtam, a számhoz emeltem és megcsókoltam. Nem lepődött meg rajta. Elmeséltem a

virágvásárlás történetét. Utólag visszaemlékezve kisebb sikert arattam a vártnál. Elmondtam, amit már számtalanszor telefonon is, hogy nem tudok udvarolni. Érzelmeim vannak, de kimutatni soha nem tudtam igazán. Sokszor mondta, hogy szépek a szemei, immár magam is meggyőződhettem róla, tényleg szépek. Hangot nem adtam a megállapításomnak. Furcsa lett volna, hiszen az örömből is meggyűlt. Ezek a szép ártatlan szemek nem feltétlenül tükrözik a gondolatokat. Sajnos sok nézeteltérésünk volt már.

- Képzeld el! Feri vagy megérezte a viselkedésemből, vagy titokban beleolvasott a levelezésünkbe, de tény, tudott róla, hogy ma van az első találkozásunk. Reggel elment itthonról, az előszobában annyit mondott: „Anyukám, ma nem fogok hazajönni”.

- Sokat sejtető. Mire gondolhatott a fiad?

- Maradjunk annyiban, tudomásomra akarta hozni, nem kell ma főzőm.

Felálltam a székről, mellé léptem, magamhoz öleltem. Akkor történt meg az első igazi csók. Tényleg nem cigarettázott. Ettől nagyon féltem, mert makacs fajta, és egyáltalán nem lehettem biztos, betartja, amit ígért. Márpedig cigarettázó nővel csókolózni olyan, mintha kinyalánk egy hamutartót.

- Megkínálhatlak egy kis Unicummal?

- Ez attól függ: ha nézni akarod milyen jóízűen fogyasztom, akkor nem. Ha viszont teszem azt: pertut akarsz velem inni, akkor benne vagyok. Végül is, bár tegeződünk első perctől kezdve, de beláthatod, pertut nem ittunk!

Átment a másik szobába. Nekem pedig átvillant az agyamon, hogy kockáztatok. Kapcsolatunk meglehetősen viharos. Két perc alatt tudunk összeveszni, de akár kibékülni is. Most megiszom az Unicumot, aztán lehet, fél óra múlva ajtón kívül találok magamat. Kénytelen leszek ittasan vezetni, keresztül két városon. Megérkezett a tálca, mögötte ő. Megállt a két szék között az asztal sarkánál. Letette a tálcat. Két kristálypohár, köztük a gömbölyű üveg. Évek óta a gömbölyűségről az Unicum jut eszembe. Ma már persze ez nem egészen így van, de hosszú évekig így volt. Esetleg felsejlett a régmúltból Ő, az Első, a Mindhalál, az Igazi, akinek az emlékét most fogom meggyalázni.

A szimatkutya megérezte a parfümjé illatát, ami keveredett a sajátoméval. Ez a hirtelen testi közelség kikapcsolta az agyamat. Átkaroltam a derekát, az ölembe ültettem. Nem tiltakozott. Furcsa is lett volna, hiszen telefonon sokszor vágyott rá. Koccintottunk, és egy érzéki csók után mindketten kiittuk a poharunkat. Visszatettem a tálcára, majd a zsebemből elővarázsoltam a nyakláncot, amit neki vettem. Pici kis medalion rajta, benne a monogramunk. Akkor vettem észre, ha a nyakába akarom tenni, előbb le kell vennem a sajátját. Megtörtént a nyakában a csere, és hiszem, hogy örült neki. Fogtam a kezét, de gondolatban messze jártam. Az öröm és a csalódás viaskodott bennem. Örültem, mert végre testközelben is megismerhetjük egymást, ugyanakkor arcvonásaiból képtelen voltam kiolvasni azt a sok gonoszságot, amit addig kaptam tőle. Nem pontos ez a megfogalmazás, hogy kaptam, mert mindenki kapott, hiszen ezzel vigasztaltam nézeteltéréseink alkalmával magamat, hogy kijár mindenkinek. Azt hiszem, boldog voltam. Akkor feltétlenül úgy éreztem. Kilenc év önmegtartóztatás után egy csinos hölgy az ölemben. Átfutott az agyamon a sok hazugság, amiben addig részem volt általa. Eszembe jutott, hogy bizonyos értelemben nem is ismerem. Persze, sokat mesélt a múltjáról, de mindig csak olyanokat, amikor vele bánt mostohán az élet. Emlékeztem, hetekbe tellett, mire megtudtam, van egy fia, miközben pontosan képben voltam, mikor és miért vált el a férjétől. Naponta tudtam, milyen feladatot lát el a munkahelyén. A legrészletesebben beszámolt róla, miközben fogalmam sem volt arról, milyen iskolai végzettsége van.

- Hol jársz?

- Elkalandoztam gondolatban.
- Ez szép. Az öledbe ültetsz, miközben másról ábrándozol?
- Nem ábránd az, hanem valóság. Lepergett előttem a négy hónap. Emlékszel? Az első napon összevesztünk.
- Mert minden szavamba belekötsz. Túl nagy jelentőséget tulajdonítasz a szavaknak.
- Ebben igazad van, de miért van az, miközben a gondolatcserében diszharmónia van köztünk, személyesen úgy tűnik, mintha sok éve ismernénk egymást?
- Nem gondolnám, hogy saját érdemed. Tudok, mindig is tudtam alkalmazkodni a körülményekhez.
- Lássad be, az a tudat, hogy alkalmazkodszt, nem túl boldogító! Még szerencse, hogy ismerlek.
- Akkor pedig tudnod kell, én is vártam a találkozást.
- Tudom, hiszen nem egyszer utaltál rá. Látod, máris vitatkozunk, miközben csak azt bátorítottam megállapítani, személyesen egy az akaratunk, de lehet, hogy a következő lépéssel kockáztatok.
- Attól függ. Ha végezni akarsz velem, abban bizony elég nagy a kockázat. Ha szeretni akarsz, azt nem bánom.
- Megengeded, hogy szeresselek?

Nem kockáztattam. Mint később kiderült, nagyon is felkészült a találkozásra. A másik szobában minden jel erre utalt. Addig azonban mégadtunk magunknak időt az ismerkedésre.

* * *

Húgom minden tavasszal eldönti, beleássa magát a kertészkedés tudományába. Télen megvásárolja a magokat és az új kiadványokat, amikből évente tanulja meg a zöldségtermesztés fortélyait. Júniusig tart a szorgalma, azután jön a rablógazdálkodás. Ha véletlenül termett valami, azon testvériesen osztozunk, de már nincs kedve kapálni, a víz pedig drága. Bizonytalan benne, hogy a felkészültsége maradéktalan, ezért azután viszi magával az aktuális könyvet is a háztájiba.

Én ugyanis háztájinak nevezem a lakóházunk mögötti területet. Fatönkön a kinyitott könyv, Évi kertészkedik. Az idén - háromtagú családunk létszámát figyelembe véve - ettem tíz szem cseresznyét, négy szál újhagymát, pár szem epret és lehet, hogy egrest is fogok enni, de ez még nem biztos, mert éppen tegnap történt, jövök haza, a húgom pedig a kertben bővíti az egrest.

- Te Brumi, ennek nem kéne még pirosnak lennie?

A szakértő Brumi, azaz én, aki fejjel lefelé ülteti a csemetefát is, kissé elbizonytalanodtam, de lévén matematikus, gyorsan megoldottam a kérdést.

- Próbáljál disznó vicceket mesélni neki, akkor talán piros lesz!

Erre a nálamnál sokkal kevésbé találékony húgom, olyan helyre küldött, ahonnan pár év eltéréssel, de mindketten érkeztünk.

- Évikém, mivel úgysem veszed hasznomat a kertben, megyek és levélben megmosom a kedvesem fejét.

* * *

„Szia Édesem!

Nem biztos, hogy a megszólítás időszerű, viszont megszoktam. Immár két hét telt el a találkozásunk óta, megesküdtem volna, ezután szorosabb lesz a virtuális kapcsolatunk is. Elmaradnak részedről a megalapozatlan ígéretek. Te is úgy fogsz szeretni, ahogy én szeretlek. Rá kellett jönnöm, már azon a szombat délutánon nem úgy működtek a dolgok, mint nálad. Valószínű, a szeretet földrajzi tényezők függvénye. Bizonyos távolságon belül tombol, aztán kilométerről kilométerre tompul. Ezt már akkor kezdtem érezni, mikor tőled hazafelé jövet felhívtalak, és mondtam, mindjárt otthon leszek. Nem akartalak sokáig feltartani, különben is, vezetés közben zavar a telefon engemet is. Megígérted, fél óra múlva fogsz hívni.

Hazaérve letámadott a kíváncsiskodó kétharmad. Áradoztam, mint tavasszal a megáradó folyók. Láttam mindkettőjükön, megbocsátották az elmúlt viharos hónapokat. Nem haragudtak rád, sőt, egyszerre kérdezték, mikor ismerhetnek meg személyesen. Könnyelmű ígéretet tettem a kettőnk nevében, pénteken elhozlak, és itt leszel velem egész hétvégén. Nem tudtam, hogy könnyelmű volt az ígéretem. Amikor nem hívtál, és továbbra sem hívtál, pedig már két óra is elmúlt a megígért időpont óta, nem bírtam tovább, én hívtalak. Te is elmondtad, hogy beszámolót tartottál a Ferinek, majd leültetek filmet nézni. Ez lett a telefonálásból. Gyorsan elkészöntem, a szombat veled kapcsolatos része be is fejeződött.

Hogy a gondolataimban végig ott voltál, kizárólag az én bajom. Következtek a dolgos hétköznapiak, amikor ígéret ígéretet ért. Hol a telefont ígérted meg, hol a levélírást. Elég rossz volt az arány, mert az öt munkanap alatt egyetlen egy ígéretet tartottál be, a többi vagy csúszott, vagy egyenesen elmaradt. Elmaradt a hétvégi víkend is. Hétfőn még nem tudtál határozott ígért mondani, szerdán bizonytalanná vált a péntek, pénteken estig dolgoztál. Te ugyan azt mondtad, szombaton reggel mehetek érted, de én tudtam, abból alvás lesz a számodra. Nem mentem, és nem csalódtam. Háromnegyed tizenkettőkor hívtál szombaton, mintha mi sem történt volna. Nem kértél elnézést, azt hiszem, nem is értetted a fájdalmaimat. A beszélgetésünk után tompítani akartam az agyamat. Sokat ittam, hozzá marékszámra szedtem a nyugtatókat. Nekem ilyen a kábítószerem, ha te nem akarsz kábítani. Kivítem az udvarra egy nyugágyat, ott heverészem. Délelőtt esett az eső, valószínű, annak köszönhető, hogy mikor délután bejöttem a házba, három kullancsot is találtam magamban. A fáról eshettek rám, ami alatt feküdtem. A múlt hét, ha lehet, még rosszabb volt. Az én Blankámban tompulnak az érzések. Elvégre is régen találkoztunk már. Előttem csak egy dolog lebegett, hogy a családom semmit ne vegyen észre. Amióta hazajöttem tőled, azóta csak szép szavakat hallottam személyeddel kapcsolatban. Még meg is magyarázták az addigi cselekedeteidet. De most már minden rendben van. Sajnáltak, hogy hétvégén nem láthattak vendégül, de mondtam, hogy azok a szemetek a munkahelyeden elláttak munkával, ráadásul szombaton be kellett menned. Közben hozzám érkeztek naponta a „szeretett Blankámtól” a szerető kétsorok. Biztosítottál az érzelmeidről, csak a kapcsolatunk volt bizonytalan. Ha felhívtál telefonon, akkor is többet beszélünk a Bözsiről - vagy bárki másról - mint kettőnkéről. Ezt sem bántam, mert legalább a hangodat hallottam.

Hónapok óta próbálom megfejteni a kissé érthetetlen személyiségedet. Magyarázatot találni arra, mi késztet hazudozásra. Mert az egészen biztos, valami késztet, ha megígérsz magadtól valamit, és a következő percben egészen mást csinálsz. Nem beszélve arról, hogy megfélemlízel rólam. Egyszerűen nem létezem. Igen, felvetődött bennem egy másik partner a részedről. Te azonban kijelentetted, olyan nincs, és nem is lesz, mert te csak engem szeretsz. Eljött a tegnap. Végre megegyeztünk. Ma mehetek érted. Egy kikötésem volt mindössze: nem megyek a munkahelyedre. Rossz emlékek élnek bennem, és te ezt az érzést nem nagyon tompítod bennem. Viszont kijelentettem, ha kora délután nem visz haza a Feri, menjél taxival! Én kifizetem. Persze ezen megsértődtél, pedig nekem csak az volt az eszemben, ne menjél

gyalog. Nem akartalak a pénzzel megalázni. Nem baj, ez is jó volt egy kis mosolyszünetre. Most itt tartunk.

Az előbb telefonált örömmel Liácska, hogy kitűnőre érettségizett. Remélem, tudod kiről beszélek: a kislány, akit tanítottam, ő pedig féltékeny lett rád.

Kíváncsian várom a válaszodat: Gy.”

* * *

- Tessék, Pamach!

- Szia Picikém! Aludtál, hogy ilyen sokára vetted fel a telefont?

- Nem aludtam, csak nehezemre esik a mozgás.

- Miért? Mi történt?

- Egy kis malőr, de életben maradtam. Hallom, találkozón voltál az irodalmármkodó cimborákkal.

- Igen, ott voltam szombaton, azaz tegnap. Független ember vagyok, azt csinálom a szabadidőmben, amit akarok! Éppen elég, ha a főnökeim a munkahelyemen parancsolnak.

- Érdekes, máris hőbörögsz, miközben még nem is mondtam semmit.

- Dehogynem! Belekötöttél a programomba.

- Kedvesem, kétségtelen, volt ilyen elképzelésem, hogy rám is tartozik, de a leszokás útján járok. Nincs hozzá közöm, viszont ahhoz nagyon is van, miket dumálsz rólam. Világosan megmondtam nem egyszer, a munkámmal kapcsolatosan senkinek nem pletykálhatsz, te pedig kiselőadást tartottál a barátaidnak, megfűszerezve azzal, szeretnél tőlem megszabadulni, de félsz.

- Igen, tényleg félek tőled. Gratulálok, jó informátoraid vannak.

- Igyekszik az ember. Ámbátor, az is elképzelhető, mások tudják, mi az a barátság, ellentétben veled. Ott tartottunk, a kedves Blanka könnyek között panaszkodik, milyen förtelmes, kibíratatlan alak ez a Győző, aztán mikor rákérdeznek, hogy miért nem szakítasz velem, a félelmeden túl még hozzáteszed, mert szeretsz. Nem mondom, volt erre is precedens, hogy szerettél, pár héttel ezelőtt, szombaton, 11 és 16 óra között, bár nem néztem az órát.

- Szégyelld magad!

- Sajnos ahhoz most nagyon fáj a lábam, hogy energiát tudjak a szégyenre pazarolni. Neked viszont bőven lenne szabad kapacitásod, legfeljebb nem ismered a szégyent. Sajnáltni magadat... azt tudod. Jó koldus lennél.

- Ezt kikérem magamnak!

- Kiadtam, hiszen hallottad. Csöpögsz az empátiától, kedvesem.

- Mi van a lábaddal?

- Csak nem azt mondd, komolyan érdekel?

- De igen. Képzeld el, nem csak akkor szombaton, 11 és 16 óra között szerettelek!

- Elképzelem, bár megerőltető. Különböznék semmiség az egész. Tegnap karamboloztam, az autó totálkáros lett, de én sajnos életben maradtam.

- Az a fontos. Ki volt az a kedves jóakaróm, aki leadta a drótot neked?

- Bocsánat! Majdnem elmeséltem a karambolt, de te közben lapoztál.

- Meséljed, mert az is érdekel!
- Lekötelezve érzem magam, hogy érdeklődést tanúsítasz a sorsom iránt.
- Nem kell gúnyolódnod, nem vagyok hülyegyerek.
- Valószínű, én vagyok, na mindegy. Benn suhantam a városban, hazafelé tartva.
- Neked persze lehet szombati programot csinálni.
- Nemcsak, hogy lehet, de néha kötelező is, ha a főnök úgy akarja.
- Eddig úgy tudtam, te vagy a főnök.
- Az osztályomnak én, de nem állok a ranglétra tetején. Ugye, ezt borzasztó hallani? Csalódásként éled meg, hogy nem én vagyok az atyaisten? Úgy tűnik, nem igazán érdekel téged az én történetem.
- De igen. Érdekel, mondd!
- 80-at mutat az óra, de előttem cammog egy márkatárs. Odalépünk neki. Kormány balra, hadd repüljön a Laguna. Repült is. Úgy előztem (volna), hogy fel sem vetődött bennem, szembeforgalom is előfordulhat. Előfordult. Egy amerikai gyártmányú csatahajó közeledett, ha egyáltalán ideillő kifejezés a közeledés. Azt nem tudom, ő üdvözölt-e meghajlással, de én igen.
- Hogy lehet úgy előzni, hogy nem nézel alaposan körül?
- Lekötöttem a gondolataimat.
- Miért nem ezzel kezdted, hogy miattam törted össze az autódat?
- Annyiban miattad, hogy gondolataim feléd jártak, de természetesen nem volt irányomban ilyen elvárásod. Nem kell izgulnod, nem a te számládat fogja terhelni! Mit tehetsz te arról, hogy többet érzek irántad, mint amennyit megérdemelsz.
- Meséld inkább tovább!
- Beült mellém az anyósülésre a motor. Nem egészen így történt, de tény, engem satuba szorított a karosszéria, úgy, hogy a jobb lábfejem megpróbált helyet cserélni a sarkammal. Egyébként azt hiszem, ép voltam. Szerencsés ütközés, mert bár a kocsi totálkáros lett, én még élek.
- Hála istennek.
- Pedig képzeld el, tegnap kipanaszkodtad magadat, ma meg kiderül, könnyűszerrel megszabadultál tőlem!
- Nem akarok ilyen áron megszabadulni.
- Még akkor sem, ha nem én vagyok az atyaisten?
- Hallgatlak!
- Milyen szép kocsi volt! A tankon pedig alig maradt sérülés, de a Laguna, amelyik valamelyik év töréstartóján az első helyen végzett... hát bizony csúnyán nézett ki. Ültem, bambán és fájdalmas képpel a satuban, vártam a kiszabadítókat.
- Gondolom, hamarosan megérkeztek.
- Állítólag elég hamar, de nekem örökvalóságna tűnt. Jött a kedves rendőr kolléga, és látva, hogy élek, a tűzoltók érkezéséig megpróbált kommunikálni velem: „Hogy történt a baleset?”

Hogy maradtál volna anyádban! Vagy ha szimpatikusabb: „Az énekes koldus rakná beléd azt a muzsikáló hegedűvonóját!” Mondtam magamban, fájdalmam közepette.

„- Tanár úr, maga az?

- Jajj, de örülök, hogy összefutottunk, Gyurikám.

- Tanár úr, megsérült?

- Á! Dehogyan sérültem meg, csak még nem sikerült teljesen kinyitnom a konzervdobozt.

- Érkeznék a tűzoltók is.

- Hogy van a család, Gyurikám? Régen láttam őket.

- A nagyobbik lányom most ősszel fog iskolába menni.”

- Kihasztnáltuk a várakozási időt. Azután kifürészeltek - vagy akármit csináltak - de kiszabadultam. Bevittek a kórházba, de csak rövid időre, mert olyan szerencsés volt a baleset, hogy csak a jobb bokám akart balra fordulni, és a fejem egy nagyon picit összeütközött a szélvédővel. Mindenesetre azt mondják, egészséges vagyok. A bokám még nem az igazi, de tudok menni. Csak azt tudnám, miért jön rám állandóan a röhögőgörcs?

- Rendesen tudsz menni?

- Persze, hogy tudok, hiszen még mindig maradt két jó lábam.

- Kettő?

- Bocsánat, tudom, már elfelejtetted a harmadikat, pedig megmutattam neked.

- Valamint még ki tudja, hány nőnek. Össze tudod számolni?

- Kedvesem, fantáziázni sokan fantáziáltak rajta, de ülni csak ketten ültek.

- És ezt nekem el kéne hinnem?

- Azt hiszel, amit akarsz!

* * *

Nincs Laguna, kénytelen vagyok igénybe venni a céges Mercit. Kis cég nagy kocsival, ami az egyetlen főnököm rendelkezésére áll. De most pár hétig osztzkodunk, mert különben három járművel kéne becommognom.

Az első reggel úgy tűnt, simán zajlott le. Időben megérkezett Józsi értem. Délután azután megtudtam itthon, ez nem volt olyan sima érkezés. A főnök ugyanis közölte Józsival az utcanevet, és találomra a házszámot is, hozzátevé, Győző nincs több az utcában, mert ebből a fajtából kevesen futnak. Józsi becsengetett a kapott házszámánál. A hölgygel közölte, jött a Győző úrért. Meglepődött a hölgy, de mint kiderült, ezt Józsi a saját szimpátiájának tulajdonította. Alig negyedóra várakozás után megjelent az udvaron Győző úr, két hóna alatt a két mankóval. Amúgy pizsamában. Józsi, bár tudta, hogy engemet autóbaleset ért, de ilyen rozoga állapotra nem volt felkészülve, és az is gyanúsaknak tűnt, mintha az arcom és a korom sem egyezne. Mindenesetre lejátszották a kapuban a meccset, s miután ott megtudta a másik Győző úr pontos címét, jött értem, és bölcsen hallgatott előttem a kudarcáról.

Idős hadirokkant a Győző bácsi, legalább hetven éves.

* * *

- Tessék, Pamach-lak!

- Micsoda?

- Nem micsoda, csak a hangom.
- Ja! Szia, Győző!
- Szia, Blank!
- Nem vagyok Blank.
- Én pedig számodra nem vagyok Győző. Egyébként mintha tegnap te írtad volna úgy alá a leveledet, hogy Blank.
- Véletlenül volt, mert kihagytam egy betűt.
- Világos. Gondoltad, úgyis elég hosszúra sikerült az öt sorral, hát rövidítesz.
- Nem azért hívtalak, hogy kötekedjél velem.
- Bevezetésnek szántam, most következik az udvarlás.
- Hogy érzed magadat, picikém?
- Én akartam neked udvarolni, de fordítva sem rossz. Fáj a lábam és a szívem.
- Az baj, mert ezek szerint nem tudsz eljönni hozzám.
- Ilyet aztán ne mondjál! Bármikor megyek, csak fűttyentsél!
- Fűtty.
- Nem tudsz fűttyenteni rendesen?
- Nem, mert nincsen fűtyülöm.
- Kérjél valakitől, akinek van!
- Azért hívtalak, de neked fáj a szíved meg a lábad is.
- Képzeld el, a szívem már nem fáj!
- Szeretlek.
- Tudod, hogy ebben a tálalásban nem hiteles!
- Szeretlek, szeretlek, szeretlek.
- Így mindjárt más. Próbálok mihamarabb elmenni hozzád, mert féltő, hogy gyorsan múlnak az érzéseid.
- És mikor részesülök abban a szerencsében, hogy fogadhatom az urat szerény hajlékomban?
- Meglepi.
- De tudod, csak hétvégén vagyok itthon.
- Legfeljebb becommogok a munkahelyedre, bár ahhoz nincs nagy kedvem. Majd kombitaxit kérek, mert abba belefér a tolókocsim is.
- Olyanod is van?
- Csakis. A Lagunát felcseréltem tolókocsira.
- Ne hülyéskedjél!
- Szeretsz vagy nem szeretsz?
- Gyere, aztán majd megtudod!

- Megérsz te nekem annyit, hogy kockáztassak? Képzeld el, ott fenn a harmadik emeleten kiderül, kiábrándultál belőlem, aztán megtolod a kocsimat lefelé a lépcsőn.
- Tartok attól, picikém, nemcsak a lábad sérült, hanem a fejed is, ahogy bevágtad a szélvédőbe.
- Édesem, fogjuk rövidre a társalgásunkat, mert a végén ismét összeveszünk, aztán ez a találkozó is elmarad!
- Rajtad múlik, de komolyan kérdezem, el tudsz jönni?
- Elhitted, hogy tolókkocsim van?
- Elhittem, mert olyan hülye vagy, nem tudom, mikor mondasz igazat.
- Szerinted hogy a fenébe mennék fel akkor a harmadik emeletre? Csak fáslim van, de ha meggyújtod, füstli lesz belőle.
- Mi az a füstli?
- A füstli? Kérlek, az olyan, mint a fűtőlő, csak vékonyabb.
- Kösz a mankót, minden világos. A füstli az virsli.
- Tudom, te ilyen pórias kajákat nem ismersz. Egyed csak a rákot!
- Eszem is, és téged is megkínállak vele.
- Akartam már kérdezni, tudod melyik a világon a legédesebb és melyik a legbüdösebb állat?
- Mesélted, de elfelejtettem.
- A kakaós csiga meg a végbélrák.
- Picikém, ha az volt a szándékom, hogy udvaroljál nekem, kivételesen nem jött össze.
- De bepótolom, ha ott leszek nálad.
- Hiszem, ha látom.
- Kedvesem, hinni annyi, mint nem tudni, de te tudni fogod.
- Mennem kell, mert jött hozzám egy ügyfél. Mondd meg az Évinek, üdvözlöm őt és az anyukáját is!
- Majd közlöm a tesómmal, adja át az üzenetedet a Mancinak.

* * *

Pontos időpontot nem határoztam meg az érkezésemre, mert bár fáslizva volt a bokám, de azért nem kellett hozzá sasszem, hogy valaki észre vegye: a mozgásom kissé szabálytalan. Nincs telefon, nincs pontos érkezés-bejelentés, és ami azért vigasztalt, hogy tekintettel az el-esett állapotomra, nincs virág sem. Viszont van három kemény emelet, férfiasságomat bizonyítandó. Amikor végre felértem, elkönyveltem a kiadás oldalán: bizonyítékként mára lehet, hogy ennyi elég is. Csodálkozás az ajtóban, méghozzá kölcsönösen. Visszagondolva, bár kinn lehetett vagy 15 fok, de rólam szakadt a víz. Ezt pedig csak Unicummal lehet kompenzálni. Ő tudja rólam. Irány a konyha! Segíteni akar az előszobában, de elhárítom, elvégre is én vagyok a férfi. Nyílik a konyhaajtó, és az a piszok ott áll velünk szemben, felemelve az egyik lábát, rázza a farkát, miközben vigyorog ránk. Nem biztos, hogy vigyorgott, de úgy láttam. Azóta utálok azt a bajszos képesfelét. Valamint vele együtt minden macskát.

* * *

Kétségtelen, hirtelen természetű vagyok, de pillanatok alatt le tudok higgadni. Különben nem is olyan rossz a mérleg. Féléves kapcsolatunk alatt mindössze két telefont törtem össze. A harmadik akkor ment tönkre, amikor totálkáros lett az autóm, mert ott lapult a kesztyűtartóban. Egyébként csak ha nagyon összeveszünk, akkor vágom a földhöz, ami a kezem ügyébe kerül.

Az első telefon úgy lelte halálát, hogy éppen haragban voltunk, ezt nehezen tűri a családom, mert olyankor rájuk is neheztelek. Az egyik ilyen alkalommal a húgom kitört magából: most azonnal felhívja B.-t, és jól beolvas neki. Bennem pedig felébredt az alvó oroszlán. Évi a kezében a telefonnal rohangászik a nappaliban, mormog magában, mert nem találja B. számát.

- Mit keresel?

- Felhívom, megmondom neki, hogy ez túrhetetlen, amit csinál veled.

- Ne avatkozzál a dolgainkba! Semmi közöd hozzá, tedd le azt a rohadt telefont!

Nem tette le, ennek folyományaként úgy nyúltam a csuklójához, hogy a telefon elrepült a kezéből. Másnap azután mehettem neki telefont vásárolni, de persze ő választotta ki a típust. A húszezres telefon helyett egy hetvenezrest kért, amit meg is kapott. Azt mondta, legalább megtanulom egy életre, hogy nem heveskedek.

Az okos ember más kárán tanul. Én pedig nem tudom magamat be kategorizálni. Tény, hogy két héttel ezelőtt éppen nézeteltérésünk támadt telefonbeszélgetés közben B.-vel. Ő szereti a rákot, én pedig nem csak a rákot, hanem minden húst utálok. Ezt akartuk barátságos légkörben megbeszélni telefonon, amúgy éjjel két órakor. Nem részletezve a társalgás szövevényes folyamatát, a vége az lett, hogy nem győztük meg egymást. Viszont megszakadt a telefonbeszélgetés, mert az én készülékem kirepült a kezemből az asztalom alá. Abban a pillanatban kijózanodtam, bár egy korty ital sem volt bennem. Meghalt szegény telefon, ami az összekötő kapocs volt köztünk. Azt hiszem, harsány volt a beszélgetésünk az éjszaka közepén, mert az anyám felébredt az emeleten, azonnal rohant le, megmenteni fiacskáját attól a szörnyetegtől, aki miatt szegény jámbor fiú elveszítette az önuralmát. Jön az anyám, de én akkor már az asztal alatt voltam, söpörtem össze a bal tenyerembe a tartozékokat. Ő kérdezett:

- Mi történt?

Fenekemet felé fordítva, kedvesen dörögtem az asztal alól:

- Mi van?

Ebből azután kikövetkeztette, még élek, ha furcsa pozitúrában is, és visszament a támaszpontjára. Majdnem egyben volt a telefon, de szólni nem akart. Addig játszottam vele, míg végre volt térerő is. Hívtam a kedvest, próbáltam vele kommunikálni, persze akkor már meghunyászkodva. Én nem hallottam őt, de mint másnap kiderült, ő engem igen. Legalábbis részben igen. Ugyanis bőszen hallóztam, közben kimentem az udvarra, hogy onnan talán jobban hallja. Éjjel két órakor egy barom rohangászik az udvarán, ordibálja:

- Hallasz?

Nem hallott, csak azt hallotta meg véletlenül, mikor ismét felhúztam magamat, a telefonnak szánva a szöveget, mondtam:

- A kurva anyádat!

Napközben azután sikerült a céges telefonon beszélünk, szemrehányást tett, hogy azért kár volt fennmaradnia, és neki is kiabálnia, hogy elküldjem őt a...

* * *

Hónapok óta előjön időközönként egy hiba, nem akar bekapcsolni a cirkón a gyújtóláng. Ha pedig bekapcsol, akkor lesi, mikor van félig vízzel a kádam, és ha eléri ezt az általa optimálisnak ítélt mennyiséget, kikapcsol. Ugrás ki a kádból, nézem a jelenséget. Okos szerkezet, mert kiírja a hibakódot, de hiába írja ki, mert én nem tudom megjegyezni, mire utal, másrészt, ha meg tudnám jegyezni, akkor sem lennék képes elhárítani a hibát. Inkább visszamászok a kádba, majd fürdés után riasztom a Józsit. Szombat reggelre ígérkezik. Azt hiszem, ez volt az év addigi legmelegebb napja. Tíz perces munkával a hiba elhárítva, de azért nem árt járatni a szerkezetet. Termosztát feltekerve 35 fokra, nehogy véletlenül is leálljon. Persze valószínűsíthető, ebben a melegben le fog állni, ezért Józsi a biztonság kedvéért ki is iktatja a termosztátot. Tőlem pedig úgy búcsúzik, majd délután belátogat, addig, ha úgy gondolom, a főkapcsolóval kikapcsolhatom a cirkót, viszont akkor nincs meleg víz sem.

Dehogy fogom kikapcsolni, inkább legyen egy kis meleg a házban.

„Istenien duruzsol a cirkó. Egészséges a hangja, csak úgy ontja a meleget.”

Idegeim a plafonon vannak tegnap óta, mert véglegesen összevesztünk a szerelmemmel. Ezt dokumentáltam ma reggel hat órakor egy búcsúverssel.

„Az élet értelme engem elkerült,
negyvenegy évem, mi csendben elrepült.
Szerettem a hajnalt, vágytam a napot,
hiába szerettem, mert ő elhagyott.
Elhagyott a kedves, hiába hívtam,
az érzés elrepült, pedig én bíztam.
Az élet értelme engem elkerült,
negyvenegy évem, mi gyorsan elrepült.

Nem várom a hajnalt, és kerül a nap,
sokat vártam tőle, de ennyi maradt.
Remények elfogytak, kifosztott a lélek,
tagadom azt, hogy szerettelek téged.
Sajog a szív, és kikacag az élet,
mindezt megköszönöm ezúton néked.
Az élet szépsége engem elkerült,
negyvenegy évem, mi csendben tovatűnt.”

Gondoltam, az idegeim vibrálásán egy kis narkóval fogok segíteni. Soha nem dohányoztam, immár itt az ideje rágyújtani. Délelőtt pipázni fogok. Ehhez persze vásárolnom kell különböző kellékeket. Pipa, pipaszurkáló. A bevásárlást nem tudom személyesen megejteni, mert egy kicsi fájdalom visszamaradt a múltkori autóbalesetemből. Fáj a bokám még mindig, ezért gyalogni nem tudok. Az autóm pedig megboldogult. A húgom viszont vállalja, bár marhaságnak tartja, hogy pipázni akarok, de jó testvér, elmegy vásárolni. Nagyon szép pipát vett, praktikus szerszámot hozzá. Vett finom dohányt is, de gyufát nem. Márpedig nálunk a házban évek óta nincs gyufa. A cirkó és a tűzhely is elektromos gyújtással van szerelve. Végül Jani (a szomszédom) megkönyörült rajtam. Kaptam gyufát, igaz, csak fél dobozzal, mert ők öngyújtót használnak. Leülök egy szélvédett helyre, gyakorolom a pipagyújtogatást. Perceken belül kiderül, nagyon belemerültem, mert bár a pipa nem ég, viszont elfogyott a gyufa. A két-ségbeesés elmarad, mert van a szomszédnak öngyújtója. Előkiabáltam a barlangjából. Megállunk egymással szemben a kerítés két oldalán, én áthajlok a pipámmal, ő pedig gyújt.

- Szívjad erősebben! - mondja ő.

A felszólítására hirtelen fújni kezdtem, és kikapva a számból, rövid anyázás következett, amire rászolgált a félreérthető felszólításával. Említést tettem neki arról, legalább ne ordibálja az egész utca füle hallatára. Suttogja nyugodtan a fülembe a parancsszavakat, nem vagyok én süket.

Hurrá! Ég a pipa. Csak tudnám, hogy kell pipázni. Utoljára a nagypapámat figyelhettem volna meg közelről, de akkor kívül esett az érdeklődési körömön. Természetesen a házban nem illik füstölni, meg különben is, már nagyon meleg van benn a fűtéstől. Az udvaron fogok pipázni, ott mégiscsak jár a levegő egy kicsit. Tényleg úgy éreztem, kinn a 35 fokban hidegebb van, mint benn. Anyám és a húgom egyszerűen megléptek. Én őrzöm a házat egyedül. Tanulgatom a pipázás mesterségét. Sajnos csak behunyt szemmel lehet, mert akárhogy keresem az optimális helyet az udvaron, ott mindig találok annyi szélmozgást, hogy a pipából a hamut a szemembe fújja. Rohadt szél, mert egyébként nem fúj, csak mikor rátalálok egy kedvező helyre, és leülök a magammal hurcolt székre. Akkor jön egy nagy fuvallat, és beterít. Nagy pipa, sok dohány. Megnéztem, 54 percig szívtam. Mire befejeztem, elromlott a látásom, a járásom is bizonytalanná vált. Erőmet összeszedve támolyogtam fel a teraszra, persze némi kapaszkodásra így is szükségem volt. Hosszas mosakodás kívül-belül, hogy pipátlanítsam magamat.

„Istenien duruzsol a cirkó. Egészséges a hangja, csak úgy ontja a meleget.”

Nem merek kimenni az udvarra, mert szédülök. A kedélyállapotom határozottan jobb lett. Éjjel megbeszéltem magammal, reggel hatig adok neki ultimátumot, ha addig nem teljesíti az elvárásomat, örökre mindennek vége köztünk. Nem teljesítette, ezért íródott a versem, valamint megszüntettem a postafiókomat is, amin levelezni szoktunk. Ő is megszüntette a sajátját, de a biztonság kedvéért azért vagy négy címet meghagytunk, amiket természetesen mindketten ismerünk. Ennek a kapcsolatnak immár örökre vége. Most, hogy elszívtam a pipa tartalmát, kicsit másképpen gondolom a dolgot. Leülök a nappaliba, kezembe veszem a telefonomat. Tíz óra múlt. Még egyszer megpróbálom. Felhívom, jobb belátásra bírom. Végül is mi történhet? Már úgyis végleg szakítottunk. Felhívtam. Némi örömet hallottam a hangjában. Pár percig beszélgettünk. Visszagondolva, talán csak a szomszéd Jani tudná megmondani, miről. Ő pontosan hallott mindent az ablakon keresztül, igaz, csak az én előadásomban, de neki fantáziája is van, nem csak öngyújtója. Bennem annyi maradt meg, utáljuk egymást. Nagyon utáljuk, és többé soha. Összecsapott a következetlen és a mindig következetes. Döntetlen az eredmény, de meggyőződésünk: a másik a pizok. Megnyomtam a „No” gombot, kimentem a fürdőszobába ismét tisztálkodni. Eredménye ennek sem lett semmi. Hordozom magammal a pipa hátrahagyott bűdös szagát.

„Istenien duruzsol a cirkó. Egészséges a hangja, csak úgy ontja a meleget.”

Eddig még nem definiáltam magamban, meddig meleg a meleg, és mikortól hőség. Az biztos, itt az utóbbit érzem, de kinn az udvaron ragyog a nap. Ott szeretnék lenni a hűvösben, de nem merek kitámolyogni, mert még mindig zavaros a látásom, a szívem pedig nagyon gyorsan kalimpál. Sziesztázok a hőségben. Megszólal a Törökinduló. Eszelősen kapok a telefon után. Ez csak ő lehet, mert ezt a számomat más nem ismeri, mint a családom és ő. Még az sem bizonytalanított el, hogy a display ismeretlen számot jelzett. Tévedtem. Nem ő volt, viszont az anyám egy idegen telefonról érdeklődött. A végeredmény, majd szóljak, ha itt járt Józsi, és konszolidálódtak a körülmények. Vonal szétkapcs, én pedig magamban pár kedves mondatot mormogtam a teljes szókincsemet kimerítve, ami csak szóba jöhetett ebben a helyzetben. Délután van, egészen jól érzem magamat. Illetve a szervezetem visszatért a megszokott kerékvágásba, nem ver erősen a szívem, de a javulásnak ütemében romlott a hangulatom. Eszembe jutottak az aránypárok, de hát ebben nincs semmi csoda, hiszen szoros összefüggésben van a szakterületemmel. Lehet morfondírozni, immár tiszta fejjel. Vajon mit csinál? Végigzongoráztam a lehetőségeket. Eredmény nulla. Józsi pedig sehol. Már régen délután van. Eszembe jutott közben, még ma nem is reggeliztem. Ez igazán várthat magára, mert szeretek kényel-

mesen étkezni. Megadom a módját. Márpedig Józsi ezt ellehetetlenítheti. Ha nem tudok magammal mit kezdeni, még mindig ott van a számítógép. Tényleg ott van, de felforrt, mert reggel óta be volt kapcsolva, nem bírta a kiképzést. A házban már nem meleg, nem hőség, hanem kimondhatatlan, legalábbis általam nem aposztrofálható hőmérséklet van. Újabb reménysugár. Megszólal a telefonom. Eszelősen kapok utána, egyből lelohadok. Józsit ír ki az a szemét. A Józsit, aki közli velem, csak reggel tud jönni, mert ilyen-amolyan problémája akadt. Hiába minden könyörgésem, nem hat rá. Viszont ellát jótanáccsal, ha nem bírom elviselni a klímát, menjek el B-hoz. Megköszönöm, egyben biztosítom, hasznos volt a tanácsa, mert magamtól momentán ez a megoldás nem jutott eszembe. Csoda történt. Józsi elköszönt, csend lett a házban.

„Nem duruzsol a cirkó. Kifáradt szegény pára, de a falak csak úgy ontják a meleget.”

Éjszakára majdnem minden rendbe jött. Megemberelte magát a számítógép, megindult az elektronikus levélforgalom is. Mindketten találtunk egy biztos címet, amin a másikat el lehet érni. Hogy ki volt a kezdeményező, aki az első lépést megtette, teljesen lényegtelen. A legvalószínűbb, hogy egyszerre. Vasárnap reggel lehetett mindkettőnknek új accountot nyitni. A cirkó felett pedig elmondtam a gyászbeszédemet. Határozottan boldogító érzés, hogy inkább a cirkónak lett vége, mint a kapcsolatunknak.

* * *

Összezsaptak fejem felett a hullámok, én pedig úgy tudok úszni, mint balta nyél nélkül. Persze voltak előzmények, de a következményeket nem vettem számításba.

Pont egy hete történt. Reggel felhív A. telefonon. „A”-t definiáljuk barátnak! Felhívott a munkahelyemen. Közöltem, éppen most indulunk Juditkával Ceglédre. Megértő volt, és elköszönt. Cegléd felé félúton Juditka táskájában megszólalt a mobilom vagy száz decibellel.

- Juditka, nézd meg ki az az örült!

Juditka megnézte. Az illető nem örült, csak a SMS-t jelző hangereje váltotta ki belőlem ezt az indulatot. Juditka, jó titkárnőhöz illően, elolvasta a szöveget, merthogy nekem az útra kellett figyelnem. Azt nem mondom, hogy a szöveg ártatlan volt, de azt igen, egy titkárnő számára igenis emészthető. Tévedtem. A titkárnők gyöngye képtelen volt megemészteni. Nekem először nem tűnt fel a hangulatváltása, mert egyébként is komoly. Másnap viszont, kezemben tartva a felmondólevelét, igencsak rosszul éreztem magamat. Ő volt a jobbkezem a cégnél, és ez különös értékkel bír egy kétbalkezes esetben.

- Juditka, mi történt? A hirtelen döntésednek komoly oka lehet. Nem vagy megelégedve a munkamorállal? Vagy kevésnek tartod a fizetésedet?

- Vedd úgy, kevésnek tartom a fizetésemet!

- Megkérdezhetem, az új helyeden mennyit ígértek?

- Megkérdezheted! Nincs még új helyem, de lesz, mert ha valamit nagyon akar az ember, el is éri.

- Világos. Velem van bajod. Árueld el, mit vétettem ellened, te titkárnők gyöngye!

- Más embernek ismertelek sok éve, és most csalódnom kellett. A magánéleted nem tartozna rám, de mióta barátnőd van, azóta megváltozott körülöttem a légkör. Egyik nap fel vagy dobva, másik napon pedig az ember azt érzi, szívésségből válaszolsz a kérdéseire. Hidd el, nem vet rád jó fényt, ha összevesztek, leiszod magad, és úgy döntesz, olyan állapotban nem jössz be dolgozni!

- Juditka, keresem a megoldást, de még nem találtam meg. Tudom, ez a kapcsolat nem lehet hosszú életű, hiszen jóformán csak a veszekedésről szól. A családom is megelégtelte már. Mégis arra kérlek, ha ezért akarsz elmenni, legyél türelemmel egy kicsit! „Egyszer megjavulok én, jó leszek majd...”

- Igen, máris látni a jeleket, a javulás útjára léptél. Immár két vasat tartasz a tűzben.

- B. a szerelmem, A. pedig az egyik barátom.

- Barátokra pedig jellemző, hogy szerelmesek egymásba. Ugye így van?

- Nem vagyok belé szerelmes. Kedves hölgy, aki szereti az írásaimat olvasni.

- Megjegyzem, nincs rossz ízlése. Én is szeretem őket olvasni, de ha emlékezetem nem csal, még soha nem küldtem neked ilyen üzenetet, mint tegnap A..

Kezemben a felmondólevelével, elgondolkodtam. Tényleg nem küldött, de vajon ha nem lennénk minden munkanapon együtt, akkor sem küldött volna? A társalgásunk folytatódott - eredménytelenül. Éjszaka vele álmodtam. Mindig is csak kollegiális kapcsolat volt köztünk, az viszont kitűnő. Volt, mikor megfordult a fejemben, irigylem Gyuszi barátomat, a férjét. Juditka az a nő, aki az ideálom. Két hibája van mindössze: férje a barátom, őt pedig Juditnak hívják. Ráadásul ez utóbbi a komolyabb hibája. Sok évig, Judit után elképzelni sem tudtam másik nőt, de az, hogy ráadásul Judit legyen, meghaladja a fantáziámat. Soha. Viszont álomban végigpergett az együtt töltött hat év, mióta titkárnőm. Bizonyos momentumok csak most világosodtak meg előttem. Tudom, soha nem fogom vele kitárgyalni, de felmondásának az igazi oka a reménytelen szerelem. Beképzelt lennék? Nem jó a kérdés, mert születési hibám. Addig nem volt probléma, míg kerültem a hölgyek társaságát, de immár két konkurencia is megjelent.

A felmondólevelet kénytelen voltam aláírni, mert láttam, nincs eszközöm arra, hogy a cégnél tartsam. Még nem éreztem elég erősnek magamat ahhoz, hogy megszakítsam Blankával a kapcsolatomat. Úgy döntöttem, ha már volt ez a szerencsétlen autóbalesetem, amiből egy kifordult bokával kerültem ki, megpróbálok elmenni betegállományba, és addig húzni, míg leszázalékolnak. Nem kell másik titkárnő. Ragaszkodom a megszokásokhoz minden téren.

Másnap elmondtam a személyemmel kapcsolatos döntésemet neki, számítva arra, hogy visszavonja a felmondását. Nem vonta vissza, viszont közölte, a férje máris talált egy munkahelyet. A szépséghiba, véletlenül azt is elárulta, valamivel kevesebb lesz a fizetése. Hab a tortán, hogy mikor mindezt elmeséltem A.-nak, felháborodott, mondván, milyen jogon olvassa el a titkárnőm az én magánüzeneteimet? Felháborodásának a következménye részemről a buta magyarázkodás, majd a konklúzió részéről, hogy neki ebből elég, és közölte, a továbbiakban sem rám, sem az írásaimra nem kíváncsi.

Következett a hétvége. Szerelmemmel a megszokott adok-kapok ütésváltások. Általában rendkívül fontos dolgokon tudunk veszekedni. A mostani fajsúlyában ettől eltért. Komoly dolgok voltak terítéken, és ment a levelezgetés e-mailben. Vasárnap délután bekövetkezett, amire nem számítottam. Egy nembéli társam hatott a szerelmem hiúságára. Privát üzenetben kezdett zengedezni neki a gyönyörű, mélyenszántó írásairól, és persze nem ok nélkül tette, hanem mindjárt randevúra csalogatta. Négy privát üzenetváltással ott tartottak, hogy a szerelmem közölte, nagyon közel laknak egymáshoz, és persze, hogy a részleteket meg tudják beszélni, elküldte a telefonszámát a cimborának. Teljesen ismeretlenül, három órás bevetéssel, elég szép eredmény. Én soha nem voltam még ilyen sikeres a hölgyeknél. Igaz, soha nem voltam rámenős ezen a téren. Miután megtudtam a tényeket, hiszen az illető csak nekem akart bizonyítani, hogy nem minden arany, ami fénylik, tudattam a szerelmemmel: ezt a cselekedet-

tét aligha tudja megmagyarázni. Nem is akarta, mert megszüntette kettőnk között a kapcsolatot.

Persze ez alkalommal sem volt végleges. Valamelyikünk mindig előjön egy békejavaslattal.

* * *

Szombaton és vasárnap bevásárló körúton voltunk a húgommal. Szombaton Mancsi figyelmeztetett rá, holnap Rozália névnap lesz, tehát kedves Rozikánkat illenék felköszönteni. Igen ám, de mit vegyünk neki, kérdeztük még itthon egymástól az Évivel. Én állást foglaltam, a Mikit szereti, de az Évi közölte, Mikiből túlkínálata van.

Elkérem a Janitól a Suzukit, mert mióta összetörtem a Lagunát, nincs kocsim. Beültünk a szomszéd udvarán a Suzukiba, elindultam hátramenetben. Egy éktelen hosszú és fájdalmas visítás hallatszott. Ez biztos a kutya. Vége szegény párának. Kiugrottunk mindketten a kocsiból, vizslattuk az alját. Kutya sehol. Illetve előkerült, amikor guggoltam a kocsi mellett, és megnyalta a fületem. Ezek szerint nem ütöttünk el senkit. Jani megvigasztalt, mert kijött a házból, látva, a Farkas-Pamach testvérpár guggol a kocsija mellett.

- Ne izguljatok! Már egy hónapja ezt csinálja, de nem tudom mi baja van, mert csak akkor visít, ha kiállok vele az udvarból. Valószínű, nincs kedve itthonról elmenni, ennek hangot is ad.

Megnyugodtunk, megtöröltem fületem a kutyanyalától, és elindultunk a bevásárlóközpontba. Először a nagy terjedelmű dolgokat tettük be a bevásárlókocsiba, úgymint több karton sör, több karton üdítő és több karton tartós tej. Ekkor jutott eszünkbe, mi ajándékot jöttünk venni Rozikának. Elmentem ajándékot keresni az italokhoz, miközben Évi a csokoládék között válogatott. Visszaérve a gazdátlanul hagyott kocsinhoz, feltett a tetejére pár csomag tampont. Isteni jól néztem ki, ahogy toltam a kocsit, majdnem szem magasságban a tamponokkal. Alig voltam feltűnő, mert persze Évi sehol. Ő mindig egy sorral előrébb járt, mintegy felfedezni az újdonságokat. Alaposan bevásárolva érkezünk a pénztárhoz, majd mielőtt sorra kerültünk, kipakoltuk a kocsi tartalmát. Egy apróságon vitatkoztunk össze kicsit, ugyanis valaki becsempészett a kocsinkba egy csomag gumióvszert. Évi rám kente, én vettem magamnak, én pedig visszautasítottam, miközben a pénztárosnő buzgón köszönetet mondott a kedves sorra került vásárlóknak, azaz nekünk. Valamikor én találtam ki, milyen buli lenne, az ilyen bevásárlóközpontban egy gazdátlanul álló kocsiba ilyen portékákat csempészni, azután megfigyelni, az illető hogy oldódik fel a pénztárnál, látva a hivatlan vendéget. De hát megelőztek, azaz: ellopták az ötletemet.

* * *

Vége ismét van autóm. Fizetett a biztosító, én pedig egy ugyanolyan színű Lagunát vettem, mint az előző volt. Rosszmájú kollégáim cukkolnak is vele, hogy az egész baleset csak mese volt, hogy sajnáljanak a hölgyek. Ím, itt a bizonyíték: sértetlen az autó.

Érdekes, milyen hirtelen változott meg a kollektíva véleménye. Évekig nem volt hölgy az életemben, akkor azt híresztelték rólam, a fiúkat szeretem, most - hogy néha van szerelmem - azt beszélik, nőcsábász vagyok. A fene se tud eligazodni ezen.

Két héttel ezelőtt - mint már említettem - Blanka végleg szakított velem. Azóta is előfordult már egyszer. Sőt!

Tegnapelőtt A. felhívott, akivel szintén szakítottunk, de azóta is folyamatos a kommunikáció köztünk. Felhívott, és kedélyesen társalogtunk, majd érkezett egy másik hívásom. Tőle elköszöntem, mondván, mindjárt visszahívom. Fogadtam a másik hívást, Blankát. Egész jól indult a beszélgetésünk, még viccelgettem is vele. Arra vetemedtem, hogy közöltem: szeret-

ném, ha halálunk után ő is a pokolba jönne, mert a mennyország nekem magasan van. Nem először volt ilyen épületes társalgás köztünk, az sem először történt, hogy ezen ismét összevesztünk. Ő - mint istenhívő - természetesen nem jön velem a pokolba. Esküszöm, nem vagyunk komplettek, egy ilyen baromságon hajbakapni. Ő szétbontotta a vonalat, én meghúztam az Unicumos üveget, és abszolút megfeledkeztem A. visszahívásáról.

Tegnap aztán érkezett az istenáldás telefonon, hogy én ilyen meg olyan vagyok, mert megígértem, hogy visszahívom, és nem tettem. Próbáltam kapálózni, hogy végül is ez meg az történt, és különben is... Mindhiába. Bocsánatot kértem, amit azóta nagyon megbántam, mert olvashattam este a portálon, a bocsánatkérésnek semmi értelme nincsen. Egyes elvetemült emberek sportot üznek belőle, mert azt hiszik, egy bocsánattal minden el van intézve. Így jártam. Képes volt kipellengérezni, miközben tudom, csak azért nem fogadta el a bocsánatkérésemet, mert féltékeny Blankára. Mindig felkapja az agyvizet, ha szóba kerül köztünk.

Csoda, hogy átmentem degeneráltba? Itthon leszereltem a főbejáratról a zárat, mert már hetek óta nem funkcionál megfelelően. Én, a szakértő, majd megcsinálom. Szétszedtem, közben sóhajtoztam, hogy szerelem. Szerelem? Egyben biztos voltam: a zárat szerelem. Amiben bizonytalan vagyok: szerelem volt, ha ilyen könnyen lehet valakit befolyásolni? A zár persze nem készült el, mert amikor szétszedtem, elrepült egy rugó. Mikor végre megtaláltam, elfelejtettem, honnan landolt. Hogy éjszakára ne maradjon a ház nyitva, átszóltam a jokernek - Janinak -, adjon kölcsön egy ajtózárat. Mondta, neki is csak az van, ami az ajtóban van. Én pedig próbáltam megfűzni. Rendes fickó a Jani. Képes lett volna kiszerelni a zárat, de szerencsére nem került rá sor, mert talált a műhelyében egy alig használt, pókhálós és rozsdás másikat, amit azután felszerelt az ajtómba.

Következhettek az elektronikus küldeményeim áttekintése. Jól éreztem zárszerelés közben, hogy még ma írni fog.

„Nem tűnt fel neked, kicsim, hogy egy idézetet küldtem, és ezen bosszantottad fel magad? Egy idézetet? Hát érdemes? Már ezt is meg kell reformálnom, hogy mit küldhetek neked? Látod, látod, többek között erről is írtam. Nem is olyan régen azt írtad, hogy fogadjam el, ha másnak más a véleménye. „Én bezzeg most menjek Jézushoz????” Úgy látom, ez rád nézve nem érvényes. Sajnálom, de ha Te a purgatóriumban akarsz lenni, oda nem akarlak követni. Miért nem lehet ezt elfogadni, és miért kell nekünk ilyesmiről beszélni? Nem kell hitbéli dolgokba bonyolódni, egyszerűen elfogadni kell. Erről írtál nekem, ugye??? Fogadjam el, hogy másnak más a véleménye, más a nézete, hiszen vélemény és nézetkülönbségek vannak. Akkor Te pedig fogadd el, hogy nekem van hitem. Ha ezért most iszol, akkor nagyon sajnállak Téged. Jézus jegyese akkor lennék, ha apácának mentem volna, a Novíciák még csak apáca-tanoncok, később pedig Isten szolgálatában élnek le az életüket. Aki erre a szolgálatra kötelezi el magát, az élete különböző szakaszaiban nem teheti ezt meg, ez egy hivatás. Bennem ez 18-20 évesen meg sem fogalmazódott, később igen, de akkor már késő volt. Sajnálom, megint csak sajnálom. Fogadd el az érzéseimet, a nézeteimet, ahogy Te is erre kértél engem. És ne igyál, mert ha még egyszer engem okol a családod, hogy Te iszol, és ezt a levelet nyugodtan eléjük tárhatod, engem többet nem látsz.

Blankád”

Ez van. Igaz, utoljára nem levélben tárgyaltuk a témát, hanem telefonon, de lényegtelen. Fő az, hogy a Blankám.

* * *

Ritkán szoktam igénybe venni a tömegközlekedést, de most rákényszerültem. A kocsimat kölcsönvették, az eső esik, nekem pedig hosszú percekkel kell állnom a megállóban, várni a buszt. Busz nincs, tömeg viszont van. Két busznyian lehetünk a megállóban, de én elég jó pozícióban állok ahhoz, hogy amikor végre megérkezik a jármű, az én kabátommal lehessen letörölni a sáros oldalát. Hátulról a tömeg nyomul, közben megszólal a belső zsebemben a telefonom. A Törökindulót nyomja a készülék.

Döntenem kellett: figyelmen kívül hagyom a hívófelet, és nyomulok fel a tömeggel (a legjobb megoldás az esőben). Lemaradok a buszról, előhalászom a zsebemből a készüléket (a legrosszabb megoldás). Logikusan a harmadik mellett döntöttem. Miközben sodor a tömeg, megpróbálom elővadászni a telefonomat. Érdekesen van bevarrva a cipzár a zseben, mert három ujjam befér, de több nem, jó tágas zseb, de csak belül. Bal kézzel alásegítek a telefonnak, közben jobb kezem három ujjával finoman mozgok a nyílásban. Ha rövid időre kölcsönözhetném Pali barátom tudományát, akinek olyan a hivatása, hogy ezt a műveletet mesterfokon műveli!

Közben a készülék elhallgatott, de a tömeg fellökött a lépcső tetejére. Ott találkoztam szembe a leküzdhetetlen akadállyal. Egy ázott veréb (hölggy képében), aki próbálna visszatuszkolni oda, ahonnan jöttem, miközben felszólít:

- Szabad lesz!

- Ne haragudjon, nem tudtam, hogy hölggyválasz van, de különben sincs kedvem táncolni.

Milyen udvariatlanok tudnak lenni ezek a leszállók! Legalább azt mondta volna, „uram”. De ő nem. Ő lecsibészeztet, és a szemeiből láttam, haragszik rám.

Végül sikerült leszállnia, de csak a következő megállónál. Addig nem tudtam telefonálni, mert őt hallgattam. Csúnyán beszélt és hangosan, amit nagyon röstelltem. Miután legurult, mintha megelevenedett volna a telefonom, ismét muzsikálni kezdett.

- Tessék!

- Szia, Győzőkém!

- Szia, de nem tudom, ki vagy.

- Süket vagy? A Blanka vagyok.

- Nem vagyok süket, csak beszélgetnek körülöttem.

- Hol vagy, és miért ilyen furcsa a hangod?

- A hangomat azért hallod furcsának, mert kicsi a helyem, és nem tudok megfelelő mennyiségű levegőt magamba szívni, különben pedig a Használcikk Piacnál vagyok.

- Mit csinálsz ott?

- Megyek tovább, mert éppen buszon görnyedek a tömegben.

- Akkor jól van, csak azért hívtalak, hogy küldtem e-mailt, mert nem tudok telefonálni.

- Most mit csinálsz, ha nem telefonálsz, édesem?

- Ne kötekedjél, mert sok a munkám. Olvassad el, amit írtam, abból majd megtudod, miért nem tudok telefonálni. A barátnőd pedig kifekdte, hogy moderátor legyen.

- Moderátor lettél?

- Na jó, erre nincs időm, szia.

Még szerencse, hogy a tömegben arra sem kellett koncentrálnom, hogy megálljak a lábamon. Különben is többen álltunk rajta. Elgondolkodtam. A minap levélben utalt olyan dologra, amit telefonon tárgyaltunk, most azt mondja a telefonba, hogy nem tud telefonálni. Valamelyikünknek biztos elgurult a gyógyszer.

Délután hazaérve egyből támadtam a számítógéphez. Íme az említett levél:

„Szia picikém!

Nem tudlak felhívni, mert kiesett a fejből a telefonkódom. Tegnap is órákon keresztül telefonáltam - akkor még benne volt - az informatikán pedig folyamatosan nincsenek. Telefonkód nélkül telefonálni sem tudok. Szeretnék elfaxolni egy levelet, de azt sem tudom kód nélkül. Hagytam az informatikusnak üzenetet, amint visszaér, legyen szíves kibányászni a kódomat. Próbálkoztam úgy is, hogy odatettem az ujjam a nyomógombokhoz, hátha megvilágosodom, de így sem megy. Valami nagy gubanc lehet a fejemben, mert bár ugyan előfordult ilyesmi, de percekben belül visszatért, de most már órák óta semmi. Most felhívlak egy pici időre a mobilon, hogy olvasd el a levelem.

Szia picikém, remélhetőleg estig meglesz a kód.

Blankád”

Világos. Nem akarta a drága pénzét pazarolni rám, ezért próbált a hivatali telefonján hívni, aminek elfelejtette a kódját. Kód hiányában viszont kénytelen volt kemény forintokat áldozni a szerelmére - illetve énrám. Érdemes volt kilenc évig ezért várnom?

* * *

- A minap beszéltem a húgoddal telefonon, mesélte, férjhez akartad adni Mikuláskor - mondta a kedves, mikor éppen egy vidéki utunkról jöttünk hazafelé kocsival.

- Nem egészen ez volt az alapgondolatom, de végső megoldásnak ez is felvetődött bennem. Évekig dédelgettem magamban az ötletemet, Mikuláskor megvalósítottam. Arra gondoltam, nincs korhatárhoz kötve a Mikulás-igénybevétel. Évi különben is csak 36 éves, tehát Mikulás előtt, hogy kedveskedjek neki, felhívtam az egyik céget, akik Mikuláskor rohangásztatják az embereiket. Telefonon mindent lefixáltunk, ötödikén este házhoz jön Évikéhez a Mikulás. Elmondták: nekem, mint megrendelőnek, mi a feladatom. Vásároltam különböző csokoládéféleségeket, vettem egy nagy hajasbabát is. Otthon jól elrejtettem. Közben írtam egy papírt, mert az volt a kérés, a gyermekkel kapcsolatosan szedjek össze pár mondatot, amit azután a Mikulás sebtében elolvas, mielőtt találkozik a csemetével. Ötödikén délután felzavartam Évit meg anyámat az emeletre, én pedig, mint egy házőrző kutya, strázsáltam a lépcsősor alján, nehogy lejöjjenek. Még a kaput is kizártam, ha csenget a Mikulás, halkan kiszólok neki, bejöhet, nehogy akkor jöjjön le a kétharmad, amikor éppen karonfogva a Mikulással jövök be a házba. Hallom, fékez egy autó, benne két Mikulással. Az egyik átrohant a túloldalra, mert mint másnap kiderült, oda egy kisgyerekhez hívták őket, a másik egyenesen megcélozta a kapunkat. Mielőtt csengetett volna, kiszóltam neki, jöjjön be. A konyhában a kezébe nyomtam a papírt, ő áttanulmányozta. Ezek után megkapta a csomagot, feltessékeltem magam előtt az emeletre. Elkezdett dörömbölni az emeleti ajtón, jó mély hangon dörögve kereste Évikét. A többit képzeld el!

- Nekem az Évi azt mondta, egy hétig nem beszélt veled.

- Igen, megerősíthetem, határozottan ellenségesen viszonyult hozzám egy darabig, amit én rossz néven vettem tőle, de azért hozzátartozik az igazsághoz, a Mikulás jól járt, mert duplán fizettem neki.

- Győzőkém, elbizonytalanodtam. Azon töprengek, vajon szeretnék én ehhez a családhoz tartozni?

- Először is: a mi családunk minta család. Másodszor: a kétharmad sokkal visszafogottabb, mint én. Harmadszor: eddig köztünk házasságról nem esett szó, csak a nősülés van napirenden.

* * *

- Mit csinálsz, tesókám?

- Fókákra vadászom a Jeges-tengeren. Eközben Blanka ízéit olvasom.

- Hány van neki?

- Sajnos csak egy van olyan, amire te célozol, de én a gondolataira utaltam.

- Az se lehet sokkal több. A levelére én is kíváncsi lennék, de az ízéje nem tud lekötteni.

- Azért ízéltem, mert megzavartál.

- Aha! Nálad ez is fordítva van, mert jobb helyeken akkor ízélnek, mikor senki nem zavarhatja őket.

- Olvasom magvas gondolatait. Képzeld el, Évi, vízilónak titulált engem!

- Mert összekeveri a vízilovat a medvével. Mindjárt felhívom, adok neki olyan vízilovat, hogy arról koldul! Brumi, esküszöm, egyszer elmegyek hozzá, de úgy kidekorálom a csajt, hogy a fia sem fog ráismerni. Miért vagy víziló?

- Tegnap írta, hogy tegnapelőtt este a céges kocsijuk karambolozott, és akik a kocsiban voltak, megsérültek.

- Ő is megsérült?

- Nem. Ő éppen nem ült az autóban, de azt mondta telefonban, hogy ülhetett volna, és akkor most már nem élne.

- Olyan súlyos baleset volt, hogy meghalt valaki?

- Nem, senki nem halt meg. A lényeg, hogy nem tudtam meghatódni a feltevésén, miszerint ha benne ül, akkor ő meghalt volna. Erre azt mondta, annyi érzés van bennem iránta, mint egy vízilóban.

- Azt nem mondta, mikor a vízilovat baleset érte, ő miért volt közömbös? Remélem, végre észhez térsz, és befejezed ezzel a kis hülyével!

- Nem tudom. Mindenesetre éppen arra gondoltam, hogy ma, lévén szombat, váratlanul meglátogatom.

- Áldásom rátok! Egyik kutya, másik eb. Téged tényleg kényszerből hozott a Mancsi a világra.

- Évi húgom pedig szuper csaj. Vigyázz! Még te is kerülhetsz ilyen helyzetbe!

- Mármint, hogy én fussak egy férfi után? Olyan biciklit még nem gyártottak.

- Te majd hűségesen szolgálod urad és parancsolódat, mint juhászt a kutyája. Lesed a gondolatait is.

- Na persze, mert tollas a hátam. Húsz deka kolbászért nem fogok tartani egy disznót!

- Blanka is ezt mondja, csak neki én vagyok a disznó. Szeretném, ha összeválogatnál nekem valamilyen megjelenésre alkalmas ruhát!

- Rendben. Behozom a műhelyből azt a munkásruhát, amiben tavalyelőtt kertészkedél. Barátnődhöz az is jó lesz.
- Nagyon jól tudod, hogy egyéni ízlése van.
- Persze, hogy tudom. Úgy néz ki, mintha állandóan gyászolna valakit. A sötét lelkét megjeleníti az öltözetében is. Tényleg el akarsz menni hozzá?
- Elmegyek, mert tépni akarok, és ezt személyesen szeretném bejelenteni.
- Szakítani vagy tépni, nem ugyanazt jelenti.
- Nem baj. Hozd a cuccost, aztán tépek, hogy minél előbb szakíthassak!
- Legalább jobb kedvre derítetted azt a szegény kislányt.
- Már megint jössz hátulról mellbe. Gyuszi barátom éppen a minap mondta, hogy Liácska szorgalmasan tanul.
- Igazat mondott neked az apukája. Bár abban nem vagyok biztos, hogy olyan szorgalmas lenne. Látszatra úgy tűnik, de az csak önbecsapás. Szégyellhetnéd magadat, hogy tudván tudod, utánad epekedik!
- Évikém, ne etessél már! A húsz éves kislány epekedik a 42 éves vén számár után?!
- Nem mondtam semmit, azt is csak magamban. Hozom a ruhát, hogy mielőbb koslathassál.
- Tudod mit? Hívjad fel sírva, és mondd meg neki, hogy éppen a temetésemen vagytok! Esetleg a Mancsi, a háttérben mondogathatná szomorúan: „Fiam! Drága szép fiam! Miért hagytál itt bennünket?”
- De mit mondjak, ha megkérdezi, miben haltál meg?
- Mondd meg, hogy abban a szürke nadrágban és fehér pulóverben, amiben először voltam nála!
- Abban voltál, de mi ért?
- Azért, mert szerettem azt az öltözetet.
- Nem az a kérdés, hogy miért abban, hanem, hogy mi ért, aminek következményeképpen elpatkoltál?
- Szerelmi bánatom volt miatta, és kiugrottam az ablakon.
- Nem hiszi el, hogy kiugrottál a földszinti ablakon és meghaltál.
- De ez magasföldszint, ő is tudja.
- Igaz, elvégre három lépcsőfokon kell feljönni.
- Neked nem gond, Évikém, mert még fiatal vagy, de kérdezd meg Győző bácsit az utcában! Egyszer mesélte nekem, hogy a Kőrösi úton át akart menni a tolókocsijával, de baromi nagy volt a forgalom, aztán inkább legyintett egyet, és visszafordult, mondván, hogy oda szünetni kell.
- Rendicsek. Hozom a telefonomat meg a Mancit. Felhívom a csajt, és kezdem a szöveget: „Blankám, a Győző testvére vagyok...”
- Nem fog hinni neked, mert tudja, hogy csak kis kurvának említetted mindig.
- Ez igaz, de nem hívhatom fel sírva, hogy: „Te kis kurva, meghalt a testvérem, mert kiugrott a szobája ablakán, és még a szúnyoghálót is kiszakította.”

- Azt is mondd, hogy tetű! Tudod, ha valamelyik kollégáját szapulja nekem, én megerősítem az igazában, és vele együtt ócsárolom a kollégáit, mindig külön kéri: „Azt is mondd, hogy tetű!”

- Egy igazi úrinő a barátnőd. Ha már kilenc évig nem volt nő az életedben, picit még koto-ráshattál volna.

- Tudom, lett volna Liácska. Brumi rástartol, az apja pedig elhúzta volna a nótámat, hogy el-csavartam a lánya fejét.

- Elcsavarodott az agától. Szerintem már autót is úgy vezet, hogy háttal ül a kocsiba, mert csak úgy lát előre.

- Sok a szöveg, hugicám. Hozd a rucit, aztán tépek a Duna-kanyarba! A kék nacimat ne adjad, mert ki van durranva hátul!

- Miért híztad ki?

- Hülyeséget beszélsz. Tudod, hogy szeretem a testhez simuló ruhákat, mert jól kirajzolódnak az idomaim.

- Bratyókám, te meg az idomaid?! Megyek, aztán hozom a siratóasszonyt, mert a másik ötleted jobban tetszik.

* * *

Barátom mesélte. Történelemtanár a szentem. Vele szoktunk csemetefát ültetni a nyaralóm előtt.

- Képzeld el, a minap felszédelegtem az egyik irodalmi portálra, és rátaláltam egy marhának az élményeire.

(Ez a marha én lennék. Magamra ismertem.)

- Hogy lehet egy tragikus autóbalesetből viccet csinálni?

- Tudod, az úgy van, csak nekem volt vicces hangulatom, mert az autó egyáltalán nem röhögött. Majdnem feleakkora lett, mint az eredeti mérete, én viszont megúsztam.

- De kár.

- Tudom, ezt mások is említették azóta.

- Na, a lényeg, olyan fél éjjel lehetett, amikor olvastam a baromságaidat, és persze nevetnem kellett. A szomszédom meg tudod, amolyan vadember, egy ideig tűrte, de mikor az Erzsinek is kezdtem mesélni, mit olvastam, elszakadt a cérna, becsengetett. Kimentem, a kis vadember egyből gyalázkodni kezdett: „Ne nyerítsen éjnek idején!” Mondom neki, itt szó sincs nyerítés-ről, egyébként sem értek lóul. De ő csak nyomta tovább a szöveget, ragaszkodva a nyerítés-hez. Végül szópárbajba kezdtünk:

„- Ne nyerítsen, mert senki nem kíváncsi éjjel a bölömbika hangjára!

- Akkor nyerítek, amikor akarok.

- A nyerítésével zavarja a szomszédok nyugalma.

- Mondtam már, azt csinálom, amit akarok a saját lakásomban. Ha éppen nyeríteni van kedvem, hát nem vonom meg magamtól ezt az élvezetet sem.”

Tudod, felettünk, a másodikon lakik az a mogorva professzor. Miközben folyt a csevegésünk a vademberrel, ő éppen érkezett lentről a lépcsőn. Nekem bekattant, ez a komoly professzor arra érkezik éjjel haza, hogy két lakótárs győzködi egymást a nyelés helyes voltáról vagy helytelenségéről. A többit képzeled el... és mindez miattad történt!

Levontam a konzekvenciát, legközelebb úgy írom le az autóbalesetemet, hogy meghaltam.

* * *

Azon gondolkodom, hogy füllentettem a minap az Évinek vagy nem? Azt mondtam, elmegyek Blankához, és szakítani fogok vele, mert elviselhetetlen a szívtelensége. És akkor még nem is kalkuláltam bele, hogy időközben vízilóvá avanszáltam. Azon a szombaton - 2006. február 18-án - egyrésztől tényleg azzal a szándékkal indultam hozzá, hogy váratlanul betoppanok és szakítunk, de ezt kultúremberhez méltó módon tárgyaljuk meg még utoljára. Kétségtelen, hét elején beszéltünk róla, csütörtökön születésnapja, majd szombaton megtartjuk. Fel is készültem, mert vettem neki egy parfümöt meg egy díszdobozos desszertet. Aztán letelt a két békés nap, ahogy az köztünk lenni szokott, és jött az újabb nézeteltérés, aminek eredménye, hogy víziló lettem. Ettől függetlenül szombaton úgy indultam hozzá - miközben gondolataimban az járt, hogy szakítok -, vittem magammal a születésnapjára szánt ajándékokat is.

Negyed kettőkor értem a lakáshoz. Csengettem, vártam. Aztán megint csengettem, és megint vártam. Semmi. Eldöntöttem magamban, hogy tartoztam az ördögnek 40 kilométeres úttal, ami - figyelembe véve, hogy haza is kell mennem - mindjárt megduplázódott. Elmerültem gondolataimban, de még a lábtörlőn állva, és arra eszméltem, hogy a volt szerelmem egyszer csak megjelent spagettipántos hálórucijában a nyitott ajtóban. Csőröztünk egyet, aztán betessékelt a konyhába. Az nem derült ki, hogy gondolatban a vízilóval nyalakodott össze vagy velem, de tény, hogy rákérdezett jövetelem céljára. Margitka az ölembe akart ülni. Kis híján rám hozta a frászt, mert bár nem biztos, hogy minden Margitkával szemben ellenséges lennék, ha az ölembe akarna telepedni, de macska képében kívül esik az érdeklődési körömről. Blanka kedves volt, legalábbis akkor nem mondhattam rá semmit, mert kitessekelte a cicáját a konyhából, miközben én elővettem, és egy megismételt csőrözés után odaadtam neki a becsomagolt dobozokat. Arra nem emlékszem, hogy nyalakodás előtt milyen szavakkal köszöntöttem fel, de biztos, hogy választékos volt a szövegem.

- Mit nevezsz, Picikém?

- Ne is törődj vele! Valami eszembe jutott.

- Gyakran előfordul az emberrel, de ez még nem feltétlen ok a nevetésre. Megosztanád velem az okát?

- Megosztanám, de azóta már más is eszembe jutott.

- Kedves tőled, hogy nálam az Annáról ábrándozol.

- Melyik Annáról?

- A barátnődről.

- Ja, olyan sok van. Érdemes lenne bennünket lefotózni. Te az éjszakai öltözködésben, rajtam pedig öltöny, de még nyakkendő is, mert Évi rám kényszerítette.

- Mondd meg Évinek, hogy pusziom!

- Ragyogni fog az arca a boldogságtól.

- Nem számítottam rá, hogy jössz, hiszen nem volt megbeszélve, és este is sokáig benn voltam a munkahelyemen, ezért tovább aludtam.

- Ha pedig nem jövök, akkor át is alszod a napot?
- Remélem, nem vonod kétségbe a jogomat, hogy mint független személy, azt csinálom, amit én akarok! Nem vagyok a feleséged.
- Azért ez is valami. Hét elején beszéltünk a születésnapodról.
- Nem érdekel, nem vettem komolyan.
- Mondjál két dolgot, amiket komolyan veszel!

Ezután következett egy sok percre tartó folyamatos szöveg előadása, amiben immár sokadszor végigszapulta a kollégáit és kolléganőit. Szemetek, rabszolgasorsban tartják a beosztottakat, mindenkit kizsákmányolnak, és egyáltalán: mindenki személtáda. Hogy megszakiítsam a panaszáradatot, rákérdeztem, hol van ilyenkor a fia. Természetesen az is személtáda, mert tegnap elment hálózni a barátaival, és az anyja akár meg is dögölhet. Közben előadta, most nem tud megkínálni semmivel, mert még a macskának sem vett kaját, olyan későn ért tegnap haza. Éjjel ugyan felébredt fél kettőkor, mert pisilnie kellett, és akkor evett egy pici vajás kenyérkét meg ivott egy bögre tejecskét, aztán ismét elaludt. Igen, ha jó kedve van, akkor előszeretettel használja a kicsinyítő képzőt. Átvillant az agyamon, hogy én is vízilócska vagyok momentán, de ezt nem tartottam fontosnak megtárgyalni. Elég volt abba belenyugodnom, hogy én, a melák, vagyok az ő picikéje. Isten lássa lelkemet, egyszerűen megfélemeztem arról, hogy szakítani jöttem vagy születésnapot tartani. Tény, ami tény, személyesen nem szoktunk összeveszni, bár kivételesen ahhoz is közel álltunk. Békében váltunk el pár óra múlva. Az természetes, hogy magától tett fogadalmat, mire hazaérek, küld egy e-mailt. Elmaradt, mint terhes nőknél a menstruáció, de ez természetes. Vasárnap délután írt, és levelét bárhol olvastam, nem tudtam kiolvasni belőle egy elnézést a szombatira vonatkozóan. Felébredt vasárnap délből, és fürdőzés majd tejecskézés után csak egy rövid filmet nézett meg, aztán írt nekem. Ilyenkor mit válaszolhat az ember egy „na mi volt?” kérdésre?

Hazajöttem. Egyből letámadott a kétharmad. A legfinomabb megjegyzés az volt: „Na ugye, mondtam!” Évi tette ezt a kijelentést, mire Mancsi rácuppant: „Mit mondtál?” Évi húgom válaszát kéne most nagyon finoman leírnom, de úgy, hogy azért az olvasó értse. A megfelelő magyar definícióval illetett, mint himbi-limbit, ami kivételesen nem középen helyezkedik el, hanem bal oldalon. Ez lennék én. Akkor inkább víziló.

* * *

Március 4 egy feledhető nap az életemben, amit persze soha nem fogok elfelejteni. Ébredés után éjjel kiderült a számomra, ismét érkezik a tél. Esküszöm, ez olyan, mint a Feri, aki mindig akkor csenget be hozzánk, amikor nem várjuk. Kétségtelen, az is igaz, mióta ismerem a Ferit, emlékezetem szerint nem vártam egyszer sem, de jött, mint márciusban a tél. Hajnal hat óra, ébredézik a kétharmad, majd rögtön közlik, mennek nagy bevásárlásra. Számomra ez annyit jelent, pár óra teljes nyugalom. Ilyenkor elfoglalják a ház összes fürdőszobáját, készülődnek. Közben megszólal valahol egy telefon, öt perc múlva viharzik le az emeletről Évi.

- Brumi, szeretném ha jönnél velünk te is!
 - Tudod, hogy utálok vásárolni.
 - Nem vásárolni megyünk. Most telefonált G. I., egy gazdasági cikksorozatot akarok róluk írni.
- Ezt a legtermészetesebben adta elő, mert hiszen nekem mindenkit illene ismernem szerinte, még G. I.-t is.
- Egészségére az úrnak, de nekem mi közöm hozzá?

- Esik az eső, ilyen időben nem szeretek vezetni. Márpedig 180 km. Elég hosszú táv.

Kénytelen voltam kínomban elmosolyodni. Illetve elemi erővel tört ki belőlem a röhögés. Ő nem mer vezetni, G. I. pedig várja valahol vidéken.

- Egye fene, tekintettel a közelgő Nemzetközi Nőnapra, szalonképessé teszem magamat, rendelkezhetsz velem!

Ezután hosszas hajmosás következett mindkettőjük részéről, majd kiderült, az anyámnak sikerült megfelelő indokot találnia az itthon maradásra. Nyári gumi, téli időjárás, nem volt leányálom az utazásunk. Amikor itthonról elindultunk, Évi kikapcsolta a kocsiban a rádiót, tudtam, útközben hallgatni fogunk, mert ő koncentrál a vezetésre. Ilyenkor nem szabad beszélni. Olyan, mint a nagyapám volt, aki borotvakéssel borotválkozott egész életében, de borotválkozás közben síri csöndet követelt a lakásban.

Végre odaértünk. Első meglepetés, hogy más nyitotta az ajtót, és más nyalt képen. Gyakorlatilag az első kép a találkozaskor. Ha videóra vettük volna, úgy nézett ki, ő az Évit nyalta képen, engemet pedig a kutyája. Amikor már a szobában ültem a fotelban, elgondolkodtam, melyikünk járt jobban. A bejáratnál határozottan úgy gondoltam, cserélnék az Évivel, de a szobában jobban szemügyre véve a házigazdát... akkor már inkább a kutya. Szokásomhoz híven, ha valami nagyon nem érdekel, magamba zárkózom. Arra eszméltem, valaki rángatja a csuklóm. Évinek volt fontos kérdése hozzám. A kutya feje akkor éppen az ölében támaszkodott.

- Brumi, ugye milyen aranyos? Figyeld, mennyire hasonlít a Pamacsra!

- Szerintem inkább a szomszéd Janira hasonlít.

A vendéglátónk még nem volt képen, miért mondom, de úgy ítélte, ezen nevetni kell. E-...e-...e-...e-...e. Nekem az anyagcsere jutott erről eszembe, de hallgattam, mert nem volt szándékomban komolyabb kapcsolatot kiépíteni az úrral. Ma is úgy gondolom, ez helyes döntés volt a részemről, pedig már majdnem huszonóra telt el a találkozás óta. Mellékesen: azért asszociáltam a kutyáról a Janira, mert ahányszor találkozik Évi a Janival, annyiszor tesz a szomszéd kétértelmű kijelentést Évi személyére vonatkozóan. Ezért gondoltam, szívesen lenne a németjuhász helyében. Az ebnek a feje Évi ölében nyugszik, ő pedig simogatja, miközben az eb keveri a szoba levegőjét a farkával. Gondolom ez utóbbira a Jani nem lenne képes, bár még soha nem láttam őt ruha nélkül. A rövid kitérő után ismét magamba zuhantam. Az eljutott a tudatomig, amikor a vendéglátónk (valószínű, a sikeres megbeszélés öröme) tett egy javaslatot:

- Elfogadnak egy kávé? A konyakot nem merem kínálni, mert kocsival vannak.

- G. úr, én kifejezetten mindig konyakkal iszom a kávé, tehát ha lehet, keverten kérném!

- Rendben van, doktor úr. Maga Évike, hogy parancsolja?

Évike arcán megjelent a tanácsalanság. Gyorsan segítségére siettem:

- A húgom nem szokott napközben kávé inni, most pedig nem is lenne célszerű, mert hazafelé is ő fog vezetni, a kávétól ideges lenne. Inkább üdítővel kínálja, ha tanácsolhatom!

G. eltűnt a balfenéken, fenekében a kutyája orrával, Évi pedig átváltott barátságatlanba, mélyen a szemembe nézve közölte diszkrétan, hogy dögöljek meg.

- Ki ez a muki?

- Cégzvezető. Egy cikksorozatot akarok róla és a cégéről írni az újságban.

- Van felesége?

- Tudomásom szerint nincsen.
- Évikém, ha az a terve, hogy Pestre költözzön, hozzánk nem jöhet.
- Pedig arra gondoltam, bekvártélyoztatam a te szobádba. Feltételezem, két agglegénynek lenne közös témája.
- Arra gondolsz, esténként feküdnénk párhuzamosan egymás mellett, s miközben tárgyalnánk a nem létező hölgyügyeinket, sóhajtoznánk? Jó a humorod, húgocskám. Ha megdumáltátok, amit akartatok, szeretném ha mielőbb távoznánk! Elpusztítjuk, amit kapunk, és irány Budapest!
- Ezt hogy képzeled?
- Nem képzelem, hanem megvalósítom, csak bízzad rám!

Miután kiderült, a kutyát Timinek hívják, ezek szerint a húgom egy lánykutyával létesített a jóelőbb testi kapcsolatot, kiürítettük a poharainkat, majd közöltem, nekünk még ma Debrecenbe kell érnünk. Következett a gyors elkészítés. Azok ketten ismét mozgatták a fejüket, hogy képen nyalhassák egymást kétoldról. Még az is lehet, mozgás közben összeütközött az orruk. Én mindenesetre a partnerem közeledését megakadályoztam a kinyújtott karommal. Rohadt dög. A fejét az Évi ölében pihentette, de puszkálni velem akart. G-val lepacsiztunk, és a távozás hímes mezejére léptünk.

Hazafelé elgondolkodtam, én ezt a mukit valahonnan ismerem.

* * *

Törtem a fejemet napokig, még fakalapácsot is igénybevettem az ügy érdekében. Persze először fémfejű kalapáccsal próbáltam törni, de az fáj. Marha vicces vagyok. Mindenesetre semmilyen módszer nem vezetett eredményre, mert nem sikerült rájönnöm, honnan ismerem G. I.-t. Jött a következő hétvége, annak is az utolsó napja, vasárnap, amikor megbeszéltük a nagy Ő-vel, aki még nem nagy, valószínű, soha nem is lesz, szóval a lényeg, hogy nőnapot tartunk, ami részünkről nyolcadika helyett tizenkettedikére esett. Erről jut eszembe, a régi cégemnél az öreg jogászunk, aki megkérdezte az igazgatótól, az idén melyik napon tartjuk a november 7-ét.

A találkozásunkról annyit érdemes megjegyezni, hogy akkor világosodott meg az elmém. Mesélem, hol jártunk egy hete, erre ő rövid hallgatás után megszólalt:

- Picikém, az nem ő, akinél voltatok Miskolcon?
- De, azt hiszem, hogy ő.

Abban a pillanatban minden világos lett. G. I. az egyik elődöm volt. Meg is bántam az elszalasztott lehetőséget. Órákig szapulhattuk volna Blanka személyét, ha eszembe jut, honnan ismerős a fazon neve.

* * *

Itt az ideje a hétvégi házam meglátogatásának. Amikor téliesítettem, eldöntöttem: tavasszal mázolni kell az ablakkereteket, és a fürdőszobában a vízcsap rendellenesen funkcionált. Picit csöpögött elzárás után. Egészen pontosan vékony sugárban folyt a víz, éppen ezért csak a föelzáróval lehetett használni. Ezenfelül: a minap telefonált az egyik szomszéd, hogy pár cserép elmozdult a tetőn. Annyiban szomszéd az illető, hogy ő is abban a faluban lakik, ahol a nyaralóm van, néhány kilométerre az én házamtól. A lényeg, megszerveztem az alkotó brigádot. Nem fogok idegeskedni a mesteremberekkel, akik ugyan értik a szakmájukat, de ritkán tartják be a megbeszélte határidőket. Szolnokon él egy régi cimborám, aki hentes, de ért a vízszereléshez. Van azonkívül a Miki barátom, aki egyébként zenész, és nem lát. Továbbá

én, mint fővállalkozó festő, egyébként matematikus. Mikinek tériszonya van. Nekem is van tériszonyom, így azután úgy döntöttünk, majd ő mászik fel a tetőre cserepet igazgatni, mert legalább nem látja a mélységet, kevésbé zavaró a számára. B. ugyan mondta a szervezésnél, majd ő jön a cserepeket megigazítani, de lebeszéltem róla, mondván:

- Édesem, szégyenszemre nem fog egy nő mászkálni nálam a tetőn.

Ennyiben maradtunk. Még soha nem festettem, de hát pár évvel ezelőtt fát is ültettem, még-hozzá sikeresen, de erről beszámoltam volt. Két napot szántunk a munkálatokra. Gyöngyike, a Miki lánya, vállalta, beszerzi az anyagokat a festéshez. Beszerezte. Azóta hűvös helyen tartom a maradék festékeket, mert majd ha évek múlva ismét szükség lesz rá, fel tudjuk használni. Annyi volt a kellék, hogy praktikussági szempontból úgy döntöttünk, Gyöngyike Renault-jával viszem le a társaságot, mert az átpakolás az én kocsimba temérdek időt venne igénybe.

Levittem kis létszámú, de annál ütőképesebb brigádomat. Nem számoltam azzal, hogy a nyaraló hegyek között van, és vagy soha nem volt térerő a mobilomnak, vagy ideiglenesen közénk állt a Teremtő. Mindenesetre számomra a telefon csak az idén lett központi kérdés. Kiszálltunk a kocsiból, értesíteni akartam B.-t: szerencsésen megérkeztünk.

Ez az értesítés elmaradt, mert mindhármunknak azonos szolgáltatónál van a telefonunk. Este ugyan egy SMS-t tudtam küldeni, de csak úgy, hogy felmásztam a tetőre, ott furcsa pozitív-rában találtam egy pontot, ahol némi térerő mutatkozott. A kudarcokat mindig nehezen viseltem. Ezért azután két napon keresztül rossz volt a hangulatom. Vasárnap este, mikor befejeztük a munkát és jöttünk hazafelé, mondta a Gyuri, színes egyéniség vagyok, mert a festékek minden árnyalata látszott rajtam. Idő híján ugyanis nem mártottam magam hígítóba. Tulajdonképpen Miki volt a legrosszabb helyzetben, mert ő nem látta a dekoratív barátját, viszont egész úton nyavalygott, kapcsoljam be a keleti klímát, azaz nyissam le az ablakokat, mert fulladozik a festékszagtól. Ráadásul csípősen megjegyezte, jövőre, ha le kell jönni - mert abban biztos, az én festésem nem időálló - szóval, ha le kell jönni, akkor mi maradunk itthon, Gyöngyike és B. lejönnek. Az egyik talán ért a tetőfedéshez, a másik pedig szépen tud festeni, elvégre humánpedagógus. Tényleg szépen fest, szépen tud hajat is vágni, de ez nem az én történetem.

* * *

A dolgozós hétvégén sok minden eszembe jutott, de arra nem gondoltam, hogy megspórolok egy következő randevút. Jobb, ha telefonon ütköztetjük nézetkülönbségeinket, mint személyesen. Pláne nála, fenn az emeleten kockázatos. Furcsa ez a kapcsolat. A magunk módján mindketten ragaszkodunk a másikhoz, de csak a magunk módján. Biztos lennének, akik ismerve a szituációt, lenézően intenének, miszerint mindketten kerékhiányban tengetjük életünket. Miután hazaértünk a nyaralóból, annyira fáradt voltam, hogy eszembe nem jutott a telefonálás. Hétfőn reggel azonban ébreszteni akartam, és ismét, mint olyannyiszor, a hangpostájával találtam szembe magamat. Ekkor tudtam, hogy ennek rossz lehet a folytatása is. De én, a lovagias, vagy inkább ló, délelőtt a munkahelyén is hívtam. Annyiban sikerrel, hogy hallhattam a hangját. Nem hitte el, hogy térerő nélkül nem lehet telefonálni vidéken, és különben is, fogalma nem volt róla, miféle térerőről dumálok. Egy beképzelt majom vagyok, aki fitogtatja előtte a tudását. Azért, mert ő nem ért a fizikához, még nem kéne kitalálnom marhaságokat - mondta ő, én pedig megnyomtam a „No” gombot. Másnap kiderült a keresztkérdések alatt, hogy nem töltötte tétlenkedéssel a hétvégéjét, mert udvaroltatott magának e-maileken keresztül. Ő nem így fogalmazta meg, hiszen tudvalevő, csak áldozat lehet minden emberi kapcsolatban. Az illető tette a szépet, ő pedig hiába hárított. Ja, az igazsághoz tartozik, kedden ő hívott fel, még hozzá úgy, mintha mi sem történt volna. Én pedig, a féltékeny hülye, berágtam. Ezek után közölte, várja a bizonyítékot, hogy Mikiékkal voltam lenni a hétvégi házam-

ban, és nem a kis kurva tanulólánnyal. Borzalom még leírni is, hogy arról az ártatlan kislányról így nyilatkozik egy nőnemű lény, akire sokkal inkább igaz lehet a jelző, bár nyugodt állapotomban róla sem szívesen hallgatnám az ilyen véleményt. Egyébként sem tudom, mi van Liácskával.

* * *

Vasárnap délelőtt ünneplőbe öltöztettük a lelkünket, hozzá megfelelő ruházatot öltöttünk magunkra mindhárman. A szavazó helyiség nem messze van tőlünk, de azért elég messze ahhoz, hogy vállalva a gyaloglást odáig, büszke lehessek magamra: ismét áldozatot mutattam be. Elindultunk, elől a két hölgy, én mögöttük kullogva, és persze figyelve, nehogy valamelyikük meggondolja magát, és lemaradjon. A kutyák ugattak, a madarak is társalogtak a maguk vékony hangján. Tényleg kellemes volt a hangulatunk, de közeledve az objektumhoz, egyre sűrűbben voltunk a járdán. Másrészt fokozatosan mindenki felvette az alkalomhoz illő arckifejezést, a beszélgetések is elcsendesedtek. Ekkor döntöttem el, lázadni fogok valamilyen formában a gyászos hangulat ellen. Az iskola folyosóján mindenki rohángászott, mint a mérgezett egerek, mert keresték a saját szavazó helyiségüket. Aki nem egyedül érkezett, az is sutyorgóra vette a figurát. Célba érve végigmustráltam a szavazó bizottságot, és örömmel fedeztem fel köztük egy fiatalasszonyt, aki a mi utcánkban lakik. Udvarias lévén, hagytam, hogy először a kétharmad intézze a hivatalos dolgokat. Amikor sorra kerültem, ők már elfoglalták a két szavazófülkét. Kapóra jött, amint a szavazólapokat az említett hölgy készült átadni nekem, csak előtte lepecsételte őket. Ekkor pattant ki a fejemből az isteni szikra. Elé könyököltem az asztalra, hogy lehetőleg csak ő hallja a kérdésemet:

- Bocsánat, Krisztike, amiért megkérdezem! Tekintettel arra, a jövő héten Húsvét lesz, meglehetem, hogy miután bejelöltem a kereszteket, a szavazólap egyik sarkába egy nyuszikát rajzoljak?

Nem tudom, a kérdésnek vagy a válasznak volt-e nagyobb sikere, de pártállástól függetlenül mindenki röhögni kezdett, amikor meghallották az épületes diskurzust.

- Tanár úr, menjen a 3,14-csába!

Felegyenesedtem, és szembe találtam magamat a húgommal, aki éppen akkor lépett ki a fülkéből. Láttam rajta, engem hibáztat a derűtségért, bár nem is volt jelen. Azt is tudtam, mire én kijövök a szavazófülkéből, ők addigra elmennek haza. Abban a pillanatban elment a kedvem a rajzolgatástól.

Otthon a házba belépve, úgy indítottam, nem rajzoltam nyuszikát a szavazólapra. Láttam, nem teljesen értik az információm, de én úgy döntöttem, ez lesz a vasárnapi házi feladatuk: megfejteni a közleményemet.

* * *

Belenéztem a tükörbe. Annak ellenére, hogy hitem szerint tárgyilagosan ítélt meg a látványt, meg voltam magammal elégedve. Lényegében ez a hét is „picikém”-ezéssel, valamint „anyá”-zással telt el. Főleg akkor durrant be az agyam, amikor felvettem neki, hogy hétvégén nyúlünnpet lesz, és mivel kettőnk közül ő a nő, szeretném vasárnap megizélni. Ezt mondtam, de tényleg a kölnire gondoltam, nem másra, miközben az a gondolat sem állt tőlem távol. Csak hát, köztünk az ilyesmi nehezen jön létre, mert abban a pár órában, mikor fegyverszünet van, akkor éppen nagy a távolság. Ha pedig közel vagyunk egymáshoz, újabban vigyázállásban készülünk a következő csörtére. Először az volt a baja, hogy vasárnap, de miután beleegyeztem, rendben, hétfőn fogok elmenni hozzá, akkor kitalálta, hogy őt nem érdekli az ilyesmi, és különben is, nem szereti, ha bebüdösítik a frizuráját mindenféle ócska pacsulival. Ha nem, hát nem, akkor nem megyek. Piszok dacos tudok lenni. Szétbontottam a

vonalat, és mi volt a következő cselekedetem? Az, hogy írtam egy e-mailt a széptevőjének. Diplomatikusan fogalmazással küldtem el a jó édesanyjába, úgy, hogy ne is legyen kedve onnan visszajönni. B. nagyszombaton közölte, meggondolta magát. Ha nagyon akarom, vasárnap elmehetek hozzá. Nem tudom miért, de akkor már nem olyan nagyon akartam. Ezen felül, mert ülve szeretek dolgozni, még rátettem egy lapáttal, miszerint, vettem egy nagy csoki-nyulat, de nem ő fogja megkapni. Akkor még nem tudtam, alighanem ez a mondat sorsdöntő lesz az életemben.

* * *

Helyi idő szerint tíz órakor elindultam. Előtte természetesen levetköztem minden lustaságom, és magamra öltöttem a legelőnyösebb ruhámat. A tükörbe nézve megvolt a sikerélményem is. Határozottan tetszettem magamnak. Ezek után mindenre elszántan gyalog vágtam neki a mintegy egy kilométeres útnak.

Odaérve álltam rövid ideig a kapu előnytelenebb oldalán. Mielőtt becsengettem volna, töprengtem: most vegyem elő, vagy ráérek, ha már biztos fedél lesz a fejem felett? Nyúlok a csengő felé. Ekkor megszólalt mögöttem egy cérnahang.

- Csókolom, bácsi! Itt lakik a Gyöngyi néni?

- Szervusz Bogárka! Attól függ, melyik Gyöngyi nénit keresed, mert több is van a környéken.

Közben hátat fordítottam a kapunak, hogy mégse a fenekemnek beszéljen a kis törpe.

- Azt a Gyöngyi nénit keresem, aki minket tanít.

- Az a Gyöngyi néni itt lakik, de megkérdezhetem, miért keresed iskolaszünetben?

- Meg szeretném locsolni.

- De hát édeském, a kislányok nem járnak locsolni.

- Én nem kislány vagyok, hanem kisfiú.

- Ne haragudjál rám, olyan kislányos arcod van.

- A nagymamám is azt szokta mondani, hogy nekem kislánynak kellett volna születnem.

Ebben a pillanatban nyílt a teraszajtó, megjelent a Miki, aki Mikusz nicknévre is hallgat.

- Szevasz Győző! Miért nem csengettél?

- Nem csengettem, nem csengettem, de kopogtam.

- Marha.

Gondoltam, a gyerek előtt nem fogom bizonygatni, melyikünk a marha, ezért csak legyintettem. Miki úgysem látja, a kissrác pedig nem érti. De tényleg, közben eltűnt a kissrác. Be-bocsátás után lepacsiztunk, és megindultunk a teraszra. Ott rövid dulakodás következett, melyikünk lépje át előbb az előszobaajtó küszöbét. Nagyon nem merültünk bele az erőfitogtatásba. Hagytam, hogy egy hátbavágással betessékkeljen. Nem látván a hölgykoszorút, úgy döntöttem, itt és most előveszem. Mire elővettem, megjelent a konyhaajtóban anya és lánya. Látván kezemben a kölnis üveget, egyszerre mondták:

- Kérjük a verset is!

- Én még kicsi vagyok, nagyot nem mondhatok. Rövid leszek, mint a nagypapa farka. Éljen a nyúl!

Ezek után hatalmas pazarlásba fogtam. Nem ám holmi pacsuli, valódi francia kölnipermet alá vettem őket. Majd kedvesen betessékkeltek a nappaliba. Még hellyel is kínáltak, amit el-

fogadtam, mert hosszú út volt mögöttem, amit azonnal taglalni is kezdtem, mert szeretem, ha részvétellel vannak irántam. Mindhárman kedveskedni akartak nekem valamivel. Rozika hozta az elmaradhatatlan Unicumot, Gyöngyike pedig táplálékkal kínált. Miki is felajánlotta a tojásait, de azokra nem tartottam igényt. Mondtam neki, nem hiszem, hogy pirosak. Ő pedig nem tagadta meg magát, és közölte: „Neked nem mindegy, milyen színű? Mert nekem igen.” Elmesélte, hogy még a hetvenes években repült egy helyen.

(Zenészek repülésnek hívják azt az esetet, amikor egy vendéglátóegységben helyettesítik az ott állandóan muzsikáló zenészt.)

- A lényeg, hogy megszomjaztam, és szóltam a pincérnek, miszerint kérnék egy korsó hideg sört. A pincér elment, majd rövid idő múlva visszajött. Bocsánatkérően közölte: „Művész úr, csak barna sörünk van, mert a világos kifogyott.” Mondtam, nem baj, úgysem látok.

Erre a szövegére magas fokra hágott belőlünk az intelligencia, mert mit tagadjam, én kezdtem a röhögést, de áterjedt mindenkire, még Gyöngyikére is, aki a történet mesélése közben nem volt a szobában, de mikor bejött, megfertőztük a jókedvünkkel. Röhögtem, közben - Rozika szavaival élve - „eszegettem”. Csak most, itthon jut eszembe, nem kértem repetát, pedig fincsi volt az étel.

- Győző, szereted a lencsefőzeléket kolbásszal?

Miközben én tömtem a majmot, Rozika ilyen kérdéssel traktált.

- Persze, hogy szeretem, de most eltekintenék tőle.

- A vagdalthús konzervet is szereted?

- Ettem már olyat is, de nem emlékszem rá, milyen volt.

Megszólalt a kapucsengő. Mindhárman eltűntek. Magamra hagytak a maradékkal és egy üveg borral, amiből nem volt szándékom inni. Később kiderült, Gyöngyikéhez megérkezett a kiscsávó. Miki meg Rozika viszont nekem pakoltak az útra, miután kifaggattak az imént. Egy szatyor holmival tértek vissza a nappaliba, amiben öt doboz lencsefőzelék volt, hét darab különleges vagdalthús, ezen kívül nyolc jam és kilenc méz, ilyen kis falatka fóliás dobozokban.

- Ti betörtetek egy élelmiszerüzletbe?

- Tudod, nyáron két hétig üdültünk Balatonon teljes ellátással. A lekvárokat meg a mézeket a reggelihez kaptuk, a konzerveket pedig az utolsó napra adták, mint hidegétel.

- Arra gondoltak, hogy a kedves üdülővendég hazafelé a vonaton megeszi a lencsefőzeléket? Egyébként pedig hárman ötöt kaptatok?

- Nem. Az úgy volt, hogy egyik házaspár meghallotta a saját kazettámat, amint szólt a kocsinkban, és könyörögtek, adjam nekik, mert szeretik a régi számokat. Nem üzleti céllal vittem kazettát, ezért csak az az egy volt, ami a kocsni magnójában. Megegyeztünk, hogy az utolsó napon megkapják, oda is adtam nekik. Ők meg hálából ránk sózták a hideg útra-valójukat, mert nekik nem volt autójuk, és nem akarták cipelni a lencsét meg a vagdalthúst.

- Mondd Miki, szerinted ki lehetett az az épelméjű, aki kitalálta, hogy az üdülővendégeknek ilyen kaját kell adni az útra?

- Nem tudom, de 40 évvel ezelőtt is ilyen csomagokat készítettek azoknak, akik például az üdülőből kirándulni mentek egy-egy napra.

Egy darabig még tárgyaltuk az emberi elme eme vadhajtságát, miközben arra is fény derült, hogy természetesen konzervnyitó nem jár a hidegcsomaghoz. Cipeltem haza a cuccot, de mivel tudtam, a lekvárt és a mézet nálunk sem szereti senki, ezért bedobáltam a szomszéd postaládájába őket.

Evés közben jön meg az étvágy, vagy írás közben az ötlet. Erről a gyerekes csínytevésemről jutott eszembe: évekkal ezelőtt volt egy rövid időszak, amikor nem volt a szomszédban egyetlen kutya sem. Nekem pedig volt egy pár régi fapapucsom, amit kidobásra szántam. Este a sötétben odalopakodtam a szomszéd kapujához, és úgy dobtam be a papucs egyikét, hogy orral a kapu felé érjen földet, a másik darabot - szintén az utca felé mutató orral - a postaláda tetejére tettem. Gondolva arra, ha reggel felébrednek, láthatják: a tolvaj úgy menekült a kapu tetején keresztül, hogy a papucsát is hátrahagyta. Másnap reggel jött a szomszéd rémült arccal, mert tudta, én olyan munkakörben dolgozom, ahol ilyen, és még sokféle büntény kerül terítékre. Figyelmesen, fapofával végighallgattam a panaszát. Csak a végén röhögtem el magamat. Meg is bántam a tettemet, és kértem, adja vissza a papucsot.

* * *

Napok óta kikapcsolva van a telefonom. Eldöntöttem: magamba zárkózom, elveszítem a kulcsot is. A kollégák szoktak zaklatni a kérdéseikkel, mikor megyek dolgozni. Hiába mondom, újabb baleset ért, a kutyát nem érdekli. A magántelefonjaimat leredukáltam. Egyenlővé tettem a nullával. Ennek volt köszönhető, hogy anyám telefonján keresett a Miki.

- Győző, keres a Miki. Gyere fel, mert én most nem tudok lemenni! - kiabálta Manci az emeletről. Nem gondolva arra, nekem törött bordákkal elég nehéz felvászorognom. Nem válaszoltam, mert azzal is az energiámat pazaroltam volna. Felmentem szó nélkül.

- Tessék!

- Szia, Győző! Ezek szerint otthon vagy?

- Szia, Miki! Igen, itthon vagyok, de feltételezem, ennyit Manci is elárult neked. Tudod, nehéz a lépcsőkön való közlekedés.

- Felkereslek egy meglepetéssel. Addig másszál vissza a földszintre!

- Mikikém, önmagában meglepetés, ha te felkeresel. Várlak!

Mivel nem volt egyéb közlendőnk egymásnak, szétbontottuk a kapcsolatot. Nem telt el öt perc, megérkezett barátom a meglepetéssel. Láttam az ablakon keresztül az ismerős Audit, ezért nem volt meglepetés, amit Miki annak szánt. Kimentem beengedni őket. A hölgy kissé ügyetlenül irányította Mikit. Ezt is tanulni kell: aki nem lát, az belénk karol, és semmi egyéb figyelmességet nem igényel a vezetése. Látszott, Miki valamit sejtethetett, mert azzal az ürüggyel, hogy megnézi a zongorámat, nem kell-e utánhangolni, a nappaliban maradt. Mi pedig bementünk a szobámba, és hogy ne zavarjon a zongora hangja, becsuktam az ajtót.

- Hogy kerültél Mikiékhez?

- Nem mertelek felkeresni, mert hónapok óta nem érdekel téged a személyem. Viszont tudtam az aputól, hogy újabb baleset ért, és látni akartalak. Miki bácsival pedig tavaly a születésnapodon ismerkedtem meg. Gondoltam, ő - mint barátod - talán segítségemre lesz.

- Hónapok óta nem beszéltünk?

- Látod, ennyire nem tartod fontosnak! Vagy három hónappal ezelőtt írtál egy levelet Kinginek, de abban sem tettél rólam említést.

- Emlékszem rá. Fatális félreértés volt. Anita azt hitte, én vagyok a Kinga, mert elkövettem egy számárságot. Ezért írtam Kingának a levelet.

- Kingi pedig válaszolt neked.
 - Liácska! Kinga Anitának válaszolt, nem nekem.
 - De említést tett a levelében rólam is. A tanítvány, aki ráakaszkodott a tanárára.
 - Nem ismerem Kinga levelének a tartalmát, de közvetett módon tudomásomra jutott, Anitának adresszált egy választ. Tény az is, hogy tisztázta a személyemet, miszerint nem vagyok Marosi Kinga.
 - Emlékszel, tanár úr? Amikor felvettek az egyetemre azt ígérted, segítségemre leszel.
 - Valóban ezt ígértem. Ha problémád volt, miért nem kerestél? Az apukádtól tudhatod, hosszú ideje betegágyban vagyok.
 - Valamivel tájékozottabb vagyok a személyedről, mint te énrólam. Tudom, milyen problémáid vannak, szükségem pedig nem volt a segítségedre. Megbirkózom a feladatokkal. A kis hülye liba beképzelte magának, hogy felkeltette a tanára érdeklődését maga iránt.
 - Liácska édes, hiszem, hogy soha nem éltem vissza az érzelmeiddel. Kétségtelen, észrevettem, de te is tudod, 22 év van köztünk.
 - Ne mosakodj, tanár úr! Tiszta maradtál, és főleg becsületes. Nem éltél vissza a helyzettel. Sőt! Mindent elkövettél, hogy engem levegőnek nézzél. Azt hittem, az érzelmek nem korhoz kötöttek. Tudod, Camus Közönye jutott eszembe. Nem az a baj, hogy az érzelmek nem kölcsönösek. Ami nekem fáj, a közöny, amivel ezt kezelted. Emlékszel a névnapomra?
 - Emlékszem, és nem vagyok büszke magamra, hogy majdnem leittattalak.
 - Na igen. Nem rúgtam be, viszont megszűntek a gátlásaim. Feltűnően viselkedtem, de büszke vagyok arra, hogy azelőtt sem és azóta sem fordult velem ilyen elő. Egy olyan ember előtt tettem, aki nekem akkor sokat, nagyon sokat jelentett.
- Ebben a pillanatban megszólalt a telefonja. Láttam rajta a zavarodottságát, de végül úgy döntött, fogadja a hívást. Próbáltam megjátszani, hogy nem figyelek oda. Felkeltem a székről, és a szoba másik sarkában matattam a jegyzeteim között. Lényegében csak igenek és nemek jutottak el hozzám, majd a végén annyi: „Szia édes, majd megyek.” Szétbontotta a kapcsolatot, én pedig visszaültem a helyemre.
- Liácska, a telefonbeszélgetésed igazolja, megtaláltad az igazit. Ez így helyes. Büszke vagyok arra, hogy egész nap kettesben voltunk akkor itt a házban, és nem éltem vissza a kiszolgáltatottságoddal.
 - Mint ember, büszke lehetsz, de vajon mint férfi is büszke vagy?
- Elgondolkodtam. Arra feltétlenül büszke vagyok, hogy nem éltem vissza egy harmatos virágszál érzéseivel. Amire nem lehetek büszke, az valóban a közöny. Megjátszottam, hogy semmit nem vettem észre, miközben legyezgette a hiúságomat, egy szép, fiatal teremtés belémszeretett.
- Mi van, tanár úr? Nehéz feldolgozni, hogy órát ad a tanítvány? Hivatkozol a korkülönbségre, miközben már az első alkalommal tiltakoztál ellene, hogy tanáruraztalak. Emlékszel? Kikérted magadnak a titulust, elvártad a tegezést, és természetesen azt is, hogy keresztnéven szólítsalak.
 - Liácska! Tudom az éveim számát, nem vagyok hajlandó elfogadni az évek múlását. De van önkritikám. Hozzád egy fiatal fiú illik, nem én.

- Engem a közöny zavart. Hónapokig jártam konzultációkra hozzád, és te tudtad, nem korrepetálásra volt szükségem. Az apám gyakorlatilag azért fizette az óradíjamat, hogy szombat délutánonként órákat tölthessek annak az embernek a társaságában, aki nekem mindennél többet jelentett. Órákat beszélgettünk át. Ittam a szavaidat.

Tudtam, minden szava igaz. Akkor úgy könyveltem el, végre egy tanítvány, aki nem tupírozza fel az idegeimet. Elhallgatott. Elővett egy zsebkendőt a táskájából, hogy beletemetkezzen. Hány ilyen szituációval találkozom, amit nem tudok kezelni? Zokog, és én tanácstalan vagyok. Tudom, amikor készült az egyetemre, és járt hozzám szombat délutánonként, többször jelét adta, hogy vonzalmat érez irántam. Akkor is, most is úgy gondolom, egy 42 éves és egy 20 éves nem illenek össze. Nem ölelhetem magamhoz, mert még félreértené. Szavakkal vigasztalhatom, de mit mondjak neki, hogy megértse? Nem vagyok, nem is voltam belé szerelmes, de ha ez megtörtént volna, akkor is tagadnám, mert a lányom lehetne. Hallgatunk. Fáj a csend. Hányszor voltam úgy az életben, hogy a tárgyi tudásom megvan bizonyos területen, de az életre nem készített fel az egyetem? Felállt a székről. Kiment a fürdőszobába. Otthon érezheti magát ebben a házban, hiszen hónapokig minden szombat délutánt itt töltött. Hosszú ideig volt a fürdőszobában. Amikor visszajött, megállt a nappaliban Miki előtt. Nyomát sem lehetett látni rajta, hogy nemrég még sírt.

- Miki bácsi, azt hiszem, mindent megbeszéltem a tanár úrral. Ha tetszik gondolni, hazaviszem.

- Liácska, nálunk megkértelek, ne bácsizzál! Természetesen, ha mégy, megyek veled, de nem szeretem, ha bácsiznak. Ráadásul te megengedted, hogy tegezhetlek, akkor mondtam, te is tegezzél! Nem vagy már gyerek. Egy egyetemista hölgy ne bácsizzon engem!

- Bocsánatot kérek, igazad van. Tehát akkor mehetünk?

Próbáltam olvasni a tekintetéből. Nem gyűlöl. Azt hiszem, soha nem fog gyűlölni. Emberfeletti szomorúságot olvastam ki a szemeiből. Reménytelen szerelem volt a részéről. Ráadásul ha analizálok a saját érzéseimet, én is csak azt mondhatom, az eszem győzedelmeskedik az érzéseim felett. Ez a kislány ragyogó nő, én pedig kitüntetve érzem magam, hogy pont én voltam az a személy, aki megtestesítette számára a szerelmet. De hiába.

- Tanár úr! Örülök, hogy még egyszer láttalak. Megnyugtató a tudat, nincs nagy baj az egészségeddel. Hidd el, a telefon nem volt bekalkulálva. Marosi Júlia kilép az életedből örökre.

Nem várta meg a válaszat. Padlógázzal indított. A kocsi felverte az út porát. Nekem pedig fájt, hogy a sebességgel, amivel távozott, sikerült tudomásomra hoznia: menekül. Menekül előlem.

* * *

A történelmi hűség kedvéért szükséges megemlíteni, 2006 május 5. az esemény dátuma. Az összejövetel célja valamiféle kollektív ünnepség. Ebben szerepel: Anyák napja, születésnap és névnap is. A magam részéről mint ünnepontó voltam jelen. A meghívásom holmi üzleti tárgyalásról szólt, de a helyszínen kiderült, nekem is születésnapom van holnap.

Jelenlévők foglalkozás szerinti megosztásban: egy körzeti orvos, mint nagymama, egy jogász, mint anyuka, két közgazdász, mint apukák, egy középiskolai tanár, mint anyuka, egy matematikus, mint véletlen szereplő, három óvoda (hat évesek), egy házörző.

Mindenki leült az asztalhoz, hogy áldomást igyunk az ünnepeltek egészségére. A törpéket elosztottuk magunk között. Egy felnőtt, egy törpe, két felnőtt egy törpe, és volt három felnőtt és egy törpe is, magaviseletük szerint, mert rajtam kívül a társaság jól ismerte egymást. Sorakoztak az Unicumos poharak mindenki előtt. A gyerekek is olyan pohárból itták az üdítőt. A

felnőttek közül, csak a doktornő, úgy is mint nagymama, tartott a gyerekekkel. A sok szülő között, én, mint egyedülálló, az elején tisztában voltam a három gyerek láttán, ebből aligha lesz üzleti tárgyalás. Nem is volt, mert a gyerekek játszották a főszerepet. A konkrét tárgyalás annyiban maradt, hogy pár órás gyerekműsor után Pali közölte velem:

- Győzőkém, ne haragudjál, látod mi van itt, majd összeröffenünk külön, ha nem lesznek jelen a srácok.

Nem sok idő telt el nyugalomban. Juditka volt az első, aki asztalt bontott. Merthogy a Morzsi kaparja az ajtót. Márpedig ha a Morzsi kaparja az ajtót, akkor Juditkának haladéktalanul be kell engednie a Morzsit.

- Várjál, beengedlek!

Indiánüvöltéssel rohant az előszobaajtóhoz. Kinyitotta, elkezdett kiabálni az udvaron, Morzsit keresve. Szegény Morzsi kutyának addig esze ágában sem volt bejönni. Akkor azonban mint a villám, megérkezett. Juditkának az árván hagyott székét felborítva, áthúzott az asztal alatt, a tanárnő lábai között landolt. Ő ugyanis Juditka anyukája. Ha már felborult a rend, Pali barátunk, mint a fentebb említett zsebcirkáló őse, rövid időre távozott a helyszínről. Percek múlva derült ki, az előszobába odavarázsolta egy hatalmas kartondobozt, ami vidékről érkezett szeretett felesége nevére névnap ajándékként, Györgyi a szentem. Az aranyos vidéki nagybácsi a gyerekeknek is küldött ajándékot. Itt illik megjegyezni, Juditkának a két unokatestvére Dinike és Alizka. Ők egyébként ikrek.

Doboz az előszobában, a három gyerek és a kutya nem hagyták egy pillanatig sem árválkodni. Mire Györgyi kiérkezett, félig ki volt csomagolva a pakk. A gyerekek birtokba véve a játékokat, eltűntek az udvarra, de esküszöm, a szobából láttam, Morzsi is vonszolt valamit a szájában. Györgyinek csak egy doboz desszert maradt, igaz, abban vásárlási utalvány volt elrejtve.

A vacsora - vagy inkább uzsonna - finom lett volna nyugalomban elfogyasztva, de a gyerekek gondoskodtak evés közben is a változatosságról. Röpködtek az intő szavak a szülők részéről, nem késlekedtek a válaszok sem. Hálás voltam az összejövetel végén az akárkinek, aki eddig úgy alakította életemet, hogy hazajöhöttem a csendbe és nyugalomba.

- Képzeljétek el! Megyek az óvodába Juditkáért, és Kati néni azzal fogad, anyuka a kislánya levette az asztalomról a retikülömet. Félig kipakolta, amikor észrevettem.

- Az nem is én voltam, hanem a Dini.

- Hazudsz, mert igenis te voltál. Én ott se voltam.

Ekkor szólalt meg az igazságteremtő apuka, aki eddig tudta hallgatni a csemetéi párbeszédét. Gyuri a keresztneve, az ő felesége az ügyvédnő, gyermekeik pedig az ikrek.

- Alizkám, gyere ide, légy szíves! Várjál Dini, most előbb a tesóddal tárgyalunk. Mondd el szépen, kislányom, mi volt ez a hirtelen kirohanás?

- Igenis, Dini öntött egy pohár vizet az óvónéni székére. Ő meg véletlenül beleült.

- Gyerekek, csak semmi vigyorgás! Dini te is szépen idejössz, most azonnal!

- Hidd el, nem mond igazat az Aliz.

- Dinikém, azzal, hogy a testvéredet Aliznak hívtad, már tudom, te voltál a tettes. Csak olyankor nevezd Aliznak, mikor te vagy a bűnös. De egyáltalán, Györgyi néni nem is rólatok beszélt. Klárika te tudsz valamit erről az óvónéni mosdatásról? Ne vigyorgjatok!

- De mikor Erzsi néni elkezdett visongani, majdnem mindenki röhögött.

- Mi az, hogy röhögött?
- De hát tényleg röhögtünk. Ment ki az Erzsi néni a teremből, és folyt a gatyájából a víz.
- Klárika! Szupernagyi! Úgy hallom, nem hallok semmit.
- Tényleg panaszkodott Erzsi néni nekem, de úgy gondoltam, majd otthon megbeszéljük.
- Ebben maradunk, majd otthon folytatása lesz. Györgyike és mi volt aztán?
- Semmi nem volt. Miért hagyja az óvónő az asztalon a táskáját, mikor tudhatja, a gyerekek mindenre kíváncsiak?
- Juditka, tényleg kirámoltad Kati néni táskáját?
- Nem teljesen, mert kivette a kezemből. De a fésűje ott maradt az asztal alatt.

Vizuális alkat lévén, tökéletesen képben voltam, hogy a hangulatomat próbáljam negatív irányba terelni, kezemben egy pohár borral igyekeztem lefoglalni magamat, mert fojtogatott a röhögés. A fésű hallatán azonban elemi erővel tört ki belőlem, ekkor visszafújtam a bort a poharamba, ami megváltoztatta az irányát, nem csak visszafelé, hanem oldalra is. Mondhatnám úgy, a mellettem ülő doktornőt, aki jelen esetben nem mint orvos, hanem mint szupernagyi volt jelen, levízipisztolyoztam borral.

Mindhárom gyerek megéri a pénzét, de nekem úgy tűnt, Juditka túltesz a másik kettőn. Amikor Györgyi belekezdett az előző napi történetbe, nem volt kétségem afelől, a kislányuk minden napra tartogat valamit.

- Meséld el, Juditkám, az apunak meg Győző bácsinak, tegnap mi történt az óvodában! Bizony Palikám, el is felejtettem: tegnap is panasz volt a lányodra.
- Különbem tudom, mit mondott neked a Kati néni. Egyáltalán nem hiszem, hogy igaza volt.
- Juditka, így nem szabad beszélned az óvónénidről! Ráadásul én tudom, hogy igaza volt. Meséld csak el szépen az apunak, hogy volt ez a vetköztetési téma!
- A vetköztetés nem volt lényeges. Az egész az volt, hogy mi elmentünk Dórikával pisilni. Aztán mindketten megláttuk a bugyijainkat, hogy mindkettőnké piros. Dórika meg felvetette, kíváncsi lenne, a Leventének milyen színű a bugyija.
- Györgyikém, nem vagyok naprakész az óvodai dolgokban, de eddig még nem hallottam, hogy a csoportban van Levente is.
- Jajj, apu, nem a mi csoportunkban van a Levente, hanem a középsőben. Ő Dórika szerelme.
- De hát édeském, a középső csoportnak másik óvónénije van.
- Az most nem érdekes, mert minden csoport kinn volt az udvaron.
- Tehát akkor így tudtatok találkozni Leventével ugye?
- Erről beszélek, hogy kíváncsiak voltunk Levente bugyijára. Aztán Dórikával odamentünk Leventéhez a homokozóba, és próbáltuk lehúzni a nadrágját. Közben ezek a hülyék meg elkezdtek kiabálni: „A Dórika szerelmes a Levibe! A Dórika szerelmes a Levibe!” Az egyik meg még azt is mondta, a Levinek kukija van. Akkor meg nyilvánvaló, hogy meg akartuk nézni.
- Végül is le tudtatok húzni a nadrágját?
- Sajnos nem, mert harapott, és sikerült elmenekülnie. Odament az óvónénihez panaszkodni.
- Azután mi történt?

- Semmi különös. Az óvónéni elkezdett kiabálni, hogy a Kreutz Jutka meg a Varga Dóri menjenek oda hozzá.
 - Gondolom, odamentetek.
 - Dórika sírva fakadt és odament.
 - Te nem mentél?
 - Engem nem hívtak.
 - Mintha úgy említetted volna az előbb, hívta a Kreutz Juditkát is.
 - Rosszul hallottad anyu. A Kreutz Jutkát hívta. Mikor odajött a homokozóba, hogy miért nem mentem oda hozzá, akkor én meg is mondtam neki, nem vagyok Kreutz Jutka. Erre azt mondta, majd elmondja az anyukámnak, azaz neked, milyen haszontalan voltam. Én meg azt mondtam neki, „Mondjad!”
 - Juditka, ilyet nem szabad csinálni! Másokat levetkőztetni! Mit szólnál hozzá, ha valaki veled csinálna ilyet?
 - Velem ne csinálja, én szégyenlős vagyok.
 - Arra nem gondoltatok, hogy Levente is szégyenlős?
 - Én csak Dórikának segítettem. Ő volt kíváncsi Levente kukijára. Te pedig mindig azt mondd, segítek mindenkinek.
- Ezek után a két szülő előttünk győzködte egymást, melyikük természetét örökölte a kislányuk.

* * *

Furcsa képződménye vagyok ennek az univerzumnak. Kifelé mutatom az érzéketlen fatuskót, miközben belül mást érzek. Természetesen nem változott a véleményem abban a tekintetben, hogy 22 év korkülönbség áthidalhatatlan egy párkapcsolatban. Mégis rosszul esett, mikor a múltkor meglátogatott, és előttem beszélt a szerelmével telefonon. A hiúságom lett megtépázva, és ez fájt. Ha az apukájától tudom meg, hogy talált egy magához illő társat, nem bántana, de így túlzottan színpadiasnak tűnt, ahogy előttem beszélt vele:

„Szia édes, majd megyek.”

Közben nekem tett szemrehányást, mert figyelmen kívül hagytam az ő érzelmeit. Kétségtelen, észrevettem és tetszett is, hogy egy hamvas fiatal lány belémszeretett. Én viszont érzelmileg elkötelezett voltam, de ha teljesen független vagyok, akkor sem hoztam volna tudomására, hogy vettem az adását. Ma névnapja van, és gratulálni akarok neki. Ha az én névnapom lenne, és megfelelkezne róla, tudom, rosszul esne.

Mindjárt leidőzít a csengetés, de nem veszi fel. Hívom még egyszer. Na végre! Ismerős hang, de nem az ő hangja.

- Tessék!
- Csókolom a kezét, hölgyem! Valószínű, rossz számot hívtam. Pamach doktor vagyok.
- Jó számot hívott, kedves Győző. Julika anyukája vagyok.
- Furcsa.
- Mi olyan furcsa?
- Mikor először jött hozzám konzultációra a lánya, kikérte magának, ő nem Julika, hanem Liácska.

- Kislánykorában hívtuk Liácskának.

- Nem értem, de azt hiszem, nem is kell ezt nekem megértenem. Tulajdonképpen vele szerettem volna beszélni.

Halk sustorgás a háttérben.

- Azt mondja a lányom, múltkor mindent megbeszéltek egymással.

- Igazat mondott. Semmit nem akarok vele megbeszélni, csupán csak gratulálni szeretnék a névnapján.

Ismét suttogás a háttérben, majd minden átmenet nélkül átvette anyukájától a telefont.

- Csókolom, tanár úr!

- Liácska, ez tudod, hogy csúnya volt!

- Szeretnék alkalmazkodni a körülményekhez. Ha gyerek vagyok, akkor illik megadnom a kornak járó tiszteletet.

- Nem vagy gyerek, soha nem is mondtam ilyet. Látom, játszod a sértettet. Igazad van. Egy hölgyet megsértettem a hiúságában. Furcsa, idegen hangod van, te matematikuspalánta.

- Nosztalgiazok, tanár úr. Emlékszel, tavaly milyen itallal vetted el az eszemet?

- Elvettem, de nem volt szándékos. Hubertust ittunk az egészségedre névnapod alkalmából.

- Finom édes ital. Sajnálom, hogy észrevetted a hangomon.

- Azért hívtalak, hogy névnapod alkalmából minden jót kívánjak. Szeretném, ha boldog lennél az életben, és hiszem, megtaláltad a hozzád illő társat.

- Tanár úr, nyugodt lehet a lelkiismereted, anélkül, hogy kitalálsz dolgokat. Azt pedig köszönöm, hogy legalább a névnapomon eszedbe jutottam. Nemrég volt a születésnapom is.

- Ezt nem értem. Miket találok én ki?

- Most tétlén említést egy hozzám illő társról. Valószínű, sok mindent nem értesz még ezen kívül. Javaslom, te is fogadjál magántanárt!

- Nem szégyen, ha valaki nem tud valamit. Az lenne a szégyen, ha nem is törekedne a tudásra. Megfogadlak magántanáromnak. Ígérem, jó tanítványod leszek.

- Azt el is várnám tőled, tanár úr. Finom ez a Hubertus.

- Tulajdonképpen én most egy buliba csöppentem?

- Buli a javából. Ülök egy asztalnál reggel óta, körbebástyázva jegyzetekkel. Merthogy pénteken ZH-t írok. Valamint egy pohár társaságában, aminek még van az alján egy kis Hubertus.

- Ha egyedül vagy, miért nem vetted fel a telefonodat?

- Ez számonkérés lenne, tanár úr? Azért nem vettem fel, mert áthidalhatatlan fizikai távolság volt köztünk. Nem tábláztam be, hogy bárki is kereshet, de örömmel tölt el, hogy eszedbe jutott a kis szédült liba.

- Liácska, hallom a hangodon, most is megártott az ital, akárcsak az előző névnapodon. Kérlek, ne igyál! Különbözik pedig soha nem tartottalak szédült libának.

- Legalábbis nem mondtad ki. A memóriád kitűnő, játszani is jól tudsz. A doktor úr élvezkedik abban, hogy rajonganak érte a nők.

- Liácska, engem tavaly megkért az apukád, készítslek fel érettségire és felvételire. Nekem te tanítvány voltál, nem egy nő.

- Három hónapon keresztül úgyszólván minden szombat délutánt nálad töltöttem, kivéve azt a két napot, amikor reggeltől estig ott voltam. Néha előfordult, hogy nem tudtam kocsival menni, mert az apunak szüksége volt a saját autójára. Olyankor busszal mentem. A tanár úr pedig mindig kijött elém, nehogy Liácskának egy kilométert gyalogolnia kelljen. Emlékszel? Hol azért nem tudtalak lebeszélni, mert azt mondtad, hideg szél fúj, hol pedig csak az volt az ürügyed: egy fiatal lány ne mászkáljon egyedül az erdő mellett.

- Elhiszem, ez imponált neked, mégis, csak azt mondhatom, lovagiasság volt a gyengébb nem iránt.

- Lia pedig olvadt hétről-hétre. Ha voltál olyan kedves és felhívtál, van egy meglepetésem a számodra.

- Ha meglepetés, akkor az csak jó lehet.

- Ebben ne legyél olyan biztos! Itt van a kezemben egy vers. Ha megengeded, felolvasnám neked!

- Szerepcserében vagyunk, Liácska? Én gratuláltam, nekem kéne verset is mondanom, de nincs hozzá tehetségem.

- O-lá-lá! Ne akarjad Győzőke, hogy sírva fakadjak!

- Pedig elég sírós a hangod. Hallgatom a verset.

- „Némán sír a hegedű, zokogva dalol
Szerettem nézni a szemed,
szerettem fogni a kezéd,
Vágytam az ölelésed,
vágytam az érintésed.
Mikor a tűző napsugár
ragyogott szobám ablakán,
éreztem, hogy itt vagy velem,
akkor hittem, hogy csak nekem.

Mért kell a szívnek szeretni,
mért nem lehet elfeledni?
Mért kell könnyek nélkül sírni,
mért kell újra visszahívni?
Mért várom, ha itt az óra,
mért vágyom egy kedves szóra?
Mért nem szabad szeresselek,
mért kell, hogy elfeledjelek
téged?”

Elhallgatott. Én is hallgattam. A lélegzetén hallottam, hogy sír. Én pedig a meglepetéstől tudtam nehezen felocsúdni.

- Liácska, mi történt? Kérlek, ne sírjál! Nem annyira jó ez a vers, hogy egy szép fiatal lány érzékenyüljön tőle.

Megszólalt, de minden második szavánál elakadt a hangja.

- Nem értek a versekhez, Győzőke. Ha valaha hozzám írna valaki egy ilyen verset, kimondhatatlanul boldog lennék.

- Mikor írtam, sem én, sem ő nem voltunk boldogok. Arra szeretnék magyarázatot kapni, hogy került hozzád? Ugyanis pontosan tudom a keletkezés dátumát: 2005. december 28.

- Ez a dátum van alatta, és hogy hiteles legyen a szerző, a saját kezeddal írtad. Sokszor elolvastam, de nem számoltam azzal, ha tudomásodra hozom, gyanúba keverem az Évit.

- Arra adjál választ, ez a versem hogy került most képbe?

- Immár négy hónapja képen van, legalábbis az én számomra.

- Látom, tényleg hiányzik a kézirat a dossziéból.

- Egy buta csitri, aki el akarta magával hitetni, a tanár urat nem érdeklik a nők. Annyira közömbös voltál irántam, hogy ezt a mesét adtam be magamnak, és addig magyaráztam, míg végül elhittem. Sértett a tudat, hogy képtelen vagyok egy férfire hatással lenni. Igaz, az első férfi az életemben, akit szerettem volna, ha észrevesz.

- Feltételezem, azóta megvan a második.

- Tanár úr, ez legyen a te meséd, magadnak!

- Még valamit szeretnék tőled megkérdezni, Liácska. Tavaly, mikor először jöttél hozzám, kikérted magadnak, hogy Julikának hívtalak. Azt mondtad, te Liácska vagy Lia vagy, nem Julika.

- Ezt kérdésnek szántad?

- Igen.

- Kijelentő mondatként hatott. Valóban megkértelek rá. A memóriád egy teljes hetet téved, de kétségtelen, a második találkozásnál ez volt az óhajom, nem véletlen. Első perctől kezdve így becéztél és nekem nagyon tetszett. Egyéniségnek tartom magamat, még akkor is, ha megtéptad az érzelmeimet. Ezúton köszönöm, hogy be is tartottad a kérésemet. Te voltál az egyedüli, akitől nem vettem jó néven, ha néha Julikának szólítottál.

- Mikor kapom vissza a versemet?

- Soha. Hónapokig eszedbe sem jutottam, pedig megígérted, hogy segíteni fogsz a tanulásban. Nekem fájt ez a közöny, ezért megkértem Évit, adjon valamit, valami olyat, ami a te személyedhez kötődik, legalább emlékem maradjon tőled.

- Az a hülye meg odaadta neked a versem kéziratát, amit ráadásul nem hozzád írtam. Csak jöjjön haza, bizony isten megtépem.

- Ne bántsad a barátnőmet! Inkább visszaadom a verset. Lemondok az emlékről.

- Menjek el érte, vagy elhozod?

- Természetesen visszaadom az Évinek.

- Én pedig megígérem, kárpótolni foglak.

- Jól hangzik. Délután - illetve inkább este - a kezeden lesz a versed.

- Ezt hogy csinálod?

- Évi tegnap megígérte, ma személyesen fog felköszönteni.

- Tehát mégiscsak bulizni fogtok?

- Bizony-bizony, tanár úr. Öten fogjuk körbeülni az ünnepi asztalt.

Ezután a bejelentés után hallgattam rövid ideig, majd gyorsan elköszöntem.

„Megértem, hogy ha akárki más egy ilyen nagy hibát csinál, de kértem, egy komoly tanár hogy lehet ilyen szamár?”

* * *

Arra ébredtem, valaki kegyetlenül nyomja a kapucsengőt. Mivel éjjel ébren vagyok éjfélről, reggelenként szoktam kicsit aludni, mióta betegállományban vagyok. Ezt az alvást zavarta meg a csengetés. Semmi mocorgás a házban, így kénytelen voltam kimenni a kapuhoz. A postás néni egy tértivevényes levelet adott át, és persze szüksége volt az aláírásomra, ezért ébresztett fel. Izgalomba jöttem, olvasva a feladót:

Marosi Júlia, Budapest XII. ker. Mátyás király utca.

Eszembe jutott: biztos a versemet küldte el postán. Ehhez képest vastagnak tűnt a boríték. Kinyitva két papír és két fénykép került a kezembe. Az egyik fényképen ő látható ünnepelesen felöltözve, míg a másik képen egy idősebb férfi, teljes alak, kiemelve a háttérből ahol többen is vannak, de mind fiatalok. A férfi valószínűsíthető, legalább tíz évvel idősebb, mint én. A tárgyilagosság kedvéért kénytelen vagyok megjegyezni: akár jóképűnek is mondható, de számomra unszimpatikus volt. Egy alak, aki bátorkodott belépni Győző territóriumába. Fel sem vetődött bennem, egyrészt: nincs territóriumom, másrészt: ha lenne, Liácska akkor sem lenne lakója. Ráadásul valahonnan ismerősnek tűnt ez az alak. Sokáig néztem, még a levélről is megfeledkeztem. Később egymás mellé raktam a két képet. Próbáltam elképzelni őket együtt. Meghaladta a fantáziámat. Egy határozottan csinos, formás testalkatú fiatal lány. Ha nagyon keresni akarok kifogást a személyében, akkor is csak azt találok, hogy barna hajú. Ez persze abszolút szubjektív vélemény. A kettőnk szempontjából nem dominál. Ami viszont nagyon, hogy szemtelenül fiatal. Mellette ez a vénülő hímtag, aki öt év múlva botra támaszkodva jár. Letettem a képeket az asztalra, kezembe vettem a papírokat. Az egyik valóban az én saját kézírásom. Semmi hozzáfűzés. Visszatettem a megfelelő dossziéba. A másik viszont az ő gyöngybetűs sorai. Szépen ír ez a kislány, pedig reál érdeklődésű. Néha e-mailt szoktam tőle kapni, de saját kézírásos levéllel még eddig nem örvendeztetett meg.

* * *

„Kedves Győzőke!

Sokat gondolkodtam a megszólításon, mert érzem, a jelenlegi helyzetben nem illő ez a bizalmaskodás. Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, soha nem szeretted, ha tanár úrnak hívtalak. Ezért döntöttem úgy, inkább bizalmas legyen a megszólítás, mintsem, hogy megsértselek. Különben pedig te engedted meg, hogy Győzőkének szólíthatlak.

Rajtam kívülálló ok miatt nem tudtam a megbeszélte módon visszajuttatni a versedet. Feltételezem, azóta Évi közölte veled: hiába szerettem volna odaadni neki, nem volt hajlandó elvinni. Egy aprósággal azonban vigasztalhatom magamat: mivel a társaságban vettem fel a témát, felkeltettem mindenki érdeklődését a versed iránt. Elolvasta Balázs is és nagyon tetszett neki. Nem tagadhatom, jóleső érzéssel töltött el a dicsérete. Mikor elmentek a vendégek, nosztalgiztam gondolatban. Valószínű, untatlak vele, mégis leírom egy buta lány akkori tévelygéseit.

Tavaly március elején beszélte veled meg az apukám, hogy korrepetálásra szorul a gyermeke. Te elvállaltál, és még azon a szombaton felkerestelek. Mancsi néni engedett be. Amikor a nappaliban találkoztam veled, bevallom, inamba szállt minden bátorságom. Elém jött egy kissé mackós termetű, összenőtt szemöldökű, szúrós tekintetű, valamint határozottan komoly, tekintélyt parancsoló úr, aki fel fog készíteni engem az egyetemi felvételre. Alig mertem bemutatkozni, te pedig véletlenül sem biztattál legalább egy ici-pici mosollyal. Beültünk a szobádba. Azonnal a lényegre tértél, mondván: az apukám nem azért fizeti óránként a 4000 forintot neked, hogy raboljuk a drága pénzét. A hangodtól oldódtam, mert kellemes, bársonyos mély hangod van, amivel időközönként sok melegséget tudsz kifejezni. Úgyszólván minden percet kihasználtál az okításomra, pedig kemény négy óra állt előttünk. Úgy másfél óra után megszólalt a telefonod. Emlékszem: Mozart Törökindulóját muzsikálta. Elkezdte beszélni rajta. Egyből tudtam,

valaki nagyon kedves személy hívhatott fel, mert mosolyogtál. Mit tagadjam, még a hölgy szavaiból is sokat megértettem. Fél hétig tartott volna a konzultációnk, de mivel öt teljes percet elbeszélgettél a telefonon, ezért közölted, annyival később fejezzük be. Nagyon kifáradtam. Hazafelé féltem az úton, nehogy karambolozzak. Itthon kikérdeztek a szüleim mindenről. Az anyukám sajnált, az apukám pedig azt mondta:

- Kislányom, máris biztos vagyok benne: felvesznek az egyetemre, feltéve, ha lesz kint tartásod!

Most, amit leírok, azt magamnak sem tudom azóta sem megmagyarázni. Tény, hét közepétől vártam a szombatot. Valami furcsa vonzalom kezdett kialakulni bennem. Hidd el, ez nem egy buta lány első szerelmi fellángolása volt! A tekintély, ami sugárzott belőled, az vonzott. A következő szombaton úgy indultam hozzád, hogy elhittem magam is, amit az apu mondott. Amikor kiszálltam a kocsiból, ismét úrrá lett rajtam a félelem, de ekkor csoda történt. Te jöttél ki a kapuhoz, hogy beengedjél, és mosolyogtál. Szerettelek volna megpusztilni, ahogy minden találkozáskor az aput is megpusztilom, de nem mertelek. Viszont azzal a mosollyal örökre kisöpörtél belőlem minden irántad érzett feszültséget. Miközben vettem elő a szükséges rekvizitumokat a tanuláshoz, megkértelek, Liának hívjál. Te nem Liának hívtál, hanem Liácskának. Ahányszor kimondtad: Liácska, annyiszor olvadtam.

Eszembe jutott, hogy aggódtál, amikor kiderült, meg kell ismételni a matematika érettségét, mert visszaélések történtek. Beadtam a dolgozatot, és rohantam hozzád, mert féltem, ha másnap megyek, addigra elfelejtem az eredményeimet, és nem tudok neked beszámolni. Repdesett a kis liba, mikor összehasonlítottad az én eredményeimet az általad kidolgozott tételsorral. Hidd el, nemcsak annak örültem, hogy hibátlan lett a matematika érettségim!

Eddig tartott, Győzőke, a nosztalgia. Valószínű, neked csak az idődet raboltam vele, de nekem jólesett leírni.

Kérlek, ne haragudjál az őszinteségemért! Bízom benne, nem okoztam a személyemmel sok kellemetlenséget neked. Ennek reményében búcsúzom tőled: Liácska.

U.I. A versed helyett ez a név marad tőled emlékül nekem.”

* * *

Ültem és próbáltam nem gondolkodni. Kedves kislány, akinek valószínű, most sem vagyok közömbös. Egy akáarki, aki minden valószínűséggel mostanában költözik be ennek a naiv lánynak a szívébe. Képtelen voltam féken tartani indulatomat. Muszáj volt a régen bevált módszeremhez folyamodni. Immár másfél éve mindig így teszek, ha megoldatlan feladat elé állít az élet. Egy deci Unicum, oldódik a hangulatom. Ha mégsem, meg lehet ismételni. Balázs: ez a név máától kezdve tiltott listán lesz előttem, február 3 pedig törölve a naptárból. Hirtelen természetű vagyok, ezért nem csoda, hogy az „utálom” listán sokan tartózkodnak nálam. Balázs mindenesetre a sor elejére kerül. Nem szabad hagynom, hogy tönkretegye az életét. Fantasztikus. Ez a vén krampusz lenne az „édes”, akihez múltkor sietett tőlem? A kocs kerekei olyan port vertek fel az utcában, hogy pillanatok alatt eltűnt a látóteremből az Audi. Tompul az italtól az agyam. Egyre inkább átmennek gondolataim elméletből a gyakorlatba. Évi segítségével megtudom, ki ez a Balázs. Felkeresem. Megpróbálok az értelem oldaláról közelíteni hozzá, de ha nem veszi az adásomat, úgy kidekorálom, hogy hetekig nem mer mutatkozni Liácska előtt. Ez lenne a legjobb. Rövidre zárni a témát. Nem vetélytársam, hiszen magam döntöttem úgy, ez a kislány nem illik hozzám. Pontosabban: én nem illek egy ilyen hamvas teremtséhez. De nem engedem, hogy tönkretegye az életét. Felelős vagyok érte. Ennél a gondolatsornál lett úrrá az Unicum felettem.

Szokásomhoz híven elszenderedtem, mint általában, ha pár decivel megterhelem a szervezete-
temet. Megterheltem, karjaimat alkalmazva párnaként az asztalnál, álomba merültem. Nem
voltak csúnya álmaim, éppen ezért itt és most nem szívesen részletezném. Tény, a legizgalma-
sabb pillanatban megnyílt szobám ajtaja, visszakapcsoltam a valóságba. Felkaptam a fejemet,
mint a csataló, ha puskalövést hall, és szembe találkozott a tekintetünk a húgoméval.

- Mi van, Brumi? Álomba ringatott az Unicum?
- Nem. Fókákra vadásztam a Jeges-tengeren, de elzavartad a fókát.
- Viszont itt van kárpótlásként a tündi-büendi húgocskád.
- Tündi-büendi, térj a lényegre!
- Megint eluralkodott rajtad a boldogtalanság? Brumikám, itt a nyár. Tudod, milyen szép
ilyenkor a Dunakanyar?
- Anyádnak célozgassál!
- Manci szintén zenész. Nincs egy órája, hogy ezt a témát tárgyaltuk vele.
- A legközelebbi születésemnél más anyát választok, testvére pedig egyáltalán nem lesz szük-
ségem.
- Mi az elképzelésed az anyaválasztásra vonatkozóan?
- Kilenc hónap után kibújok, és megnézem, ki szült. Ha akkor is ő lesz, inkább visszabújok.
- Brumikám, hanyatlásnak indult az agytevékenységed. Mindenesetre, kísérletet teszek, hátha
tudok még értelmesen beszélni veled. Ha nem az ÉDESED miatt, akkor mi a fenéért ittál
megint?
- Nem ittam, elpárolgott az üvegből. Láthatod: nincs rácsavarva a kupak! Mit röhögsz?
- Szegény anyu! Mennyit kellett dolgoznia, hogy iskolázott hülye fia legyen! Üres üveg
mellett üres pohár.
- Ami a hülyeséget illeti, a lányára sem lehet túlzottan büszke. Tudod, mindig kedveltem a
gömbölyded formákat.
- Tudom. Ezért szoktál rá az Unicumra, mert gömbölyű üvegben van, ugye? Mindegy, nem
érdekes. Ígyál, amennyi beléd fér! Tedd tönkre magadat a hisztis barátnőid miatt!
- Nincsen barátnőm.
- Kell, hogy legyen, hiszen ma csütörtök este van, ilyenkor nem szoktatok haragban lenni.
- Lököd az ígét! Minek köszönhetem váratlan látogatásodat?
- Brumikám, mi a programod a jövő héten csütörtöktől?
- Elolvadok a gyönyörtől. Rosszat sejtek, húgocskám. Ha én „Brumikám” lettem, akkor ez a
kíváncsiskodás sokba fog kerülni nekem.
- Nem köntörfalazok. Szeretném kölcsönkérni az autódat négy napra!
- Többet használsz te, mint én, meglepő, hogy most pitizel érte.
- Szeretnénk kimenni Bécsbe a Balázs tantijához.

Elhangzott a varázsszó, kiment az álom a szememből, felugrottam a székről, és megnövelt hangerővel tudomására hoztam a húgomnak, hagyja el a szobámat, az én boldog oázisomat. Persze ismer a pizsok, születése óta, ezért nem ijedt meg, csak meglepődött.

- Liával ketten elmehettek, de hallani nem akarok semmiféle Balázsról.

- Brumi, esküszöm, neked elgurult a gyógyszered. Nem érted meg: Balázs nagynénjéhez akarunk menni?

- Ha csóró a Balázska, menjetek Lia apjának Audijával, vagy kölcsönözzetek bérautót, de a Laguna pihenni fog a jövő hétvégén a garázsban!

- Hagyjál már Liával békén! Hogy képzeled, a Gyulának kérjem el a kocsiját, mikor Lia nem jön velünk?

- Ez a strici Liának a szerelme, nemde?

- Hogy ki kinek a micsodája?

- Ma kaptam Liától levelet, visszaküldte a verset, amit te voltál kedves nem elhozni. Ebben a levélben közölte: Balázs az ő szerelme.

Ez volt az a pillanat, amikor a két testvér állt egymással szemben, mint két felborzolt szőrű kanmacska. Csak arra vártunk, melyikünk kezdje az ütközetet. Úgy emlékszem, átment az arca céklavörösbe, de ez nem biztos, mert rövid időre az én eszem is rajtam kívül tartózkodott. Végül bölcs döntést hozott. Leült a fotelba összerendezni gondolatait. Én is leültem.

- Azt írta, szerelmes a Balázsba?

- Képzeld el, még a fényképét is elküldte. Itt van, gyönyörködj benne!

Kihúztam a klaviatúra alól a fényképet - mert oda dugtam, hogy ne is lássam -, átnyújtottam neki. Rápillantott, majd elkezdett nevetni.

- Szerinted ez a Muki lenne az én Balázsom? Saccra is van legalább 15 év köztünk. Ez egy jó ötvenes krapek, a Nyuszkó pedig 35 éves.

- Ki az a Nyuszkó?

- A Balázs.

- Még Nyuszkó is? Nem elég, hogy Balázs?

- Igen, Nyuszkó. Ő engem Babának hív, én pedig Nyuszkónak őt. De nem értem, milyen jogon írt ilyet neked a Lia.

Átadtam neki Lia levelét is, hadd szörnyülködjön kedvére. Úgy kapta ki a kezemből, majdnem kettéreccsent. Sebesen olvasta, annak ütemében tért vissza az egészséges szín az arcába.

- Istenem, Brumi, hogy te milyen balfék vagy! Hol ír olyat Lia, hogy az ő szerelme? Viszont amit ír, szó szerint úgy történt. Elmentünk felköszönteni Júlia napon, el akarta küldeni velem a versedet. Nem hoztam el, mert köztünk legyen mondva, nem lehetsz olyan szemét, hogy ettől az ártatlan kislánytól ezt az utolsó emléket is visszaveszed. Szégyellném magam a helyedben. Nem tehet róla, hogy belédesett. Mellékesen szólva nem csodálom. Van benned valami különlegesség, ami vonzza a nőket. Ezt mint testvér mondom. Azt is tudom, tetszik a hiúságotnak, de soha nem élsz vele vissza. Tudod, anyu meg én is szerettük volna, ha komolyan veszed Liát. Lassan két éve játszol valakivel egy macska-egér játékot, aminek semmi értelme nincsen. Meggyőződése, mindkettőtöknek rossz. Ugyanakkor itt ez a kedves kislány, aki rajong érted. Hétfőn is ezt olvastam ki a tekintetéből. Különben a szülei és Balázs

is elragadtatással szóltak a versedről. Igazat írt a Lia. Te pedig szégyelld magad, hogy visszaélsz az érzéseivel!

- Kié ez a fénykép?

- Fogalmam sincs.

- A tények szempontjából tökéletesen mindegy: Balázs, vagy egy másik alak. A lényeg, hogy Lia szerelme.

- Nem kérdeztem meg tőle, van-e a bátyámon kívül más szerelme. Nem hiszem, de ebben nem lehetek biztos. Ami viszont tény: Balázsról nincs neki képe.

- Múltkor, mikor Mikivel itt volt nálam, felhívta őt valaki, és Lia nagyon édesezte. Kocsiba ülök, felmegyek a Sváb-hegyre, tisztázni Liával ezt a Balázs-témát.

- Ittasan sehová nem még a kocsival! Nem fogjuk még egyszer átélni az anyuval a tavalyi karambolodat.

- Nekem tökéletesen mindegy, hogy az a Balázs, akit te mondsz, vagy az a Balázs, aki ezen a képen van. Nem hagyom, hogy tönkretegye az életét.

- Mi közöd hozzá? Az apja vagy? Jól néznénk ki, ha minden tanítványodnál órábérben felvállalnád az erkölcsös szerepét. Az az érzésem, ahogy látom a feldúlt képedet, a türelem rózsát termett. Türelmes volt Lia, és elérte a célját. Alighanem kölcsönös a szerelem, csak kell egy közvetítő, aki összehoz benneteket. Évi néni magára vállalja. Megyek és telefonálok annak a másik szédültnek.

- Mindig is rokonszenveztem vele, de ez nem szerelem.

- Jajj, Brumi, hagyjál már a p...ba ezzel a gyerekes szövegeddel! Tudom: te nem vagy férfi, te mindenkivel el akarod hitetni, hogy hülye vagy, te nem szeretsz dolgozni. Legalább Mancit meg engem kíméljél meg ettől a szövegedtől!

- Nem tehetem, mert véremmé vált.

- Elismerem, hatásos duma a nők előtt, amikor egy ilyen igazi férfi megjelenésű emberi egyed szemrebbenés nélkül kijelenti: ő nem férfi. Naná, hogy felkelted a kíváncsiságukat!

- Viszont soha nem élek vissza vele. Azt mondd, kettesben akartok Bécsbe menni a Nyúllal?

- Kettesben, de nem Nyúl.

- Ő is azt mondja magáról, hogy nem férfi? Elég bolond lehet, ha nem nyúl.

- Provokálni akarsz, Brumi? Számoljak be neked a szexuális életemről?

- Viccnek szántam. Rendben van, ha eljön személyesen a nyulad a kocsiért, és más a fizimiskája, mint amilyen a fényképen, akkor elvihetitek a Lagunát.

- Milyen szerencse, éppen szombatra terveztem bemutatni nektek.

- Manci tud róla?

- Igen, tud és örül neki, hogy legalább az egyik gyerekének megjött az esze.

- Ha jól számolom húgocskám, ez a harmadik ész-megjöveteled. Az előző kettő úgy szublimálódott, hogy hetek múlva vettük észre, ismét belevetette magát a munkába a zszurnaliszta.

- Ez most komoly.

- Ha komoly, nem vagyok rá kíváncsi. Nincs kedvem évekig savanyú pofában gyönyörködni.

- Képzeld el, természetében hasonlít rád!

- Az nem lehet igaz, én egyszeri és megismételhetetlen vagyok.
- Elárulok egy nagy titkot, de ne mondd vissza a Mancinak! Hosszú ideje azért imádkozik, végre kerüljete össze B.-val, de ne legyen gyereketek, mert két ilyen egoista alaknak csak hatványozottan egoista gyermekük lehet. Márpedig akkor ő világgá megy, mert téged is nehezen tud elviselni.
- Nem baj. Süssél neki hamuba sült pogácsát, készítsd össze a batyuját, aztán törökül szólva: Iszkiri! Legfeljebb árva gyerekek maradunk, anya nélkül.
- Mit üzensz Liácskádnak? Megyek telefonálni az emeletre.
- Előttem nem mersz dumálni vele?
- Női dolgokat nem tárgyalunk hímek jelenlétében.
- Mondd meg neki, holnap szorítok, hogy jó dolgozatot írjon! Ja, és persze tudd meg, ki ez a kan a képen!

* * *

Álmos vagyok, de egyéb hatását nem érzem az itálnak. Szabad gondolatok szabadon szárnyalnak egy személy körül - szabadon.

Ránéztem az órára. 41 perce, hogy felment Évi az emeletre telefonálni, de azóta semmi mozgást nem hallok a fejem felett. Egymás mellé raktam megint a képeket. Próbáltam elképzelni őket együtt. Nem csúnya fickó, de Liácska mellette kirakatbaba. Amikor gondolatban odáig jutottam, hogy elképzeltem a másik képen egy húsz éves nyalka legényt, akkor ment el a türelmem a várakozástól.

Felmentem a női szakaszhoz. Anya és lánya ülnek egymás mellett... valami tudományos filmet néznek. Úgy bömböl az a hülye tv, hogy fel sem tűnt a megjelenésem nekik.

- Évi, ki van a képen?

Erre a sztentori hangra rezzentek össze.

- Azt hittem, lefeküdtél aludni, Brumi.
- Ne borzold tovább az idegeimet, mert kitör a testvérháború köztünk!
- Azt mondta Liácska, az Ágay van a képen.
- Kinek az ágai?
- Hülye. Gondolom, Liácska ágai.

Túráztattam az agyamat, de csak a fa ágai, meg a bokor ágai, és hasonló ágak jutottak eszembe. Kiült az ábrázatomra az értetlenség.

- Brumikám, ha nem jut eszedbe ki az az Ágay, kérdezd meg a német barátodtól, akivel újabban sok időt töltesz együtt, mióta feledékeny vagy!
- Kitől kérdezzem meg?
- Az Arzheimertől.
- Hehehehe! Nagyon humoros vagy, kis húgom.
- Ennyit mondott Liácska, végül még hozzátette, nagyon sajnálja, hogy kellemetlenséget okozott a tanár úrnak.
- Azt mondta, hogy tanár úr?

- Nem tudom, mit mondott, nem is érdekel. Hagyjál a hülyeségekkel! Ágay van a képen, és őt te ismered. Ennyi az egész.

Szó nélkül hagytam el az emeletet. Éjszaka zavaros álmaim voltak. Reggel megvártam azt az időpontot, amikor illik telefonálni.

„Marosi Júlia üzenetrögzítője. Pillanatnyilag nem áll módomban beszélni veled. Kérlek, hagyjál üzenetet!”

Mi ez a közvetlen stílus? Még soha nem hallottam az üzenetrögzítőjét. Kellemes hangja van, de miért tegez? Logikus, nem az én hívásomat várja. Meg kéne mérni a lázamat, mert megint matematikázok. Márpedig a munkámon kívül akkor szokott így működni az agyam, ha lázas vagyok. Nem beszélve a furcsa, értelmetlen mondatokról, amik ilyenkor törnek fel bennem.

„A kanál mosogat, a villa mos.”

Semmi értelme, de a villamosról ez jutott eszembe.

Kivágódik a szobám ajtaja. Megjelenik a féltégla.

- Szia, Brumi! Jó reggelt kívánok! Kiderült, ki az Ágay?

- Valami rémlík. Tény, ismerős a név meg a képesfele is, de mindig az énekesnő ugrik be.

- Ágay Karola. Én is csak ezt az egy ilyen nevűt ismerem. Levonhatjuk ebből azt a következtetést, hogy jó testvérek vagyunk?

- Nem. Semmiképpen sem, mert te szereted a Balázst.

- Meg Liácskát, akit te is szeretsz.

- Nem szeretem Liácskát, de aggódom érte.

- Jajj, Brumi! Ne etessük a kutyát azzal, hogy majd kap enni!

- Játsszunk el a gondolattal, hogy tényleg szeretem! Mit szólnátok, ha egyszer csak azt mondanám: feleségül veszem?

- Csapnánk egy parasztlagzit. Indulok dolgozni, de most nem kocsival, mert a közelbe megyek. Semmi meglepődést nem hallottam Lia hangjában. Ha a szerelme lenne, akkor nem adta volna elő olyan természetesen. Hívjad fel, tisztázzátok! Rossz rád nézni. Brumikám, mikor a múltkor benn voltál vizsgálaton a kórházban, nem azt mondta az orvos rád, hogy elmebeteg? Feltételezem... te pedig rosszul értetted a szavait, és azt hallottad: elmehetek.

- Évikém! Engedélyt adok a távozásra! Csukd be magad mögött az ajtót!

Döntöttem. Üzenetet hagyok. Ismét kézbe a „Blanka.” (Így hívom a telefonomat.)

A szöveg ismét üzenetrögzítőről érkezik, majd jön a sípszó.

„Szia Liácska! Győző vagyok. Sürgősen szeretnék beszélni veled. Kérlek, hívjál vissza!”

13 óra 11 perckor végre megszólalt a telefonom.

- Tessék, Pamach doktor!

- Szia, Győzőke, Lia vagyok.

- Szia, kislány! Miért van ilyen sírós hangod?

- Ezek szerint nem sikerült lepleznem a rossz hangulatomat?

- Elég sok időt töltöttünk együtt ahhoz, hogy megismerjelek.
- Most értem haza az egyetemről. Nem sikerült a ZH-m. Sajnos halasztanom kell egy évet, de az is lehet, végleg abbahagyom a tanulást.
- Tudod, hogy betegállományban vagyok. Ha problémád van, miért nem fordultál hozzám?
- Ennek két oka van. Az egyiket hanyagolhatjuk. Ígérted, az egyetemen is foglalkozol velem, de megfeledeztél róla. A másik, mint tudod, átszervezés van a minisztériumban. Apunak is bizonytalanná vált az állása. Magyarul: nincs rá pénze, hogy az egyetemista lányát korrepetáltassa.
- Régen voltam a minisztériumban, de tudom, helyettem se vettek fel senkit. Ki van a fényképen?
- Az Ágay tanár úr.
- Miért tartottad fontosnak elküldeni nekem a képét?
- Kedveskedni akartam neked.
- Furcsán tálalod a szerelmedet. Hazudnom illenék, de bevallom, sikerült pár kellemetlen órát szerezned vele. Liácska! E kép szerint egy idős férfi. Nem illik hozzád. Nem tudom, mit mondanak a szüleid, de ha egy picit is érdekel a véleményem, hidd el nekem: a saját korosztályodban találhatod meg az igazi társadat.
- Tanár úr, elköszönök.
- A tanár úr pedig azt mondja, most nem köszönsz el!
- Semmi kedvem nincsen hülyeségeket hallgatni. Ágay tanár úr nem a szeretőm. Pár évvel ezelőtt tartós betegállományban volt. Te voltál az óraadó tanár az egyetemen helyette. Ő szervezi a kultúrrendezvényeket nálunk. A két kép, amit elküldtem, a gólyabálon készült. Beszélgettünk többedmagammal a tanár úrral, és kérdeztem, ismer-e téged. Határozottan mondta, hogy igen. Furcsa figurának tart a zárkózottságod miatt, de ő nagyon megkedvelt, bár csak kétszer találkoztatok. Mindenkiről készült külön fénykép, valószínű, róla is, de nekem csak olyan van, amin pár hallgató van a háttérben. Azért küldtem el neked, mert kedveskedni akartam, hiszen ő legekben beszélt rólad. Ha te nem ismered, biztos tévedett, de kérlek, ne hozzál össze vele! A tanácsodat pedig, ami a korosztályomra vonatkozik, sokszor hallottam. Én egy érző ember vagyok, nem vagyok képes racionálisan gondolkodni.
- Komoly elhatározásod, hogy halasztasz?
- Még nem mondtam az apuénak, mert most jöttem haza, és nincsenek itthon. Nem való nekem az egyetem.
- Mikor tudsz hozzám eljönni?
- Nem akarok. Múltkor, mikor Miki bácsival ott voltam, megmondtam, kilépek az életedből. Én nem akarok zavaró tényező lenni sehol. Ami történt, nem tagadhatom, de szerencsére csak engem érint.
- Liácskám, fontos dolog tisztázni a kettőnk közti érzelmi dolgokat, de ha nem haragszol, az egyetem most fontosabb. Kérlek, gyere el, és mindenben segítségemre leszek. Semmiféle ellenszolgáltatást nem kérek, hiszen tudom, labilis apukád helyzete is. Lehet, hogy állás nélkül marad. Nincs szükségem a pénzre.
- Győzőke, nem akarom, hogy félreértsed. Évi tudja, Balázs is tudja, meg az anyuék is tudják, hogy meghülyültem tavaly. Anyu alaposan megmosta a fejemet, amikor a múltkor elmentem hozzád. Azt mondta, egy lány nem lehet ilyen. Mindig a férfi a kezdeményező szerep. Hiába

mondtam neki, én semmit nem kezdeményeztem, legfeljebb nem tudtam eltitkolni az érzelmeimet, amik immár tíz hónap alatt sem változtak. Hidd el, jobb lesz, ha keresek magamnak valami munkát... esetleg levelezőn folytatom az egyetemet!

- Nem engedem meg. Mindent elkövetek, hogy levizsgázzál! Ha te nem jössz, megyek én hozzátok. Évi itthon hagyta a kocsit, el tudok menni.

- Na, az lenne az igazi buli! A tanár megy a tanítványához, és még ő fizet! Győzőke, sok ilyen tanítványod van?

- Egy van.

- Fiú vagy lány?

- Lány. Legalábbis azt hiszem. Nagyon csinos, formás, középtermetű és barna haja van. Ezenfelül sokszor mosolyog. Gyönyörűek a hosszú szempillái, igéző a tekintete. Kellemes szoprán hangja van. Mindössze csak annyi a probléma vele, hogy nem akar tanulni.

Nem vettem észre, mikor bontotta szét a vonalat. Természetesen visszahívtam, de nem vette fel. A harmadik hívásra felvette.

- Liácska, nem tűnt fel, hogy rólad beszéltem?

- Nem. Nem vagyok beképzelt, magamat átlagosnak tartom. Másrészt nem vagyok a tanítványod.

- Öt perccel ezelőtt jelentettem ki: ismét a tanítványom vagy. Jössz, vagy induljak Budára?

- Megbeszélem anyuékcal.

- A lovak közé csapok és indulok.

- Győzőke, hidd el, csak belém fekteted fölöslegesen az energiádat.

Ennél a mondatnál éreztem - immár másodszor - ez a kapcsolat tényleg több, mint amit próbálok elhiteni magammal.

- Julika, elköszönök tőled, de legfeljebb két óra múlva találkozunk nálatok.

- Számodra akkor sem leszek Julika, ha a tanításomért ezt kérnéd fizetség gyanánt. Erről mondjal le! Ma ki akarom magamat pihenni. Ha neked jó, holnap délelőtt kimegyek hozzád. Nem látom értelmét, de ha szükséged van egy kudarcélményre, hozzájárulok szerény képességeimmel.

- Busszal jössz? Kimegyek eléd.

- Kocsival megyek.

- Mikor várhatlak?

- Ha nem alkalmatlan, tízkor ott vagyok.

- Várlak, és add át kézcsókomat a két Kingának, valamint tolmácsoljad baráti kézszorításomat Gyulának!

- Mindenkinek mindent átadok. Az apu tudom, hogy örülni fog, az anyu félteni, a nővérem pedig csak annyit mond, hogy hülye vagyok. Azt hiszem, egyedül neki lesz igaza. Szia, Győzőke tanár úr!

- Puszillak, kislány.

* * *

Felháborodott, mert összehoztam a képen lévő fazonnal, akit tényleg ismerek. Legalábbis kezd világosodni az elmém. Ami viszont feltette a koronát a napra: holnap meglátogat a barlangomban, igaz, a tanítvány fog jönni a tanárához. Visszaemlékezve, nem volt rossz az a három hónap, amikor okítottam. Údító teremtés, kiváló felfogóképességgel. Néha elkalandoztak gondolatai az anyagról, de mindig sikerült egyetlen figyelmeztetéssel visszairányítani a tanuláshoz. Egy kivétel volt: a névnapja. Felköszöntöttem, de megártott neki a Hubertus. Akkor képtelen volt minden hasznos szellemi tevékenységre. Nevetgélt, de ami a legkirívóbb: minden mozdulatában igyekezett felhívni nőiességére a figyelmemet. Nem tagadhatom, eredménytel. Érzelmileg - valószínű - nem hatott rám, de tárolta az agyam a látottakat. Holnap valami elkezdődik, de az is lehet, hogy folytatódik.

Éjszaka zavaros álmaim voltak. Megjelentek azok a hölgyek, akik valaha érzelmileg megérintettek. Megjelent Magdika is, a lelki tanácsadóm, mint pszichológus. Azt hiszem, lázálmaim lehettek.

Szombat reggel kihagytam a kalóriabevitelt az etetőmből. Az éjszakai álmok hatása alatt Mozartot hallgattam. Megnyugtató a zenéje, mert mintha slágert hallgatnék. Fülbemászó dallamok. Az embernek kedve támad dúdolni őket. Elsősorban a zongoramuzsikáját szeretem, valamint a kamaradarabokat. Jobban el tudok mélyedni egy vonósnegyes hallgatásában, mint egy monumentális, nagy szimfonikus zenekari hangzásban. Zenei előképzettségemnek köszönhetően hallom az egyes szólamokat. Egy vonósnegyesben bármelyik szólamot kiválaszthatom, tudnám az adott hangszerrel együtt zongorázni. Csodálatos zenei világot tár elénk ez a hatalmas génusz. Annyira belemerültem a hallgatásba, hogy önmagamot megtagadva, megfeledkeztem az idő múlásáról. A csengő hangja zökkentett vissza a valóságba. Természetesen kimentem beengedni a jövővényt. Nem vártam, hogy a kétharmadból valaki megszánjon. Félénknek tűnt, ennek köszönhetően a kapuban nem pusztult meg. Mire beértünk a házba, benépesült a nappali. Mancin és Évin is látszott, örömmel fogadták. Körbenyalakodtak, majd tolakodó magaviseletemnek köszönhetően én is sorra kerültem egy bocsánatkérés elmozdítása kíséretében. Kellemes a parfümjé. Múltkor nem éreztem. Az öreg agglegény elmúlt tíz hónapjából kimaradt ez az illat. Vissza sem tudtam volna idézni, de most, mikor ismét megéreztem, kinyílt agyamban a megfelelő tárolórekesz. Csalhatatlan Liácska-illat. Bejöttünk a szobámba, az eredményes munka érdekében becsuktam az ajtót. Tudja a kétharmad, tanítás közben nem szabad zavarni.

- Mozartot hallgatsz, Győzőke? „Eine kleine Nahtmusic” - nagyon szeretem.

- A Kis éji zene a kedvenceim közé tartozik. Az első tétel kemény akkordjai olyan vágyakat ébresztenek bennem, hogy szeretném vezényelni. Az utolsó tétel dinamikus, gyors hangzása pedig magával ragad.

- Rokontelkek vagyunk, mert nekem is kedvenc szerzőim közé tartozik, de nem tudnám eldönteni, Chopin vagy Mozart zenéje áll közelebb hozzám.

- Fiatal létedre klasszikus zene kedvelő vagy? Ezt nem tudtam rólad.

- Meg még sok mindent. Alighanem az érdeklődési köröd periferiáján tartózkodom, Győzőke.

Hellyel kínáltam. Miután mindketten leültünk, rövid bocsánatkérés-sorozat következett részemről. A versemmel kapcsolatosan, amiért visszakértem, az Ágay kollégámmal kapcsolatos gyanúsításom és még a múltkori fagyos viselkedésemért is elnézését kértem. Állta végig a tekintetemet. Én pedig még tartoztam egy vallomással, merényletet követtem el ellene, amikor immár öt részben közzétettem a kettőnk történetét egy portálon. Ekkor szólásra nyitotta a száját, de leintettem, majd kinyitottam a jobb felső fiókot az asztalomban.

- Tudom, mit akartál mondani. Tessék, itt van!

Hasznosan töltöttem a péntek estét, mert mind az öt részt átírtam kézírással, hogy odaadhasam neki. Félttem a következményektől, bármennyire is ismerem, biztos nem lehetek az érzéseiben. Lehet, hogy sértőnek veszi, amiket róla írtam, akkor elbújok szégyenemben a föld alá. Tudtam, ráveti magát a zsákmányra, így a matematika halasztódik. Olvasott. Nézttem. Nagyon lassan olvasta, minden mondatot megrágva. Közben előkerült a retikülből a papírzsebkendő. Felváltva nevetett és sírt. A negyedik résztől pedig egyszerre mindkettőt. Amikor befejezte az olvasást, nem nézett rám, hanem elmerült saját gondolataiban. Sokáig hallgattunk, míg végre megtörte a csendet.

- Tényleg nekem adod?

- Liácska, tegnap este egy csomót körmöltem, eddig csak a számítógépben volt meg. Neked csináltam.

- De ugye nem fogod visszakérni, ha nem váltom be a tanítvánnyal kapcsolatos reményeidet?

- Be fogod váltani, ha kell, éjjel-nappal tanulni fogunk a vizsgádig.

- Érdekes elképzelés. Szerinted ki hinné el, ha így lenne?

- Mi ketten: te meg én.

- Tanár úr! Ha nem teljesítek az elvárásodnak megfelelően, milyen következménnyel kell számolnom?

- Kitagadlak a családból.

- Örömmel tölt el a tudat, jelen pillanatban nemcsak rokon lelkek vagyunk Mozart kapcsán, hanem valódi rokonok - szerinted. Ha nem sikerül a vizsgám, elmegyek dolgozni. Gondolom, apu tud szerezni hivatalsegédi állást.

- Nem számolok azzal, Julika, hogy halasztanod kell. Ha mégis bekövetkezik, megpróbálok megfelelő állást szerezni neked.

A „Julika” szónál mintha tüzes nyilakat lövelltek volna a szemei felém, úgy nézett rám.

- Ha én tanár úr, akkor te Julika.

- Szabad megkérdezni, mi van Blanka és közted? Feltételezem, nem házasodtatok össze, hiszen arról tudna Miki bácsi, de talán még az apu is.

- Te kis szemtelen tanítvány! Passzolom a kérdésedet.

- Bezzeg te jogot formálhatsz betekinteni az én magánéletembe.

- Liácskám, annak erejéig, hogy az Ágay kolléga nem lehet a szerelmed. Ebből nem derül ki, van-e, és ha igen, akkor ki, ha nem ő.

- Győzőke! Melyik kedvezőbb neked? Ha megkérlek, hogy mint csiga-biga, gyere ki a házból, vagy ha a szemedbe mondom, struccpolitikát folytatsz? Miközben én nyitott könyv vagyok a számodra, te próbálsz port hinteni a szemembe. Egyetlen bűnöm előtted, hogy az anyu nem öt éves korában szült.

- 47 éves az anyukád?

- Igen. Anyu 47 éves, apu 50, Kingi pedig 25. Egyébként a nővérem még nem ment férjhez, de partnerkapcsolatban él. Az anyukámnak három gyereke született, de a harmadik testvérünk egy éves korában meghalt. Szóval, mi van Blankával?

- Köszönöm az érdeklődésedet. Meg van fázva, sokat dolgozik. Számodra - gondolom - ennél fontosabb, hogy még nem kérte meg a kezemet.

- Tévedsz, Győzőke. Ha így fogalmazol, nekem a válaszod lenne fontosabb.
- Amolyan se-veled-se-nélküled kapcsolatunk van. Kislány, meddig kaptál kimenőt?
- Te akartad a pontos választ. Hétfő reggel az apu Szombathelyre megy. Akkor kell neki a kocsi.
- Ennyire szabadjára engedik a lányukat? Ha nekem ilyen szép lányom lenne, állandóan idegeskednék miatta.
- Nem tudom, mennyire vagyok szép. Lehet, hogy rossz az ízlésed. Mindenesetre örülök, hogy pozitívan vélekedsz a külsőmről. Ettől függetlenül nincs okuk az idegeskedésre.
- Én, ha elengednék egy buliba, egész éjjel idegeskednék miattad.
- 17 éves koromban voltam először bulizni... alighanem utoljára. Kivételt képezett ez alól a gólyabál.
- Kellemetlenség ért?
- Mondhatjuk úgyis, de ez enyhe fogalmazás.
- Nem akarod elmondani nekem?
- Csak az anyu tudja. Ha rászánnám magamat a mesélésre, az utolsók között lennél, akinek elmondanám.
- Látod, kislány, ez rosszul esett. Most akartam kijönni a csigaházamból, mert erősödött bennem az érzés: többre értékelsz, mint más ismerőseidet. Milyen jó, hogy bennmaradtam.
- Újat fogsz hallani tőlem. Sokkal többre értékellek, mint az ismerőseimet, ezért nem szeretném elmondani neked. Győzőke, nem vagy te szerepcserében?
- Arra gondolsz, hogy markáns, férfias külsőm női szívet takar?
- Tudom, nincsen női szíved, mégis tőlem várod, hogy bókoljak neked. Tanár úr! Annyira azért nem nagy köztünk a különbség, hogy gyerekek nézzél! Minden nő vágyik a gyengédségre, amiről az én esetemben te megfeledekezel.
- Megfogadtam, eredményes vizsgát teszel. A cél érdekében eddig annyit tettem, hogy órák óta lelkizek veled.
- Igazad van, tanár úr. Akkor felmondanám az eddigi leckét. Matematikáról nem esett szó, viszont megtudtad első kézből, nem vagyok Ágay tanár úr szeretője, valamint, hogy nem járok bulizni. Jöhet a következő lecke!
- A szagló érzékszervem azt jelzi, a tanulás továbbra is odázva lesz, mert - mint érzem - Mancsi néni rántja a csirkét. Ebből adódik, előbb ebédelni fogunk.
- Én pedig megígérem, ameddig ebédelsz, becsületesen tanulni fogok.
- Ott fogsz ülni a közelemben, ha nincs ellenedre. Mi ketten 90 fokban foglalunk helyet a terített asztalnál. A másik oldaladon hasonló méretű, de ellentétes irányú szögben Mancsi néni fog ülni. Veled szemben pedig - egymás mellett - két jó barátod.
- Győzőke, tudom, ma fogja bemutatni Évi a Balázst nektek. Szimpatikus ember. Magas, és amolyan tekintélyt parancsolóan komoly. Engedd meg, hogy ne kelljen részt vennem ezen a családi összejövetelen!
- A következő válaszodtól függ. Szimpatikus neked a Balázs?
- Elég, ha azt válaszolom, nem úszom meg az ebédet?

- Az adott szónak súlya van. Tudok következtetni, de nem biztos, hogy jól. Ezért kérem a konkrét válaszodat!
- Mindenkiről alkotunk véleményt, még akkor is, ha felületes az ismeretség. Így általánosságban megismételhetem: szimpatikus ember, de nekem nem a zsánerem, te csiga-biga.
- Lehet, hogy a szüleid ma nyugtalanok lesznek estefelé, ha nem ér haza a gyermekük?
- Nem látom akadályát időben történő érkezésemnek.
- Arra gondoltam, te kis szemtelen, ha a társaságban véletlenül kiejted a szádon, hogy csiga-biga, belefojtalak a húslevesbe.
- Tanár úr! Képes lennél egy fiatal lánnyal testi kapcsolatot létesíteni, méghozzá társaságban?

* * *

Ebéd előtt még volt idő a nappaliban összeismerkednünk Balázssal. Kifogástalan úriember. Ő is firkász, akárcsak a kistestvérem. Meggyőző volt elsőre a húgomhoz való viszonyulása, így azután a féltékenység fel sem vetődött bennem. Találkozáskor nem is puszilkodtak össze Liácskával. Ebéd után visszavonultunk a szobámba.

- Aranyos voltál, hogy nem járattál le a család előtt.
- Győzőke, ezzel az egy szóval megvettél kilóra.
- Csak a tényt közöltem, miszerint nem járattál le.
- Bocsánat, másra asszociáltam.

Tudtam, mire gondolt, hiszen nekem is jólesett kimondanom, hogy „aranyos”. Neki pedig ennek hallatán felcsillantak a szemei. A reakálásom lelohasztotta. Ösztönös volt a cselekedetem, amikor megfogtam a kezét. Nem tudatosult bennem, de visszagondolva tudom, az volt az a pillanat, amikor elveszítettem a fejemet. Kikapcsolt az agyam, és nem mérlegeltem, mi történik, ha visszahúzza a kezét. Nem gondolt ilyenre, de láttam, megzavarta az új helyzet.

- Miért remeg a kezed, kislány?
- Nem vettem észre, hogy remeg. Tapasztalatlan vagyok és félek, nem tudok megfelelően viselkedni.
- Mondod ezt nekem, Liácskám, a dörzsölt fickónak?
- Tudom, nem vagy dörzsölt, de azt is tudom, nem az én kezemet fogtad meg először. Hová mennek Mancí néniék?

Abban a pillanatban nyílt a szobám ajtaja. Egészen biztosan meglátta Évi, hogy fogom Liácska kezét.

- Lia, légy szíves, állj el a nagykaputól, mert ki akarok menni a Lagunával!
- Drága kishúgom! Ugyan hová mentek az én autómmal?
- Ne haragudj, Brumi! Tudom, neked ma délután nem kell a kocsí, ezért nem szóltam előre. Megbeszéltük Mancival meg Balázssal, együtt megnézzük a szentendrei skanzenet.

Nem haragudtam. Más kérdés, hogy megzavart egy nehezen felépített intimitást. Liácska közben elállt az Audival a kaputól. Így a kis csapat a távozás hímes mezejére lépett. Liácska pedig visszaült a helyére. Ismét megfogtam a kezét.

- Haragudtam Évire, amiért megzavart. Jólesett, mikor megfogtad a kezemet, de azt hittem, csak véletlenül.

- Annyiban véletlennek mondható, hogy nem az eszem diktálta. Szeretném, ha vallanál nekem!

- Tavalý március óta vallok.

- Édes vagy, de én másra gondoltam.

- Nincs más. Senki nincsen.

- Tudomásom szerint nekem sincs már.

- Délelőtt még mást mondtál.

- Azóta minőségi változás történt köztünk.

- Győzőke, ebéd közben muzsikált a telefonod, bejöttél a szobába beszélni. Mikor visszaültél az asztalhoz, figyeltem az arcodat, de nem vettem észre rajtad negatív változást.

- Túlzás, hogy beszélni jöttem be a szobába. Mondjuk úgy: hallgatni! Elhadart egy számomra értelmezhetetlen szöveget, aminek a vége az volt: utoljára... a válaszomra nem volt kíváncsi.

- Neked mi a döntésed ezek után?

- Édesem, napokig döntés előtt álltam. Becsületesnek képzeltem magam, pedig csak hülye voltam. Ő döntött, én meg nem bánom. Szeretném tudni, mi történt veled 17 éves korodban!

- Győzőke, kérlek, ne kínozzál! Az anyun kívül senkinek nem akartam elmondani, neked pedig képtelen lennék.

- Nézzél a szemembe!

Megzavarodtam. Addig ugyanis állta a tekintetemet, de a felszólítás után könnyezni kezdett. Ha ekkor fogadok a tippemre, biztos nyerő vagyok. Elővett egy zsebkendőt, leborult az asztalra. Csendesen sírt. Én lennék a férfi, és ő vezet engem? Nem tudom, mikor lettem volna képes arra, ami következett, ha nem kellett volna vigasztalnom. De kellett, és nem gondolkodtam. Amikor felemeltem a fejét, és átöleltem, nem volt köztünk korkülönbség. Nem a lányt, a nőt öleltem magamhoz.

- Liácskám édes, ne sírjál! Azt hiszem, kitaláltam a titkodat.

Miközben gyengéden vigasztaltam, kivettem a zsebkendőt a kezéből, hogy letöröljem a forró könnyeit. Nehezen tudta abbahagyni a sírást.

- Győzőke, te azt nem tudod kitalálni.

- Mosolyogjál! Csúnyák a szemeid.

- Nem tudok mosolyogni, mert vérzik a szívem.

- Délelőtt nem vértett, csak most, amikor bizalmaskodok veled?

- Buta vagy. Tudod, mióta vártam azt a pillanatot, hogy egyszer átölelj?

- Ha igaz amit mondsz, akkor nem értem, mi bajod van.

- Nem akarom elmondani, mert félek, elveszítelek.

- Kettőnk közül csak én lehetek a vesztes. Szeretlek, te kis szemtelen csitri.

- Tudom, hogy szeretsz, különben nem lennél féltékeny.

Lenyűgözött az őszintesége, ahogy meri - mindig merte - vállalni az érzéseit. Forró volt a szája, szenvedélyesen csókolt. Ha van köztünk korkülönbség, az nem 22 év, hanem több évszázad. Itt maradtam a középkorból őskövületnek, most szégyellnem kell magamat, mert hosszú hónapokig hagytam szenvedni.

- Mindig és mindenkitől féltetni foglak, még jobban, mint eddig. Belevésted magad a zsige-reimbe. Tudom, közhely, de nekem te leszel az első gondolatom, és soha nem fogom áldozatnak érezni, amit érted teszek.

- Győzőke! Zárkózottságodnak köszönhetően sajnos keveset tudok a kapcsolataidról. Nem tudhatom, adtak-e okot a féltékenységre. Magamat ismerve, hiszem, engem nem kell féltetni.

- Mindenki ezt mondja. Egy perce örökre rabul ejtettél a csókjaiddal. Most, hogy öllelek, nem féltetek, de sajnos nem tarthatlak mindig a karjaimban.

- Ez a sajnos jólesett.

- Holnap, ha rád gondolok, beindul a fantáziám, amint esetleg mást csókolsz ugyanilyen szenvedéllyel.

- Azt hiszem, a holnap túl közeli időpont még egy könnyűvérű nőnek is. Velem pedig most fordult elő először.

- Akkor csak nekem tűnsz tapasztaltnak?

- Tanár úr, fején találtad a szöveget. Mindenképpen csak neked tűnök, akár tapasztaltnak, akár tapasztalatlannak. Első alkalom és megismételhető.

Nem tudom, melyikünk volt a tanítvány, de tény, hogy ismételtünk, elvégre tanulás volt erre a napra beütemezve. Mindössze annyival bővítettük a tanultakat, hogy tudomására hoztam, kettőnknek elég egy szék.

- Liácskám, még a válaszdod a levegőben lóg.

- Azt mondtad, fogadni mernél rá, hogy kitaláltad.

- Legalább ígérd meg, ha úgy van, nem hagysz kételyek között!

- 14 hónappal ezelőtt kezdtem megszádlódni. Tudod, hányszor fantáziáztam azóta, hogy egyszer az öledbe veszel? Hidd el, csak a szeretetedre vágytam! Hányszor álmodtam róla, hogy gyengéden magadhoz ölelsz. Most boldog vagyok, mert beteljesült a vágyam. Tegyem tönkre egy vallomással ezt a csodálatos érzést?

- Itt ül az ölemben ez a naiv kislány, mégis azt kell éreznem: valaki vagy valami köztünk van.

- Fogd a kezem! Erőt akarok belőled meríteni, de félek, ezután ismét csak az álmaimban lehetek ilyen közel hozzád.

- Liácskám édes, te bizonyítottál nekem, most én következek. Hosszú ideje, hited szerint, reménytelenül szeretted ezt a morcos agglegényt. Érezned kell, beteljesült a vágyad. Érezned kell, éppen úgy szeretlek, mint te engem. Ennyi megfontolás után sem hiszel nekem?

- Hinnem kell, mert megfontolt vagy. Essünk túl rajta! Három évvel ezelőtt megfűztek a barátnőim, vegyek részt egy szilveszteri bulin. Csak azzal a tudattal sikerült meggyőzni magamat, hogy az apuék vendégségben voltak, meg a Kingi is. Nem akartam egyedül otthon maradni. Elmentem. Bánom, mint a kutya, amelyik hetet kölykedzett. Este jól éreztük magunkat, bár az kissé zavart, hogy kevés volt a lány. A srácok pedig vedelték az italt. Én egyetlen kortyot sem ittam. Talán ez volt a vesztem. Az egyik fiú kiszemelt magának, de csak mint szexuális prédát. Még szimpatikus is lett volna, ha nem részeg, és kulturáltan közeledik hozzám. Nem akarom részletezni. Úgy döntöttem, bár éjszaka van, de én hazamegyek. Át-

mentem a lakásnak abba a szobájába, ahol lepakoltuk a holmijainkat. Éppen indulni akartam, amikor megjelent három totál részeg srác, köztük az említett is. Ketten lefogtak, hogy az a szemét kiélhesse a vágyait rajtam. Nem voltam fiúval azelőtt, azóta pedig kifejezetten kerülöm a férfiakat. Még hozzátartozik a történethez, mivel a társaságból többen egy iskolába jártunk, úgy döntöttem félév előtt, abba a gimnáziumba többé nem teszem be a lábamat. Anyu nagyon sajnált. Átíratott másik gimnáziumba. Ennyi a történetem.

Jobb híján a vállamra borult, úgy zokogott. Próbáltam vigasztalni, de nehezen sikerült. A szavak nem hatottak. Simogattam, szorosan magamhoz öleltem, miközben dült bennem az indulat. Ha valami csoda folytán elém került volna az illető, busásan meglakol a tettéért. Akkor derült fel az arca, amikor felemeltem az ölemből, és mint egy kisbabát, vittem a táskájához zsebkendőért.

- Borzasztó a történet, csillagom, de valamit nem fogok fel a buta fejemmel. Miért féltél elmondani nekem?

- Mert tudom, a férfiak könnyen mondják, csak azzal a nővel fordulhat ilyen elő, aki erre okot ad.

- Ha te olyan nő lennél, nem szenvedtél volna ilyen sokáig, hogy megpuhuljon ez a csigabiga.

- Ne haragudj! Többször nem fogom mondani.

Dehogyan haragudtam. Elemi erővel uralkodtak el rajtam a vágyak. A csókja most is hosszú és szenvedélyes volt. Közben először ruhán keresztül simogattam végig a testét. A blúza lehet, magától gombolódott ki, de az is lehet, hogy minden ruhadarab önálló életre kelt. Azóta megbeszéltük, egyikünk sem tudja pontosan visszaidézni a történeteket. Lehet, hogy a szék magától változott át heverővé - ha nem, valahogy meg kellett tenni a köztük lévő métereket.

* * *

Kezdett kinn sötétedni, de még Éviék nem jöttek haza. Liácskám remegő kezébe vette a mobilját.

- Tessék!

- Szia, anyu! Azért is bemutatkozom neked, Liácska vagyok.

- Mi történt veled, kislányom?

- Anyukám, boldog vagyok. Nem fogtok haragudni, ha csak holnap megyek haza?

- Eddig idegeskedtem, mi van veled. Rémeket láttam, a telefonod ki volt kapcsolva. Azt hittem, karamboloztál. Hol vagy?

- Anyucikám, nyugodjál meg, semmi bajom nincsen. Ott vagyok, ahová indultam reggel.

- Úristen! Éjszaka is tanulni fogtok? Apád mondta mindig, fanatikus a Győző, de azért erre nem gondoltam. Fog még egyáltalán az agyad?

- Nem, de nem is fontos. Anyukám, hitem szerint éjjel is tanulni fogjuk egymást.

- Julikám, most értettelek meg. Nem fogod megbánni?

- Lehet erre okosat válaszolni? Nem hiszem, hogy valaha megbánom, de ha mégis, majd úgy könyvelem el, kaptam egy ajándékot az élettől.

- Kislányom, féltelek, hogy mi lesz veled. Mikor jössz haza?

- Ha tőlem függ, holnap, még világosban, ha a Győzőke előbb rámun, nem tudom.

- Komoly embernek ismerem, nem hiszem, hogy ettől kéne félned.
- Millió puszi, anyukám, és kérlek, te mondd el az apunak!
- Apád az bolond. Már tavaly is ezért drukkolt. Szia, Liácska nevű nagylányom!

* * *

Nem volt felkészülve, hogy ez lesz a konzultációból. Hogy is lett volna, a drága, hiszen több mint egy évig szenvedett reménytelenül, most végre beteljesült az álma. Boldog volt, szégyellte magát, és egyáltalán: nem hitte el, hogy ez vele történt meg.

- Olyan aranyos vagy, mindjárt megeszlek.
- Azt nem tudom, mennyire lehetek aranyos, mert alig élek.
- Drágám, a szerelemnek ára van. Dicsekvésre nekem sincs sok okom. Tisztességesen le-amortizáltál, kislány.
- Ha még mindig kislánynak tartasz, akkor nem minden sikerült úgy, ahogy azt a nagy tapasztalatú tanár úr elképzelte.
- Maradjunk annyiban, elképzelni sem mertem, ami bekövetkezett. Nagyon ideges volt az anyukád?
- Nem tudom. Úgy emlékszem, azt mondta. Talán majd holnap vagy holnapután felfogom a velem történeteket. Mondd, hogy igaz!
- Nem tudom megerősíteni, ha te magad sem vagy benne biztos.
- Győzőke, én nagyon is biztos vagyok benne, hogy szeretlek.
- Látod, abban én is biztos vagyok, nagyon megszerettem ezt az édes, fáradt kis tündért.
- Nem merem elhinni.
- Akkor megpróbállak meggyőzni. Nem lennének mindketten ilyen fáradtak, ha nem szeretnélek, ezt tudnod kell.
- Igen, meggyőzőnek látszik. Ne haragudj! Képtelen vagyok gondolkodni. Szeretném ki-kiabálni, hogy mindenki meghallja: boldog vagyok. Kérhetek tőled valamit?
- Bármit kérhetsz, tőlem telhetően minden vágyadat teljesítem.
- Szeretnék én is úgy hívni, ahogy Évi meg a Manci néni.
- Elhamarkodott volt a kijelentésem. Nem akarom, hogy fiamnak hívják.
- Bruminak szeretnék hívni, Manci néni is szokott úgy.
- Csillagom, ha nem csal az időérzésem, 33 perccel ezelőtt súgtad szenvedélyes hangon a fülembe utoljára, hogy „Brumikám.”
- Mindjárt elbújok a föld alá szégyenemben. Azt sem vettem észre, hogy megnézted az órát.
- Nem csodálom. Ámbátor meg se láttam volna, csak saccoltam. Ha el akarsz bújni, fogom a kezedet, és megyek veled, nehogy a sötétben megbotojlál.
- Megengeded, hogy felkeljek és szalonképpé tegyem magamat? Mindjárt hazajönnek a Manci néniék, nem szeretnék velük így találkozni.
- Látod, attól én sem lennék boldog, ha így látna Balázs, bár őt Pesten hagyják. Nem lenne illő, hogy mindjárt a bemutatkozás napján itt aludjon.

- Engemet levetkőzve csak a drága Brumikám láthat. Úgy örülök, hogy szólíthatlak így, és mégis furcsa volt kiejteni a számon.

- Pedig többször kiejtetted.

- Ne mondd, kérlek, mert nagyon szégyenlem magam. Én eddig nem tudtam, milyen ez az érzés. Elvetted az eszemet és most a fejemhez vágod?

- Liácskám, itt a felkelés ideje!

* * *

Sikerült a nagy mutatvány, bár látszott rajta, igencsak összpontosít. Mire hazaértek, fogadóképesek voltunk. Üdék nem, de próbáltuk leplezni jókedvvel. Még vacsora előtt beszéltem diszkrétan Évivel, kölcsönözzön egy hálóinget a bogárkának, mert nem készült fel rá, hogy itt alszik nálunk. Vasárnap a körülményekhez képest elég sokat tanultunk, bár nehéz volt koncentrálásra bírnom. Késő délután engedtem haza. Nagyon jólesett, mikor hazaért, azonnal felhívott. Tudja, nálunk a családban ez a szokás, nekem pedig a cselekedete azt sugallta, immár a családhoz tartozónak érzi magát.

* * *

Minden délelőtt mentem hozzájuk és tanultunk. Kétségtelen, annyiban különbözött a régi konzultációktól, hogy nem puszival, hanem hosszú csókkal üdvözlöttük egymást, amiből időközönként repetáztunk. Más azonban nem történt.

- Édesem, nem haragudott az anyukád, mikor bejelentetted, hogy ezt a hétvégét is nálam töltöd?

- Nem vettem észre rajta.

- Jól nézünk ki. Múltkor abban nem voltál biztos, hogy aggódott, most meg ezt nem vetted észre?

- Ne csodálkozzál, Brumikám! Immár pontosan két hete mámorban élek. Örülök, ha a tanulásra tudok koncentrálni. Többre - azt hiszem - nem vagyok képes. Arra is csak azért, hogy a kedvedbe járjak. Te akartad, hogy levizsgázzak, le is fogok, de ennél többet hiába vársz tőlem. Anyu mondta, hogy repdesek a lakásban.

- Csillagom, az a borzasztó, én többet várok tőled.

- Remélem, egyre gondolunk, Brumikám.

- Én is remélem. Beszélni még nem tudunk róla, de csinálni igen. Pont ezért csodálkozom, hogy anyukád ilyen természetesnek veszi a dolgot.

- Szeretném, ha jó kapcsolatod alakulna ki anyuval is, ezért bocsáss meg nekem, ha finomítok vele kapcsolatban! A valóság az, tegnap bejelentettem: holnap hazajövök az egyetemről, délután jön értem a Győző, mert úgy beszéltük meg, hogy a szombatot meg a vasárnapot is náluk töltöm. Még hozzátettem, hogy tanulni kell. Anyu akarta nyitni a száját, de apu leintette: „Kislányom, csak menjél, de vigyázz nagyon magadra!”

- Kezdem érteni, csak azt nem, mire gondolt az intelemnél a Gyszi.

- Sejtésed sincs, Brumikám?

- Nincs. A fene se érti ezeket az öregeket. Azt hiszik, ha nem figyelmeztetnek, nem tudunk magunkra vigyázni.

- Tetszik a szöveg. Balázs meg Évi hányadán vannak egymással?

- Képzeld el, még nem aludt itt, pedig két hete, hogy bemutatkozó látogatáson volt nálunk.

- Mit gondolhat rólam Mancsi néni, hogy én pedig már megint itt vagyok?
- Gyere, megkérdezzük tőle!
- Nem lehetsz velem ilyen csúnya. Képes lennél zavarba hozni az anyukád előtt?
- Csillagom, te nem vagy új személy a házban. Már vendégnek sem tekintenek. Majd ha a Balázs 14 hónapig udvarol a húgomnak, rajta sem fogunk csodálkozni, ha kéthetenként itt alszik.
- Valamivel jobb a tálalás, de nem sokkal, ha úgy könyvelik el, 14 hónapig udvaroltam neked, mint nő.
- Jajj tényleg, hirtelen megfeledkeztem róla, hogy nő vagy.
- Brumikám, utoljára melyik férfit ölelgetted és puszilgattad ilyen szenvedéllyel, mint most engem?
- Egyiket sem, de nem is vettem észre, hogy bármelyik szerette volna. Angyalkám, menjünk ki a nappaliba a Mancsi néniékhez, mert a végén még rosszat gondolnak rólunk. Azt hiszik, megérkeztünk, aztán lerohantalak, mint a törökök az egri várat.
- Memóriámban nem tárolom rossz élményként, bár lehet, az idő megváltoztatja az emlékeket, végül is két hónap nagy idő.
- Csillagom, két hét. Pontosabban: ha ma péntek van, márpedig az van, akkor csak 12 nap múlt el az esemény óta. Viszont örülök neki, hogy jó szívvel emlékezel rá.
- Hogy kéne emlékeznem életem legboldogabb második napjára? Bár kétségtelen, az igazi az első volt.
- Így jártam. Elcsaltalak, hogy megszerettessem veled a tanulást, aztán félresikerült a dolog.
- Tudod, mennyire félttem?
- Kis butám, akkor már nem féltél, csak negyed órávalelőtte.
- Látod, azt viszont röpké életem legfélelmetesebb percei közé sorolom, ha éppen nem a legfélelmetesebb volt. Nem tudom, hogy dolgoztam volna fel, ha kiábrándulsz belőlem a vallomásom után.
- Buta kislány vagy. Az én szerelmem nem egy fiatalkori fellángolás. Nehezen jöttem tűzbe, de örökké tartani fog.
- Azt mondtad, kimegyünk a nappaliba, de én mindjárt sírni fogok, ha ilyeneket mondsz.

Nem szaporítottam a szót, nagyon is együttéreztem vele. Egy szenvedélyes csókkal zártuk le az emlékezést, és kimentünk, de nem a nappaliba, hanem a kertbe, mert ott szöszmötöltek Mancsi meg az Évi.

* * *

- Mit nézel rajtam, Brumikám? Mit találtál olyan érdekeset, hogy le nem veszed rólam a tekintetedet?
- Elbűvöltél, megbabonáztál a szépségeddel. Csodálatos harmóniában van mindened. A hajad, a szemeid, a mosolyod és természetesen: az alakod. Kár, hogy ruha takarja.
- Tanár úr, jó érzéssel tölt el, hogy kéthetes múlta tekint vissza az aktív kapcsolatunk, de még mindig tetszem neked.
- Nem tudom, hogy van ez, de napról napra szebb vagy. Tegnaphoz viszonyítva a mai változást még csak meg tudom magyarázni.

- Jajj nekem! Félek, olyat fogok hallani, amihez az én szűzies füleim nem szoktak hozzá!
 - Életem, erről csak annyit, találékonyabb lehetnél! Ez a jelző a füledre nem igaz.
 - Azt én honnan tudhatom? Elvetted az eszemet. Arra emlékszem, a tiéd se volt a helyén, akkor hogy lehetek biztos, hogy ész nélkül mindent odatettél, ahol a helye van?
 - Működött a tudatalattim. Ösztönösen ráérzek, melyik nyílás mire való. Egyébként arra bátorkodtam célozni, jót tett neked tegnap egy kis kerti munka.
 - A lelkemnek feltétlenül.
 - Testednek pedig én vagyok a kertésze. Merem remélni, ennyi idő után nincs panasz a szerszámra.
 - Panasz? Ahhoz kéne némi tapasztalat, amivel én nem rendelkezem. Nem tudom szavakba önteni, milyen boldogság, hogy a családot szeretettel viszonyul hozzám. Jó volt ügyködni Mancsi néniével meg Évivel a kertben, kár, hogy meglógtál.
 - Nekem itt benn volt dolgom. Köszörültem a kapámat.
 - Kézi köszörűvel?
 - Azt hiszem, elhamarkodtam a döntésemet.
 - Ha igaz, amit mondasz, akkor igen.
 - Nem igaz. Miközben tény, amikor hajladoztál a kertben, kedvem lett volna gyomlálni. Ami a családot illeti, furcsán hangzik, de úgy érzem, immár a te családod is, hiszen nem két hete ismernek.
- Megszólalt valahol a telefonja, de el kellett gondolkodnia rajta, a háznak melyik zugában hagyta. Tegnap úgy hoztam ki hozzánk, hogy hozott bizonyos személyes holmikat magával. Aminek egy részét leraktuk a nappaliban, ezek szerint köztük a telefonját is.
- Anyu hívott, és kérdezte, hogy haladunk.
 - Remélem, nem mondtad el neki?!
 - Nem, de nagyon szeretném. A múltkor is mondtam, szeretném kikiabálni, hogy mindenki hallja a boldogságomat.
 - Ahogy hallom, Janinál megy a fűrészgép, de próbáld meg! Menjél az utcafrontra, és ami a csövön kifér, nyomjad a szöveget!
 - Ez csúnya vicc volt, tényleg boldog vagyok.
 - Nekem természetes a boldogságom, mert egy ilyen tündér mellett az ember nem lehet boldogtalan. Nincs min csodálkoznom. Egy szárny nélküli angyal vagy... és az enyém.
 - Ez a szerencse. Tudom, nem vagy képmutató, te - ha ezt mondod - így is érzel.
 - Angyalkám, kezdjünk neki a tanulásnak, négy nap múlva vizsgáznod kell!
 - Megígértem, le fogok vizsgázni. Ha nem sikerül, szakítasz velem?
 - Dehogy, csak átmegyek brutálba. Nem szakítok, de széttéplek, mint Floki a lábtörlőt.
 - Volt már ilyen érzésem, ha nem is az egész testemben éreztem.
 - Kisasszony! Ne kalandozzál! Annak is eljön az ideje, mint mindig, ha itt vagy nálam.
 - Ez, ami éltet, hogy a jó munka után elnyerem méltó jutalmamat.
 - Na ja! Egy köszörületlen kapát.

- Kimegyek, megkérdezem Mancsi nénitől, kell-e segítenem a konyhában, és ha nem, elkezdünk tanulni.

Kellett ez neked, Pamach? A kérdés feltevése is indokolatlan. Mintha bárki kényszert alkalmazott volna velem szemben. Még a járása is boldogsággal tölti el a szívemet. Nem nagy szoba, de mielőtt kilépett és látta, hogy nézem, egy búcsúpuszt küldött. Mancsi nem igényelte a segítségét, viszont jó hosszan elbeszélgettek. Ez is boldogsággal töltötte el a szívemet. Nem baj, ha másod- vagy éppen sokadrangú szerepet töltök be a családban, a lényeg: őt elfogadják és szeressék. Én naponta megvívom a magam harcát a státuszomért. Ronda öntelt majom, aki tudván tudja, fontos a szerepe, de jólesik magát sajnáltatni. Amikor visszajött, a legtermészetesebb módon ölelt meg, megpuszilt, leült mellém, hogy elmesélje az elmúlt fél óra eseményeit.

- Édeském, koncentrálnunk kell a kötelességedre.

- Azt hittem, örülsz neki, ha elmesélem, milyen aranyos anyukád van.

- Őt elég régen ismerem, nem kell bemutatnod. Momentán sokkal fontosabb a számomra, milyen aranyos a szerelmem.

- És milyen aranyos?

- Hogy meg tudjam fogalmazni, keresnem kéne a szavakat, amire momentán nincs szabad kapacitásom.

- Nem baj, fejezd ki egyszerű szavakkal, legalább én is megértem!

- Téged akkor szívébe zárt a Mancsi néni meg az Évi, amikor kezdtél hozzám járni. Azóta ez a szimpátia fokozódott bennük. Tudod, mennyire szerették volna, hogy egymásra találjunk.

- Mit gondolsz, Brumikám, sejti a Mancsi néni, hogy a tiéd lettem?

- Nem, édesem, ilyenre a Mancsi néni nem gondol. Neki meggyőződése, - bár két éjszakát is kettesben töltöttünk - te ártatlan vagy.

- Tudják rólad, hogy minden nő előbb-utóbb az ágyadba fekszik.

- Igen, szívem, minden nő. Szám szerint a harmadik.

- Ezt nem mondod komolyan.

- Csak vicceltem. Nincs vesztenivalóm, bevallhatom, nem három, hanem sok nő, kivéve ezt az egy csitrit, aki egy évig volt várakozó listán.

- Erről álmodni sem mertem. Boldog lettem volna, ha csak a kezemet fogod.

- Most is ez a véleményed?

- Nem válaszolok rá. Nem hagyom magamat kikérdezni.

- Pedig, életem, most ez fog következni. Kikérdezlek, mint régen, azzal a különbséggel, hogy fogom a kezedet.

- Tetszik az új módszer. Fogd a kezemet, másik kezemben a könyv, hidd el, ennyi nekem elég a sikeres vizsgához!

Olvasta a jegyzetet, én pedig időközönként leállítottam, és kérdéseket tettem fel az olvasott anyagból. Nem kellett unszolni. Szorgalmas volt, és főleg: odafigyelt a munkájára. Ösztönös volt, amikor szabad kezemmel felemeltem a haját, és megpusziltam a nyakát.

- Ez a jutalmad, kis csillag.

- Ha sikerül a vizsgám, jövőre szeretném, ha ott lennél velem minden előadáson, és így fognál a kezem!

Eredményes volt a hétvége, és még egymásra is jutott időnk.

* * *

Hétfőn felhívott Kertész úr, aki a nyaralóm felett diszponál. Egy fontos megbeszélésre invitált. Kedden délelőtt kellett lemennem hozzá, ezért Liácskának bejelentettem, ezen a napon nem megyek hozzájuk, tanuljon egyedül. Könyörgőre vette a figurát, vigyem le magammal, mert lényegében befejezte a felkészülést, már csak ismétél.

- Brumikám, látod, elhitetted velem, hogy hozzád tartozom, ám az első adandó alkalommal lerázol magadról.

- Te hogy érzed?

- Mondtam.

- Ezek szerint úgy, hogy nem tartozol hozzám?

- Ne sértődjél meg, Mackókám, tudom és érzem is, nagyon szeretsz. Persze, hogy hozzád tartozom. Azt is tudom, most legfontosabb a tanulás, mégis: szépen kérlek, vigyél le magaddal!

- Fáj, ha ilyen csúnyán fogalmazol. Igenis, huszonhetedike óta hozzám tartozol. Legszívesebben azt mondanám, enyém vagy, de tudom, az is csúnya megfogalmazás.

- Nekem tetszik, úgy is érzem. Tiéd a testem, a lelkem. Akkor pedig tessék levinni magaddal, mert különben is: még nem láttam a nyaralódat, meg nem is jártam még arrafelé soha.

- Huncut vagy. Megkérdezem az anyukádtól, jártatok-e már a Bükkben?

- Nem érdekel, nem emlékszem rá. Le akarok veled menni, és ha azt mondog, nem viszel magaddal, megharapom a füledet.

- Édeske, nem tudom, mit akar Kertész úr, lehet, hogy rámegy az egész nap. Nem engedheted meg magadnak, hogy vizsga előtt csavarogjál.

- Nem csavarogni akarok, a szerelmemhez tartozom, és vele szeretnék menni a Bükkbe... vagy akárhová, ahová megy.

- Ha nem sikerül a vizsga, nekem lesz lelkiismeretfurdalásom, ráadásul anyukád végképp kiakad. Nem elég, hogy elcsavartam a lánya fejét, még miattam marad ki az egyetemről is.

- Bár te csavartad volna el a fejemet. Elcsavarodott az agyától.

- Jól van, kis kifricamodott fejű, magammal viszlek holnap, de csak akkor, ha most kapok egy nagy cuppanós pusztit.

- Ma este nálad alhatok?

- Nem vagy te szemtelen? Az ember a kisujját mutatja, aztán az egész karja kéne?

- Milyen szalonképesen fejezed ki magad. Tudd meg, elég nekem a kisujj, különben is régen volt tegnap. Praktikusan gondolkodom. Ha ma nálatok alszom, nem kell holnap kora reggel eljőnnöd értem ide a Svábhegyre. Ez időmegtakarítás, meg persze benzin is.

- Egyem ezt az édes, praktikusan gondolkodó fejecskédet! Tehát úgy gondolsz, anyuék jönnek haza, mi pedig utána angolosan távozzunk?

- Nem feltétlenül. Felhívhatom és megmondom, ne lepődjön meg, ha délután nem vagyok itthon, mert elrabolt a szerelmem.

- A saját nevedben édesem, nem az én számlámra!
 - Mondd azt, nincs kedved elrabolni!
 - Cicamicám, a te kedvedért sem fogok hazudni. Figyelembe kell venni, nem csak ketten vagyunk. Tegnap hazahoztalak, ma meg viszlek hozzánk ismét?
 - Jól van, ne vigyél! De holnap jössz értem, és mehetek veled?
 - Mit tettél velem, te bestia? Kapálódzok, de a végén mindig neked van igazad.
 - Azért, mert te is úgy szeretnéd, ahogy én, csak a tanár úrnak illik mutatnia a komoly felnőttet.
- Ennyiben maradtunk. Végigtanultuk a nap hátralévő részét. Csak este - mikor Gysziék otthon voltak - indultunk hozzánk.

* * *

Szerencsére elég gyorsan elintéztük a teendőinket kedden délelőtt, így még időnk arra is maradt, hogy kettesben legyünk egy óracskát a házban, aztán repültünk vissza a Svábhegyre. Kora délután megérkeztünk, én eljöttem tőlük, mondván, még olvasson, aztán egy nagyot aludjon a vizsga előtt. Szerdán az egyetemről hívott, elkezdheti a második évet.

- Gratulálok, életem! Rohangásztam reggeltől a szobámban, mint mérgezett egér. Nagyon drukoltam neked. Most pedig megfogadom, ez soha többé nem ismétlődhet meg, hogy nem készülsz fel becsületesen a vizsgákra.
 - Tudod, mi a feltétele?
 - Tudom, jó lecke volt nekem. Pedig biztos már akkor is szerettelek, csak nem mertem elhinni.
 - Brumikám?!
 - Mondjad, édes!
 - Elhihetem, hogy szeretsz?
 - Angyalka, ez a szó nem fejezi ki azt, amit érzek irántad. Most pedig tessék telefonálni az anyuéknak is! Biztos vagyok benne, engem hívtál először.
 - Jó, elköszönök, csak még szeretném hallani, hogy szeretsz!
 - Imádlak, kis cicamicám. Menjél haza, elkészülök, és robogok hozzád, hogy a karjaimba vehesselek.
 - Az jó lesz, csak kevés az időnk, mert jönnek haza az anyuék.
 - Annyi idő csak lesz, hogy összepusztuljak ezt az édes másodéves egyetemistát, aztán elviszlek valahová vacsorázni.
- Gyorsan raktam rendbe magamat, elindultam Budára. Zavart, hogy senki nem volt itthon, nem tudtam bejelenteni, ne ijedjenek meg, nem vesztsem el, csak imádott szerelmem befejezte az évet az egyetemen eredményesen, és most mellette a helyem. A Moszkva téren vettem egy szép csokor virágot. A házban az emeletre kettesével szedtem a lépcsőfokokat, hogy előbb felérjek. Mintha az előszobában várt volna az ajtó túloldalán. Éppen csak megnyomtam a csengőt, nyílt az ajtó. Észrevettem, változás történt, mert nem mosolygott.
- Ki merészelte bántani életem bearanyozóját?
 - Mindjárt elmesélem, csak vázába rakom a gyönyörű csokrot. Megérdemeltem én ezt?

- Nem indokolt a kérdésed. Szeretnék a lábad elé szórni minden virágot, és akkor lennék igazán boldog, ha a sok szép illatos virág szőnyeget képezne a lábaid alatt.

- De te nem szeretsz virágot venni.

- Fel sem vetődött bennem. Ez azt jelenti, csekély áldozat részemről, azért cserében, hogy órákig gyönyörködhetek a szépségedben.

Ő ölelt magához. Számtalan pusztit kaptam, csak azután vitte be a szobába a csokrot.

- Ne haragudj, Brumikám, blokkolt az apu híre. Megkaptuk a vízumot az Államokba, utazhatunk mindhárman.

- Ez lesújtó. Három hónapig leszel tőlem távol?

- Tavasszal úgy gondoltam, milyen jó lesz.

- Mert nem voltál előrelátó.

- Könnyebb lett volna annak idején megjósolni a Szovjetunió összeomlását, mint azt, hogy én valaha is kellek neked.

- Igazad van, kicsikém. Életem végéig azon leszek, hogy kárpótoljalak a sok fájdalomért.

Magamhoz öleltem, hosszú, szenvedélyes csók következett. Csodálatos így ölelni, hogy egymással szemben állunk. Olyan az ember érzése, mintha külön lenne a felső és alsó teste.

- Nádszál-kisasszony!

- Van mit pótolnom, az elmúlt hetek igencsak amortizálták a testemet.

- Látod, abban a hitben voltam, a sok energiám átvándorolt a te testedbe.

- Ehhez nem fér kétség.

Leültünk a heverőjére.

- Tudod, hogy mi is július elején megyünk Balatonra?

- Hiába tudom, mi az a két hét a három hónapoz képest?

- Hűséges leszel hozzám? Eszedbe fogok jutni, ha egy nyalka amcsi legény megkönyékező?

- Brumikám, azóta vagyok hűséges hozzád, mióta először találkoztunk. Vegyed csak szépen kézbe a virtuális söprűt!

- Szép a kezed, és ezek az ennivaló vékony ujjaid. Hamm, bekapom őket egyenként.

Valóban számba vettem az ujjait.

- Nem hallom, hogy mozogna a söprű.

- Nem érek rá, de különben sem tudom, miért kéne a portám körül söprögetni.

- Mert itt marad neked az aranytartalék.

- Befejeztem vele.

- Tudod jól, mennyire féltékeny vagyok arra a boszorkányra!

- Cicamicám, megígértem, soha többé nem fogok vele találkozni. Várni foglak... remélem nem hiába. Mosolyogjál, ne legyél ilyen komoly!

- Félek, egyetlen hónap boldogságot kaptam az élettől.

- Miről beszélsz, drágám?

- Mi lesz, ha megtudja, hogy hónapokig nem leszek?
- Nézzél a szemembe, életem! Először is: honnan tudná meg? Másodszor: nem gondolod, neked nem Blankában kell megbíznod, hanem bennem?
- Ez igaz, miközben az is igaz, szükséged van nőre.
- De hát itt van nekem a világ legszebb nője, egy földre szállott angyal!
- Tegyük fel, elhiszem. Most itt vagyok, de nem leszek.
- Ezért vagy rosszkedvű, attól félsz, hogy megcsallak?
- Rosszabb. Attól félek, mint mondtam, hogy egy hónap boldogságot kaptam az élettől. Magyarul: elhagysz.
- Liácskám, elhiszem, féltékeny vagy, még azt is elfogadom, meg tudod magadnak magyarázni, de bánt, hogy nem érzed, mit jelentesz nekem.
- Tudom, hogy te is szeretsz, éppen úgy, mint én téged. A távollét majd ezt az érzést megváltoztatja benned.
- Ne haragudj, te vagy a fiatal, nekem több okom lenne kételkedni.
- Nem fogsz elhagyni?
- Nem foglak, de nem azért, mert gyerekes módon fogadkozom neked. Mindjárt olyat teszek veled, amit később kénytelen leszek megbánni.
- Felcsigáztad a kíváncsiságomat.
- Levetköztetlek és egybeolvadok veled, mi tűrés-tagadás, azon túl, hogy nagyon jólesik, akkor érzem magamat a legnagyobb biztonságban.
- Ezt nagyon nem értem, miközben kijelenthetem, szárnyakat adok a vágyaidnak, de miért kéne megbánnod?
- Tudod, drágám, ez attól függ: Isten tudja, valahogy nincs kedvem az anyukád előtt csupasz fenékkal mutatkozni.
- Igazad van, én sem szeretném.
- Pedig te nem hatnál az újdonság erejével.
- Nem is. Annál inkább te. Ezek szerint ez a program kilőve. Tegnap aranyos voltál Bükkváron. Jó volt, hogy magadévá tettél. Köszönöm. Szeretnék hinni. Jogom van a boldogsághoz, nem lehet az élet ilyen kegyetlen velem, hogy megvonja tőlem. Borzasztó lesz a távollét. Tudod, beleegyeztem, mert akkor még álmodni sem mertem, hogy összekerülünk.
- Gyere ide, kis bogárkám, hadd szívjam magamba parfümöd illatát! Úgy szeretném simogatni a hajadat, de akkor összekócollak, és nem jöhetsz ki kócosan az utcára. Imádom ezt a Liácska-parfümöt. Rögződött a tudatalattimban: ha megérezem, mindjárt puszt is kapok.
- Mégis mennyi ideig hagyta szenvedni?! Hová akarunk menni?
- Egy diszkrét étterembe, ahol megvacsorázunk, beszélgetünk, fogom a kezéd, és közben halkán szól a jazz.
- Tudod, mihez lenne nagyobb kedvem?
- Amihez nekem is, de most beszéltük meg, ha hazajönnek közben a szüleid, rám feltétlenül lankasztó hatással lenne.

- A helyszínt nem találtad el. Tudom, mától vendégek vannak a nyaralóban, de tegnapi az a másfél óra csodálatos emlék marad. Kettesben veled... és még szomszédok sincsenek. Az a felszabadult érzés máshol elképzelhetetlen.

- Meg is látszott az én szerelmemen.

- Nem baj, nem vagyok elégedetlen, mert egy éven keresztül erről álmodtam, hogy egyszer melletted ülhetek itt a szobámban. Egyik karoddal átölelsz, közben fogod a kezem. Beteljesült, de nagyon szeretném, ha október eleje lenne. Hinni akarom, ilyen lesz a folytatás is.

- Nem, csillagom, a folytatás sokkal szebb lesz.

- Az már az én fantáziámat meghaladja.

* * *

Az étteremben az zavart, hogy mások is legeltetik a szemüket a szerelmemen. Viszont örömmel töltötte el a szívemet, ő az enyém, és örökre az enyém is marad. Néztam őt és gyönyörködtem.

- Mi jutott eszedbe, Brumikám, hogy elmosolyodtál?

- 42 évesen hiszem magamról, mindenről kikristályosodott saját véleményem van. Eddig ha valaki megkérdezte, milyen a női ideálom, habozás nélkül mondtam: a szőke kék szemű, kissé molett.

- Ezt régen tudom. Szenvedtem eleget miatta.

- Kis butám. Hatalmas változáson mentem keresztül. Az ideális nő te vagy.

- De a felsorolt kritériumoknak nem felelek meg.

- Nincsenek kritériumok, ma már egység van. Liácska, mint egység, egyszeri és megismételhetetlen. Nem élhet a földön még egy olyan nő, akiben minden tulajdonság ugyanúgy létezik, mint benned. Ha élne ilyen, az is te lennél.

- Én - a buta, tapasztalatlan fruska. Tudod, ha egy hónappal ezelőtt hallom tőled ezeket a szépeket, hajlamos lettem volna azt hinni, célod van vele. Most azonban hiteles vagy, mert közben testileg-lelkileg a tiéd lettem, tehát nem vezérelhetnek alantas érdekek. Elhinni mégsem merem.

- Pedig így van. Kétségtelen, naponta mutakozom be magamnak a tükör előtt, mert nem a megszokott arc néz rám vissza. Kicszerélődtem, ez a te érdemed.

- Feltéve, ha meg vagy magaddal elégedve.

- Ja! Ilyen gondom soha nem volt. Ezen a téren csupán annyi a változás, immár nem csak önimádó vagyok, téged is imádlak.

Vacsora után hazavittem. Nem kísértem fel az emeletre, így is fájó volt a búcsúzás. Nincs még a kapcsolatunk egy hónapos, én máris igazságtalannak éreztem, hogy az ő otthona nem az én otthonom. Csak abban reménykedhettem, egyszer eljön az idő, amikor a szülei természetesnek veszik: ő hozzám tartozik.

Minden nap elmentem hozzájuk, sokat sétáltunk a hegyen. A maradék két hétvégét természetesen nálunk töltötte, ami még volt az utazásig.

A kétharmaddal készültünk a Balatoni nyaralásra. Évi gyakorlatilag kisajátította a kocsimat, mindig kitalált valami elintézendőt még nyaralás előtt. Hol Mancit, hol Balázst hurcolásztta magával. Nekem feltűnt, bár nem tettem szóvá, őt nem zavarja, hogy két hétig ők sem fognak találkozni Balázssal.

Liácskáék elsején repültek el. Előtte, pénteken reggel elmentem hozzájuk, hogy megbeszéljük a szombatot. Természetesen én viszem ki őket a reptérre. Bogárkám előttem jelentette be a szüleinek, nálam fog aludni, és reggel korán jövünk értük. Nem kérdezett sem tőlem, sem tőlük, hanem döntött, és ez nagyon jólesett. Nehéz volt visszafogni magamat Kingáék előtt, hogy ne kapjam ölbe, és ne táncoljam vele körbe a nappalijukat. Nem volt ellenvetésük. Hiszem, mindannyian arra gondoltunk, kemény három hónap megpróbáltatás vár a szerelmünkre, megérdemeljük, hogy az utolsó órákat kettesben töltsük. Hazaérve egy papír várt a nappali asztalán. Évi tudatta, Mancival együtt Balázséknál vannak, és csak este tíz óra után jönnek haza. Odaadtam a kis Cicamicámnak, ő is olvassa el. Egymásra mosolyogtunk. Családunk ajándéka nekünk, mert érzik, megérdemeljük egymást.

- Brumikám, azt szeretném, ha magamban vihetném a kisbabánkat.

- Ha kiderül, hogy terhes lettél, akkor sem jössz haza?

- Ne fájdítsad a szívemet, mert nem tudok elmenni! Két hónappal ezelőtt Esztivel azon ábrándoztunk, mindent megmutat nekem, sokat fogunk csavarogni, én meg örültem keserű magányomból való szabadulásomnak. Nem érdekel New York, nem érdekel semmi és senki, csak te. Bújtassál el valahová, hogy ne találjanak meg az anyuék! Eszti meg Béla mondták, megpróbálják elintézni, hogy ott folytathassam az egyetemet. Menekülni akartam magam elől. Áldozat lettem.

- Ne szomorkodjunk, életem! Ennek semmi értelme. Visszajössz, és meglátod, milyen boldogság vár rád. Gyere ki a fürdőszobába! Szeretnék még utoljára cirmetleníteni.

- Nem. A leghatározottabban mondom nemet. Én a te kedvedért engedtem a borotválást, és három hónapig erre semmi szükség. Ott is, de minden porcikámban érezni akarom: hozzád tartozom. Ugye megértesz?

- Csillagom, ha visszajössz hozzám, eltévedek benned.

- Az a te bajod lesz, Brumikám.

Mindenesetre ezen az utolsó éjszakán alaposan memorizáltam az utat. Alig egy órácskát aludtunk. Nekem lesz időm kipihenni magamat, neki is a hosszú repülőúton. Reggel sokáig tartott a készülődés.

- Csillagom, szaladjál fel az emeletre, köszönjél el Manci néniéktől, és indulunk Budára!

Időben érkezünk a repülőtérre. Segítettem a csomagokat behordani, aztán félrevonultunk elbúcsúzni egymástól.

- Csillagom, vidd magaddal ezt a kis aranyos fehér macit! Szeretném, ha mindig veled lenne, és úgy éreznéd, ott vagyok és fogom a kezedet!

Kezébe vette, megpuszilta. Megfogtam a csuklóját, hogy én is megpuszilhassam a macit. Hosszú időre szánt utolsó forró csók után elváltunk.

* * *

Július 4-én elindult elszánt kis csapatunk Balatonboglárra. Hatan két autóval. A nemek összetétele: Miki - mint férfi - négy hölgy és én.

Előző héten Gyöngyikének sikerült meggyőznie, a régi balatoni úton menjünk, mert ő szeret nézelődni. Valamint szóba hozta a korai indulást is, nehogy útközben hőgutát kapjunk a klímás kocsikban. Hat órakor szedtük le a lakatot az üdülő udvarának kapujáról. Azóta sem tudom, minek feltenni olyan lakatot, amit bárki első látásra ki tud nyitni. Hét órakor megérkezett az üdülő Imréje, más szóval: atyaistene, aki először azt hozta tudomásunkra, a két autóval hat helyet foglalunk el a parkolóban. Közöltem vele, az én ötletem volt, mert

unalmasnak tűnt elsőre a sok párhuzamba állt kocsi. Ő pedig biztosított arról, jó barátok leszünk az elkövetkező két hétben. A magam részéről mindjárt próbára is tettem bimbózó barátságunkat. Megkérdeztem, hol lehet Boglárán jó minőségű bort venni, de kimérve. Mondta, délelőtt készít egy címlistát. Én pedig türelmetlen természetű lévén, megkértem, zárjuk rövidre a dolgot. Hozzon ő öt liter bort, kifizetem. Egy óra múlva érkezett a nedű. Nyolc óra körül megkaptuk a szobák kulcsát. Szobánként két személyt számolva ez pontosan három kulcs. Rozika volt olyan kedves, és két hétre lemondott a férjéről az én kedvemért. Jobbat is el tudtam volna képzelni, de nekem Miki jutott, mint szobatárs. Ezek után a hölgyek telepakolták a parkoló szabad részét a kocsik tartalmával, mi pedig - a teremtés koronái - hurcoltuk fel az első emeletre a pakkokat. Stratégiám az volt, mindent a hölgyek szobáiba viszünk, kivéve az italokat. Még szerencse, hogy tágas, nagy szobák voltak, minden szoba előtt előszoba, plusz fürdőszoba. Lényeg, még délelőtt sikerült mindent felhurcolnunk. Fürödni nem fürödtünk, de tisztességesen párolgott a testünk. Érdemes a körülmények miatt megemlíteni: egy kis teraszcsoportba jutunk be a földszinti társalgóba, onnan két lépcsőszorral az emeleti társalgóba, a társalgó legtávolabbi sarkából jutunk ki egy függő folyosóra. Onnan nyíltak a lakosztályaink. Ez azért volt fontos, mert az emeleti társalgóba a műanyag szemetesvödörnek a helye pontosan annak a falnak a közepénél volt, ami mellett el kellett haladnunk felmálházva. Miki az orráig sem lát, pedig nincs nagy orra. Mikor harmadszor fordultunk a cuccokkal - okos lévén -, a szemetespiltit áthelyeztem máshová. Így azután bátran közölhettem a barátommal a következő forduló alkalmával:

- Mehetsz bátran, Mikikém, elraktam a vödröt!

„Mikikém” pedig ment bátran. Azt ugyanis kifelejtettük a számításból, hogy rend a lelke mindennek. Én elraktam a vödröt, de a takarítónő visszarakta azon rövid intervallum alatt, míg mi az udvaron pizsmogtunk. A kedves üdülőtársak, akik nem aznap érkeztek, Miki hangzavarára riadtak álmukból. Nagyot tud szólni egy spiccre helyezett üres szemetesvödör.

Végre minden felkerült, a kocsik is felsorakoztak az unalmas párhuzamba. Lehet levetkőzni, irány a víz! De hol vannak a ruháim? A mi szobánkban csak sör és Unicum van. Bal oldalon Évi és Mancsi szobája, jobb oldalon Rozika és Gyöngyike szobája. Természetes, a kétharmadhoz megyek interjút készíteni.

- Hoztunk neked öt fürdőnadrágot, amik abban a nagy fekete sporttáskában vannak - közölte velem apám özvegye.

Viszem a sporttáskát a szobánkba, vetkőzöm, mert minden vizes rajtam. Levedlettem teljesen ruha nélkülire, nyitnám ki a sporttáskát, de kopognak. Miki persze valahol szomszédol. Vizes ruha vissza magamra, megyek ajtót nyitni. A takarítónéni hozott WC-papírt. Újra vetkőzés. Csak utána derült ki, a sporttáskában számomra teljesen idegen bugyik és egyéb női ruházati cikkek vannak. Ismét öltözködés, majd kezemből a szatyorral - naná, hogy nem megyek vissza reklamálni, hanem - Rozikáék ajtaján kopogtatok. Gyöngyike ajtót nyit, én indítom a szöveget:

- Meghoztam a bugyijaitokat.

Természetesen nem a fülébe súgtam, hiszen nem vagyunk olyan közvetlen viszonyban a tanárnénivel. Nem voltam hangos sem, bár Miki éppen anyámék szobájában vendégeskedett, és meghallotta. Én pedig a nyertésért. De Mikinek jó fülei vannak. Gyöngyike megsejtelte a tasakot. Konstatálta, azok tényleg hozzájuk tartoznak.

- Hol vannak az én fürdőnadrágjaim?

- Gondolom, otthon hagytad őket.

Ezt már a kedves író nő közölte velem, úgy is mint Rozika. Ekkor vettem észre, az asztalon, a szoba közepén egy hasonló külsővel rendelkező másik ducira tömött sporttáska van. Fogtam, és vittem a szobánkba. Ott aztán rávettem magamat a zsákmányra. Isteni jó érzés, ha az ember rátalál a saját nadrágjaira. Pedig akkor még minden Unicum-os üveg érintetlen volt. Ez a játék két teljes hétig tartott. Valaki mindig keresett valamit valahol. Mindenesetre két hét múlva a legtöbb holmi nálunk volt, mert amiket odahurcoltunk, ott is maradtak, függetlenül a tulajdonos személyétől.

Ezúton is leszögezni kívánom, a hangyák maguktól érkeztek. Hajajj! Két hét takarítás nélkül, de nagy zabálásokkal megtették a hatásukat. Erkélyünkön főleg női fürdőruhák száradtak. Rozika naponta átlag kétszer jött teregetni hozzánk. Jogos volt a nézete: ha a férjét kölcsönadta nekem szobatársnak, legalább annyi privilégiummal rendelkezzen, hogy bármikor bejöhet a szobánkba. Aranyos volt, reggelenként tálcán hozta nekünk a kávé. Köszönöm a 12 plusz 1 adagot. Naponta egyszer iszom, de az egyik reggel sikerült elaludnom. Nem ébredtem fel, amikor megérkezett a tálca, mögötte Rozikával. Hirtelen emeltem fel a fejemet, de sajnos ezzel bajt csináltam. Meglöktem a tálcát. A csésze tartalma a jobb fülembe csurgott. Rosszul esett, nagyon meleg volt a kávé. Rozika nem tehet róla, meg különben is az ő ruhája is beszennyeződött. Ráadásul kénytelen volt megismételni a kávéfőzést.

Ha fürdésprogram került terítékre, Manci kivonta magát, mondván: ő nem szereti a hideg vizet.

Mi öten azonban támadunk a stég irányába. Jó sokan összejöttek, igaz, tágas stég fogad. Leülünk egy hosszú padra, de Miki, mint vezérürü, elindul a vízhez vezető lépcsőhöz. Ez önmagában látványosság, mert rátapadnak az idegen szemek. Vajon hogy fog vakon beleesni a vízbe. Neki pedig esze ágában sincsen beleesni. Megfogja a lépcső korlátját, óvatosan lépked lefelé. Mikor egyik lábával eléri a vizet, megtorpan. Visszahúzza a lábát, majd ismét bedugja a vízbe. Kóstonlatja a víz hőmérsékletét, én pedig figyelem őt. Mikor negyedszer ismétli a mutatványt, akkor szólok oda neki nem túl diszkréten:

- Mikikém, imitálod a lábaddal a nemi aktust?

Abban a pillanatban elemi erővel tört fel a röhögés mindenből, akik a stégen tartózkodtak. Addig nem ismertük az üdülőtársakat, később sem sokkal barátkoztunk össze, de tény, attól a naptól kezdve, ha megláttak, megjelent a mosoly az arcokon. Én pedig biztos voltam benne, gondolataik nem a fürdés, inkább a nemi aktus körül cikáztak. Érdekes megfigyelni a szenvedő arcokat, amikor próbálnak elmerülni a Balaton habjaiban. Látni azt a pipiskedést, ahogy érdemi testrészt ér a hideg víz. Mondhatom, csodálatos látvány a stégről. Na persze, szenvedő alanyként a vízben gázolva nem olyan üdítő. De azért szadiztuk magunkat naponta többször is. Mindjárt a második napon beindult a fantáziám. Túl egyhangú több száz métert kell begyalogni, míg érdemleges vízmélységre találunk. Nekiálltam segíteni a természetnek. Buzgón kezdtem ásni egy gödröt a lábammal. A partról nézve érdekes látvány lehetett, amikor kis társaságunk megszimatolta, hogy a Pamach megint meghülyült. Jöttek utánam. Mindenki szambázott egy csokorban. Hatalmas, széles gödröt hagytunk magunk után. Mondtam, milyen élvezet lesz látni, amikor a gyanútlan honpolgár arra téved, hirtelen nyakig ér neki az addig derékig érő víz. Ebből az élvezetből sajnos kimaradtunk, mert másnap mi is alig találtuk meg a produktumunkat. Tény, attól kezdve csapatunkból akárki ment fürdeni, mindenki elzarándokolt a gödrünkhöz. Istenem, mi lehet vele? Olyan jó rágondolni, nem hiába éltem.

Hatos csapatunk gyakran kettészakadt. Manci, Évi és Miki sokszor elmentek kirándulni. A két hét alatt körbejárták a Balaton nevezetességeit. Rozika, Gyöngyike és én inkább a szadizást választottuk: sokat fürödtünk.

Korai ébredő lévén egyik reggel öt óra körül úgy gondoltam, meghívom a női szakaszt egy kis mártózásra. Halkan bekopogtam Rozikáék ajtaján, de nem hallottam életjelet. Ezután jó szokásomhoz híven végighúztam hüvelykujjamat az ajtón, a tetejétől az aljáig. Ha valaki csinált ilyet, tudja, beremeg az ajtó, kellemes bűgő hangot ad. Ezen a hajnalon is így történt. Hallom a csilingelő női hangot a szobából:

- Jézusom! Mi az?

Lehajoltam a kulcslyukhoz, és besuttogtam, sajnos bombariadó van. Jöjjenek, mert átvizsgálják az üdülőt. Jöttek, gyorsan és pizsamában. De mikor kinyitották az ajtót, mondtam, vegyenek fel fürdőruhát, az egyedüli menekülési útvonal a vízbe vezet. Végre megértették a szándékomat, miszerint hajnalban hívom őket pancsizni. Bár kétségtelen, ítékeztek szavakban felettem, de visszacsukták a bejárati ajtót. Percek múlva fürdőruhában jelentek meg a szemem előtt. Gyöngyike - a maga komoly stílusában - azért megkérdezte, én az egyetemen hülyültem meg, vagy ilyennek születtem? Mondtam neki, ha visszajövünk a fürdésből, ő is megkérdezheti Mancitól: tényleg rájuk nyitották-e az ajtót, amikor engem alkottak az apámmal?

Önellátók voltunk, de nem főztünk. Hideget ettünk vagy étteremben lakmároztuk. Én minden reggel más nevű, de azonos ízű felvágottat tölttem magamba. Másfél deci Unicum után lényegtelen volt, mit fogyasztok.

Sajnos az utolsó napokban elromlott az idő. Szépen sütött a nap, de a víznél erős szél fújt. Két napig sakkoztunk meg zsugáztunk a ház előtt egy szélvédett asztalnál. Ez is érdekes. Leültünk kártyázni. Perceken belül megjelent a nézősereg. Mindenki arra volt kíváncsi, hogyan kártyázik Miki, aki nem lát. Kártyázott. Gyakran nyert is. Mikor elmondtam Mikinek, mennyi nézője volt, elmesélt egy saját történetet negyedikes gimnazista időszakából. Estire járt. Májusban összeházasodtak és elmentek nászútra az első feleségével. Az év végi vizsgákra viszont visszajöttek Pestre. Egyik osztálytársa diszkréten megkérdezte tőle: „Tényleg nászúton voltatok?” Mikor mondta Miki, hogy bizony nászúton, akkor az okos osztálytárs még egyet csavart a témán. Felvetette: „Ti hogy éltek nemi életet?” A barátom bölcsen válaszolt:

- Takarékosan, Lacikám. Az aktus után nem kapcsolunk villanyt, de azért fürdünk.

Sok-sok esemény volt a két hét alatt, de az utolsó előtti napon a szél miatt összepakoltunk, és hazajöttünk. Fehérvár belterületén tévelyegtünk, mikor megszólalt a telefonom. Utálom a telefont, ezért tettem a csomagtartóba Bogláron. Veszettül hajtok Gyöngyike után egy mellékutcában, és megszólal a „Cirmos cica, haj!” kezdetű opusz a csomagtartóban. Testvérhúgom rámparancsol, álljak meg! Mintha az ő telefonja szólna. A kis kíváncsi Náncsi. Jelzek Gyöngyikének, itt gyökeret eresztünk. Ő pedig - szokásához híven - az útra koncentrál, és nem veszi észre, hogy lemaradtak a barátai. Megállunk egy idegen ház előtt, nyomulunk hátra a csomagtartóhoz. Egy bőrrönd kerül a járdára, majd egy sportszatyor, ezután egy karton sör, ami megmaradt. A telefon még mindig - illetve ismét - muzsikálja a Cirmos cicát. Megjelenik a ház tulajdonosa a kapuban. Érdeklődve figyel, ahogy egyre több csomag kerül a járdára. Idegen alakok pakolásznak a háza előtt. Mondom neki, megérkeztünk. Arról volt szó, tegnap kiköltöznek, és látom, megszegték az egyezséget. Átváltozott színjátékosba, majd mikor meglátta Évi arcán a cinkos vigyort, kezdett ocsúdni. Végre megtaláltam a telefonomat. Ismeretlen szám, de erőszakos.

- Tessék, Pamach doktor!

- Szevasz, Győzőkém! Meglepődsz, ugye? Gyuszi vagyok.

Túrúztattam piszkosul az agyamat, melyik Gyszi lehet ez a Gyszi. Először a Nyuszi Gyszi jutott eszembe a képes mesekönyvből, még abból az időből, mikor az óvónéni volt a szerelmem. Amikor gondolatban a hetedik Gyszinál tartottam, kénytelen voltam kijátszani az utolsó kártyámat.

- Örvendek neked, Gyszikám, de sajnos nem vagyok képen.

- Jaj, ne hülyéskedjél, Győzőkém! A Jutkának vagyok az izéje.

Lódult a fantáziám, egyből bekattant: nem lehet igaz, mert beszélni nem tud. Legalábbis Liácskáé nem. Manci-Manci! Miért kapkodtátok el az alkotásomat? Muszáj volt tovább bányászni az emlékeim között. Majd nagyot csattanva leesett a tantusz. A Jutka izéje, csak a volt titkárnőm férje lehet!

- Mi újság van, Gyuluskám?

- Szépen süt a nap. Arra gondoltunk Jutkával, átugrunk Boglára.

- Okos gondolat. Ugorjatok!

- Győzőkém, tulajdonképpen hol találunk meg benneteket?

- Itt állunk Fehérváron, azt hiszem a Gáz utcában.

- Mi a fenét csináltok Fehérváron?

- Megyünk haza.

- Akkor hiába megyünk Boglára?

- Gyszikám, nagyon szép kis város Boglár. Menjetek fel a Gömbkilátóba!

- Mint tapasztalom, nem nagyon örvendezel az ötletemnek.

- Jaj, barátom! Most jut eszembe, tehetnél egy nagy szívességet! Évi ott felejtette az egyik melltartóját a szobájuk erkélyén a fregolin. Ha arra jártok, elhozhatnátok!

Megszakadt a beszélgetés, akkor úgy könyveltem el, szegény Gyszinak lemerült a telefonja. Egy héttel később tudtam meg, negatív irányban befolyásoltam az irántam táplált viszonyulását. Azóta persze kibékültünk. Augusztus 20-án találkoztunk, és ürítettük poharunkat annak örömeire, hogy egyszer van egy évben születésnapunk. Nekem május 6-án, neki pedig november 7-én. Megbántottam szegény volt kolléganőm férjét a kockaalakú modorommal. Aranyosak voltak, elmentek Boglára, és elhozta az említett fehéreneműt.

* * *

Okos vagyok, mint tavalyi kos az idei szarvával. Vártam a levelét, annyi eszem nem volt az elindulása előtt, hogy megkérdezzem a címét, ahová én is írhatnék neki. Jajj, te lány! Elvetted az eszemet teljesen! Szerencsére neki helyén volt, két küldemény érkezett tőle, ráadásul arra is gondolt, ne a lakáscímét írja a borítékra, mert bedobják a levelet a postaládába, mi nem vagyunk itthon, aztán jön egy eső és szétázik. Két hétig nem volt eső, de holnapra már ígér a meteorológia. Majd kipakol a kocsiból aki akar, nekem fontosabb elfoglaltságom van. Behoztam a szobámba a zsákmányt, rávettem magamat. Elkezdtem olvasni a vékonyabbat, aztán abbahagytam, mert izgatott, vajon mi lehet a másikban, hiszen elég vastag. Azt is kibontottam. Pár fénykép volt benne, mindegyik hátulján, kiket ábrázol, és egy másik, de rövid levél. Örül a szívem, hogy tele van érzelmmel irántam, de az lenne az igazi, ha nem a papírt tartanám a kezemben, hanem ő lenne itt. Ölelhetném, egymás fülébe suttognánk ezeket a szép szavakat, amiket olvasok tőle, de bennem is megfogalmazódnak. Látni szeretném, érezni a közelségét. Ugorjon ki a borítékból egy jó tündér, és mondja azt, hogy visszarepíti hozzám most azonnal, de feltételként három hónapig nem ölelhetem magamhoz. Mindenbe bele-

egyeznék, csak lenne itt. A nyaralás alatt jobb volt, mert a sok újdonság lekötötte a figyelmemet, meg a nagy társaság. Édes kis Angyalkám! Tudja, mennyire féltékeny vagyok én is, hát elküldte a Béla képét, aki az anyukájának a testvére. Remélem, rá nem kell féltékenynek lennem, bár semmit nem lehet tudni manapság. Mindenesetre elég öregnek tűnik a képen. Felesége, Eszti sem nagyon haj de! Egy másik képen öten vannak. Igen, Kinga nem csúnya nő, és majdnem leírtam, hogy Gyszi is milyen legény. Középen pedig ő. Úristen, ha most betoppant volna valaki a kétharmadból, mikor megpusziltam a fényképét, mit mondanának rám? Nagyon határozottan érzem, nem fogom kibírni nélküle ezt a két és fél hónapot. Dehogy csalom meg! Ha erőltetném a dolgot, se lennék képes rá. Minden éjszaka vele álmodom, és ... hát igen, akkor férfi vagyok. Mielőtt belemerülök a válaszba, körülnézek a háztájiban, mi történt, míg nem voltunk itthon. Na persze. Manci pakol, Évi meg udvaroltat magának telefonon. Így jártam. Besegítettem a pakolásba, aztán bezárkóztam vissza a szobámba, hogy legalább virtuálisan kettesben legyek vele. Életem bearanyozója, de távol vagy. Jajj, de messze estél tőlem, nem láthatom édes kicsi orcád. Megvan! Itt a telefonszáma. Ki kéne számolnom, hány óra lehet New Yorkban, de nem tudok hatig számolni, inkább hívom. Istenem, cseng valahol a világ másik végén.

- Jó napot kívánok, Pamach doktor vagyok, Marosi Júlia kisasszonyt keresném!

- Üdvözlöm doktor úr, Béla vagyok, a nagybátyja, mindjárt visszahívom, mert most mentek ki az ajtón a feleséggel.

- Köszönöm szépen. Türelmesen várok.

- Szia, Bru...mi...kám!

- Szia, te drága kis tündér. Csak nem sírsz?

- Ne haragudj, nem tehetek róla! Milyen az idő Balatonon?

- Édeském, itthon vagyunk, mert a szél hazazavart. Olvastam a leveleidet, most itt nézlek, és gyönyörködöm benned.

- Megkaptad mind a hármat?

- Kettőt kaptam meg, de holnap leszámolok a postással. Gondolom, abban is küldtél magadról egy képet, a piszok pedig eltette.

- Úgy emlékszem, postás nénitek van.

- Igazad van, édes, elment a józan eszem. Meséljél!

- Szeretlek, és hiányzol.

- Én is szeretlek, de ez nem mese.

- Tudom. Komolyan mondtam. Várjál, apu el akarja venni tőlem a telefont!

- Mondd meg neki, pusziom őt, de ne szóljon bele a felnőttek dolgába!

- Tudod, kit pusziáljál, te vén medve! A Manci nevű anyukádat, de ne engem!

- Mit rinyálsz? Inkább örülnél annak, hogy hajlandó lennék téged is képen nyalni! Amúgy, szia, apósjelöltem!

- Na, ez új a számomra. Ennyire felgyorsultak az események, hogy a házasság is szóba került?

- Csak takarékosan bánok a hátralévő időmmel, Gyszikám. Különben hozzám adnád?

- Hááát... Győzőkém! Mi tagadás, kelepccébe kerültem. Vagy hozzád adom - ha te úgy akarod -, vagy elveszítem, mert semmi kételyem abban, ha ellenszegülnék, inkább a szüleit tagadná meg, mint a szerelmét. Örültem, hogy végre egymásra találtatok és nyugalom lesz a házban. Erre mit látok?! Naponta pityereg utánad.

- Drága kis csillag! Mondd, barátom, te soha nem voltál szerelmes?

- Szerelmes voltam, de soha nem sírtam Kinga után, te utánad pedig képtelen lennék. Na jó, nem hülyéskedek. Örülök, hogy boldognak látom a lányomat. Visszaadom neki a telefont, mert gyilkos szemekkel néz rám.

- Szia, barátom! Remélem tudod, örökre leköteleztél, hogy bíztál bennem.

- Ezt apu nem hallotta, mert elzavartam innen.

- Akkor neked köszönöm. Elvégre te szenvedtél értem.

- Most is érted szenvedek, Brumikám.

- Csak most kölcsönös. Azért a te hiányod sokkal nagyobb fájdalom, mint neked az én hiányom. Cicamicám, repülj ide! Jajj! Van a lakásban számítógép?

- Persze, hogy van.

- Nem lehetne, hogy telepítsetek egy Skype programot, és azon beszélgethetnénk legalább három naponta egy kicsit?

- Skype?

- Igen. Próbáljátok feltelepíteni. Ha sikerül, csörögjél rám telefonon és összejövünk.

- Holnap megcsináljuk Bélával. Mi van a szerelmeddel?

- Tőlem kérdezed, mi van veled?

- Nem akarsz válaszolni?

- Életem, hányszor mondjam, hogy befejeztem? Ebben a csúnya, féltékeny kislányban megtaláltam a társamat.

- Az első kettő igaz, de a harmadik nem. Csúnya is vagyok meg féltékeny is.

- Jajj, te! A harmadikba nem merek belegondolni, mert végem van.

- Hiányzom?

- Megbeszéltük.

- De úgy nem.

- Úgy is hiányzol.

- Te is nekem.

- Mi van a macival? Itt vagy, kis Bogaram? Liácska!

Hát... ez szétbomlott. Újra hívtam, de foglalt volt. Legalább hallottam picikét azt az édes hangját.

Jó, hogy visszajöttünk, másnapra a szél után megérkezett az eső is. Napközben elmentünk vásárolni, feltölteni a hűtőket, amiket nyaralás előtt kizsákmányoltunk rablógazdálkodással. Természetesen megírtam neki egy hosszú levelet és feladtam. Napi programnak ez a kettő elég volt.

* * *

Este a megszokott időben lefeküdtem. Mások úgy mondanák: a tyúkokkal. Kétségtelen, elég hamar nyugovóra térek, viszont éjjel egy óra után kezdek dolgoztatni itthon. Lefeküdtem, és mint az éhes disznó, makkal álmodtam. Bizony régen volt, hogy elrepült tőlem az Államokba. Szép, nagyon szép álmom volt. Éppen túljutottunk az előjátékon, amikor külső behatásra megmozdult a fejem. Felébredve, nehezen jutott el a tudatomig anyám hangja.

- Ébredj, te mormota! Csinálj valamit, mert nem tudunk aludni ettől a kurva kutyától!

- Ki a kurva?

- Pamacsnak elment az esze. Biztos megint talált egy sündisznót.

(Pamacsnak hívják a németjuhász kutyámat. Rólam kapta a nevét. Kiejteni azonosan ejtjük, csak másképpen írjuk. Itt jegyzem meg, a mi családunk demokratikus család. Tőlem a nevét örökölte a kutyám, de fajtáját tekintve azért választottunk farkaskutyát, mert a húgomnak Farkas a családneve.)

- Ezért kellett a legszebb álmomból felébresztened? Miért nem mentek ki hozzá ti?

- Tudod, hogy Évi meg én is félünk a sötétben. Hogy a fenébe tudsz ilyen mélyen aludni?

- Álmomban komoly feladatot akartam éppen megoldani. Kerestem a közös együttthatót.

- Alighanem megtaláltad, mert igencsak lógott a nyelved. Ne járassad a szádat, hanem intézd el azt a hülye kutyát!

- Igenis, őrmester-asszony! Csőre töltök, és agyonlövöm!

Próbáltam volna tovább húzni a társalgást a nyugalmam érdekében, de anyám faképnél hagyott, visszacsoszogott az emeletre. Mindenesetre arra feltétlenül jó volt a pár mondatváltás, hogy felszabaduljak az álom hatása alól, mit tagadjam, úgy ébredtem, mint a kiskatonák (sátor alatt).

Stratégia - mert anélkül soha semmit nem szoktam csinálni - tehát stratégia: gyorsan megkeresem az ebet. Ha szép szóval nem tudok rá hatni, megfenyegetem, utána jöhetek vissza az álomvilágba. Természetesen első a szép szó, mert érzékeny a lelkiállása, akárcsak a gazdájáé. Még köntöst sem veszek, éjjel a sötétben pizsamában is kimehetek az udvarra. Megvalósítottam csütörtök éjjel az első parasztfelkelést. Az esőnek ilyenkor kell szemerkélni, a kutyának ilyenkor kell a kert legtávolabbi sarkában ugatni... még hosszan sorolhatnám a dolgokat, amiket akkor és ott balszerencsésnek ítéltam, a teraszon állva. Eső ellen védőfelszerelésnek a szalmakalapot kaptam a fejemre, ami nyaralásunk óta parkol az előszobában. Szalmakalap, alatta a pizsama, benne én. Már csak a napszemüveg hiányzik. Szívet melengető együttes, de most cselekedni kell. A kutya és köztem legalább harminc méter a távolság, amit csak növel a sötétség és a vigasztalanul potyogó eső. Továbbra is a száraz teraszon állva, kezdtem gyengéden szólongatni ökelmét:

- Pamacs, fogd be a pófádat, mert ha odamegyek, letépem a füledet!

Rosszul érintett a felismerés, semmi tekintélyem nincs a kutyám előtt. Botorkálok hátra, de gondolataimat folyamatosan az előjáték kötötte le. Nyilván ennek az érzésnek volt köszönhető, suttogva folytattam a felszólítást:

- Pamacs, ide hozzám! Pamacs, lábhoz!

A harmadik könyörgő felszólítás után a vizes bozótból megindult felém a lavina. Szerencsére volt annyi lélekjelenlétem, hogy védjem azon szervemet, ami igencsak lényeges az álmom folytatásához. Így azután mellső két lábával a kézfejemet találta el.

- Paripapimpili a popódba, te hülye dög!

Tetszettek neki a kedves szavaim, mert ezek után a vizes farkával körbeostorozta a pizsamanadrágomat, majd közvetlenül előttem megrázta magát, végül visszament ugyanarra a helyre ugatni. Lényegében ez volt az a pillanat, amikor az agyam átkapcsolt az előjátékról. Odaérve az izgalmas helyre, látom, Pamacs egy sündisznót próbál abajgatni az orrával. Tudtam, reménytelen eset ilyenkor jobb belátásra bírni a kutyámat. Ezért visszamentem a garázshoz, kihoztam egy lapátot, amire rákényszerítettem a sünt, és hogy a szomszédnak se legyen jobb éjszakája, áttettem hozzá a kerítésen. Nekik három kutyájuk van, én pedig konstatáltam: hirtelen csend lett. Visszaballagtam a házba, és miután szalonképpé tettem magamat, annak reményében feküdtem le, az álmom folytatódik.

* * *

Ha nehezen is, de összejött a Skype-téma. Nem másnap és nem harmadnap, de sikerült feltelepíteniük. Liácska addig minden nap hívott telefonon. Örültem neki, miközben féltem, kitelik a becsülete az amerikai rokonoknál, ha eltelefonálja a pénzüket. Egyszer próbáltam közölni vele, de félremagyarázta a dolgot, biztos nem akarom, hogy hívjon, mert zavar, meg már nem is szeretem őt. Buta kislány, azért sikerült megnyugtatnom, és a továbbiakban nem szóltam egy szót sem. Elérkezett a nagy nap, amikor beüzemelhattuk kölcsönösen.

- Csillagom, ez te vagy?

- Brumi! ... Brumikám édes, hol vagy?

- Itt vagyok. Nem hallasz, édes?

- Brumika, itt a harmadik szerelmed.

- Na, most végre! Vacakolt ez a hülye mikrofon. Milyen butaságot beszélsz? Édeském, mielőtt komolyra vennéd, volt egy játékos szerelmem, gyerekkoromban, az Ica.

- Meséljél!

- Nincs mit mesélnem, gyerekes játék volt, bár akkor komolyan gondoltuk. Itt vagy, életem?

- Itt vagyok és figyelek.

- Kereken nyolc évesek voltunk, azaz második osztályba jártunk. Laci ugyan majdnem egy évvel idősebb, mint én, lévén augusztusi, én májusi gyerek. Most - csak most 34 év után - világosodik meg előttem a tény, ő már régen nyolc éves volt, én pedig még nem töltöttem be. Mindenesetre egy bizonyos rajzóra utáni szünetben összedugtuk a fejünket, nincs ez így rendjén, minden fiúnak van csaja az osztályban, csak nekünk nincs. Még abban a szünetben kiszemeltünk egy alkalmas prédát Ica személyében. Neki éppen akkor senki nem udvarolt. Na, majd mi! Megbeszéltük, másnapra mindketten írunk neki szerelmes levelet. Ha megbeszéltük, hát be is tartottuk. Az én levelem egészen pontosan így szólt - mert az ember emlékszik az első szerelmes levelére:

„Szia Ica! Mi a Lacival szeretünk téged, kérlek válasszál közülünk, te kit szeretsz!”

Rövid, tömör - és amire azóta is büszke vagyok, lényegretörő - levél volt. Másnap becsempésztük a padjába, mielőtt megérkezett volna az iskolába, de sajnos a Pista is írt neki éppen aznap, bár ő személyesen adta át a folyosón, lévén harmadikos. Őt választotta. Nekem pedig ez volt életem első szerelmi csalódása. Liácskám, szeretnéd, ha ilyen szerelmes levelet küldenék neked?

- Lehetek őszinte?

- Leköteleznél vele.

- Azt hiszem, teljesen mindegy, milyen tartalommal, csak olvashassalak egész nap!

- Feltételezem, nem lennének túl boldogok a rokonaid.
- Brumikám, neked kinek a boldogsága a fontos?
- Találd ki!
- Úgy hiszem, az enyém, de miért vannak rossz álmaim?
- Amikor itt aludtál mellettem, milyen álmaid voltak?
- Semmilyen. A mosogatórongy nem szokott álmodni.
- Hát ez az, neked is az a bajod, mint nekem, csak téged nem ébresztenek fel közben.
- Pedig nem bánnám, mert borzalmakról álmodok.
- Én pedig a minap is rólad, akarom mondani, veled álmodtam. Aztán felébresztett Mancinén, hogy ugat a kutya.
- Mit álmodtál?
- Nem merem elmondani, mert szégyenlős vagyok.
- És jó volt?
- Lehet, hogy jó lett volna, de helyette kimentem az esőbe kutyát kergetni.
- Velem álmodtál?
- Angyalkám, én veled ébredek, veled alszom el. Gondolatban mindig itt vagy velem. De soká lesz még a valóságban!
- Nekem mondd? Később se lett semmi az Ica-dologból?
- Legalábbis nekem nem. Remélem, ezért nem vagy féltékeny?
- Jólesik, ha mesélsz a gyerekkorodról.
- Mit szeretnél hallani?
- Azt nem tudom megmondani, de néha anyu is mesél, és az jó.
- Harmadik osztályosok voltunk. Az volt az órai feladatunk, gyurmából próbáljunk értelmes figurát alkotni. Emlékszem, rosszul kezdődött az óra, mikor szeretett tanító nénink (Kati néni) kijelentette, akik kevésbé ügyesek, készítsenek baltát, a tehetségesebbek pedig vagy egy lovat, vagy őt magát (azaz a kedves Kati nénit) készítsék el! Ferkó idősebb volt, mint mi (négy évvel), ő megkérdezte, ruhában kell vagy ruha nélkül, merthogy ő nem tud prisszírozott szoknyát készíteni gyurmából. Kati néni ugyan bölcs választ adott: akkor inkább lovat csináljon, de mi tisztességtelenül nyerítettünk hozzá. Az óra végére majdnem mindenki elkészült a nagy művel, kivéve Gyurit. Bár azt mondta: „már csak az utolsó simítások vannak hátra”, de esküszöm, én nem tudtam megállapítani a remekműből, az vajon balta, vagy ló, esetleg a Kati néni?
- Nagy franc lehetett a Ferkó, de azért gondolom, Győzőkének is beindult a fantáziája, hogy nézhet ki a Kati néni ruha nélkül.
- Édesem, a te szerelmed kilenc éves korában még azt hitte, hogy a nénik meg a bácsik csak a ruházatukban különböznek, meg hogy a néniknek cicijük van és hosszú a hajuk.
- De szerettem volna ismerni azt a Győzőkét!
- Tudod, Liácskám, az anyukád sem lehetett sokkal okosabb ezen a téren.
- Hát azért az nem igaz, mert ő 13 éves volt, mikor te 9.

- Az öreglány. Mondd meg neki, mit mondtam!

- Örülök, ha békén hagynak. Jó veled beszélgetni. Ez nem is kerül pénzbe?

- Nem. Egyébként negyedikben már nem jártam abba az osztályba. Rájöttek, hogy kilógok a sorból. Harmadikosok voltunk, természetesen a szeretett Kati néni feleltetett bennünket versmondásból. Egy Petőfi verset kellett házi feladatként megtanulni. Ezen az órán érkezett a számadás a tanultakról. Születésem óta rendelkezem egy kiváló képességgel: annyira bele tudok mélyedni a gondolataimba, hogy megszűnik körülöttem a külvilág.

- Volt már benne tapasztalatom...

- Rád mindig figyelek, édes. Szóval: mivel fel sem vetődött bennem a vers megtanulása, ezért kívül helyeztem magamat az óra menetén. Mit nekem verstanulás és felmondás, amikor egy fontos matematikapéldát kellett megoldanom fejben?

„A hajó és a kapitány együtt 70 éves. A hajó most kétszer annyi idős, mint a kapitány volt akkor, mikor a hajó volt annyi idős, mint most a kapitány.”

Engem azon az órán ez kötött le, kiszámítani a korukat. Kati néni látta átszellemült arcomat, felszólított:

- Pamach Győző, mondd el a verset!

A Pamach pedig a feladat megoldásának végénél járt, de még nem kapcsolt vissza az órára az agyam. Az osztály áhítattal figyelt, ám nem csak nem mondtam a verset, de nem is álltam fel. Kati néni pedig ismét szólított. Árpi, a padtársam, oldalba taszajtott. Egyből kapcsolt az agyam, meg is szólaltam:

- Mi van?

Felharsant a megszokott nyerítés, Kati néni csak annyit mondott halkan: mondjam. Felálltam, és mondtam:

- A hajó és a kapitány... Megvan az eredmény, Kati néni! 30 a kapitány és 40 a hajó!

Ekkor pecsételődött meg a jövőm, hamarosan átirányítottak egy másik iskolába, ahol csupa ilyen hasonló féleszű osztálytársam volt, mint én, viszont éjjel-nappal számoltunk.

- Tudod, most milyen jól érzem magamat? Miért nem szoktál nekem mesélni?

- Fogok majd, de az egy hónapba nem fért bele.

- Mert mindig azt akarod, hogy tanuljunk.

- Igen, szeretném, ha okos kislány lennél.

- Nem vagyok kislány, tudd meg!

- Szeretném megtapasztalni.

- Képzeld el, hogy nem bánnám! Ez új érzés a számomra.

- Rossz érzés?

- Most nagyon rossz, de feltételezem, neked is.

- Mikor jössz vissza?

- Ha egy hét múlva az anyuék hazamennek, nem is tudom, mi lesz velem.

- Gyere velük!

- Brumikám, ne mondjál ilyet, mert mindjárt itatom az egereket! Most súgta az anyu, mennem kell ebédelni.
- Mikor fogsz legközelebb hívni?
- Nem tudom, nem rajtam múlik. Gondolom, odacsörgök telefonon, és ha te is ráérsz, dumcsizunk.
- Szia, drága életem!
- Szia, Brumikám, és tudod! Nagyon szeretlek.
- Én is téged.
- Mit?
- Én is téged nagyon szeretlek.
- Ezt így akartam hallani, nem baj?
- Dehogyan baj, te kis buta!
- De a te butád...

* * *

Könyökölök az asztalon, képesfeletem a tenyerembe támasztom, közben túráztatom az agyamat. Arra eszmélek, hallom saját hangomat az egyik fiókból. Ott a telefonom. Ha hív valaki, aki nem tartozik közvetlenül a környezetemhez, saját hangomon figyelmeztet a telefon:

„Vedd már fel! A füleden ülsz?”

- Tessék!
- Győző, te vagy az?
- Nem, én nem a Győző vagyok - mondom neki, mert megismertem: a Sanyi hív, a zongorista barátom.
- Győzőkém, brummogd ide a lapát fülembe, mi a programod délután!
- Délután megyek szobabiciklit venni, mert eldöntöttem, hogy a sakkon kívül valami más sportot is kell üznöm.
- Komám, éppen az előbb mondta az egyik kollégám, megválna a szobabiciklijétől jutányos áron.
- Kérdezd meg tőle, az ár feléből mennyit enged!
- Várjál, itt van éppen, dumáljátok meg!
- Koncentrálok, mert mint tudod, velem elég nehéz üzletet kötni.
- Jó napot! Tamási Gyula vagyok.
- Pamach.
- Jól hallottam, Pamachnak hívják?
- Pamachnak senki nem hív, de ez a nevem.
- Hát elég hülye neve van, hihihih.

Ennél a mondatnál pattant ki a fejemből az isteni szikra, nem maradok adósa, viszont nem is kötünk üzletet.

- Ha lehet, térjünk a lényegre, mert sok a dolgom! Úgy hallom, magának van egy elidegenítésre szánt szobabiciklijje.

- Ja. Pár hónapja vettem. Digitális óra van rajta.

- Mondja inkább az árát! A többi ügyis kiderül a vallatásnál.

- Hát nézze, mivel a kollégámnak a barátja, ezért öt rugóért megkaphatja.

- A Sanyival nem ismerjük egymást, akkor négyért odaadja?

- Mondom: 5000 az ára.

- Csomagtartó van rajta?

Csend a vonal másik végén. Majdnem azt hittem, magamra maradtam, amikor fújtatva megszólal:

- Jó ember, valami tévedés lehet, én szobabiciklit árulok.

- Nincsen semmi tévedés. Azt kérdeztem, van-e rajta csomagtartó.

- Miért lenne rajta csomagtartó?

- Kedves Gyula, nem állítottam, hogy az ön biciklijén van csomagtartó. Én kérdezni bátorkodtam.

- Esküszöm, ilyet még soha nem hallottam: szobabiciklin csomagtartó.

- Tehát nincs?

- Nincs, de nem is lenne értelme, hogy legyen. Hogy lehet ilyen hülyeségeket kitalálni?

- Gyula úr, remélem abban egyetértünk, azt veszek a pénzemért, amit akarok?

- Szerintem maga szívatni akar engem. Mi a fenéért kéne a szobabiciklire csomagtartó?

- Ha már rákérdezett, megmondom, mert a barátnőm nem tud biciklizni. Gondoltam, felültem a csomagtartóra, én meg hajtok.

A távolodó hangból még annyi beszűrődött a telefonba, az anyámat emlegette. Borzasztó! Az embereknek nincs humorérzékük. Ez a fazon is, mintha karót nyelt volna.

Délután Sanyival elmentem erősítőt venni, aztán magamnak egy jó kis szobabicajjt. Nem volt olcsó, ezzel szemben elég drága. Amikor hazahoztam, pattant ki az isteni szikra a fejemből: kettőt kellett volna vennem, hogy Liácskával együtt bicajozhassunk. Buli lenne. Ülnénk a szobában egymás mellett, és versenyeznénk. Szerintem ő venné a humoromat. Liácska az én foltom - feltéve, ha zsák vagyok. Összeszereltem a cuccost, fejemre a szekrényből kihalászott piros sapkácskámat, nehogy a huzattól kihulljon a hajam - aztán tekertem piszkosul. Évi azt hitte, megbolondultam, mikor bejött a szobámba, és látta, füttyörészve bicajozok.

- Brumi, neked elment a maradék eszed is?

- Azért gyalázkodsz, mert mától kezdve sportosan akarok élni?

- Honnan szedted ezt a piros gyerekcsináló sapkát?

- Régen megvan. Nem ismered a történetét?

- Nem.

- Tudod mit? Én leszálok, te pattanjál nyeregbe, aztán nyomom a szöveget!

Neki se kellett kétszer mondani. Sapit nem nyomta a buksijára, de piszkosul hajtotta a pedálokat. Elhelyezkedtem a fotelomban, kinyújtottam kényelmesen a patáimat, a fejemen természet-

tesen rajta maradt a sapka, és kezdeném a történetet, mikor benyit a Manci is. Rákiabáltam, vigyázzon, nehogy elgázolja az Évi, mert szembe hajtott vele a kishúgom. Anyánk arcán látszott, fejében lepergett az élete, és gyerekeire nézve, bánja a férjhez menetelét... de azért ő is meghallgatta a sapka történetét.

- Még gimnazista voltam, amikor egyszer olyan hóbortom támadt, veszek magamnak egy piros svájci sapkát. Ez elég nehéz feladatnak tűnt, mert mindenhol kéket akartak rámsózni. Kénytelen voltam körbetelefonálni a várost. Felhívtam a tudakozót.

- Tessék, tudakozó 13!

- Csókolom a kezét. Szeretném megkérdezni a Dicsának a számát!

- Hülye paraszt!

Valamit félreérthetett, mert hallottam a hangján az ingerültséget, mielőtt szétkapcsolta a vonalat. Újabb két forintomba került, mire megtudtam a Divatcsarnok telefonszámát, valamint egy következő hívással, az is kiderült: van a Divatcsarnokban piros svájci sapka.

Másnap ismét felhívtam a tudakozót, kifejezetten a tegnapi 13-as hölgyet kértem a telefonhoz. Majd elváltoztatott hangon megkértem, mondja meg nekem az újpesti művirágkertészet telefonszámát. Hosszan, nagyon hosszan kellett várakoznom mire visszajött, közölte, nem találja. Ekkor én naivan konstatáltam, lehet, hogy nincs is Művirágkertészet.

Ami pedig a svájci sapkát illeti, a Divatcsarnokban sikerült egy pirosra szert tennem.

* * *

Majdnem eltelt a fele idő, de még csak most jön a java. Hiányzik, gyötör a féltékenység, meg különben is: haragszom a világra. Csak akkor vagyok nyugodt, mikor három naponként beszélünk Skype-on. Kingaék hazajöttek. A kis buta szerelmemből alig tudtam kiszedni, szeretné, ha én mennék ki a szüleiért a repülőtérre. Gyulának különben is örök hálával tartozom ezért a kis angyalkáért, de Kinga is aranyos. Sőt, tegnapelőtt, mikor megérkeztek, alig tudtam visszafogni magamat, hogy ne érzékenyüljek el ott a reptéren. Kinga megpuszilt, aztán Gysuzival akartam kezet fogni, de Kinga megfogta a karomat, hogy még Liácska puszijait nem adta át, márpedig a lelkére kötötte a kiscsillag, azokat ő küldi nekem, és igenis külön tálalja az anyukája. Tudom, hülye szentimentális vagyok, de már az jólesett, hogy legalább az anyukájától megkapom, amire tőle még ki tudja, meddig kell várnom. Ott maradt egyedül, ezért vagyok nyugtalan. Gysuzi kollégám volt, jól ismerem. Amolyan testőrnek éreztem Liácska mellett Amerikában, de ennek vége. Szeretem a délutánokat, mert ott akkor van reggel, és minden nap reménykedem a hívásában. Sajnos nem rajta múlik, mert végül is nem azért van kinn, hogy velem beszélgessen magyarul, hanem ott társalogjon angolul. Jé! Van isten! Pedig még náluk korán van, de megjelent a kedves neve a képernyőmön.

- Brumm-brumm, itt az öreg medve!

- Haza se megyek, ha megöregedté!

- Liácskám, pedig a te feladatod lesz gondozni a síromat.

- Na látod, kevés dologban vagyok olyan biztos, mint ebben, hogy én soha.

- Hagynád, hogy ellepje a gaz?

- Brumikám, erről nem szeretnék társalogni.

- Egy mondatot még megengedsz?

- De a másodiknál lövök.

- Nem szeretnék itthagyni az árnyékvilágban.
- Erre nekem is van egy mondatom. Örülök, hogy kimondtad a végső vágyamat.
- Szia, kis bogárkám!
- Ja tényleg! Szia, Brumikám, mi van anyuékka, és mi van veled, és mi van a Manci nénivel meg az Évivel?
- Balázs nem érdekel?
- Eszembe sem jutott.
- Képzeld el, még nem aludt itt!
- Közömbös a számomra, kivéve ha azt a helyet foglalná el, amelyikről nem szívesen mondanék le.
- Már hogy... én meg a Balázs, életem?
- Mit lehessen tudni? Elég nehezen adtad be a derekadat.
- Azt hitted, homokos vagyok?
- Nem hittem, tudtam, hogy van a szipirtyó.
- Az tényleg szipirtyó. Mióta hazajöttek a szüleid, nem bírok magammal. Nem csaltál még meg?
- Buta vagy.
- Te is buta vagy.
- Anyut hívtam, de nem tudtam elérni telefonon.
- Nem baj. Ha van lehetőséged, inkább engem hívjál, majd én hívom az anyukádat, és beszámolok részletesen róluk neked.
- Nem haragszol, ha nincs kedvem élni ezzel a nagylelkű felajánlásoddal?
- Nem értem. Mi bajod van vele? Aranyos volt, külön átadta a puszijaidat.
- Na, csak vigyázzál! Nem szeretném, hogy csalódás érjen, többet nem küldök általa.
- Hallottad, Bogárkám? Leesett a fatantusz.
- Így jártam, Brumikám. Végre felfigyeltél rám, aztán mindjárt szállítom a konkurenciákat is neked.
- Liácskám, ezt itt befejezzük, buta vagy.
- Miért, mert az anyu annyi idő, mint a szipirtyó?
- Két teljes évvel idősebb.
- Na, hála istennek, megnyugtattál.
- Repülj ide, életem, bízvást állítom, nem lesz panaszod!
- Beszéljünk inkább Manci néniről meg az Éviről!
- Manci néni minden nap érdeklődik utánad, Éviről pedig sokat tudnék mesélni. Éppen ma délelőtt jutott eszembe pár gyerekkori hülyeségem vele kapcsolatban.
- Meeesééljéél!
- Egyszer volt egy ember.

- Tudom, szakállá volt, kender, de inkább az Éviről szeretnék hallani!
- Mint tudod, kettőnk között majdnem hat év a korkülönbség. Annak idején az én javamra, mostanság meggyőződése, az övére.
- Brumikám, igazán nincs sok tapasztalatom ezen a téren, de semmi okom a panaszra. Balázs pedig, mint mondod, még nem is aludt nálatok.
- Lehet, hogy az autóban szerelmeskednek.
- Jó ötletet adtál, majd szeretném én is kipróbálni veled. Mesélj tovább, mert érdekel!
- Amikor megtudtam, hogy új jövevény fog érkezni a családba, bizony csak kompromisszum árán tudta az anyám elfogadtatni velem: testvérem lesz. A kompromisszum tárgya egy pianínó volt. Neki gyerek, nekem zongora, cserében beleegyeztem, jöjjön, ha jönnie kell a testvérnek. Karácsonyra várta a család az érkezését. Ezért anyám időben elkészítette az ünnepi étkeket, nehogy szegény Pali és Győzőke éhen haljanak, mikor ő a kórházban lesz. Az a Szenteste nálunk úgy zajlott le, hazamentem a szomszédból, a fa alatt ott volt egy fából készült vonat-szerelvény és egy „Ki nevet a végén?” társasjáték. A szoba túlsó sarkában pedig ott pipázott Pali bácsi. (Pali bácsi a nevelőapám volt. A húgom édesapja.)
- Tudom, hallottam róla.
- Röviden közölte velem, anyukámat elvitték a mentők, most fog megszületni a testvérem. Ezek után szervírozta az ünnepi vacsorát (kocsonya). Az ilyen ételekre szoktam mondani: emberi fogyasztásra alkalmatlan. Tudom, nem így van, de én akkor is utálom. Úgy emlékszem, megkóstoltam, mert féltém Pali bácsitól, de hosszas szenvedés után kénytelen voltam közölni, jóllaktam. Persze volt mindenféle finomság is, de nem mertem kérni. Egy teljes hétig sínylődtem különböző okok miatt. Ott tartottam, egye fene, legyen kistestvérem, csak jöjjön haza az anyu. Hazajött, hozott egy bebagylált nyávogó csomagot. Letette az ágyra, én, hogy lássa a kistestvérem, szeretettel közeledek hozzá, odavittem neki a vonatomat. Hiába próbálkoztam, nem volt velem hajlandó játszani, úgy emlékszem, figyelemre sem méltatta közeledésemet. Ekkor forraltam bosszút ellene.
- Okos gyerek lehetett a kis Győzőke.
- Ne viccelj, édesem, azóta csak felejtettem. Hónapokkal később történt: anyámnak el kellett menni otthonról, rám bízta az Évit, etessem meg cumisüvegből a tejbegrízzel. Ma is látom magam, ahogy a kiságy fölé hajolok, a szájába dugom a cumit, hogy egyen. Mohón ette, ez rosszul esett nekem. Hihetetlen kombinatív képességgel rájöttem, finom lehet az a gríz, ha ilyen mohón eszi a húgom. Kihúztam a szájából, és bizony isten, most is hallom a fülemben a cuppanást, ahogy szívna a grízt, de hirtelen eltűnik a cumi, csak a cuppanás marad. Én pedig jóízűen kiittam az egész üveget. Anyám soha nem tudta meg, miért vállalkoztam azután olyan szívesen húgom etetésére.
- Te kis gonosz! Elmondtad azóta?
- Annyira még nem vagyok bolond. Segítőkész gyerek voltam, igaz, mindig a saját hasznomat is figyelembe vettem. Emlékszem egy délutánra, amikor az volt a feladatom, rázzam a kiságyat, hogy Évi tudjon aludni. Lelkiismeretesen csinálhattam, mert Mancsi úgy gondolta, lemegy vásárolni, rám bízhatja a felügyeletet. Megfigyeltem, hogy történik a babafürdetés. Gondoltam, amíg ő házon kívül tartózkodik, megfürdetem az Évit. Vízet tettem a lavórba, a lavórt a konyha közepére helyeztem a földre. Még szerencse, hogy nem tettem a hokedlira, ahová az anyám szokta tenni. Lényeg: a lavór víz a földön, én pedig csomagolom ki Évit, majd viszem a lavórba. Itt jegyzem meg, nem szeretett fürdeni. Sajnos azóta rájött, milyen jó, ezért időnként órákig kell várni a fürdőszobára, ha őkegyelme elfoglalja. Akkor bezzeg

visított és kapálódzott. Ez volt a veszte, hiába mondtam neki kedvesen, ha nem marad nyugton, kap két pofont, nem hatott rá. Pillanatok alatt kinn volt a lavór szélén. Mikor anyám az előszobaajtót nyitotta, én éppen a lavórt állítottam vissza a helyére. Évi pedig úszni próbált a vizes mozaiklapon. Emlékezetem szerint nem lettem megdicsérve, pedig jól akartam.

- Brumikám!

- Csupa fül vagyok. Imádom a csilingelő hangodat, és különben is, iszom a szavaidat.

- Ha kisbabánk lesz, nem szeretném a fürdetését rád bízni.

- Megdumáltál. Fürdetem helyette az anyukáját.

- Rám is férne.

- Piszkos vagy?

- Az a baj, hogy túl tiszta. Elszoktattál tőle. Inkább mesélj tovább!

- Hiszem - az ilyen apróságoktól eltekintve - alapjában véve nem akadályoztam testvérem fejlődését. Azt nem merném állítani, hogy miután iskolás lett, esetenként nem én voltam a vétkes, amiért beírtak az üzenő füzetébe. Persze előfordult, csak az órán vette észre: a táskájában nem azok a tárgyak vannak, amiket előző este ő készített be. Vitt ő orosz könyvet első osztályosként olvasás órára, és svábbogarat is ceruzahegyező helyett a tolltartójában. Két és félszer megtörtént, hogy kihasználtam az alkalmat, mikor előbb mentem haza az iskolából az üres lakásba, mint ő. Bebújtam a ruhásszekrény egyik polcára, magamra húztam a szekrényajtót a Pali bácsi egyik nyakkendőjével, ami az ajtón lógott, a nyakkendőtartón. Füleltem, mint a Bodri kutya, mikor érkezik az Évi. Hallottam, leült a szobában az asztalhoz, és dudorászik. Addig lapultam, de akkor elkezdtem különböző félelmetes hangokat kiadni. Azért történt meg két és félszer, mert az első alkalommal úgy megijedt, hogy összepisilte magát, a második alkalommal (amikor persze újítottam, és más hangokon domborítottam) kirohant a lakásból. De tanulékony volt az én testvérem, a harmadik próbálkozásom csak félig sikerült. Rám nyitotta a szekrényajtót. Bár én akkor már 14 éves voltam, ő pedig majdnem kilenc, mégis nagyon fájt, mikor belém harapott. A két sikeresnek mondható megfélemlítésem sem volt az igazi, mert Mancik kinyitotta a pofonzsákot, és aláterelt, amikor Évi panaszkodott neki. Az anyámnak nincs, soha nem is volt pedagógiai érzéke. Hiába mondtam neki, amikor kiutalta a pofonokat: a gyerekeket nem szabad verni, nem hallgatott a szép szóra. Különben pedig mindig jó testvérek voltunk, hiszen hasonlítunk egymásra. Legalábbis, ami a hajunk színét illeti.

- Valamint a szívetek is egyforma.

- Nana, kis huncut! Május elején is ezt mondtad volna?

- Attól függ... magamban elbizonytalanodtam, de próbált volna bárki támadni téged...

- Képes lettél volna átmenni vadmacskába?

- Hááát! Erről anyu tudna mesélni, meg a Kingi is. Igencsak bevágtam a durcát, ha rossz szóval illettek téged.

- Sokszor illettek?

- A nővérem igen, az anyu nem nagyon, mert őt féken tartotta az apu.

- Édes, szomorú vagyok. Látom az órán, megint elment az idő. Ha veled beszélgetek, a napokat sem venném észre, úgy repülnek az órák.

- Azt szeretném, ha nagyon sokáig éreznénk ezt. Tudod, hogy szeretlek?

- Tudom, de nagyon szeretném közeliről érezni.
- Mivel vigasztaljalak, mikor magamat sem tudom? Tavasszal tele voltam tervekkel, mit fogok csinálni, ha kijövök. Aztán tessék! Esztiék aranyosak, sokat járunk színházba, meg egyáltalán: olyan helyekre, ahol sok angol beszédet hallhatok.
- Legalább okos leszel.
- Nem akarok okos lenni! Én azt akarom, hogy mindig mellettem legyél! Akkor elég, ha te okos vagy.
- Végül is, azt hiszem, igazad van. Luxus lenne, hogy mindketten azok legyünk. Legalább megnyugtatom magamat: igaz, én csúnya vagyok, de te szép.
- A butaságod helyett mást szeretnék hallani tőled, kedves tanár úr!
- A mást érezned kell, mert minden gondolatom feléd száll.
- Nem érzem.
- Szeretlek, te kis buta egyetemista.
- De a te butád vagyok.
- Liácskám, ez a legrosszabb, amikor el kell köszönnünk. Utálok mindent, az egész világot.
- Apu aranyos volt, mikor elköszönt tőlem. Azt mondta: kislányom, sokkal többet ki kellett bírnod, és tudod, mi lett az ára?
- Soha nem tudom meghálálni, hogy bízott bennem, mert igen, neki köszönhetjük egymást.
- Hívjad fel őket, és mondd meg, minden rendben van, de ne mondd meg, hogy szeretnék otthon lenni!
- Jól van. Ezen kívül megígérem, Gyuszival fogok beszélni.
- Ne vedd komolyan, Brumikám! Otthon biztos nem lennék az anyura féltékeny, de nagyon messze vagyok.
- Szia, életem!
- Majd hívlak, ha tudlak. Szia, Brumikám!

* * *

Úgy kezdődött, mint minden napom: éjjel egy óra után felkeltem. Hosszú ideje ez a bevált szokásom. Fellátogattam az egyik irodalmi portálra. Elolvastam egy verset, ami minden szempontból tetszett, megírtam a hozzászólásomat, majd az élménnyel feltöltődve más tevékenységbe fogtam. A napom a szokásos hétköznapi teendőkkal telt. Délután megint fellátogattam a portálra, ismét találkoztam egy nekem tetsző költeménnyel. Le is jegyeztem az elragadtatásomat. Gyarló ember lévén a hetedik gondolatom az volt, én miért nem tudok ilyen verset írni? Bogárkám oda lenne meg vissza, ha meglepném az évszázad szerelmes költeményével, ami hozzá adresszálódott. Szoktam próbálkozni - hajjaj, de mennyire, hogy szoktam! Emlékezetből egy gyöngyszem:

„Levél jött a postán, a barátom írta.
Hadd lássuk csak mit ír, Laci, Feri, Pista.
Feri írta, jól van, de rosszul a bátyja,
már egy hete fekszik, betegen az ágyban.”

Régi, nagyon régi költeményem, még ifjúkoromból. Mostanság érzelmi toponn vagyok, miközben távol a kedves. Tehát ezt az alkalmat kell kihasználni egy szép szerelmes vers

írására. Magamhoz vettem a rekvizitumokat, a kétharmaddal közöltem (anyám és húgom), felmegyek az emeleti fürdőszobába fürdeni, verset írni. Furcsán néztek rám, ez azonban nem tűnt volna fel, ha közben nem kezdtek volna suttogni egymással.

- Vegyétek tudomásul, ma alkotni fogok! Egy óra múlva itt vagyok, leteszem az asztalra a világ legszebb szerelmes versét.

- Brumi, te meg a vers?

- Évikém, kis hugicám, én meg a távoli szerelmem. Te is tudod, hogy keletkezik az igazgyöngy.

Fölöslegesnek láttam szaporítani a szót ott, ahol meg akarnak alázni. Hagytam a két szűk látókörű családtagomat. Köszörüljék csak nyugodtan a nyelvüket, én biztos vagyok a dolgomban. Teleengedtem a kádat forró vízzel, meggyújtottam a gyertyákat, mert tudtam, a gyertyák nagy mértékben megalapozzák hangulatomat az alkotáshoz. Elhelyezkedtem a kádban, megindult az agyam. A szerelmes vers egyértelmű. Becézni, szavaimmal simogatni fogom őt. A hangja itt cseng a fülemben. „Lilácska, Liácska.” Ennek semmi értelme. Kerestem egy kedves szót, ami illik a személyiségéhez, majd megpróbáltam ehhez egy rímet találni. Gyorsan lejegyeztem a rímpárt, nehogy véletlenül is kificcenjen a fejből, míg a sorokon gondolkodom. Jártak az agytekevénységek, eszembe jutott többféle megoldás. Nagyon elmerülhettem az alkotás örömeiben, mert arra eszméltem, dörömbölnek az ajtón. A következő pillanatban hallottam húgom kedves hangját:

- Mi a francot csinálsz másfél órája abban a rohadt fürdőszobában?

- Megvan - kiáltottam vissza, és a tollam után nyúltam.

Fölösleges lenne leírnom, a „megvan”-ra mit reagált Évi. Nem egyre gondoltunk. Viszont leírtam a két sort. Nagyon szép sorok, de közben észrevettem, a vizem kihűlt. Ezek után villámgyorsan tisztálkodtam, eszembe jutott egy harmadik sor is, de itt megint problémám van a rímmel. Úgy tervezem, három szakaszból fog állni a versem, szakaszonként négy sorból. Eddig tetszik, határozottan tetszik, csak tudnám, mások hogy csinálják?

- Brumi, mit mondjak a Liának?

- Mondd, hogy szeretem, és azt is, hogy... különben... azt ne mondd!

- Rendben, nem mondom, midet kerested másfél órán keresztül. Szegény kislány, hamis illúziókban ringatja magát. Azt hiszi, hogy... pedig dehogy.

- Telefonban van?

- Nem. Hazarepült. Szerinted még hol lehet, ha nem a telefonban?

- Ja, igaz. Mindjárt megyek és visszahívom.

- Késő, mert mint látom, elköszönt a Mancitól. Szerelmeskedhetsz tovább egyedül, ha végre megtaláltad!

Mit tagadjam, bármennyire szerettem volna, ebből a próbálkozásból nem született meg az évszázad költeménye. Viszont visszahívtam a kiscsillagomat, és ő vette fel a telefont.

- Ne haragudj, Liácskám, fürdeni voltam.

- Fürdeni? Mancsi néni azt mondta, verset írsz.

- Hagyd rá! Nem tudja, mit beszél.

- Hova készülsz?

- Ahogy látom az órán, mindjárt aludni.

- Képzeld el, főz Eszti gulyáslevest meg túrós tésztát. Hiányoznak az otthoni ízek, ezért kértem, ha lehet csináljon magyaros kaját. Te szereted?
- Szeretem. Nagyon hiányzik.
- Mi?
- Ja! Másra gondoltam.
- Brumikám, ha velem beszélsz, ne gondolj másra!
- Nem máséra gondoltam. A túrós tésztát szeretem. Tudod, nálunk úgy van, valamelyikünk elhatározza, túrós tésztát fogunk enni, aztán megveszik a hozzávalókat, a tésztát, a szalonnát, a tejfölt és egy negyed kiló túrót.
- Abból nem sokat esztek.
- Honnan tudod, csillagom, ismered a történetet?
- Milyen történetet kéne ismernem? Negyed kiló túró nem sok egy családnak.
- Azt nem mi esszük meg, hanem a kutya.
- És ti mit esztek?
- Mondtam: túrós tésztát.... túró nélkül.
- Az más! Szóval tejfölös tésztát esztek?
- Liácskám, ha tejfölös tésztát ennénk, akkor nem kéne a túró.
- Most mondtad, azt a kutya eszi meg.
- Hát ez az! Ha a kutya nem enné meg, mert nem szereti, akkor mi nem vennénk túrót, mert nem szeretem az effajta pocskékolást, és ha nincs túró, akkor logikus, hogy nem ehetünk túrós tésztát sem.
- Brumikám, kérdezhetek valamit?
- Kérdezzél, szívem!
- Betudhatom a jelenlegi szellemi állapotodat az én hiányomnak?
- Még nem vagyok hülye, de erősen orientálotok. Hiányzol, te bestia!
- Pedig még egy teljes hónap van hátra.
- Nekem mondd, parasztnak, hogy füle van a malacnak?
- Ki a paraszt?
- Aki megműveli a földet, drágám.
- Világos, csak akkor miért mondd magadra?
- Humornak szántam. Angyalom, érzékeny búcsút veszek tőled, megyek az álmovilágba. Tudod, mit fogok csinálni?
- Csak sejtésem van. Álmodjál szépeket, Brumikám, ott leszek veled és de ezt nem is kell mondanom.
- Gyere haza, kincsem!
- Ugye értem is ki fogsz jönni a reptérre?
- Buta kérdés volt. Megyek, és hozlak a barlangomba. Remélem, anyukádék nem fognak érte haragudni, ha nem haza viszlek.

- Majd megbeszélem vele. Az apu biztos nem fog.
- Szia, Cicamicám!
- Szia, Brumikám!

* * *

- Bújj be!
 - Kisfiam, nem akarlak zavarni - közölte velem apám volt menyasszonya.
- Úgy tűnt, nem akar zavarni, mert csendben helyet foglalt a szoba legtávolabbi sarkában. Ez rossz jel. Az anyám, ha kérni akar tőlem valami számomra nem tetsző dolgot, mindig így kezd, majd fokozatosan közelít, egyre jobban megered a nyelve. Tudtam, még öt percem van a döntéshozatalig, de én döntöttem: legyen az akármi, nekem nincs kedvem hozzá, ameddig lehet, halasztani fogom. Nem néztem az órát, viszont kitűnő az időérzésem.
- Brumikám, arról beszélgettünk az Évivel, aktuális lett a nagybevásárlás, de mindketten rosszul érezzük magunkat.
 - Biztos nem fogunk éhen halni, ameddig lábadozik az Évi.
 - Összeírom, miket kell venni. Ugye elmegy az Auchanba meg a Tescoba?
 - Nem szeretnék.
 - De én szeretném, ha elmennél.
 - Mondom, nem akarok.
 - Menjél el!
 - Nem megyek.
 - De tudom, megteszed ha szépen kérlek.
- Miután rájött, ez a vita nem vezet sehová, közölte velem, öltözzek, ő pedig összeírja a leg-szükségesebbeket. Magamra hagyott. Időt akartam nyerni, ezért magamhoz vettem a fürdés-hez szükséges rekvizitumokat, felmentem az emeleti fürdőszobába. Ez egy óra nyereség. Épphogy elmerültem gondolataimban a fürdőhab alatt, amikor kopognak az ajtón.
- Brumi, cseng a mobilod.
 - Ki keres? - kérdeztem anyámtól, mert ő bátorkodott megzavarni mélyen szántó gondolataimat.
 - Ismeretlen szám. Felvegyem?
- Tudtam, ha felveszi és véletlenül valaki olyannal kerül kapcsolatba, aki számára antipatikus, képes lesz elmondani a véleményét. Ezt nagyon nem szerettem volna.
- Tedd az asztalra, majd ha befejeztem a fürdést, megpróbálok nyomozni!
- Nem volt szükség a nyomozásra, miután befejeztem a tisztálkodást, de még hiányos volt az öltözésem (mindössze egy gyűrű volt az ujjamon), ismét muzsikált a készülék a szoba-asztalon. Egy kedves hölgy közölte velem, e-mailben elküldi nekem a csengőhangját, ha igénylem.
- Ha elküldöd a csengőhangodat, nagyon fogok örülni. Ezek szerint most beszélünk utoljára?
 - Örülök, ha az én hangomat csengőnek találod.

- Belátom, helytelen egy másik férfi tulajdonának szépeket mondani, de mit tegyek, ha tényleg szép a hangod, és cseppet sem hasonlít a birkakolomphoz?

- Szuverén egyéniség vagyok, senkinek nem a tulajdona.

- Képzeld el, te szuverén egyéniség, mi akadt a kezembe most ebben a pillanatban!

- Gondolom, azért annyira nem csengő a hangom, hogy hallatára olyat csináljál.

- Malac vagy. Felolvasom neked, ami ezen a papíron van:

„Hónapok óta próbál rászedni, sakkozzak vele. Hogy magyarázzam meg egy hölgynek, számomra fizikai fájdalommal jár, ha a játszma az én győzelmemmel végződik? Próbálom elhiteni, én nem is tudok sakkozni, de látom, nem hisz nekem. Mit tegyek? Végül is nem tagadhatom magam előtt, szeretek sakkozni. Majd próbálom megjátszani a butát. Ugrás a mély vízbe!

Találkozunk, leülünk a kis kerekasztal két oldalára. Az asztalon a sakktábla. Tudom én, a kereknek nincs két oldala. Nem vagyok én hülye. A négy lábat figyelembe véve elhelyezkedünk a két-két szemben lévő láb között. Ő néz rám, én hasonlóképpen, csak nem magamra, hanem őrá. Végül is én vagyok a férfi. Enyém kell, legyen az irányító szerep. Hát akkor döntsük el, ki melyik színű bábukat vezeti. Eleve hülyén hangzik: „vezeti”, mert elől a bábu, hátul a játékos. Felteszem a bevezető kérdést:

- Dugunk?

Látom az arcán, vívódik magában. Az ismeretségünk elég felületes ahhoz, hogy ez, mint téma, felvetődjön. Ettől zavarba jövök, mert én ártatlan, csak arra gondoltam, gyermekkorunkban úgy döntöttük el, ki melyik színnel játszik, hogy egyikünk elrejtett a két markába egy-egy gyalogot, a másik fél pedig választhatott a jobb és a bal kéz között. Amit választott, azzal a színnel játszott. Ebből sértődés lesz, ha nem oldod fel a zavarát! Feloldottam. A magyarázatom után elkezdett mosolyogni. Annyira felbátorodott, hogy közölte:

- Dugjál te!

Körülnéztem, csak ketten voltunk a helyiségben. Az én gondolataim is máshol jártak. Határozottan legyezgette a hiúságomat, hogy az egyszemélyes felhozatalból engemet választott. Dugtam, a sötét lett az enyém. Ez így pontosan beillett a stratégiámba. Ugyanis, amikor eldöntöttem magamban, mit válaszolok a lépésére, mindig kikérdeztem az adott bábu lépési lehetőségeiről. Azt hiszem, egy darabig el tudtam hitetni vele, kezdő sakkozó vagyok.”

- Mit szólsz, kedves Anna?

- Ledöbbsztem. Szemtelen voltál velem, és zavarba hoztál.

- De hát ez egy éve történt. Visszatérve a felvetésedre, nem lehetne, hogy magadat is zippel tömörítsd, és szintén elküldjed?

- Rendben van, de biztos ki tudsz csomagolni?

- Az egészen biztos. Más kérdés, most fürödtem, és mint tudod, ilyenkor a forró víztől inaktív vagyok.

- Azt mondd, ha kicsomagolnál, lenne kivel, de nem lenne mivel? Képes lennél megcsalni az új szerelmedet?

- Nem lennék képes.

A beszélgetés folytatása lényegtelen. Elküldte a csengőhangját, de nem a sajátját, hanem a telefonja hangját, valamint az is tény, újabb fél órát nyertem. Amikor glédába vágtam

magamat, megjelentem a földszinten, várt a vásárlási lista. Nem akarok kicsinyeskedni, de az a pár darab 31 volt, valami hihetetlen összeállításban. Soronként egy tétel, de véletlenül sem logikus sorrendben. Az ötödik tétel a csirkecomb, a hatodik egy rozsdamentes kistál, a hetedik tejföl, majd a nyolcadikban ezt olvastam:

„Ha nincs csirkecomb, vegyél disznóhúst pörköltnek!”

Köszönés nélkül oldalogtam ki a házból. Nem vettek észre. A garázsban kiderült, annyi benzin van a kocsiban, amivel eldöcöghetnek az utca végéig a benzinkúthoz. Én hülye, hagyom, hogy Évi bitorolja a kocsimat. Megérkezve az Auchanhoz, venném ki a kesztyűtartóból a bilétát, ami a százast helyettesíti a bevásárló kocsihoz, de nincs biléta. Este kiderült, a kishúgom véletlenül legutóbb a retiküljébe tette. Így azután zsebemben a bankkártyával, próbáltam kölcsön kérni egy százast a pénztársornál. Nehéz bevallanom, de elég problémás vállalkozás volt.

* * *

- Tessék, Pamach-lak!

- Szia, Brumikám, Lia vagyok. Tudsz jönni a Skype-ra?

- Bekapcsolom a gépet, édes és mindjárt dumcsizhatunk, de készülj fel a legrosszabbra!

Próbált kíváncsiskodni, de szétbontottam a vonalat, ne kerüljön sokba a telefon. Szerencsére egyből felállt, mármint a Windows.

- Szia-mia Lia!

- Szia, de nem szeretném hogy így hívjál.

- Számtalanszor rádszóltam, nekem ne mutatkozzál be telefonon és főleg ne ilyen bután.

- A megszokás hatalma, de máris bocsánatot kérek tőled. Egyúttal van egy fontos közlendőm, aminek remélem te is örülni fogsz.

- Hallom az édes hangodat és ennél jobb nem történhet velem.

- 26-án kedden Malév géppel érkezem Pestre és szeretném ha te várnál a reptéren.

- Cicamicám, ez a legjobb hír a számomra, de ha hozzám akarsz jönni, a szüleid is jó lenne, ha kijönnének eléd.

- Megbeszéltem az apuval, ők is kijönnek, de mondtam, te viszel haza hozzátok, feltéve, ha nincs ellenvetésed.

- Buta vagy, életem.

- Akkor is tőled akarom hallani!

- Liácskám, hozzám tartozol, tehát ott a helyed, ahol én vagyok.

- De az még mindig három hét. Tegnap nagyot sétáltunk Esztivel, én pedig állandóan rád-gondoltam. Hálátlan kutya vagyok.

- Édes, eddig úgy ismertem magamat, nem szeretek sétálni, kirándulni pedig végképp sem, de ha te vagy a partnerem, akkor a világvégre is elmegyek gyalog, csak mellettem érezzelek.

- Nem igaz, hogy nem szeretsz kirándulni, hiszen hányszor sétáltunk a Svábhegyen.

- Akkor elmesélem neked egy sok évvel ezelőtti kirándulásomat. Eszembe jutott az a szerdai nap 1986-ból, mikor a kis turistacsoportunk úgy döntött, felmegyünk a Csóványosra Diós-jenőrről. Mintha ma lenne. Komoly nyomokat hagyott bennem az a 22 kilométeres túra, hiszen alighanem akkor ment el végleg a kedvem a túrázástól. 14-en voltunk. Mindkét nem képvi-

seltette magát. Nagy lendülettel vágunk neki az emelkedőnek, de percek múlva széthúzódt a társaság. Lihegések, bukdácsolások, káromkodások és folyamatos röhögés, ami kitartott egészen az út végéig, Királyrétig. A csapat eleje valahol a hegy közepénél tarthatott, miközben a vége éppen hallótávolságon belül, ekkor fenyegette meg a társaságot az elől lihegő túravezető így: „Vigyázzatok, mert nagyon meredek!” Érkezett is hátulról a válasz egy szakállas mukitól: „Gyurikám, jó neked ha még meredsz! Én bezzeg az előbb akartam pisilni, alig találtam meg a sajátomat.” A hülyeségre és a matematikára fogékony vagyok, ennek következményeként annyira koncentráltam az épületes dumára, hogy megbotlottam, és bemutatam egy szaltót, majd a bakancsom egyik talpa szabályosan levált, majdnem egészen a sarkáig. Próbáltam volna ebben az állapotban folytatni az utat, de hamar ráuntam, hogy a talpam előbb érkezik a talajra, ami ráadásul furcsa csattogást is hallatott. Közben megeredt az eső, és mi még nagyon messze voltunk a hegy tetejétől. Kotorászni kezdtem a hátizsákomban. Ma sem tudom, miért gondoltam otthon fontosnak betenni egy tekercs hat centi széles szigetelőszalagot. Lényeg, hogy betettem, így nekiállhattam suszterkodni. Jó vastagon körbetekertem a bakancs orrát a piros szigetelőszalaggal. Tartósnak bizonyult, csak elütött a színe a fekete bakancs színétől. A hegyen ez nem volt probléma, de hazafelé, Pesten a metrón és a buszokon, bizony nem voltam büszke rá. Azóta az éves gyalogtúráim kimerülnek egy margitszigeti lötyögésben. Viszont kitartásomra jellemző, hogy oda-vissza megteszem az utat. Azaz: ha a Margit híd a kiindulás, képes vagyok az Árpád hídtól visszagyalogolni a kiindulási ponthoz. Ott azután kocsiba ülök, és három napos sziesztát szavazok meg magamnak.

- Feltételezem, Blankával szoktál a szigeten kutyaolni.

- Liácskám, nem szoktam vele, és soha nem is fogok. Néha belédköltözik a kisördög. Éppen a minap jutott eszembe egy történet. Liácska hetek óta jár hozzám konzultációra, és én egyre kevésbé értem az okát. Kétségtelen, nem álltál elől, ahol a szorgalmat osztogatták, de az eszed vág, mint a borotva. Emlékszel? Egy hónapja járhattál hozzám, amikor feltettem a kíváncsi kérdésem: „Liácska, te tulajdonképpen mit nem értesz a matematikából?” Erre tudod mit válaszoltál?

- Sajnos tudom, el is szégyelltem magamat miatta. Gyorsabban járt a szám, mint az eszem. Belédestem, és nem gondolkodtam. „Győzőke, azt nem tudom kiszámolni, hogy egy kölcsön kapott csókért, mennyi kamat jár.”

- Hányszor csókolóztál addig?

- Remélem elhiszed, hogy te voltál az első áldozatom!

- Elhiszem, és nem tudom mit szóltál volna, ha akkor példával illusztrálom?

- Nem bántam volna, mert buta voltam. Poénnak szántam a kérdésedre a válaszomat. Jó, hogy nem illusztráltad.

- Gondolom, ma már tisztában vagy vele.

- Brumikám, három hét múlva számolhatunk!

- Olyankor képtelen vagyok számolni.

- Majd én számolok. Te látod a jövőnket?

- Csak annyit látok belőle, hogy összekötözöm kezedet, lábadat és soha többé nem engedlek el magam mellől. Feltéve, ha te is azt akarod. Ugyanis nem tudom, szükséged van-e egy öreg nyugdíjasra. Képzeld el, megkaptam az értesítést, szeptember elsejétől rokkantnyugdíjas lettem!

- Tetszik a dolog.

- Liácskám édes, gondoltál arra, egyszer gyerekünk lesz, aki az iskolában azzal fog dicsekedni, az anyukája tanárnő, az apukája meg nyugdíjas?
- Téged zavar, mert engem nem.
- Engem az zavar, hogy nem ülsz itt mellettem és nem nézhetek azokba a szép szemeidbe.
- Csak nehogy rámunjál, Brumikám!
- Nehéz elképzelnem a szituációt. Viszont most el kell köszönnöm, mert a Jani toporog a nappaliban. Úgy tűnik, fontos közlendője van a számomra.
- Biztos, hogy Jani és nem Blanka?
- Nem Blanka, de gyorsan elmondom, a minap felhívott az Anna.
- Na, hála istennek.
- Szeretlek, te édes, féltékeny szerelmem.
- Az a baj, hogy én is szeretlek, meg az is, hogy féltékeny vagyok. Szia, édes, és ne felejtse el a huszonhatodikát!
- Érdekes lenne, ahogy Liácska toporog a bőröndjével és senki nem várja.
- Legfeljebb visszarepülök.

* * *

Egyik délután, mivel körülvelt a nyugalom, Manci mama valamelyik szomszédnál gyűjtötte a napi információadagját, testvérhúgom pedig vidéken volt, úgy döntöttem, vízszintesbe teszem magamat rövid időre. Sajnos elszenderedtem, éppen a „Makk”-ról álmodtam, mi másról álmodjon egy éhes disznó?

Arra kellett eszmélnem, külső behatás éri a nyugalmi állapotban leledző testemet. Évi óhajtott haladéktalanul rám bízni a titkát, miszerint megváltoztatja a családi állapotát, hajadonból nyakadonra.

- Brumi! Ébredj már, az istenit! Képzeld el, férjhez megyek!
- Menjél, de a kocsit nem viheted, holnap szükségem van rá.
- Mondom te hülye, férjhez megyek!
- Az előbb még falun voltál. Hogy kerültél ide?
- Siettem haza, mert sürgősen meg kell dumálnunk a dolgot. Eljutott a tudatodig, hogy férjhez megyek?
- Ki ellen? Ki ellen? Különben pedig én is nősülés előtt álltam, csak felébresztettél.
- Bocsánat bratyókám, de nem tudtam magamban tartani holnapig. A Nyuszkó megkérte a kezemet.
- Évikém, langyos egy fickó ez a te Nyuszkód, ha hosszú hónapok után még mindig csak a kezedenél tart.
- Akarod, hogy meséljek neked, vagy inkább azt szeretnéd, ha a Nyuszkó adna órákat?
- Attól mentsen meg engemet az isten, hogy a Nyuszkótól kapjak okítást. Nem mondom, okos fiú, csak az a baj, nem egy szószátyár. Patront kell a fenekébe dugni, hogy meginduljon a szózuhatag. Nem tudom, milyen lesz a házasságotok, de tutira semmit nem fogsz visszahallani a szomszédoktól abból, amiket a Nyuszkód pletykált nekik.

- Látom, felébredtél. Tehát arról van szó, hogy összeházasodunk a Balázssal. Arra gondoltunk, Mancsi névnapján, azaz Teréz-napkor.
- Áldásom rátok. Legalább tartunk egy nagy parasztlagzit.
- Azt aligha, mert paraszt az csak te vagy köztünk.
- Valamit rosszul mondtam volna? Ennyire beszennyeződött az újságíró nő lelkivilága, hogy ezt a jelzőt csak pejoratív értelemben képes értelmezni?
- Jól van, nehogy megsértődjél, mert a végén nem merem előadni, amiért tulajdonképpen muszáj volt sürgősen beszélnem veled.
- Ne izgulj! Kapsz nászajándékot.
- Nem erről van szó, hanem arról, megcserélhetnénk a szobáinkat. Te felmégy az emeletre, mi pedig itt lenn laknánk a Balázssal.
- Túlságosan felbátorodtál. Évikém, ébren is álmodsz? Arról mondjál le, hogy átadom a földszintet nektek, és majd osztozom az emeleten a mutterrel!
- Pedig én azt szeretném, és úgy is ésszerű. Te egyedül vagy, mi ketten leszünk.
- Ne butáskodj! Én is arra várok, hogy megkérik a kezemet. Mindegy, verd ki a fejedből ezt a butaságot!
- Akkor leköltöztetem Mancit a nappaliba.
- Én pedig kiköltöztetem a Nyuszkódat az udvari pottyantósba. Próbáljunk az események derűsebb oldalán maradni! A házat nem fogjuk felborítani a kisasszony kedvéért.
- De mi gyereket szeretnénk.
- Megfeledekezel arról, Balázs csak a kezedet kérte meg? Abból pedig ritkán születik gyerek. Titokban fogtok összeházasodni vagy csődület is lesz?
- Úgy gondoltuk, a közvetlen rokonokat és pár barátot hívunk meg. Te lennél az én tanúm.
- Rám ne számíts! semmit nem láttam.
- Ezt komolyan mondod, Brumi?
- El tudod képzelni, hogy nem vállalom? Hányan vannak a Konczék?
- Nyuszkó anyukája, apukája, a két nővére a családjával. Ahogy a Balázs mondja, a rokonok 17-en vannak, és három barátja, de ők nem családosok.
- Ez nem Koncz, hanem kolonc.
- Na, nyugodj bele, részünkről sem leszünk kevesebben. Kétségtelen, a család kisebb létszámú, de meghívom Rozikáékat, mert szeretném különben is, ha Miki szórakoztatna bennünket, meghívom Marosiékat és két kolléganőmet is a családjával.
- Marosiék is négyen vannak. Illetve most csak hárman, mert Liácska az Államokban van.
- Liácska, mint tudjuk, jövő héten itthon lesz, és le vagy maradva, mert Kinginek is van élet-társa, tehát Marosiék ötven jönnek.
- Évikém, hallottad ezt a nagy koppanást?
- Semmit nem hallottam.
- Fejemre esett egy virtuális alma. Az jutott eszembe, ha elhalasztjátok az összebújást egy évig, feleségül veszem Liácskát a tanév végén, és meghívjuk az egész várost.

- Nem megyek bele ebbe az üzletbe, de Liának elmondom, mit forgatsz a fejedben. Ennél szebb ajándékot aligha tudna elképzelni magának.
- Ebből hogy fogok kimászni? Évikém, szóval szeretnétek az én szobámat magatokénak tudni?
- Mi van, Brumi? Lehet, hogy kompromisszumra jutunk?
- Inkább a szobámról mondok le, mint a függetlenségemről.
- Tudod, mikor voltál te utoljára független? Két évvel ezelőtt.
- Most is az vagyok.
- Én pedig szeretem a hajnalt piros pizsamában.
- Holnap feladok egy hirdetést. Hátha befogad valaki egy jól szituált antipatikus aggregényt. „Házastársi besegítést vállalom” jellegével.
- Brumi, úgy tudod sajnáltatni magadat, ha nem ismernélek, potyognának a könnyeim.
- Mindig velem van kiszúrva. Minden rossz velem történik.
- Tudod, az a borzasztó, hogy hitelesen adod elő magadat. Miért nem lettél színész?
- Mert sürgősen kellett egy jól fizető állást találnom annak idején, hogy a húgom főiskolára járhasson.
- Szenzációs. Én vagyok a fiatalabb és én kezdtem előbb dolgozni. Most is gürizek, miközben te délutánonként ledöglesz, és a „Makk”-ról álmodozol.
- Ez az aggregények sorsa. Van hol, van mivel, de nincs kivel. Ha ritkán akadna kivel, akkor meg minek.
- Mondja a leamortizálódott 42 éves Győző.
- Szerencsémre ott még nem tartok, de tény, meghibásodtam más vonatkozásban, és ezt dotálja államunk havi ellátmányban.
- Az agyad hibásodott meg. Ámbátor ilyenek születél.
- Azt mondd, rokkantnyugdíjasként bújtam ki ebbe az árnyékvilágba?
- Bújtál te a túró! Ahhoz is lusta voltál. Szegény Mancsi szenvedett eleget a szülésnél, ahogy mondani szokta.
- De legalább okos voltam. Te pedig mikor megszületted, arra nem voltál képes, hogy játsszál velem.
- Ja! Ki nevet a végén-t, születésem után egy héttel.
- Elkanyarodtunk a fő témától. Tehát szűkösen leszünk, úgy negyvenen. Honnan van ennyi pénzetek?
- Annyi még akad, és nászútra is megyünk Velencébe.
- Mondjuk, az szerencsére - főleg ősszel - nem kerül sokba. Mehettek a Lagunámmal, legfeljebb ha időközben szükségem lesz rá, lemegyek érte busszal.
- A Laguna stimmel, de nem a Fejér megyei Velencéről van szó, és nem a te Lagunádról.
- A nemjóját! Feltörtetek, mint huszár feneke a nyeregben?
- Egyszer van esküvőm, hát emlékeztessé tesszük.
- Befizettétek az utat?

- Még csak kinéztük.

- Beszéljétek meg alaposan, én kifizetem. Ez lesz az ajándékom.

Arra nem gondoltam, hogy az én komoly húgom erre a kijelentésemre meghatódik. Nem kalkuláltam be előre a nászút költségei mellé a papírsebkendőt, amivel a szemeit törölgette ezután, és amit az én készletemből használt fel.

* * *

Vasárnap reggel fél hétre beszéltek meg Gyöngyikével, jön értünk, kivisz bennünket a piacra. A Lagunámnak ugyanis lejárt a zöldkártyája, amit másnap tudok megcsináltatni.

„Ember tervez, az isten...”

Hatkor telefonált, sajnos most kelt fel, sétáljunk ki Évivel a piacra, majd mire bevásároltunk, értünk jön, hazahozza a cuccot. Mancsi, azaz szülőanyánk, elmondta azt a húsfélét, amiket szeretné, ha megvásárolnánk. Szatyrok a kézben, séta a piactérre.

Isteni csendes ilyenkor a falu. Természetesen Évi elől, mert őneki mindig elől kell járnia. Feleúton voltunk, amikor hátrakiabál:

- Győző, befásliztad a lábadat?

Igen, mert nekem, mióta autóbalesetem volt, be kell fáslizni az egyik bokámat, mert valami szalag meghúzódott. De miért kell ezt hajnalban egy nyitott ablaknál megkérdezni, azt nem értettem. Mindenesetre Győző bácsi a szobából válaszolt:

- Mit kérdeztél, anyukám?

Akkor értem az ablakhoz, beköszöntem, majd közöltem az öreggel, Évi szólt nekem, nem a Teri néni neki a szomszéd szobából. Peches az öreg, mert egyszer a gépkocsivezető őt akarta bevinni dolgozni a céghez helyettem, ugyanis csak a nevemet tudta és az utcanévet, de házszámot nem.

A piacon hatalmas tömeg kora reggel. Megálltam a paprikáknál, de Évi közölte, lát egy szép pulóvert, előbb azt nézi meg. Ha megnézte, hát meg is vette. Ezután sem a paprika következett, hanem a paradicsom. Szegény húgom megharagudott, mikor tartottam a néni műanyag tája alá azt a szatyrot, amiben benne volt a pulóver. Az első két soron majdnem mindent megvásároltunk. Nekem kissé nehéznek tündek a szatyrok, még akkor is, ha a répákat az Évi vitte elől. Mindössze hét sor van a piacon, azokat természetesen végig kell járni, még akkor is, ha már mindent megvettünk. Bár olyan nincsen, hogy mindent, mert ha teszem azt, máshol szebb paprikát találunk, akkor abból is veszünk, rá a csúnyára. A harmadik soron kitört a gyalázat.

- Brumi, nézd meg azt a tököt!

Én, mint Brumi, jobbra fordultam, próbáltam nézni. A kedves újságíró pedig, mintha közlekedési rendőr lenne, vagy tíz méterről előttem visszaszólt:

- Mit nézel ott jobbra?

- Nem mondtad, kiét és hol?

De akkor megláttam bal oldalon az urat, aki szép tököt árult. Szatyrok a földre, kicsit szusszanok, miközben megszólalt Bach D-moll toccataja a telefonomon. Ez Gyöngyike.

- Hol vagytok Brumi? Most állok be a parkolóba.

- Gyöngyikém, itt a harmadik soron nézzük az úrnak a tökét.

Nem arattam osztatlan sikert választékos szöveggel, Évi távolabb húzódott tőlem, Gyöngyike hangján pedig hallottam, neki sem volt ínyére a szöveg. Mindenesetre közölte, a harmadik sornál találkozunk, és szétbontotta a vonalat. Az úr nyerített egyedül. Neki tetszett a hihetetlen találékonyságom. Mindenesetre megvettünk pár darabot, utaztattam azokat is a krumpli tetején. Elérkeztünk a sor végéhez. Manci nem említette a tojást, de ha Gyöngyike hazavisz, akkor muszáj két tálca tojást venni. Állok a sor végén, lábaim mellett a tele szatyrok, magam előtt pedig a 60 tojás a két kezemben, várjuk a gépkocsivezetőnket. Elmélázhattam, arra lettem figyelmes, egy kissrác azt kiabálja: „apu”, a következő pillanatban pedig nekem ront szemből. Alá a tojásoknak. Hátam mögül előkerült az igazi apu is, és mielőtt megfedte volna a gyereket, én kedvesen szóltam hozzá:

- Öcsike, látod, nem figyeltél, majdnem összetörted a bácsi tojásait.

Abban a pillanatban ért oda Gyöngyike, és ezúton is köszönöm, hogy vállalta, ismerjük egymást.

* * *

2006. szeptember 25-én, azaz ma, furcsa napra ébredtem. Rövid önvizsgálat után rájöttem, mindenkit szeretek. Legszívesebben kiugranék a bőrömből, ha nem lennék hiú. De hát az vagyok, és tudom, bőr nélkül visszataszító látvány lenne a csupasz húsom. Még egyet alszunk, és mehetek az én drága csillagomért. Önként és majdnem dalolva, de inkább csak fütyörészve vállaltam a bevásárlás viszontagságait. Ma minden finomságot megveszek, Mancit meg Évit csatasorba állítom, tegyék ehetővé a dolgokat, aztán holnap miénk a világ! Szegénykém, biztos lefogyott, hiszen többször panaszkodott az ottani étkekre. Van egy jó humorú boltos a környékünkön. Karácsony előtt kitette a vegyesboltra a táblát:

„Kettőt fizet, egyet kap.”

Látva a szellemes reklámot, gondoltam kipróbálom, hogy funkcionálnak az úr idegei. Igaz, nem karácsony van, hanem szeptember, de miért ne lehetne neki is ilyenkor jókedve, ha Liácska hazajön? Bementem az üzletbe, a pult másik oldaláról kezdtem vele társalogni, bár azt eldöntöttem, nem szabad túlfeszítenem a húrt, mert bárd van a kezében.

- Szeretnék kérni három kiló sertésfelsált!

- Mi lesz belőle?

- Ha ilyen konkrét a kérdése, megmondom őszintén, hasonló, mintha dagadót kértem volna.

- Nagyon vicces az úr. Azt szerettem volna megtudni, mit szándékozik belőle készíteni a felesége?

- A feleségem? Hát nem is tudom.

- Nem beszéltek meg?

- Nincs feleségem.

Ezek után eltűnt a raktárban, konstatáltam: egyoldalú a humora, mert fordítva nem kedveli. Eldöntöttem magamban, ennyi elég volt, de műsoron kívül még adódott egy utolsó dobásom, amit nem tudtam kihagyni. Visszaérkezett a raktárból, és közölte:

- Három kiló negyven deka. Maradhat?

- Igen, maradhat.

Úgy tettem, mintha távozni akarnék, de mielőtt a bárd megmozdult volna a kezében, még időben visszafordultam, természetesen átvettem a cuccot. A cukrászdában tortát rendeltem, a zöldségesnél mindenféle gyümölcsöket vettem. Majd következtek egy másik boltban az

édességek. Tisztességesen megpakolva érkeztem haza. Évi baba mikor meglátta miket és mennyit vásároltam, gyalázkodásra nyitotta a száját, de még időben észbe kapott. Rájött, ha nem viselkedik tisztességesen, akkor nem Velencébe mennek nászútra, hanem Maradra. Behurcoltunk mindent a házba. Eszembe jutott, halat nem vettem. Ezért ismét elrohantam, hiszen Bogárkámnak kedvence a sült hal. Közben rájöttem, Hubertus sincs itthon, hát azt is vettem. Öröm volt nézni, ahogy családom két tagja sürgölődik a konyhában. Majdnem elfelejtettem közzétenni: Évivel reggel korán közöltem, ma nem mehet dolgozni, mert sütni és főzni kell itthon a Mancival. Próbált volna tiltakozni, de olyan jó érzés a számomra, hogy mostanában végül mindenben igazat ad nekem. Ha ezt mások mondják, nem hiszem el. Megérkezett Liácska harmadik levele, amit július 2-án írt. Ehhez képest, most dobta be a postás a ládába. Szerencsésen megérkeztek és még a repülőn aludni is tudott.

- Brumi! Hol vagy?

- Nem látod, húgocskám, olvasok. Úgy rohantál be ajtóstól a szobámba, hogy megijedtem. Mi van, ég a ház?

- Nem hoztál prézlit meg tojást. Egyébként mi a francot olvasol?

- Liácska levelét. Most érkezett.

- Jó, hogy a két bolond egymásra talált. Holnap itthon lesz, de ma még levelet kapsz tőle.

- Olvassad, kishúgom!

- Micsoda?

- Jól látod, Évikém. Ezt a levelet három hónappal ezelőtt írta, el is küldte, hiszen amikor nyaralásból hazajöttünk, tisztáztuk vele, csak kettő érkezett meg a háromból.

- Ez a Magyar Posta, hogy az énekes koldus rakná beléjük azt a muzsikáló hegedűvonóját. Szégyen. Hozol tojást, vagy nem lesz rántott hús!

- Heréld ki a Janit meg a Balázst!

- Na hiszen...! A kis kacsanyomorító.

- Jó a véleményed a vőlegényedről.

- Janira mondtam.

- Micsoda? Volt vele is entyem-pentyem?

- Maradjunk annyiban, vele sem volt.

- Na jó, ismét a lovak közé csapok. Mit mondtál, zsemlemorzsát hozzak?

- Igen, bratyókám, zsemlemorzsát. Felírtam egy sajtcedulára, miket kell még hoznod?

- Leköteleznél.

Hátraarcot csinált és kirohant, majd percek múlva ismét vissza.

- El tudod olvasni?

- Muti! Mi ez: „Csókolom Zoli bácsi! Anyukám küldött, hogy vegyek...”? Mi ez a hülyeség?

- Mert képes lennél nem köszönni a boltban.

- Megállj, Farkas, ennek még lesz böjtje!

Fenyegetésemet a félig csukott ajtónak mondtam, mert Évi gyorsan felszívódott. Az imént kétfélét említett, de a papírcetli tele volt írva. Nem baj. Érte minden áldozatra kész vagyok, bár fogalmam sincs, mi ez a sok tisztasági szer, amiket még felírt. Miért gondolja, hogy az én pedáns szerelmem holt koszosan érkezik haza?

Nem reklamáltam. Mentem és vettem. Itthon következett szobám kitakarítása. Amikor végeztem, érkezett a parancs, várnak a konyhában a mosogatnivalók. Abból mindig baj van, ha a kezeim és a gondolataim nem egy helyen járnak, márpedig velem ez gyakran előfordul.

A nő, mint tökéletes teremtmény, és a férfi, mint a tökéletesnek ellentéte. Saját véleményem, ahogy az is: a tök életesnek nem a tökéletlen az ellentéte, hanem a tök élettelen. Ebből következik számomra: a tök élettelen viszont a tök élesnek a negatív párja.

Hogy lehet a selejtből egy tökéletes teremtményt alkotni?

Véleményem abszolút szubjektív. Magamból indulok ki, ez is csak olyankor fordul elő, mikor nem találok elfogadható magyarázatot a tehetetlenségemre. Ha ülök az íróasztalom előtt, olyan tökéletes gondolatok születnek bennem, hogy azokat képtelen lenne túlszárnyalni bármelyik tökéletes teremtmény. De hát más az elmélet és nagyon más a gyakorlat. Ha megmozdulok, cáfolom az okos gondolataimat.

Ha hárman élünk a családban, miért csak velem fordul elő, hogy a fürdőszobába belépve vagy leverem a földre az egyik törölközőt, vagy észrevétlenül a hátamra ragad, és persze a kétharmad valamelyik tagja észreveszi, mikor kijövök. Addig világos: a törölközőtartó és a kád között keskeny hely van, de hát a többieknek sincs nagyobb. Bolyhosabb a pulóverom, hogy csak az enyémmel akaszkodik össze?

Ha dolgozni megyek, mindig kikészítik a ruháimat, amit reggel fel kell vennem. Ma sem értem a történetet. Ing, öltöny, nyakkendő kikészítve. Én pedig úgy döntök, nem veszek nyakkendőt. Eddig világos. Felöltözve végigutazom kocsival a várost, az iskolában figyelmeztet az egyik diák: „Tanár úr, lóg a nyakkendője.”

Nem elég, hogy nem a nyakkendőre asszociálok, de ráadásul a nyakkendő hátul, a zakó alól lóg ki. Persze mindenki röhög, mindenki rajtam. Azóta sem tudom, hogy voltam képes magammal hurcolni.

Hiába nyomom a kávéra óvatosan a tejszínhabot. Az utolsó pillanatban mindig megszalad, és jó, ha az asztalra nem jut belőle. Tudom magamról, hogy így van, mégis rosszullesik, mikor a felajánlásommal nem kíván élni a szerelmem, inkább ő készíti el a reggeli kávé.

Ha mosogatok, gyakran török is. Ha nem török, lefröcskölöm magamat. Ha a vízszugár áztatja a hasamon a pulóveromat, én csodálkozom a legjobban, miközben nem veszem észre, mindez azért történt, mert benyúltam egy edényért a mosogatóba, de a kézfejemmel eltorlaszoltam a vízszugár útját. Az pedig célba vette a tiszta pulóveromat. De tulajdonképpen mindegy. Ha nem fröcskölöm hasba magamat, akkor tuti, hogy mosogatás előtt elfelejtem felhajtani az ujját. Mikor észreveszem, hogy vizes, elzárom a csapot, megpróbálom felhajtani. Miért van az, hogy zárás közben bebújik a ruházatomba a cső és áztatja a karomat?

Miért nem jut eszembe két diplomával a fiókomban, hogy a mosogatószeres flakonon a kupakot meg kell lazítani, mielőtt nyomni kezdem? Sajnos nem jut eszembe. Nyomom, nyomom, és nem jön. Majd észbe kapok, nem lazítottam meg. De közben még mindig teljes erővel nyomom a flakon oldalát. Meglazítanám, de már késő, mert a nyomás hatására meg-lazult. Sugárban fröcsköl a szárítóban lévő tiszta edényekre.

Akármit csinálok, mindig társamul szegődik a szégyenérzet. A szégyen elől pedig szeretnék elbújni egy lyukba. Lehet, hogy a szégyenérzet ébreszti bennem a nemi vágyat?

Manci egy darabig ül a konyhában. Nézi, mit művelek, aztán szó nélkül felmegy az emeletre ő is. Nem akar a harsány nevetésével megbántani. Inkább távozik a helyiségből. Sikerült elmosogatnom, de még törölgettem is, és minden edényt elraktam a szekrénybe, ahol éppen helyet találtam. Közben Kinga telefonált, meggondolták magukat, nem jönnek ki a repülő-térre. Liácska úgyis nálam alszik, inkább annyiban maradtunk, szerdán hazaviszem, várnak bennünket szeretettel, valamint egy másik dugig megrakott asztallal.

Liácskám édes, valószínű, nem fog eszedbe jutni az Eszti gulyáslevese meg túrós tésztája. Végre én is ágyba kerültem, de tudtam, az izgalomtól nem tudok elaludni.

* * *

Liácskám szüleivel megbeszéltük, amikor hazajött, a hétvégéket nálam tölti. Ehhez képest már a harmadiknál közölték, nem, mert nem illik.

A baj ott kezdődött, 1969-ben kistestvérem született. Ha nem született volna, akkor soha nem következik be, ami végül is egyenes következmény volt.

Sok év múlva - egészen pontosan az idén tavasszal - szemet vetett rá Koncz Balázs. Így azután egy csapásra vége lett a Pamach-ház nyugalmanak. Évi eldöntötte: csak ő, senki más, én pedig azóta is neheztelek rá, mert nem kért tőlem tanácsot. Bezzeg arra jó voltam, hogy tanúja legyek olyanban, amit nem is láttam.

Szombaton felvonult lelkes és kevésbé lelkes kis csapatunk az anyakönyvi hivatalba. Ezt megelőzően engem még számtalan csapás ért. Köszönhetem Évinek, aki férjhez akart menni.

Marosi család együtt érkezik az esküvőre, tehát evidens, az én szerelmem sem nálam tölti a hétvégét, mert együtt jönnek, és sajnos mennek is. Legalábbis így nyilatkoztak.

Minden műtyürt el kell rámolnom a szekrényisoromról, mert jönnek a vendégek, és mit fognak szólni. Szidtam a Tesco vezérkarát, miért kellett a nyáron akcióban árusítaniuk különböző csatlakozókat és kiegészítőket. Hát persze, hogy lecsaptam rájuk akkor.

Serdülőkoromban olvastam a Káma-szútrát, tehát emberek vonatkozásában elméletileg felkészült voltam már akkor. Ha belemegy, gyakran lötyög benne, ha túlzottan vastag, nem tudom beledugni. Ha hosszú és vékony, tuti, hogy rövid és vastag kéne, de a legrosszabb, amikor az alakjuk sem egyezik.

Ezért aztán összevásároltam mindenféle csatlakozót, amit csak találtam a polcokon. Szerencsémre azóta nincsenek illesztési gondjaim. Hazahoztam a szerzeményeket, és - annak rendje, módja szerint - kiborítottam a szekrényisorom nyitott polcaira. Praktikus, mert könnyű áttekinteni.

Video- és audiokazetták, valamint CD-k is jól megfértek egymás mellett, vagy éppen egymáson, kazalt képezve. Arról sem tehetek, hogy szeretem a kölnit és a parfümöt. Állítólag kilenc üveg volt ebből a műfajból a kacatjaim között. „Kacat”, az nem az én megfogalmazásom, hanem azé a nőszemélyé, aki a világra hozott.

Na persze, rámparancsolt pénteken, azokat tüntessem el onnan, mert ... a vendégek. A magam közvetlen stílusában érveltem, de anyámon meg a húgomon is láttam, most nem fognak engedni a 48-ból. Még szerencse, hogy az egyik szobámban van egy olyan heverő, amelyiknek üres volt addig az ágyneműtartója. Csak nem fogják a vendégek felnyitni?!

Függetlenül attól, hogy ellenséggként kezeltek, köszönetet mondok nekik ezúton is, amiért a felgyülemlett ruhákat a foteljaimból és a székeimről ők rakták el. Anyám mániája, mikor kivasalja a fehérneműimet, lehozza az egyik fotelomba, és említést tesz arról, majd rakjam el a szekrénybe. Totál hülyeség. Mennyivel egyszerűbb onnan a fotelból egyenesen magamra húzni.

Sok éve tudom, anatómiai értelemben mi a különbség a két nem között. Azt viszont több diplomával sem tudtam eddig megmagyarázni magamnak, az az apróság miatt annyira domináló, hogy nem képesek praktikusan gondolkodni.

Nem tartozik húgom férjhez meneteléhez szorososan, de egyszer egy hétig egyedül voltam itthon. Frankón megoldottam egy bögrével, egy tányérral, egy kanállal meg egy villával az egész heti mosogatást. Ráadásul nem is kellett elraknom, hiszen szükségem volt rá naponta többször. Bolond rendmániások.

Szombaton reggel műsoron kívül elmentünk folyadékkristályos televíziót vásárolni Gyöngyikének. Az jó volt, hogy utána én, mint tanú, vásároltam egy hatalmas virágcsokrot, amit Gyöngyikével bevitettem a házasságkötő terem egyik külön helyiségébe. Mi a fenének hurcolásszam, mikor úgyis az esküvőn lesz szükség rá? Majd időben kezébe nyomom Évinek.

Amikor a normális emberek az országban leültek a megérdemelt ebédjükhöz, mi 43 meghívott vendéggel, benyomultunk az objektum előterébe. Gyűjtöttem az erőt, hogy magamhoz vegyem a virágcsokrot és átadjam szeretettel a kistestvéremnek.

Az utolsó pillanatban besurrantam a csokorért abba a raktárhelyiségbe, ahol még nem kókadoztak a rózsák.

A szertartás nagyon szép volt. Számomra szívszorító hallgatni Albinoni Adagio-ját. Sokan sírtak. Cicamicámnak fogtam a kezét. Ő szemében is megjelentek a könnyek. Nem értettem, miért kell sírni, ha az ember bánatos, meg akkor is, ha öröm éri. Természetesen merem remélni, a húgom örömeiben sírt. Bár ki tudja?

Az esküvőt követő nagy népi nyalakodás után beültünk az autókba, majd pár száz méter robogás után kiszálltunk az étteremnél. Éhes voltam nagyon. A menü ígéretes volt, de mi a fenéért kell annyira széthúzni a fogások közti időt, azt nem tudom. Két óra alatt sikerült magunkhoz venni mindent. Mit tagadjam, ha akkor éhes voltam, amikor elkezdtek az étkezést, a befejezés után kifejezetten éheztem egy kis hazai kosztra.

Felére csökkent létszámmal hazajöttünk a szentélybe. Én, mint házigazda, valamint hamis tanú, megkértem a társaságot, mindenki helyezkedjen az ülőgumójára. Liácskámnak a kijelölt helye természetesen mellettem volt. Pezsgők kerültek a poharakba, majd pár keresetlen mondattal vázoltam a nap fontos eseményeit. Visszagondolva - és bírva mások megerősítését is - elég hatásos volt a szövegem. Mindenekelőtt Évit és Balázst köszöntöttem az alkalomhoz illő komolysággal, majd említést tettem arról, szülőanyáknak névünnepe van. Ezután következett a meglepetés, amiről csak hárman tudtunk a társaságból: Kinga, Gyszi és én. Bevezetőként elmondtam, pontosan tíz éve, hogy az élet, vagy a teremtmény csúnyán elbánt velem. Elvette a szerelmemet esküvő előtt egy héttel. Soha nem tudom feldolgozni magamban ezt a fájdalmat. Sok év telt el azóta, s csak most tavasszal érezhettem meg ismét: egy drága csillagnak köszönhetően újra bizakodhatok a jövőben.

Ennél a mondatnál eltörött a mécses. Liácska sírt, de nekem is megcsuklott a hangom. Elővettem a gyűrűket és a nagy nyilvánosság előtt eljegyeztem őt, valamint kértem, legyenek a tanúi, hogy fogadalmat tettem, soha nem fogom elhagyni.

Erre a három eseményre üritettük poharainkat. Miki barátom helyet foglalt a zongoránál. Köszöntem vele a dal címét. A bevezető akkordok után elkezdtem énekelni:

„Melletted nincsenek hétköznapiak,
Egyhangú pillanatok és nincsenek bánatok.
Melletted árnyékot nem ismerek,
Szerelmes tekinteted a felhőn is átragyog.
Futó percnak tűnik minden óra,
Mely a csókjaiddal múlik el,

Legszebb álmodásom vált valóra,
Mikor siettem feléd az első szóra.
Melletted nincsenek hétköznapiak,
Amit a szíved adott, az maga a boldogság,
Ígérd meg nékem azt, hogy így szeretsz tovább!

Mennyi dal szól a szerelemről,
Mennyi vers róla énekel,
Mennyi szó hangzott el már erről,
Mennyi szív lobbant tőle fel?
Róla sok száz színdarabot írtak,
Szimfóniát és halk szonetteket.
Az én napjaimban véled
Tündérmeséket hozott az élet. Mert:

Melletted nincsenek hétköznapiak,
Egyhangú pillanatok és nincsenek bánatok.
Melletted árnyékot nem ismerek,
Szerelmes tekinteted a felhőn is átragyog.
Futó percnak tűnik minden óra,
Mely a csókjaiddal múlik el,
Legszebb álmodásom vált valóra,
Mikor siettem feléd az első szóra.
Melletted nincsenek hétköznapiak,
Amit a szíved adott, az maga a boldogság,
Ígérd meg nékem azt, hogy így szeretsz tovább!”

Nem számítottam rá, hogy meg tud szólni, de sikerült, és megígérte.

A délután szokatlanul oldott hangulatban telt el számunkra is. Soha nem szoktam táncolni, most még erre is képes voltam, igaz, csak vele. Büszkék voltunk utólag magunkra, hogy egész jól ment elsőre a bécsi keringő.

Estefelé örömmel konstataáltam, vannak rajtam kívül is izgága emberek. Szeretem az ilyeneket, akik képtelenek hosszú ideig egy helyben tartózkodni. Fogyatoztunk, ez jó érzéssel töltötte el a szívemet. Pontban 22 óra volt, amikor lecsukódott a klaviatúra teteje, és a Rozika-Gyöngyike-Miki trió is eltávozott.

Negyedórával előtte Kinga próbálta erőtlenül képviselni a véleményét, miszerint Liácska velük megy haza, de Gyszi leszavazta. Sután sikerült érvelnie, de jót nevettünk rajta. Ugyan- is az volt az érve, hogy a menyasszonynak a vőlegény mellett van a helye. Azért a nagy kő akkor gördült le a szívemről, mikor nem láttam az utcánkban az Audit, miközben a kis csillagom szorosan mellettem állt.

Lefekvés után sokáig beszélgettünk az új státuszúval. Ő vetette fel, vajon mit csinálhat Balázs az emeleten a kishúgommal? Aztán valószínűsítettük, nekik is hasonló gondolataik lehetnek fordítva.

Éjszaka arról álmodtam, az étteremben szemben ül egymással a két rokonság, és megy a nagy mustrálgatás meg a sugdolódzás.

Vasárnap reggel láttuk az arcukon, a körülményekhez képest kipihentek voltak. Csaptunk egy nagy búcsúreggelit, aztán kivittük a szerelmeseket a reptérre.

* * *

Fene egye meg ezt az ambivalens fajtámat! Egy hónappal ezelőtt, mielőtt visszajött az Államokból, bármibe beleegyeztem volna, csak legyen itt mellettem. Azóta gyakorlatilag minden hétvégén együtt vagyunk, de ez nekem kevés. Hétközben állandóan nézem az órát, mikor fog megszólalni a telefonom, és végre hallhatom őt. De hát az egyetem fontosabb, mint a szerelem, ráadásul ez nem is az ő véleménye, hanem az enyém. Tegnap Éviék visszajöttek a hancúrból - akarom mondani: Velencéből -, és egyből kiszúrta, labilisak az idegeim. Akkor melegében döntöttem: november elején pár napig elvonulok Bükkvára a nyaralóba, megpróbálok a magányomban regenerálódni. Ennyire betokosodtam volna, mint agglegény? Összeszedem magamat, és jöhetnek ismét a dolgozós - vagy dologtalan - hétköznapiak. Sokat nem gondolkodtam az ötletemen. Olyannyira nem, hogy Liácskával is a kész tényeket közöltem. Ő pedig könyörgőre fogta:

- Brumikám, szeretnék én is lemenni veled, mert szerda ünnepnap, pénteken csak két órád van, az egy csütörtököt pedig megérdemlem tőled, hogy ellóghass az egyetemről, hiszen tudod, hétközben mindig becsületesen tanulok.

- Kétségtelen, meg vagyok elégedve a szorgalmaddal, de az iskola komoly dolog.

- Ne legyél kegyetlen velem! Különben is, mit akarsz ott egyedül csinálni?

- Pihenni, életem. Csend és nyugalom van, itthon meg benépesült a bolondokháza.

- Ha nem mehetek veled, akkor te sem mehetsz, vedd tudomásul! Hozzád tartozom, kötelességed magaddal vinni a menyasszonyodat, és különben is, csak egyszer voltam még Bükkváron.

- Rendben, leviszlek, de nem szeretném, ha emiatt írnál egy rossz dolgozatot.

- Biztos lehetsz benne, hogy nem fogok. Még azt is megígérem, ha akarod, lenn is tanulok.

Kedden délután elmentem érte a szüleihez, hogy éjszaka nálam aludjon, így szerda reggel időben tudunk lemenni.

- Mitől vagy ennyire feldobva, szépségem?

- Számtalan okot tudnék felsorolni jókedvem igazolására. Most mondtad, hogy a szépségem vagyok. Meggyőzőhető voltál. De ami momentán a legfontosabb: ismét itt vagyok a szerelmem mellett.

Egyik kezével behúzta a szobaajtót, a másik karjával magához ölelt. Az ölelés kölcsönös lett, de a puszi elmaradt, mert forró csók lett belőle. Hosszú, forró csók. Jólesett mindkettőnknek, csak az volt a baj, hogy elmaradt a folytatás. Ránézve az órára, legalább két óra böjt várt ránk, hiszen előbb aligha csendesedik le a ház.

- Boldog vagyok, hogy öt napig együtt leszünk. Még soha nem töltöttünk kettesben egyetlen napot sem.

- Életem, nem mondsz igazat. Emlékezzél rá, tavaly egyik szombaton, Évi és a Mancinéni is elmentek egész napra, amikor reggeltől estig itt voltál nálam tanulni.

- Nem számolom a szép emlékek közé. A kis buta fruska akkor érezte igazán, milyen reménytelenül szerelmes. Nem a testi kapcsolatra vágytam, hiszen tudod, attól féltem. Azt szerettem volna érezni, hogy te is szeretsz engem.

- Nem tudom, mit éreztem. Csak azt tudom, most mindenkinél jobban szeretlek.

Ezt is meg kellett pecsételni. Ekkor a heverőn ültünk, bár a pozitúra meghatározása nem pontos. Tény, hogy alaposan összeborzolódtunk közben a szép frizurája.

- Szalonképpé teszed magad, és kimegyünk a konyhába, mert Évi vett neked tegnap valami finomságot.

- Mit vett?

- Ne kíváncsiskodjál, mert úgysem árulom el! Kócos a hajad, tessék megfésülködni!

- Te kócoltad össze.

- Jé, tényleg! Egy órával ezelőtt mikor hazaértünk, még nem voltál Borzaska.

Kimentünk a konyhába. Meglepődtünk. Mindhárman ott ültek. Mikor megjelentünk, megtapsoltak bennünket. A szemtelen húgom hozzátette: végre megjöttek a fiatalok. Kivette a hűtőből a Feketeerdő tortát, letette Liácska elé, hogy ő adjon mindenkinek a kedvencéből. Jó érzéssel tölt el, mikor látom, anyám is, a húgom is mennyire szeretik ezt a kis fruskát, miközben féltékeny vagyok. Úgy elkényeztetik a szeretetükkel, hogy félek, én csak a másodhegedű szerepét játszhatom a bandában. Szerencse, a szobában másról győzött meg tortaevés előtt, nem beszélve a folytatásról, ami ha nehezen is, de csak elérkezett.

Reggel korán indultunk. Ennyivel is többet lehetünk kettesben.

- Brumikám, álmodom vagy ez a valóság?

- Csillagom, sajnos ez a valóság: miközben én másról álmodom, helyette száguldunk a pályán, de éltet a remény, minél gyorsabban megyek, annál rövidebb lesz az álmom.

- Jézusom, mindjárt kifelé szökik a mutató. Azt akarod, hogy meghaljunk?

- Ha tudnám, hogy mindketten meghalunk azonnal, nem bánnám. De téged nem szeretnék itthagyni más férfinek.

- „Kérdem: egy komoly tanár hogy lehet ilyen szamar?”

- Tudod édes, ez a gondolat mindig kísérteni fog engem. Szemtelenül fiatal vagy hozzám.

- Ez utóbbi tényt nem tagadhatom, hogy fiatal vagyok, és nem is bánom. De mondd meg, miért hisznek nekem a rokonaim, és te miért nem?

- Azt mondd, a szüleid tényként fogadják, hogy leparkoltál egy vén majom mellett?

- Lehetek őszinte?

- Ezen a kérdésen még gondolkodhattál volna.

- Ha tudnám, hogy egy bizonyos kor után lekopnak rólad a nők, inkább vállalnám, Brumi egy vén majom. A szüleim pedig örülnek, hogy a lányukat boldognak látják. Boldogabbnak, mint Kingit, akinek az élettársa egyidős vele. Még nem is mondtam: irigy a nővérem.

- Mondd meg neki, nincsen szabad kapacitásom!

- Ezen bármikor változtathatsz.

- Tudom, de ahhoz sincs kedvem. Szóval mi baja van veled?

- Az, hogy évek óta együtt él a Lajoskájával, de esélye sincs rá, hogy menyasszony legyen.

- Gondolom, amikor reménytelenül voltál szerelmes, nem irigykedett.

- Kis hülyének tartott. Jé! Megérkeztünk?

Bizony megérkeztünk. Várt bennünket a meleg ház, mert Kertész úr mindig gondoskodik a komfortérzetünkről. Azért egy pohárka Hubertus még kellett, hogy belsőleg is melegünk legyen. Gyakorlatilag végigcsavarogtuk a napot, bár meglehetősen hideg volt. A házba csak

enni tértünk haza. Ráadásul este úgy feküdtünk le, hogy a szennyes edények reggeli mosogatásra vártak.

Természetesen magamra vállaltam a feladatot reggel. Mosogatás után még a konyhában kapom le a felsőtestemről a textíliát. Amit lehet, kicsavarok belőle a mosogatóba, a többi majd elpárolog a szobában a radiátoron.

- Brumikám, ideadnád a retikülömből a manikűrkészletet?

- Természetesen, de előbb pár kérdést tisztáznunk kéne.

- Kérdezz, ne kímélj!

- Liácskám édes, te hol vagy? Hangot hallok, de embert nem látok.

- Itt.

- Mindkét konyhaajtó nyitva van, álsztereóban hallak.

- Itt vagyok a szobában.

- Hol van a retikülöd?

- Vagy az előszobában vagy a kocsiban. Mit nevetsz, Brumikám?

- Megfogalmazódott bennem a felsorolásod folytatása. Vagy az előszobában, vagy a kocsiban, te pedig vagy a konyhában. Mindenesetre az előszobában nincsen.

- Akkor lehet, hogy betettem a szekrénybe, itt a szobában.

- Ne nézzem meg a kocsiban?

- Ne, mert határozottan emlékszem, a szekrényben van.

Vizes pulóverrel a kezemben, amúgy félmeztelenül, bementem a szobába. Állt a nyitott szekrény előtt, nézett befelé.

- Itt nincs. Hol lehet?

- Az előbb azt mondtad, esetleg a kocsiban.

- Rosszul mondtam, mert nem emlékeztem rá pontosan.

- Semmi baj nincs. Koncentráljál, életem! Ha pontosan tudod, hol nincs, akkor memóriádban feltérképezve a bázisunkat, egyik csoportba gyűjtsd azokat a helyeket, ahol nincsen, végül marad egy tuti, ahol nem tudod, hogy nincsen, tehát van!

- De nincs itt a szekrényben.

- Nincs, hát nincs. Nem marad más hátra, mint revideálni a helytelennek bizonyult gondolatodat. Kimegyek, megnézem a kocsiban, de előbb veszek fel valamit, mert télen barátságosan a kinti hőmérséklet.

Beburkoltam felsőtestemet, ma reggel már a második tiszta pulóverrel, kiügettem a kocsihoz az udvarra. Alaposan átvizslattam. Még a hátsó ülésre is befeküdtem, hogy alánézzek az első üléseknek. Akkor hallom a háztól a hangját:

- Megvan?

Villámgyorsan kimásztam, visszakérdeztem, mert nem értettem pontosan.

- Megvan?

- Én is azt kérdeztem, megvan-e?

- Nincs meg.

A terasról is láthatta, fekszem a kocsiban, kilógnak a lábaim. Vajon mire gondolhatott, amikor feltette az okos kérdését? Visszabújtam a Lagunába. Alapos áttekintés után konstatálnom kellett, nem jártam szerencsével. Másztam fenékkal kifelé, ismét meghallottam a terasról a hangját.

- Megvan.

- Megvan?

- Megvan.

Ilyenkor jön a hülye kérdés:

- Hol volt?

Abszolút lényegtelen. Megvan, ez a fontos. Ugyanis kiderülhet, olyan helyen volt, ahol kerestük, az pedig nagyon megalázó az illető számára. Nem beszélve arról, a másik fél csodálkozni kezd: „Hogyhogy nem vetted észre?” Hát erre tudjon valaki értelmes választ adni!

Visszamentem a házba.

- Képzeld el, a fürdőszobában volt, a mosógépen! Miért hallgatsz?

- Erőltetem a fantáziámat, hogy el tudjam képzelni. Mesélj, édesem, hogy került oda?

- Nem te vitted ki?

- De, azt hiszem, igen, csak nem emlékszem rá, mikor, és arra sem, miért.

- Hát akkor hogy került oda?

- Van egy tippem. Alaphelyzet. Te véletlenül sem vitted ki a saját retikülödet a fürdőszobába. Mikor nem voltunk itthon, a betörő megtalálta a szobában a szekrényben, éppen nyargalt kifelé a fürdőszobán keresztül vele, amikor megzavartuk, mert hazaértünk. Ledobta. Te megtaláltad a mosógépen. Már csak az a kérdés, hol van a betörő?

- Nem is volt itt betörő.

- De igen, csak felrohant az emeletre. Liácskám, megnéznéd, ott van-e még?

- Tudd meg, csúnya vagy!

- Te pedig szép vagy és buta.

- Lehet, hogy buta vagyok, de akkor sem tudom, hogy került a fürdőszobába.

- Ha pedig nem tudod, akkor csak én lehettem az elkövető. Most mit fogsz csinálni?

- Szeretnék manikűrözni.

- Múltkor meg akartam kérdezni, melyik jobb a manikűr vagy a walkür?

- Kérdezd meg olyantól, aki tapasztaltabb, mint én!

- Korlátozódott a társaságom egyetlen személyre. Akárhogy válogatok, momentán te vagy a legtapasztaltabb, egyben a legtapasztalatlanabb is a környezetemben. Milyen restaurálást kívánsz végezni ezeken a szép körmeiden?

- Nem szép, mert töredezett. Nem beszélve arról, tegnap húsvágás közben a mutatóujjamon lévő köröm megcsonkult.

- Tudsz te arról, hogy nem szeretem a körömpörköltöt?

- Valami rémlik, de úgy emlékeztem, csak az nem ízlik, amelyik disznóból van. Különben pedig, mit finnyáskodsz? Hányszor mondtad nekem: „Egyem a szívedet”?

- A köröm és a szív nem ugyanaz.

Kinyitotta a retiküljét. Mit ad isten: nem volt benne a manikűrkészlet...

* * *

- Ezen a hétvégén háziasszonyt csinállok belőled.

- Félelmetesen hangzik. Mi a különbség az asszony és a háziasszony között a te fogalmaid szerint?

- Ahogy most gyönyörködök a szemeidben, és látom a fiatal, hamvas, mosolygós arcodat, te asszony az én számomra soha nem leszel. Nekem mindig kislány maradsz. Ugyanakkor büszke szeretnék arra is lenni, hogy az én szerelmem nemcsak a legszebb, de a legokosabb és a legügyesebb is.

- Az ügy érdekében minden áldozatra kész vagyok, feltéve, ha téged a konyhában is magam mellett érezhetlek. Kislány pedig nem szeretnék maradni. Tudod, az első együttlétünk alkalmával szerettem volna, ha terhes maradok.

- Kis buta vagy. Egyszerűen arról van szó, a kifejezéstől idegenkedek. Éjszakánként sokszor álmodom róla, hogy melletted öregszen meg. De ha én már hetven évesnél is több leszek, te nekem még mindig az ötven éves kislány maradsz.

- Értelek. Majd szólok, ha megunom ezt a hóbortos öreg tanárt. Addig pedig elfogadom, találtál magadnak egy pacit, amin lovagolhatsz. Lovagoljál csak, édesem, azon, hogy én kislány vagyok. Te lovagoljál a képzeletbeli pacidon, én pedig, ha megtehetem, akkor...

- Arra gondoltam, életem, kocsiba ülünk, és elmegyünk Szilvásváradra, majd ott a Szalajka-völgybe. Egy nagyot sétálunk és finom rántott halat fogunk ebédelni. Mit szólsz hozzá?

- Nem is szeretted a halat.

- Közvetve szeretem. Szeretlek téged, te pedig a halat. Tehát ebből a láncolatból egyenesen következik, én is szeretem a halat.

- De mi lesz a főzéssel?

- Annyira nem sürgős a háziasszonykodásod.

- Brumikám, szeretném ha Egerben bemennénk a Dobó cukrászdába, és azt is szeretném, hogy az én vendégem legyél!

- Ez új fejlemény. Eddig azt hittem, az én szerelmem egy szegény, nincstelen lány, és most kiderül, hogy egy Krózus, akinek tengernyi pénze van. A megfogalmazásodnak viszont nem örülök. Idegenül hangzik, hogy legyenek a vendéged.

- Tudd be annak, tapasztalatlan fruska a szerelmed!

- A tapasztalatlanságát ellensúlyozza, hogy degeszre tömött pénztárcája van.

- Tudod, nekem nincsen pénzem, mert rámparancsoltál, hogy nem mehetek dolgozni. Mikor apu megtudta, hogy kirúgnak a hámból, hihetetlen gavallér volt.

- Mindig is jó barátomnak tartottam a Gyuszit. Ő tudja: a szegény rokkantnyugdíjas Győzöt támogatni kell.

- Ebben azért ne legyél olyan biztos, mert a Marosi családban nem szegénynek van elkönyvelve a Győző.

- Mindegy, édesem. Nem érdekes. Ha érdekből adják hozzám a lányukat, akkor is szeretem őt.
- Remélem, nem feltételezed ezt a szüleimről.
- Nem feltételezhetem, hiszen anyukád ellene volt ennek a kapcsolatnak. Viszont te biztos lehetsz benne, nem érdekből szerettem beléd, hiszen csak most tudtam meg, hogy pénzed van.
- Sikerült meggyőzőnöm az ésszerűségről. Szilvásvár - Szalajka-völgy, ott kiadós séta, megkoronázva egy finom, rántott halas ebéddel, majd délután Egerben a cukrászsütemény. Mikor visszaértünk a parkolóba, láttuk, egy cédula van bedugva az ablaktörlő alá. Jazz-koncertre invitál. Nevükből ítélve görög trió lehet. Zongora és ritmusszekció (dob és bőgő). 16 órakor kezdődik a koncert. Éppen volt annyi időnk, hogy megtaláljuk a címet. Liácska teljesen feldobódott. Viszonylag elég nagy teremben volt a koncert, ehhez képest voltunk vagy húszan, mint közönség. Hát hiába, ez rétegzene. Három húsz év körüli fiatal, de valószínű, nem görögök, mert néger beütésük volt. Meglepett, hogy a zongoránál egy csinos lány ült, és remekül brillírozott. Jól szervezett koncert volt. Megkaptuk a műsort szórólapokon.
- Nem bántad meg, csillagom?
- Buta kérdésre hogy illik válaszolni?
- Buta kérdésre lehet bután válaszolni, az illem pedig ez esetben hanyagolható.
- Tudod, klasszikus rajongó vagyok.
- Természetesen tudom, de ez nem klasszikus zene.
- Nem. Ez tényleg nem klasszikus zene. Ennek a zenének éppen úgy mondanivalója van. Ez egy különös világ, és én szeretem. Szeretem a hangulatát, csodálom a művészeket, akik valójában klasszikus zenészek, csak időközönként kirándulnak a jazz világába. Nem tudom, te hogy vagy vele, de én ezután az egy óra után többnek érzem magam. Tudod, nem szeretek, és nem is szoktam templomba járni, de ha meghallom a hangszerek királyát, az valami csodálatos, még akkor is, ha egyszerű dallamokat játszanak rajta. Gyerekkoromban a nagymamám sokszor elvitt a Nagymisére. Fogalmam sincs, mit beszélt a pap, de az orgona lenyűgözött. Emlékszem, a mise végén szólt az orgona, mi közben kivonultunk a templomból. Mintha még a lépteim is mások lettek volna.
- Nagyon szeretlek, drága kincsem. Büszke vagyok rád, hogy meghazudtolod a korosztályodat. Most úgy érzem, nincs is köztünk az a nagy különbség. Lassan én hozzád fiatalodom, te pedig a viselkedéseddel és a gondolkodásoddal orientálódasz felém. Kicsit még csiszolódunk egymáshoz, és 32 évnél elérjük a középarányt.
- Ezt a matematikus az ujjain számolta ki?
- Júlia, én most beülök ebbe a piros autóba, te pedig jöhetsz gyalog, hogy kiszellőztessed a fejedet!
- Aranyos vagy. Te számolsz rosszul és én szellőztessem a fejemet?
- Nem számolok rosszul, csak nagyvonalú voltam.
- Na persze. Az én káromra. Még szerencse, hogy nem érdekel a korod. Nem is mondtam neked. Brumikám, éjjel aláfeküdtem egy úthengernek.
- Tudom. Reggel pedig ráültél a mozdony kéményére.
- Azt elfelejtettem. Szeretnék repetázni belőle.
- Fogsz, te bestia! Fogsz, csak érjünk haza!
- Anyu szokta mondani: Liácskám, te jól becsavarodtál.

- A Kinga Liácskának hív?

- Kénytelen. Edzem a szüleimet, csak a hülye nővérem makacskodik még. Közöltem velük, amikor visszajöttem New Yorkból, nem vagyok Julika. Először nem vették komolyan, de ahányszor Julikának szólítottak, annyiszor nem hallottam meg. Tudod, az első szeretkezésünk után felhívtam az anyut, akkor ő mondta ki, hogy Liácska. Igen, magam is úgy gondolom, akkor szűnt meg végleg a Julika.

- Úgy örülök, hogy januárban az Éviék elmennek Sopronba.

- Szeretem az Évit, és remélem nem mondod vissza neki, de én is örülök. Különben pedig Mancsi néni mondta el nekem.

- Kitagadom a családból az anyámat, inkább árva gyerek leszek.

- Édes kis árvám. Ne féljél! Lia néni nem hagy magadra.

- Lia néni két kézzel fogja a kormányt, és ne engem simogasson!

- Fogsz te még ma este könyörögni, hogy Lia néni simogasson. Vigyázz, mert visszaüt a bumeráng!

- Arany kis bumerángom, próbáljál a következő kereszteződésnél valahogy visszafordulni, mert úgy suhantunk el a ház mellett, hogy alig vettem észre!

* * *

Holnap véget ér az arany szabadságunk, megyünk haza.

Ez egyszerűen nem fér a fejembe. Szerintem gumiból van, és erre utaló jeleket tapasztalok rajta, hiszen olyan ruganyos a teste. Gondolom, amikor arra van szüksége, hogy zanzásítsa magát, egyszerűen kihúzza egy dugót valahonnan és leengedi a testét, majd mikor úgy ítéli, önmagát felfűjja. Különben képtelenség lenne úgy kibújni az ágyból mellőlem, hogy ne vegyem észre. Ráadásul ő volt belül. Alig múlt öt óra, ez is szokatlan tőle, hogy ilyenkor ébred, de érzem a kávé illatát a konyhából. Kimegyek, és kávé előtt megeszem. Kis borzaska. Pizsamában van és főzi a kávéját. A haja meg mint a szénakazal. Ha jobban megnézném, az ujjaim nyomait is felfedezhetném benne, hiszen este vagy éjjel jól összeborzoltam. Jó az arcommal beletemetkezni az illatos hajába.

- Puszillak, drága kis szorgalmas háziasszonyom.

- Szia, Brumikám!

- Mit tevékenykedsz így kora reggel?

- Várom a kávéját.

- Hogy tudsz úgy felkelni mellőlem, hogy nem veszem észre?

- Próbálom az életünket tervszerűen irányítani.

- Ez nagyon fellengzősen hangzott. Lehetne repetázni belőle, de olyan megfogalmazásban, hogy én is megértsem?

- Manuális sokkolót alkalmazok ellened.

- Kezd derengeni. Egyem a kis sokkolódat. Szóval leamortizálsz az öreget, aztán tiéd a pálya?

- Ha még egyszer kiejted a szádon, hogy öreg vagy vén majom, befogom a kávéfőző csövét, és lefröcsköllek a forró kávéval.

- Gonosz vagy, tudd meg! Lefröcskölhatsz, de ne ezekkel a finom ujjakkal fogjad be, mert leég a bőröd, és én akkor sírni fogok.

- Jó érzés tudni, van, aki mindentől félt.
 - Mindentől éppen nem, mert például a kutyáktól soha nem félttem. Sőt! A leghatározottabban állítom, ha az én szerelmemet egy oroszán támadná meg, birokra kelnék a vadállattal.
 - Bocsánat, nem tudtam, hogy féltél.
 - Mert még nem is igaz. November eleje van, hol van még a fél tél?
 - Érdekes a magyar nyelv. Sok többértelmű kifejezésünk van.
 - Cicamicám, ugyanakkor rengeteg a logikátlanság is a nyelvünkben. Például: azt mondjuk, hogy lánnyal, legénnyel, holott a valóságban a lány nyel és a legény nyal.
 - Malac vagy.
 - Te pedig Bogárkám egy malaccal osztod meg az ágyadat. Ha már malac: számodra melyik jobb, ha kunkori a farka, vagy ha kun kori a farka?
 - Erre nem tudom a választ. Az biztos, hogy nem kun kori, miközben lehet, hogy kunkori, de nincs összehasonlítási alapom.
 - Addig jó nekem. Jajj, Liácskám, mitől ilyen gyűrött elől a pizsamakabátod?
- Na ezt benyelte az édes. Éppen a szájához akarta emelni a kávéscsészét, amikor lenézett, és sikerült magát leönteni. Miközben berohant a fürdőszobába, rájött, mire céloztam. Én pedig csináltam másik kávé nekik, aztán indítottuk a napot. Délelőtt Egerben feltankoltunk borokkal, amiket kárpótlásnak szántunk a családtagjainknak, mivel öt napig nélkülözniük kellett bennünket. Viszonylag jó idő volt. Csodálatos ilyenkor az erdőben sétálni. Késő délután értünk haza.
- Élnék egy javaslattal: szeretném, ha egyik kezemmel foghatnám a kezedet, a másik kezem a derekadra simulna, és közben azonos irányba mozgatnánk a lábainkat.
 - Semmi jónak nem vagyok elrontója. Hol alakítjuk ki a tánctermet?
 - Mivel a nappali a legnagyobb helyiség, gondolom, itt kéne felszabadítani a szoba közepét.
- Pillanatok alatt átrámoltunk. Ebédlőasztal az előszobaajtóhoz, és hogy a székek se foglaljanak helyet, először a fotelokat tettük az asztalra, majd azokra tornyoztuk a négy széket. Nem olyan nagy ez az előszoba, hogy még hely is maradjon. Surranásnyi azért maradt, amin a konyhát lehetett megközelíteni. Hátha kimelegszünk, és folyadékkal szeretnénk testünk hőmérsékletét optimalizálni. Picit leültünk, mert rámolás után mégsem lehet egyből táncra perdülni.
- Brumikám, most jöjjön a betörő!
 - Furcsa vágyaid vannak, életem.
 - Nem azt akartam mondani, hogy várom, hanem azt, hogy eltorlaszoltuk a bejáratot.
 - Teljes a biztonság, bogárkám. Akár ki is kapcsolhatjuk a riasztót. Elképzelem szerencsétlen betörőt, aki nem tudja benyomni az ajtót és kénytelen kopogni. Mire mindent visszahurcolásunk, addigra elmegy az egésztől a kedve.
 - Édes vagy. Úgy szeretlek. Te mindenből viccet tudsz csinálni.
 - Viccet azt igen, de a gyerekgyártás technológiájával még nem vagyok tisztában.
 - Mert lehet, hogy kunkori.
 - Egyetlen, szépséges szép szerelmem!

- Ne udvarolj, ezzel nem tudsz kárpótolni!
- Eltértünk a tárgytól. Jól emlékszem? Én voltam az ötletgazda, hogy rázhatnánk egy kicsit.
- Igen, és én hálás vagyok érte. Te vagy az ötletgazda, én pedig örömmel veszek részt a végrehajtásban.
- Hát ez az, kiscicám. Nézzél balra! Láthatod az előszobában a vicces ötletemet, de most jut eszembe, a poén kinn van az udvaron a Laguna csomagtartójában. Ugyanis ott vannak Miki kazettái, amikre táncolhatnánk.
- Az ablakon nem lehet kimenni értük?
- Végül is pár csavar fogja csak a szúnyoghálókeretet. Szerinted melyikünk vállalja, hogy kompromittálja a másikat?
- Arra gondolsz, megláthatják a szomszédok, hogy valaki a Pamach-villából az ablakon keresztül menekül?
- Mit tagadjam, rossz fényt vetne egy ilyen csinos lányra.
- Majd kimászok én.
- Csillagom, arról nem lehet szó, hogy elmarad a tánc, mint a menstruációd?
- Bár a próféta szólna belőled.
- Márpedig elmarad, mert mire kiszabadítjuk a bejáratot, majd újra eltorlaszoljuk, elmegy a táncról a kedvünk.
- Bocsánat, azt hiszem két malomban öröltünk, miközben én még tanuló vagyok.
- Értem a csíziót, de ha baba, akkor mi lesz az egyetemmel?
- Nem szeretném, ha azt mondanád rám, pletykás vagyok.
- Szeretem a pletykákat. Jó kidumálni azt, aki nincs jelen, mert nem tud védekezni.
- De én nem akarom kidumálni a Mancsi nénit.
- Liácskám, képletesen megveregetem a saját vállamat. Ha jól értem a ki nem mondott szavaidat, anyám unokára vágyik. Így van ez?
- Nem hiszem, hogy újat tudtál meg ezzel.
- Éviék most voltak alkotni.
- Feltételezem, ő meg azt mondaná, mi most vagyunk. A Mancsi néni, bár reménykedik, de nekem azt mondta, semmi jóra ne számítsak, mert a fiacskája egyrészt nem szereti a gyerekeket, másrészt lehet, nem is alkalmas a megtermékenyítésre.
- Az én édes kis angyalkám pedig nem volt hajlandó vallani neki, hogy más tapasztalatai vannak. Kezdem érteni, hogyan szokott téged faggatni. Mit nevedsz?
- Mindegy, elmondom. Az én komoly szerelmem megszavazott magának pár nap magányt, aztán a végén kiderül, nagyon nem magányosra sikerült a víkendje.
- Na jó! Mielőtt visszarámolnánk, közlöm veled, amit illene tudnod, én is szeretném.

* * *

- Meséljél, hogy teltek a dolgos hétköznapiak?
- Mondhatom, lényegesen rosszabbul, mint Bükkváron.
- Némi betekintésem van.

- Elfelejtettem mondani, tegnapelőtt az első emeleti folyosón összefutottam a George-zsal. Addig simogattam a haját, de a név hallatára abbahagytam.

- Szeretem ha simogatsz.

- Nekem pedig elvonja a figyelmemet. Mondd tovább!

- Lényegében nincs erről mit mondanom. Mindketten meglepődtünk.

- Örülök neki. Akár lapozhatunk is!

- Nem lapozunk. Nekem jó érzés, hogy féltesz.

- Mintha már említettem volna. Na mindegy, ha nem mesélsz, akkor menjünk ki a konyhába, mert valamit tisztáznom kell az Évivel!

- Csókolj meg!

Felálltam, és megindultam az ajtó felé.

- Ha itthagysz, megharagszom.

- Haragudjál, vagy csinálj, amit akarsz, de nem fogsz az idegeimen zongorázni.

- Üljél vissza, az öledbe ülök!

Megfogta a karomat és visszahúzott. Nem mondhatom, hogy nagyon tiltakoztam. Ráadásul mikor leültem, tényleg az ölembe ült, én pedig ösztönösen karoltam át a derekát.

- Azért a folytatás előtt megjegyzem, meglehetősen ambivalens módon mutatod ki a haragodat irántam. Nem ellenkezel, de még a derekamat is átöleled.

Próbáltam magam mellé ültetni.

- Azt már nem. Nem fogsz elengedni, mert jól érzem magam. Kérek egy puszit, és folytatom!

Éreztem, nagy baj nem lehet, mert akkor félne tőlem, látva a reaklásomat. Megpusziltam.

- Meséltem neked, mikor a nagybátyáméknál voltam New Yorkban, a szomszédjuk egy szintén disszidens házaspár. George annyi idős lehet, mint te, és Gábor professzornak a testvére, akinél vizsgázni fogok december 22-én. Azt nem tudom, miért jött be az egyetemre, de meglátott, és köszönt. Az egyik lánnyal mentünk a büfébe éppen. Megálltunk, pár szót váltottunk egymással, aztán mi a Kozma Katival mentünk a dolgunkra.

- Feltételezem, New Yorkban is ő volt a szórakoztató partnered, mert eddig nem hallottam róla. Ha jól meggondolom, szinte semmit nem tudok a new-yorki utadról.

- Egy darabig fájt, hogy nem nagyon érdeklődtél.

- Most már nem is bánom. Viszont gondolom, a Gábor professzor beírja az indexedbe a kiválót. Elvégre a testvérenek vagy a barátnője.

- Nem szeretném, ha ebben a stílusban beszélnél velem, nem érdemlem meg. Szépen kérlek, ne bántsál! Sajnos tudom, mi az a féltékenység, hiszen volt már benne részem. Édes, ne gondoljál butaságokra! Mindent elmondok neked, bár ebben az esetben alig van közlendőm.

- Közöljed azt a keveset! Szimpatikus?

- Azt kell mondanom, hogy kulturált. Hasonló véleményem van róla, mint Balázsról. Tudom, nem hiszed el, bár fél évvel ezelőtt hittél nekem. 17 éves korom óta egy olyan emberrel találkoztam, akinek a személye - mint nőt is - megérintett. Ez nálam gyógyíthatatlan betegség, hiszen tudom, azelőtt én is megnéztem a fiúkat. Szépen kérlek, édesem, ne bánjál velem így!

- Szóval szimpatikus?

- Igen, szimpatikus, mint ember. Nem fogok mást mondani csak azért, mert mást szeretnél hallani. Szimpatikus nők is vannak a számomra, de nem kívánom meg őket. Még egyszer kérlek, ne kegyetlenkedj velem!

- Mit beszéltetek?

- Mindketten meglepődtünk, mert azt tudtam, hogy gyakran jön haza, de nem tudtam, hogy a testvére professzor az egyetemen. Képzeld el, mennyit szórakoztunk együtt New Yorkban, ha még azt sem tudta rólam, egyetemre járok. Ha tudta volna, nyilván terítékre kerül, milyen egyetemre, és akkor az is kiderül, a testvére nálunk tanít. Meglepődtünk, és mindketten elmondtuk, mit keresünk ott. Ennyi az egész, és elköszöntünk egymástól.

- Puszi volt?

- Ezt is szeretném egyértelműsíteni a számodra, hátha elhiszed: az aput szoktam megpuszítani és a két nagybátyámat. Ja és az anyu bátyjának a fiát, az unokatestvéremet, bár vele ritkán találkozunk. Számoltad, ez hány volt?

- Féltetek mindentől és mindenkitől. Jobban féltetek, mintha nem lett volna az a szerencsétlen tapasztalatod.

- Soha többé nem fordulhat elő, mert minden kétes szituációt kerülök.

- Állatokkal bármikor találkozhatsz. Az ilyenek nem emberek.

- Kétségtelen, minden szituációra nem lehet előre számítani, de az is igaz, én sem vagyok az a naiv kislány, és hiszem, hogy sokkal határozottabb lettem.

- Sokat beszélgettetek New Yorkban?

- Kétszer találkoztunk, bár ajtószomszédok a Béláékkal. Mindkét alkalommal a felesége is jelen volt, meg Eszti is. Ő mutatott be, amikor megérkeztem hozzájuk, és mondta, hogy Pestről a Bélának az unokahúga vagyok. A második alkalom egy véletlen összefutás volt a lépcsőházban. Ők mentek valahová, mi pedig éppen hazaértünk. Megnyugodtál?

- Bizonyos értelemben igen.

- Mi nem tiszta még előtted?

- Az, hogy miért nem akar a család felmenni az emeletre aludni. Ne haragudj, hogy ennyire féltetek!

- Megijesztettél. Félttem, nem tudjuk megbeszélni ezt a bagatell dolgot, és akkor mi lesz. Ugye, kapok egy békepuszit!

- Kérés nélkül is. Most éreztem másodszor az igazi féltékenységet.

* * *

Reggel elmentem a jelmezkölcsönzőbe, amit tegnap letárgyaltam telefonon. Csizmát is kértem, mert a kis bestia mindenemet ismeri, márpedig nem szeretném, ha pont a csizma buktatna le. Hatalmas, szőrmés csizmát kölcsönöztem, amibe bele tudtam lépni a saját cipőmmel. Éviék nem dolgoztak. Délelőtt bemutattam nekik az öltözékemet, és padlót fogtak tőle. Manci javasolta, járjam végig a falut, senki nem fog rám ismerni. Mondtam Évinek, öt órákor fogok csengetni a Marosi családnál, addig hagyom, hogy Borzaska tanuljon. Ő persze mit sem tud erről. Félttem, hogy Éviék rám akaszkodnak, hiszen vasárnap este megfenyegetett, ők nem maradhatnak ki a buliból. Szerencsémre a szerda úgy alakult, hogy délután programjuk volt. Két órákor elhúzták a csíkot busszal. Én pedig stopperoltam az időt, hogy ne menjek túl

korán. Elvégre is a Mikulásnak sok dolga van, és gyanús lenne, ha világosságban érkezne a kis Julikához. Blamás volt Mikulás-öltözékben beülni a Lagunába, hátam mögött a puttony az ülésen. De hát „ezen nem bukhat a vállalkozásom” jelszóval Manci engedett ki a kapun, mert én a garázsban ültem be - mint Mikulás - a kocsiba. Távolságban parkoltam a házuktól, és valamivel előbb érkeztem öt óránál, de nem sétálhattam egy Mikulás a ház előtt, tehát felmentem az emeletre és becsengettem. Jövendőbeli apósom, jelenleg barátom, nyitott ajtót. Lemélyítve a hangom szólaltam meg. Jelzem, ezt itthon gyakoroltam, mert eredetiben úgy terveztem, falzetben fogok dumálni, de Manci azt mondta, olyan a hangom, mint egy kiherélt Mikulásé. Ezért döntöttem az elváltoztatott, de mély hang mellett.

- Jó estét kívánok! Azt hallottam, lakik maguknál egy Julika nevű kislány.

- Hogy mennyire kislány, azt nem tudom, de tény, Julika lakik nálunk, én pedig az apukája vagyok.

- Megkérhetném, hogy vezessen hozzám? Tudja, öreg vagyok, rosszak a szemeim. Arról nem beszélve, hogy nagyon elfáradtam. Amint hallom, türelmetlenkednek a ház előtt a rénszarvasaim. Hallja, hogy nyihognak?

- A rénszarvas nem nyihog.

- Ezek mesebeli rénszarvasok, és igenis, nyihognak. Kérem, vezessen a kislány elé!

- Jöjjön!

Sikerült a küszöbön megbotlanom.

- Bepárasodtak a szemeim a melegtől. Fogja meg a kezemet, úgy vezessen!

Hol mosolygott, hol elkomolyodott a Gyszi, mert azt érezte, játéknak lett a részese, de nem ismert fel. Megfogta a kezemet, én pedig nagyon lassan megindultam vele a nappalin keresztül a csillagom szobájába. Közben nagyokat szuszogtam, mert hátamon a puttony, az öltözékem meglehetősen vastag, és kurva melegem volt. Becammogtunk bogárkám szobájába. Ott ért a meglepetés. Liácskám ült a fotelban, vele szemben Kinga, az Évi, meg még a Balázs is.

- Keresek egy kislányt, akit Julikának hívnak!

Láttam bogárkám arcán a bizonytalanságot. Mit kereshet itt egy Mikulás, és vajon ki lehet? Szerencsémre hiába túráztatta az agyát, nem jutott eredményre.

- Julika én vagyok, de nem kislány.

- Kedves Julika! Nagyon messziről érkeztem hozzád. Lenn a kapu előtt lihegnek a rénszarvasok, mert hosszú volt az út és melegük van. Azt hallottam, te nagyon okos, aranyos kislány vagy. Igaz ez?

Még mindig nem került képbe, de Éviék próbáltak fapofát vágni. Kinga is bizonytalan volt. Mindenki tudta, játék az egész, de nem jöttek rá, ki a Mikulás.

- Jó az informátorod. Csak tudnám, te ki vagy?

- Én a Mikulás vagyok a messzi Lappföldről.

- Mi van a puttonyodban, Mikulás bácsi?

- Sok finomságot és játékot hoztam neked, de csak akkor kapod meg, ha jól viselkedtél.

- Kérdezd meg anyukámat!

- Melyik néni a te anyukád?

- Az aki el van merülve a gondolataiban, szeretné kitalálni, téged honnan szalasztottak.
 - Kedves anyuka! Jó kislány volt a Julika?
 - Igen, a Julika nagyon jó kislány, és szépen tud szavalni. Mondjál el egy verset a Mikulás bácsinak!
 - Nincs kedvem hozzá.
 - Énekelni is tudsz?
 - Tudok, de nem akarok. Különbözik pedig nincs is Mikulás. Legalábbis a múlt héten azt mondta nekem a Kati.
 - De hát holnap elűjságozhatod a Katinak, hozzád eljött a Mikulás. Látom, cserfes kislány vagy. Mondjál egy szép versikét a Mikulás bácsinak!
 - Mondtam már, hogy nincs kedvem hozzá.
 - Nem baj, majd máskor, majd jövőre. Ugye fogsz mondani a Mikulás bácsinak, megígéred?
 - Megígérem.
 - Jó kislány voltál, ezért nem kapsz virgácsot. A krampuszomnak is mondtam, maradjon a szánon, lenn a ház előtt!
- A locsifecsi nem bírta tovább.
- Lia! Ugorj már a Mikulásod nyakába, mert addig nem üríti ki a puttonyát!
- Bogárkám állt megmerevedve, és túráztatta az agyát. Én pedig szerettem volna magamhoz ölelni.
- Évi, ne haragudj, de nem tudom, ki van a jelmez alatt. Lehet, ha csak úgy kapom meg az ajándékot, ha a nyakába ugrok, akkor visszacipeli szegény Mikulás a cuccot.
 - Azt akarta, hogy én legyek a krampusz. Öleld már át, te bolond!
- Ránézett Évire, és mivel látta a bátorító mosolyt, odajött hozzám, letépte a szakállamat meg az álarcomat, aztán végre magához ölelt. Furcsa volt úgy ölelkezni, hogy hátamon a puttony, de jólesett. A sikert csak tetézte, mikor meglátta Kinga az arcomat, felsikoltott. Cicamicám egy hatalmas nagy mackót kapott és sok-sok finomságot. Kinga parfümöt és desszertet. Gyuszi pedig egy éves horgászengedélyt az ország összes horgász helyére. Ezt még tündérből szedtem ki, hogy az apukája januárban szokott horgászengedélyt váltani. Időben voltam. Jól sikerült a fellépésem, és jólneveltek voltak a résztvevők. Gyuszi vezényletével elhagyták a szobát. Évi megjegyezte bogárkámnak, eszébe ne jusson megcsalni a testvérét a Mikulással.
- Úristen, Brumikám! Nem jöttem rá, hogy te vagy! Ezzel a mackóval fogok aludni. Ő lesz a társam, amikor te nem vagy.
 - Cicamicám, édes kicsi szerelmem! Sajnos mennem kell, mert még sok helyen várnak.
 - Ugye nem mégis máshoz, csak hozzám jöttél?
 - Angyalkám, sok aranyos kislány van, akik várják a Mikulást.
 - Nem adom senkinek kölcsön a Mikulásomat.
 - Nem megyek sehová, te kis buta, szerelmes angyalkám.
 - Hogy jutott eszedbe, hogy felöltözzél Mikulásnak?

- Bogárkám, ez régi ötlet. Most újabb terven dolgozom. Karácsonykor angyalka szeretnék lenni, de még nem tudom, hogy repülök be a szobádba.

- Remélem nem változott a program, és pár nap múlva ismét Bükkváron leszünk, egészen újévig. Akkor pedig, ha így van, bravúr lesz, mert előbb ki kell szöknöd, hogy az ablakon visszagyere.

- Drágám, addig aludjál a macival, hiszen azért vettem neked, én pedig megyek, mert Éviék várnak rám.

- Szeretnék csókolózni egy igazi Mikulással, valamint nekem is van egy meglepetésem a számodra.

- Ha meglepetés, csak jó lehet.

- Ebben bizonytalan vagyok, hogy fogadod, de az én számomra a világon a legjobb. Terhes vagyok, és most már biztos.

Hosszú hallgatás, mert csók közben nem lehet beszélni.

- Ennyire rosszul ismersz, szívem?

- Örülök, ha tévedtem. Ezek szerint nem haragszol?

- Júúújj! Miket mondsz? Veled együtt örülök, hiszen mindketten akartuk.

- Bízam benne titokban.

- Angyalkám, sajnos el kell mennem, de ha lemegyünk, mindent alaposan megbeszélünk, addig pedig tessék komolyan készülni a vizsgáidra!

- Nyugodj bele, nem fogsz csalódni bennem! Manci nénit pedig felhívom, ha elmentetek, neki is elújságolom.

- Évinek mondtad?

- Már csak azért sem mondhattam, mert itt van Balázs, különben is, elsősorban rád tartozik meg az anyura.

- Szia életem!

- Szia, és köszönöm.

- Buta kislány, mindjárt beküldöm a krampuszomat, hogy elfenekeljen.

- Egy terhes anyát nem szabad verni.

* * *

Tudtam, vizsgaidőszak ide vagy oda, a kis csillag nem fog békén hagyni, tudni akarja, mi az a fontos, amiket meg kell beszélnünk, tekintettel az új körülményre, hogy babát várunk. Addig könyörgött, míg elmentem hozzá másnap.

- Kicsi szívem, azt szeretném, ha Éviék Sopronba menetele után, azaz január elején hozzám költöznél. Jajj, te kis buta, nehogy sírva fakadjon egy jövődöbeli anyuka! Remélem, ezek az öröm könnyei, és nem a szomorúság uralkodott el az én drágámon.

- De igen. Szomorú vagyok, Brumikám. Ha már így kérdeztél rá, akkor bevallom, úgy terveztem, egyedül felnevelem a gyerekünket, közben elvégzem az egyetememet is.

- Ha megfojtalak, az kettős gyilkosságnak számít?

- Képes lennél a saját gyerekedet megölni?

- Képes is leszek, ha nem kapok egy nagy pusztit.
- Hogy fogok hozzátok költözni?
- Az éj leple alatt, lefüggönyözött autóban, nehogy meglásson valaki.
- Ezek szerint úgy gondolod, gyakorlatilag karácsonytól kezdve együtt fogunk élni?
- Bizony, drágám, úgy gondolom. Mindjárt kimegyünk és megbeszélem az anyukádékkal, valamint eljössz hozzánk, hogy együtt jelentsük be Mancsi néninek meg Évinek.
- Attól félek, nem veszik jó néven, hogy házasságkötés nélkül összeköltözzünk.
- Anyukádtól félsz?
- Nem. Magában az anyu biztos nem fog örülni, de hallgatni fog róla, mert tudja, téged akkor is követlek, ha bármit mondasz nekem.
- Angyalkám, ebben a pillanatban csak azt mondhatom, nem leszel leányanya, de a házasságot majd még megbeszéljük ketten, rendben?
- Brumikám, engem csak az érdekel, hogy melletted legyek. Te vagy az okos felnőtt, és tudom, jól fogsz dönteni. Anyu konzervatív, de ismerem. Különben is, elég csalódást okozott neki a Kingi.
- Mi nem fogunk, mert szeretlek téged, és ezt te érzed. Angyalkám, még valami: megbeszélem a szüleiddel, januártól, mivel közös életünk lesz, természetesen én foglak eltartani.
- Jajj, ez eszembe sem jutott. Nem szeretném, miközben lehet, az anyuék is úgy gondolják, ahogy te. Ettől félek. Nekem három és fél év az egyetem. Addig csak viszem a pénzt.
- Inkább nem költözől hozzám?
- Látod, milyen gyerek vagyok? Hozzád akarok költözni, de nem akarom, hogy eltartsál.
- Mutassad ezeket a szép ujjaidat! Melyiket akarod megharapni?
- A tiédet.
- Az érdekes lenne, közben meg benyitna az anyukád.
- Nem baj, nem bánom.
- Gyere, te kis csitri! Kimegyünk és megdumáljuk.

Nem volt ellenvetésük, de igaz, nagyon figyeltem a Gyuszt, aki ugrásra készen állt, ha valami nemtetszőt mond a felesége. Felvetettem az anyagi dolgot. Hallani nem akartak róla, hogy ők ne járuljanak hozzá a lányuk iskoláztatásához, ezért annyiban maradtunk, Bogárka nyit egy bankszámlát, és a szülei havonta, vagy amikor akarnak, átutalnak rá valamennyi pénzt. A kis csillag mindhárunkat megpusztilt, Kinga pedig még meg is könnyezte, hogy a másik lánya is elhagyja őket, de megígértem, minden második héten jövünk hozzájuk. Liácska kért két óra kimenőt, hogy nálunk is megbeszéljük, majd utána hozom vissza. Útközben füzte az agyamat, ott is én jelentsem be. Először viccelni akartam vele, hogy nem, de beláttam, ez durva vicc lenne, mert látszott rajta, mennyire fél. Leültünk mind az öten a nappaliban, és bejelentettem, hogy januárban hozzánk költözik a Borzaska. Ezt szó szerint így mondtam, hogy Borzaska. Erre mindhárman nekem estek szóban, Liának nagyon szép a haja mindig. Most is úgy néz ki, mintha a fodrásztól jönne. Annyit azért megengedtem magamnak, hogy egy fél mondatot cáfolatként kiejtsek a számon. Mondván, látnátok... Erre azt mondták, hogy az más. Az édeske pedig céklarépát domborított.

- Nem vagy egy kapkodós fajta. Évi! Mennyi ideje is annak, hogy erre a döntésre várunk?

- Cirka másfél éve. Tudod, Brumi, lehet, nem vetted észre, de Lia nálunk régen családtag. Természetesen örülünk a bejelentésednek, de ha nem haragszol, az örömünk kifejezését szeretnénk elodázní. Nem tovább, csak addig míg valósággá válik az elhatározásod. Bratyókám, a hiteled van baj. Ha valaki, hát én nagyon tudom, ez a kislány mennyit szenvedett miattad. Te pedig - kimondom, ha már kigondoltam - egyszerűen basztál a lelkivilágára.

- Ha tudom, mit gondoltál ki, nem ragaszkodtam volna hozzá, hogy ki is mondd.

- Nem érdekel a nyomorod. Hányszor fordult elő, hogy engem meg akartál verni? Valószínű, te nem tudod, de itt a Lia előtt most elmondom, mert látom, végre sínre került a kapcsolatok. Májusban igencsak az utolsó pillanatban kerested fel őt. Ha akkor tovább töketlenkedsz, ma már nem biztos, hogy az élők sorában van ez a kedves kislány. Pusztán azért, mert gyógyíthatatlanul beléd szeretett.

Tündérmém felkelt az asztaltól, és beült a fotelba, mert ott volt a táskája. Elővett egy zsebkendőt, beletemette az arcát. Oda akartam menni hozzá, de Évi megelőzött. Átölelte. Egész más hangon beszélt hozzá, mint az imént velem.

- Ne sírjál, tudod, hogy mindannyian szeretünk! Nem veled van bajom, hanem a Brumival volt. Már vele sincsen, mert minden héten látom, hogy szeretitek egymást. Végre talán megkomolyodott, és az érzelmeit nem pazarolja méltatlan személyekre. Emlékezzél rá, mennyit szenvedtél miatta, és azt is tudod, hányszor tette pokollá az itthoni légkört! Ne sírjál! Nem történt semmi, csak kiegyenlítettem a számlát a bátyámnál.

- Nem akarom, hogy bántsad! Tudod, ha őt bántod, az nekem fáj.

Törölte a szemeit. Évi megpuszilta és visszaült a helyére.

- Liácskám, lehet, az időzítéssel baj volt, de különben igaza van Évinek. Nekem az a fontos, hogy téged itt mindenki szeret. Én különösebben soha nem igényeltem az érzelmeiket.

Kiment a fürdőszobába.

- Hiába haragszol rám, Brumi. Az igazságot el kell viselni. Én öntöttem belé a lelket. Te azt elképzelni nem tudod, mennyi könnyet ejtett érted egy év alatt.

- Nem haragszom, de disztíngválhattál volna. Liácska tiszta ideg volt egész úton, vajon miként fogadjátok a döntésünket, mert semmiképpen nem szeretne a terhetekre lenni. Tudod azt is, hogy terhes. Kétségtelen, szeretitek, ezt ő is érzi, de milyen gondolatokkal fog hozzánk költözni, egy problémás családba?

- Az emberismereted egyenlő a nullával. Lia tudja, hogy szeretjük, és mi is tudjuk, hogy ő szeret bennünket. Számunkra a legtermészetesebb, hogy közénk tartozik.

- Akkor is fogjad fel, ezt nem előtte kellett volna mondanod!

- Ismer bennünket régen, tudja, nem szoktunk sumákolni. Az kétségtelen, nem volt szerencsés az időzitésem. Örülj neki, hogy Manci nem nyitotta ki a száját!

Valószínű, végig hallotta, amit Évi mondott. Bejött a szobába és visszaült mellém.

- Még egyszer elmondom a lényegét, mert Lia, te nem voltál itt. Manci néni is, én is régen családtagnak tekintünk téged, kölcsönös szeretet van köztünk. Ahhoz viszont hozzá kell szoknod, hogy itt bizony időközönként van némi súrlódás, de rövid ideig tart. Gyűlölködés nincs a családukban.

- Manci néni se fog haragudni, ha ideköltözöm?

Az anyám elmosolyodott.

- Kislányom, ha tehetném, bizony isten kicserélném a gyerekeimet veled. Ezek gyakran marakodnak, miközben szeretik egymást.

- Tudod, mi a Mancsi néniére ütöttünk, Évi is meg én is.

- Ütöttél ám te, az apádra!

- Ne törődjél azzal, mit dumál az öreglány! Tudod, mindkettőnknek más volt az apukája, a természetünk mégis hasonlít. De hogy ez hogy történhetett?

Erre Balázs is megelevenedett és elmosolyodott. Mi pedig érzékeny búcsút vettünk a társaságtól, és a lovak közé csaptunk, elvégre a kis csillagnak még tanulnia kellett otthon.

* * *

Ez az, amit utálok. Este időben lefekszem, és mikor majdnem elaludnék, megszólal a „Blanka”. Akarom mondani... a mobiltelefonom.

- Tessék!

- Te vagy az, Mikulás?

- Anyád!

- Bocsánat, mama! Én a volt főnökömet hívtam, a Pamachot.

- Jajj, csak most ismerlek meg, papa! Ne haragudjál! Örülök neki, hogy jó hangulatod van.

- Semmi okom az ellenkezőjére. Tudod, min röhögök?

- Feltételezem, a tojásaidon ülve.

- Zseniálisan adtad elő a Mikulás-szerepet. Beindult az agyam. Elképzeltek újévi malacként, citrommal a szádban és kurta farokkal.

- Gyuszikám, az elképzelésedet a lányodnak ne add elő, mert félő, nem díjazná. Melyik a dominánsabb: a citrom vagy a kurta fark?

- Győzőkém, amúgy globálisan jelensz meg a szemeim előtt.

- Gondolom, orrodban érzed a disznó szagát.

- Beleszimatoltam a levegőbe, cimbora. Mondasz valamit. Érzem a porzsölés előtti szagodat.

- Próbáljunk lapozni, mert ha nem tudnád, éppen aludni készültem!

- A tyúkokkal?

- Vedd tudomásul, papa, hogy tiszteletlen vagy a lányoddal szemben!

- Liácska a szobájában van és magol.

- Egyem a kis szívét! Képzeld el, délelőtt felhívott Magdika, és olyat mondott, te azért adtad nekem a lányodat, mert utolsó tevékenységeim egyikeként a cégnél, szép jutalomban részesítettelek.

- Most viszont én kérlek arra, ezt Liácskának ne add elő!

- Nyugi, papa!

- Azért hívtalak, hogy csak csütörtökön tudtok lemenni Bükkvára, mert szerdán Liácskának jelenése van a varrónőnél Kingával.

- Tudom, sajnos. Csipogták a verebek.

- Gondolom, szerdán jössz az életszomorítódért, és másnap lementek.

- Gyuszikám, ez még viccnek is rossz. Életem bearanyozója a lányod, és bármiről elhülyéskedhetünk veled, de tudnod kell, örök hálával tartozom neked.
- Hidd el, tudtam, kire bízom a lányomat!
- Köszí, papa!
- Anyád!
- Nem akarod, hogy papának hívjalak, Kingát meg mamának?
- Legalábbis nem ragaszkodnék hozzá, hogy a volt főnököm papának hívjon... ráadásul egy-
idős is velem.
- Hét kemény évvel vagy idősebb nálam.
- Azért hívtalak, mert Kinga mindenféle étket készít nektek, nehogy a két hét alatt éhen haljatok. Én pedig arra gondoltam, veszek egy műfenyőt. Feltételezem, nincs a nyaralóban.
- Rendes vagy, Gyuszikám, bár szerintem arra is vannak faszállítók.
- Mondom, hogy malac vagy.
- Jól van, vegyél egy szép műfenyőt, én meg viszek neked egy csokor virágot.
- Elköszönök, mert látom, nyolcast kaptak a kerekek az agyadban.
- Csókolom, papa!
- Szervusz, Mikulás bácsi!

* * *

Szurdán csak Gyuszi volt otthon, mikor megérkeztem. Percek múlva jött haza a hölgykoszorú: anya és lánya. Gyuszival bepakoltunk a kocsiba, aztán elindultunk haza a kis Borzaskámmal.

- Édeském, eszedbe jutott, hogy közös életünk első pillanatait éljük át?
- Brumikám, ne beszéljünk róla, mert elérzékenyülök! Tudom, persze, hogy tudom, de nem hiszem.

Beálltunk a garázsba a kocsival, aztán a szobámban egymás karjaiba fonódtunk. Divatos szlenggel élve, éppen csak elkezdünk csőrözni, mikor anyám megjelent a teraszon, majd közeledett a szobánk felé. Még időben kapcsolunk vissza.

- Lia, itt vagy?
- Igen, itt vagyok, Mancsi néni, csak át akartunk öltözni.
- Melyiketeknek volt ez az okos ötlete?
- Mire tetszik gondolni?
- A frászt hozzatok rám, kislányom. Kimegyek a garázsba, hogy feltérképezsem, hová tudunk pakolni Évivel a kocsiba. Belépek az ajtón, és a hátsó szélvédőn keresztül egy nagy barna fej néz velem szembe, hatalmas kerek fülekkel.

Ez volt az első alkalom, amikor Liácska úgy tűnhetett, tiszteletlen az anyámmal szemben, mert egyszerre kezdtünk röhögni. Nem nevetni, hanem röhögni... szabályosan. Az is igaz, anyám úgy adta elő a történetet, hogy Bogárka bátorítva érezte magát. Az történt, elhoztuk a mackóját. Gyuszi betette a hátsó ülésre a műfenyőt, én pedig ráállítottam a mackót, könyökölve az ülés támláján és néz kifelé hátra. Hogy stabilan álljon, a biztonsági övvel oda is rögzítettem. Akkor persze nem gondoltam rá, hogy Mancsi felkapcsolja a villanyt a garázsban és megijed a szörnyetegtől.

- Engem szidjál, mutter, mert a mackó Liácska ajándéka, amit a Mikulástól kapott. Ragaszkodott hozzá, hogy hozzuk el tőlük. Én pedig úgy gondoltam, tekintélyes jószág, a hátsó ülésen elálldogálhat.

- Mancini néni, ne tessenék rám haragudni, meg a Brumira sem! Nem akart ő rosszat.

- Úgy látod, kislányom, hogy haragszom?

- Nem úgy látom, de tudom, meg tetszett ijedni.

- Egy pillanatig megijedtem, de láttam - mivel nem mozog - biztos nem élő jószág. Tudjátok, elég sötét van a garázsban, és csak azért történhetett az ijedség. Nyugodjál meg, a következő pillanatban én is nevettem, és megesküdtem volna, hogy ez a lóköti Győző tréfálta meg az öreg anyját.

Kis butám. Láttam Mancin, nem haragszik, de azért ő átölelte és megpuszilta. Az én távolságtartó anyám. Megjelent egy könnycsepp a szeme sarkában.

- Hol vannak az Éviék?

- Honnan tudjuk? Mi bejöttünk a szobámba átöltözni, és közben mindenki eltűnt a nappaliból.

Letrombitálta a fiatalokat az emeletről, én pedig arra gondoltam, lehet, hogy ők is malackodtak. Kikerültek Lia ruhái a csomagtartóból, mert oda kell tenni minden ennivalót. A kocsihűtőládája Marosiéknál megtelt, de se baj, mert éjjel úgyis hideg van, és reggel korán indulunk. Kétféle töltött káposzta, mert gondoskodtak az anyukák, sült hús, többféle dögből, egy vödör almapaprika, hurka, kolbász, amit Évi a Rozikáék által vett. Természetesen füstölt kolbász is, mert azt szereti a Brumi, és nem tudom, honnan veszik Rozikáék, de kurva jó. Bejgli háromféle és két helyről. Ehetem kedvemre a mákosat. A diós, mint kiderült, egyikünknek sem kell, de Kinga is csinált, meg Mancini is. Arról szó nem lehet, hogy itthon hagyjuk. Eleve ők hurcolták ki mindent a garázsba, nekünk csak az orrunkra kötötték, miket visznek. A legérdekesebb, hogy viszünk marhahúst, valamint az enyémen kívül más farkakat.

- Mancini! Szerinted minek nekünk a marhahús?

- Fiam, arra szükségetek lesz ott fenn a hegyek között. Tudod milyen jó egy marhahúsleves a hidegben?

- De hát...

El szerettem volna mondani, mi nem tudunk marhahúslevest főzni, de anyám nem volt kíváncsi az érveimre.

- Semmi de hát. Nem fogom hagyni, hogy szegény kislány megbetegedjen. Neki két személyre kell vigyáznia. Hazajöttök, te merésztheted a ... (és itt jön egy „v”-betűvel kezdődő szó) Liácskának pedig járnia kell az egyetemre. Visztek szakácskönyvet, és ügyes a Liácska, majd megfőzi. Ha pedig valami probléma lesz, telefonáltok.

- Ezek mik, ebben a zacsiiban?

- Marhafarkak.

- Nem mondom!

- Ezeket bele kell főzni a levesbe.

- Azt hittem, erre is Liának lesz szüksége, ha én kidőlök a sorból.

- Nem tudom, mert hiába faggatom, nekem nem mond semmit.

- Elégedj meg annyival, hogy az apám fia vagyok!

- Na baszd meg! apád mikor berúgott - finoman szólva - nem volt férfi.
- Nem szoktam berúgni, egyébként köszönöm, hogy 43 éves koromra végre hallottam tőled némi intimítást.
- Ha lánynak születnél volna, más lenne a véleményed.
- Ma már hiszem, lánynak születtem. Annak az édes kislánynak, aki most éppen rólam pletykál, alighanem az Éviékkal. Szóval ha nem Liának szántad, akkor visszük a farkakat.
- Betettem a kesztyűtartóba egy csomó gyógyszert.
- Jó, hogy mondod, azt nem szabad oda tenni, hiszen fűtve lesz.
- Tettünk be kávé, tejet, tejszínhabot, teát, citromot, egy kis almát és körtét, egy nagyobb doboz aprósüteményt. De látom, Kingáék is adtak, nem baj, majd elfogy. A húsokat tegyéd hűtőbe! Pulykát nem mertem adni, mert te nem szereted, de úgy emlékszem, Liácska sem. Jajj, tettem be mákot is, meg száraztésztát. Azt meg tudjátok csinálni. A csokoládé díszekre nagyon vigyázzatok! A csomagok tetejére tettem, meg a konyakos meggyet is. Félttem, hogy nem lesz fátok, de látom, egy szép műfenyő van a hátsó ülésen. Elég meleg van a házban?
- Annyira meleg van, hogy alig bírjuk elviselni magunkon a ruhát.
- Mondta Lia, hogy minden nap isztok. Fiam, szeretném, ha nem szoktatnád rá az italra!
- Anyukám, nem vagyok gyerek. Hidd el, tudom, hogy felelősséggel tartozom Kingáéknak is. Egyébként utálok a részeg nőket.
- Jajj, nem tettünk el díszeket!
- Kingáék vettek nekünk, be is tették a kocsiba. Ha nem, akkor veszünk.
- Remélem, nem engeded, hogy Lia költekezzen!
- Ezek voltak a mai napra rendelt evangéliumok. Ha valami eszedbe jut, majd telefonáljál és adjad Liának az instrukciókat!

Szerencsémre megérkezett a felmentő sereg. Jött a fiatalság. A fiatalasszony meg a sógornője. Évi is akart szövegelni, de leállítottam.

* * *

Arra a nagy felismerésre ébredtem: itt a felkelésem ideje. Érthetetlen, miért olyan rövidke errefelé az éjszakák. Nemrég, mikor elaludtam, még este volt, de röviddel az elalvás után itt a reggel, a felkelés ideje. Ő még alussza az igazak álmát. Legalábbis feltételezem, hogy azt. Milyen kedves meglepetés lesz számára, ha csendben szerelést igazítok, s mire neki megvirrad, addigra rotyog a konyhában a kávé. Cselekvésre inspirált a tudat. Ráadásul ma nagy útra készül, mert felmegy Pestre vizsgázni. Csak késő este fog visszajönni Bükkvárra. Óvatosan keltem fel. A mozdulataimat koordinálnom kellett.

Miért kell nekem mindig beletenni a fogkrémes tubust a fogkefével együtt a pohárba? Hányszor, de hányszor előfordult, hogy emiatt a pohár kibillent az egyensúlyából, és rövid úton megszabadulva tartalmától, pattogni kezdett szabadesés után a kövezeten. Szerencsére jó az alvókája. Egy rezesbanda sem tudná megzavarni az álmait.

Megfőztem a kávé, ám elbizonytalanodtam. Nem volt szívem felébreszteni őt. Hol találom meg a csészéket? Felül a szekrényen négy ajtó. Bekukkantok az első mögé. Ott nincs olyan, amilyet keresek. Jöhet a következő ajtó. Közben az első becsukódott, magától, nem hangtalanul. Kinyitottam a másodikat. Négy kávéscsésze volt még akkor. A hülye agyammal hát persze, hogy azt akartam kivenni, amelyik leghátul volt. Régi kedves csésze, alján a mono-

gramommal. Nem csodálkozhatok rajta, hogy a többiek megsértődtek. Az első bánatában öngyilkos lett. Leugrott az alsó szekrényre, ott gurult egy darabig, feltételezem azért, mert figyelte, milyen érzelmi hatást vált ki belőlem. Majd egy következő ugrással a mélybe vetette magát. Nem volt csúnya hangja. Nem szántam ébresztőnek, de a kis mormota megjelent a konyhaajtóban a legtermészetesebb öltözékében. Nehezen sikerült meggyőződnöm arról, ne a kezecskéivel szedje össze a törmelékét.

- Életem, találkozta valahol egy olyan eszközzel, ami alkalmas a maradványok egy kupacba tömörítésére?

- Tegnap láttam. A terasz falához van támasztva. Mindjárt behozom.

- Na azt adja meg az a kaporszakállas, hogy ilyen öltözékben kimenjél! Tessék gyorsan elbújni az ajtó mögé, majd én behozom!

Nem bújt el, hanem visszavonulót fűjt a fürdőszoba irányába. Én pedig rendet raktam. Végre lehetett prezentálni az éltető nedűt. Túlméreteztem a tejszínhabot. Nagyjából a dupláját fűjtam az egyik kávéadagra, mint amekkora a csésze űrtartalma. Ő pedig sehol. Kénytelen voltam bevinni utána a fürdőszobába. Aranyos volt, ahogy kibújt a zuhany alól és próbált megbirkózni a habtoronnyal.

- Brumikám, találok valahol egy hajszárítót?

- Te igen, de Évi nem.

- Képes voltál elhozni az Évi hajszárítóját?

- Te beszélsz, kis csitri! Tudtad, hogy nem vagy kopasz, akkor miért nem hoztad el a sajátodat?

- Azt elhoztam, csak a hajszárító maradt otthon.

- Nem veszem az adásodat. Nekem ne célozgassál, most fogadalmat teszek, csak akkor fogok hozzád nyúlni, ha jelesre vizsgázol.

- Nem baj, estig valahogy kibírom.

Két óra múlva sikerült úgy elindulnia, hogy csak az étkezés maradt el. Miután a Lagunával elhagyta a háztájt, nekem kapucsukás közben okos ötletem támadt. Este biztos éhes lesz. Hogy fog örülni, ha prezentálok neki finom, házilag készített vagdalthúst, körítéssel. Na persze. A szakácskönyv éppen az imént indult el Budapestre a kocsikészítőtartójában. Nézzük csak! Sokszor láttam, hogy készítik otthon a vagdalthúst, csak Manciek fasírtnak mondják, ahogy a burgonyát krumplinak, a sertéstort disznótornak, az ebet pedig kutyának. Képzetlen társaság. Múltkor afelől érdeklődött, mit prezentáljon nekem reggelire. Bátorkodtam előadni az igényemet nem konyhanyelven. Sertésjavát kértem, pikáns mártással. Miután láttam az arcán, hogy elbizonytalanodott, lefordítottam neki az igényemet az ő nyelvére: virslit mustárral szeretnék reggelizni.

Túrázatom a konyhában az agyamat. Mi a fenét kell a fasírtba tenni a fokhagymán kívül? Na mindegy, megkeressük a fokhagymát. Megpucolni nem kunszt, de hogy fogom felaprózni? Késsel tuti nem megy, mert csak szeletelni tudnám. Bezzeg Manci! Szabályosan ritmust ver, ahogy vágja a deszkán. Még szerencse, hogy jól felszerelt ez a kis vityilló. Elő a turmixot, aztán adj neki! Pucolok egy egész fejet, és hogy ne kelljen hozzá kistányért elővenni, egyenesen beledobálom a turmixba. Amikor három gerezd benne volt, jutott eszembe, ki kéne próbálni a gépet, hiszen lehet, fölöslegesen tevékenykedek, mert nem működik. Győző, Győző, de nagy barom vagy. Mennyivel másabb, ha én mondom magamra, mint mikor másoktól hallom. Bedugom a villásdugót a konnektorba, megnyomom a gombot egy pillanatra. Nem kell, hogy felpörögjön a motor. De felpörgött. Azért az egyik gerezdet sikerült megmentenem,

mert a pulóveromba repült. Sajnos a többiek, úgy szépen párban, elmenekültek. Rá kellett volna tenni a tetejét, mielőtt kipróbálom. Most aztán fölösleges munkát csináltam magamnak. Végül két fej fokhagyma mellett döntöttem, miután beleszórtam a megkopasztott gerezdeket a turmixba, lecsuktam a tetejét, aztán adj neki! Adtam, de nem történt semmi lényeges. A fokhagymák fogócskázta, de nem akartak osztódással szaporodni. Gondolkodnom kellett, milyen egyszerű módszerrel lehetne felaprózni. Addig gyorsan főztem tojást. A mikróban a legcélszerűbb. Vagy mégsem? Azt hittem, kitört a háború a közelben, akkorát szóltak. Ebben a formában nem volt helyénvaló az ötletem.

Brumi, ne kapkodjál! Van még időd gondolkodni, addig pedig bőven van más teendőd! Paprika kell bele, azt tudom. Azt is tudom, hogy Mancsi a lelkekre kötötte, pár egyforma dobozát csomagoltak el. Különböző fűszerek vannak a dobozokban, mert két hétre fölösleges fél kiló paprikát lehoznunk. A dobozokat valahová az éléskamrába tette be Liácska, mert ő pakolt ki. Bevetem szagló és látó érzékszerveimet. Ezzel szerencsém volt. A második dobozban megtaláltam a piros paprikát. Nem kanalazgatunk, mert nincs kedvem mosogatni. Belemarkolok, és zutty bele a ... hova is? Még előbb a húst meg kell mosni, mert nem mondták, hogy megmosták. Mosás közben kevés darált hús távozott a lefolyón keresztül. Ezzel szemben egészségesen rotyog a keményedő tojás a gáztűzhelyen. A mikró persze majd főzés vagy sütés után kitakarítom. Elbizonytalanodtam ezzel a tojás kérdéssel. Úgy emlékeztem, főtt tojást kell beletenni. Mire elkészült a hús, megfőttek a tojások. Egy ki is vetkőzött a burkából. Legalábbis kitüremkedett a héjből. Na, ezt nem értem. Nyersen belefért, főve meg nem? Várjunk csak! Lehet, hogy valamit nem jól csinállok? Kétségtelen: láttam és ettem is olyan fasírtot, aminek a közepén főtt tojás volt, de általában olyat szoktam enni, amiben nem látok tojást, miközben határozottan emlékszem rá, Mancsi szokott bele tenni. Számtalanszor előfordult, hogy fasírtot csinált és közben jutott eszébe a tojás. Olyankor megkérdezte az Évitől és tőlem:

- Gyerekek, van itthon tojás?

Régebben, még serdülőkoromban (amikor az volt az elképzelésem, hogy szakállt növesztek), szoktam reagálni, hogy kettő nekem feltétlenül van, mire Mancsi ledegradáló jelzővel illetett.

Szóval nyersen kell beletenni a tojást. Újabb felismerés, még soha nem láttam szárazon turmixolni. Ha már úgyis egy helyre kerül a fokhagyma és a tojás, beleütöm a tojásokat a turmixgépbe, és úgy aprítom fel a fokhagymát. Kocc-kocc. Benne a tojás, az utolsó tojások, amik még fellelhetőek voltak. Jöhet a turmixolás, és csodák csodája, gusztusos fokhagymakrém lett belőle. Kis gödröcske a hús közepén, aztán mehet bele a trutyi. Nagyobb marék paprikát utána, hogy legyen színe. Ebbe szoktak tenni rizst vagy a töltött káposztába? Szerintem mindkettőbe. Irány ismét az éléskamra. Rizs meg sehol. Mindent felforgattam, de rizst nem találtam.

Mutter, ha csuklasz, a fiad emleget. Évi is megérdemelné, de ő hülye. Ő szerelmes. Mindenki hülye, aki szerelmes, kivéve engem és persze a kis Borzaskámat.

Megvan! Kenyér kell bele. Tudom, áztatni szoktuk, de már el...tem az időt. Beleteszek két szeletet, aztán úgyis gyúrnom kell. Mi a franc kell még bele? Liácskám, de jó lenne ha itt lennél. Lehet, te sem tudod, de mégiscsak más kettesben elkövetni a hibát.

Na mindegy. Pulóver ujjá felgyűrve, és lehet gyurmázni. Sehogy nem akarta a kenyér héja az igazságot. Muszáj volt megcsócsálnom. Amennyire tudtam, apróra tépkedtem, és folytattam a gyúrást. Hogy fog ez összeállni? Biztos jót tesz egy kis víz, mert száraznak érzem. Sajnos így sem akar változni a halmazállapota. Nem nagy baj, mert elfelejtettem sót tenni bele. Szerencsére sóval ellátott a kétharmad. Van egy zacskóval, és van egy nagy sótartóval is. Fogyjon a sótartóból először! Nem túl tiszta a kezem, de majd megmosom a tartót. Most pedig rázom.

Semmi hatás. Ezek szerint a rázáshoz sem értek. Vagy nedves a só vagy el vannak tömődve a lyukak. Ez utóbbi nem lehet igaz, mert mintha jönne belőle valami időközönként. Megkocogtatom az alját. A kézmozdulatom kifejezte akkori idegállapotomat. Rácsaptam azzal a kezemmel, amelyikben nem fogtam. Ez nem lett volna még baj, de mint jóval később kiderült, Liácska is a sótartót fejte meg, amikor rakott krumplit készített. Ő praktikusán gondolkodott. Lecsavarta a tetejét, úgy öntött. Tényleg, hol van a rakott krumpli? Nincs időm keresgetni. Biztos a hűtő aljában, de megfeledkeztem róla. A lényeg, hogy miután Liácska használta a sótartót, éppen csak visszacsavarta a tetejét. Én pedig egy férfiasat csaptam az aljára és a tető beleesett a húsba. Utána zúdult a só is. Megpróbáltam a fölöslegesnek ítélt mennyiséget lemarkolni a cuccról. Tök jól néztem ki. Még a könyököm is húsos volt. Ez nem úgy értendő, hogy a saját húsom, hanem paprikás disznóhús-darálék volt rajta, amikor csengettek.

Óra sehol, de még délelőtt van, tehát nem érdekel, ki csenget. A kis édes úgyis dudálni fog. Nem tudok és nem is akarok kimosakodni. Dögljön meg, aki csenget! Röpködtek a gondolataim. Mégis, mi lenne, ha kimennék a kapuhoz és kezet ráznék a jövevénnel? Az illető biztos neheztelne rám, hogy beszennyeztem, de számomra üdítően hatna.

Csak semmi elkalandozás. Koncentráljunk továbbra is a vagdalthúsra! Zseniális ötletem támadt. A kovász az, ami összefogja a husit. Mégiscsak mosdanom kell, hogy hozzak liisztet. Igen, jól gondoltam. Fél óra múlva formás cipó lett belőle. Sápadt a színe a lisztől, de majd tovább sütöm. Egy huncut kis kenyérhéj megszakította a sima felület folyamatosságát. Bedobtam a mosogatóba. A szaga fenséges. Jöhet a tepsi meg az olaj, aztán zutty! Úgy döntöttem, nem lacafacázok. Egybesült fasírtot készítek. Nincs kedvem az összegyúrt anyagot pogácsákra formázni. Majd vágunk belőle.

Totál kikészültem, és még azt sem tudom, ki csengetett, nem beszélve a reszelt burgonyáról, amit estig szintén el kell készítenem, de csak akkor, ha van itthon burgonya. Egész jó szagok terjengenek a házban. Ilyen szokott otthon lenni, vagy legalábbis hasonló. Azonban ameddig a konyhában kellemesnek mondható ez a szag, addig a kezemen visszataszító. Irány a fürdőszoba egy alapos fürdésre. Ültem a melegvízben és igencsak büszke voltam magamra. Talán túl büszke is, ennyire nem lett volna szabad.

Estére, mire Liácska visszaért, egész jól ki tudtam szellőztetni az égett szagot. Azt azért bántam, hogy nem dobtam ki időben a kukába a produktumomat, mert ezzel módot adtam neki munkám véleményezésére. Mikor leállította a koci motorját az udvaron, láttam rajta, eredményes vizsgán van túl. Udvariasan magam előtt engedtem be a házba. (Szerencséjére.) Az előszobában ugyanis az egyik lába nagyobb sebességgel indult meg előre, miközben a felsőteste hátrahajlott. Időben sikerült elkapnom.

- Mi van édesem, jeges az előszoba?

Persze, hogy nem volt jeges, csak a délelőtt elszabadult egyik fokhagymagerezdet találta telibe a cipője sarka.

Miután elfogyasztottuk a maradék rakott krumplit, együtt tanulmányoztuk a szakácskönyvet. Az világos lett a számomra, nem vagdalthúst készítettem, de nem jöttünk rá, mit, ha nem azt?

* * *

- Arra gondoltam, mivel van még egy adag dagadó a hűtőben, holnap együtt megcsináljuk, aztán dicsekszünk az anyuékna. Mit szólsz hozzá?

- Örülök, hogy segítesz kiköszörölni a csorbát. Ha ketten csináljuk, akár most is kezdhethetjük a dicsekvést, mert neked minden sikerül.

- Reggel más programot beszélünk meg estére.

- Nincs elfelejtve, hiszen délelőtt gyúrtam rá.

- Ja kérlek, akkor miért csodálkozol, hogy nem sikerült a fasírt, ha vacsorakészítés közben a szeretkezésre koncentráltál? Nem csoda, hogy el...

- Mi az a pont-pont-pont?

- Semmi. Más beszélni róla és más csinálni. Ráérünk akkor beszélni, mikor már gyakorlatban nem megy.

Igaza volt. Megünnepeltük a jeles vizsgáját, és reggelig még aludtunk is. Nem sokat, mert annyira egymásba feledkeztünk, hogy nem néztük az órát és elszaladt az idő.

- Brumikám, édes! szeretném csinálni a húst, te pedig jó lenne, ha a hagymát pucolnád meg!

- Én is így gondoltam, te imádnivaló tündér.

Kivette a hűtőből a húst, meg a spejzből a darálót. Én pedig összeszedtem a fűszereket, meg kétféle hagymát. Igyekeztem nyújtani a keresgélésre szánt időt. Mikor előkerültem, vágta a húst. Hátról magamhoz öleltem, megpuszítottam a nyakát és a fülébe súgtam:

- Csillagom, hová tetted a rozmaringot?

- Milyen rozmaringot?

- Azt a fűszert, ami nélkülözhetetlen a fasírtból.

- Tegnap elolvastam a szakácskönyvet, de rozmaringra nem volt utalás benne.

- Biztos, hogy van. Nézzed meg!

Kimosakodott a húsból, és idegesen keresni kezdte a szakácskönyvet, de nem találta.

- Ide tettem a polcra, de nincsen itt.

- Ezt is a mosógépen kéne megnézned, hiszen a múltkor a retikült is ott találtad meg!

- Ne csinálj bolondot belőlem! Ennyire nem vagyok szenilis.

- Arra emlékeznél, ha egy órával ezelőtt vettél volna rozmaringot.

- Nem vettem, mert nem emlékszem rá, hogy kéne bele.

- Miért nem írtad össze, miket kell venni?

- Mert a tejet meg a kiflit sikerült fejben tartanom.

- Ne problémázz rajta! Kell bele rakni, de mi megesszük anélkül. Úgy is ehető, legfeljebb nincs az a finom pikáns íze. Az is igaz, ez esetben nem fogunk vele dicsekedni senkinek.

- Felhívom az anyut.

- Hívjad, de neki hiába van otthon, ha 150 kilométerre vagyunk tőlük!

Berohant a szobába telefonálni. Idegesen nyomkodta a gombokat. Mielőtt csengett volna, kivettem a kezéből a készüléket, és megnyomtam a „No” gombot, majd letettem az asztalra. Abban a pillanatban megvilágosodott az elméje. Próbáltam hátrálni, de utolért. Teljes 63 kilójával rám csimpaszkodott.

- Ne bántsál, életem! Elbizonytalanodtam. Lehet, rosszul emlékszem.

- Nincs kegyelem, mert gonosz voltál!

- Segítség! Segítség! Meg akarnak erőszakolni. Ne félj, meghallja a Jani, hogy kiabálok, aztán jön segíteni nekem.

- Milyen Jani?

- Ja! Hirtelen azt hittem, otthon vagyunk.

- Itt kiabálhatsz kedvedre, nincsenek szomszédok ilyenkor!

Mászott fel rám, végül kiestem az egyensúlyomból, és elterültünk az ajtóban. Szájába vette a fületem. Próbáltam védekezni, de meglehetősen eredménytelenül. Feküdt, vagy inkább térdelt rajtam, és csócsálta.

- Ne szuszogjál, te örült, mert elélvezel! Kegyelem! Soha többé nem leszek rossz! Megsüketültél? Nem hallod, hogy muzsikál a telefonod?

Élvezettel rágott, még morgott is hozzá. Attól félttem, leharapja, és egyfülű maradok.

- Vedd fel a telefonodat!

Végre felugrott, én pedig ott maradtam fekvé a nyálas fülemmel, a küszöb mellett. Hallottam, hogy az anyukája hívja. Beszélgettek, én pedig nem túl visszafogottan adtam hangot annak, hogy fáj a fülem. Sokszor meg kellett ismételni, mire eljutott hozzá a hangom. Közölte Kingával a pozitúrámat, valamint azt, miért bánt el velem. Nekem úgy tűnt, Kinga vele értett egyet. Ez a bestia nevetett, és az anyukája nevetését is meghallottam. Ennek fele sem tréfa, kinevetik a szegény sebesültet. Felszökkenem és elkezdtem kergetni az asztal körül. Ő pedig sikított, miközben fogta a kezében a telefont. Végül sikerült utolérnem. Megkaparintottam a készüléket.

- Szia, mama!

- Szia, Győző! Életben maradtál? Különben mi az, hogy szia, mama?

- Múltkor azt mondta a férjed, téged mamának kell szólítsalak, mert így szeretnéd.

- Ezt mondta volna a Gyszi?

- Igen, legalábbis úgy emlékszem. Nem tudtam, hogy ilyen durva neveltetésben volt része a lányodnak. Mindig verekszik.

- Mindig, azt kétkem. Viszont mit tehet szegény, ha a szavának nincsen súlya? Kénytelen meggyőzőbb eszközöz folyamodni.

- Vadember a lányod. Bemutatkozott, mintha ártatlan ma született bárány lenne, de most, hogy nyeregben érzi magát, kinyílt a csipája.

- Elakadt a szavam. Érzed a hangomból a feléd áradó részvétet?

- Még nem, de koncentrálok. Tudd meg, igazságtalanul ért az atrocitás!

- Be akartad csapni, hogy rozmaring kell a fasírtba. Rádásul velem is meg akarod etetni Gyszi szövegét. De vigyázz, mert megkérdezem tőle, és ha nem mondtál igazat, tőlem is lesz kapsz!

- Jól van, te rágjad a másik fületem!

- Szerencsére van helyettem, aki rágja.

- A rozmaringot nem én mondtam, hanem ő. Én a másik oldalt képviseltem. Magamtól is tudom, hogy nem kell bele rozmaring, hiszen tegnap csináltam fasírtot. Légy szíves, szóljál rá, mert most is bokszolja a hátamat!

- Hidd el, megvédenélek, de hát tudod, messze vagyok!

- Legalább mondd, hogy sajnálsz!

- Sajnálsz.
 - Ne azt mondd, én sajnállak, hanem azt, hogy te sajnálsz!
 - Azt érezned kell. Hatalmas bennem az aggodalom testi épséged iránt.
 - Érdemes lett volna lefényképezni a kis Borzaskát, ahogy vágja a húst, én pedig a fülébe sűgom a rozsmaringot. Ideges lett és keresni kezdte a szakácskönyvet, amit persze eldugtam.
- Ahogy kiejtettem a számon, hogy eldugtam, teljes súlyával nekem esett, hogy ismét ledönt-
sön.
- Most véged lesz. Köszönj el az anyutól!
 - Isten veled, Kinga! Életem immár véget ért. Őrizz meg jó emlékezetedben! Te tudod, soha nem bántottam a kislányodat. Mondd meg a férjednek, úgy hagyom itt ezt az árnyékvilágot, hogy tisztában vagyok azzal, ő nekem jót akart, de nem ismerte elég jól a lányát.
 - Győzőkém, ne halj meg! Ha mégis meghalnál, tudnod kell, májusban fogunk eltemettetni, mert ilyenkor drága a virág!
 - Add ide a telefont!
 - Visszaadom a kis haramiának, mert követeli, hogy beszélhessen veled.
 - Szia, Győző! Örülök, hogy ilyen nagy gyerekek vagytok. Tudom, csak játszotok egymással.
 - Igaz, hogy játszottok, de azért nem szeretném, ha most meglátnád a bal fületem.
 - Mi baja van?
 - Érzékeny és nyálas. Szia! Ne haragudj, nem rajtam múlt, hogy nem leszel az anyósom!
 - Ért már ennél nagyobb csapás is az életben. Szia, nyálas fülű!
- Kezébe adtam a telefont egy puszi kíséretében, amit vissza is kaptam.

* * *

- Brumikám, mi volt veled az éjjel?
- Jézusom! Olyat tettem veled, amire nem emlékszem?
- Sajnos ennél rosszabb, legalábbis az én oldalamról nézve. Semmit nem tettél velem, viszont beszéltél álmodban, amit eddig nem tapasztaltam. Mit álmodtál?
- Inkább áruld el, mit mondtam!
- Félsz elmesélni az álmodat?
- Még hogy én félek? Ilyet aztán ne mondjál! Ráütöttem a Vica fenekére.
- Jó volt?
- Nem volt jó, mert el akarta venni a homokozólapátomat. Mikor nem engedtem, elkezdett sivalkodni.
- Azért ütöttél a fenekére?
- Nem, vagy legalábbis nem akkor. Kiástam egy nagy gödröt, ő bele akart pisilni.
- Te nem engedted.
- Azóta bánom. Ma engedném. Akkor ütöttem a fenekére, mikor le akarta húzni a bugyiját.
- Ki az a Vica?

- 43 éves, sok gyerekes családanya.
- Szóval egy újabb vetélytársam?
- Ha jól számolom, legalább harminc éve nem találkoztam vele.
- Honnan tudod, hogy sok gyereke van?
- Az ilyeneknek sok szokott lenni, akik idegen férfiak előtt csak úgy megszabadulnak a textíliájuktól.
- Azt mondtad, nem szabadult meg.
- Mert megakadályoztam benne. Párat ráütöttem és elszaladt sírva az anyukájához. Mondd meg, mit beszéltem!
- Azt mondtad nagyon parancsolóan: „Édesanyám! Egy-kettő! Egy-kettő!”
- Te nem tudod, Liácskám? A katonaságnál így vezényelnek.
- Brumi, nem is voltál katona.
- Nem voltam, de mások mondták. Olyan mondta, akinek a barátja volt katona és tőle hallotta.
- De te az anyukádnak vezényeltél.
- Az én anyukámat Mancinak hívják.
- Ez az! Csodálkoztam rajta, hogy „édesanyám”-nak mondtad.
- Szerintem te álmodtad és rám fogod.
- Akkor itt és most befejezzük a témát. Indítom a napot, megyek kávé készíteni, te pedig paskoljad a Vica fenekét!
- Inkább felhívom Évit, boldog új évet kívánok nekik.
- Anyuéknak is kívánhatnál!
- Tegnap kívántam.
- Nem úgy hallottam.
- Nem telefonon kívántam, magamban.
- Az más. Erről nem tudtam. Biztos jólesett nekik a figyelmességed.
- Ne cikizzél, Marosi! Ismered a szokásomat, mindig éjfél után telefonálok körbe.
- Brumikám, ez az első közös szilveszterünk.
- De úgy emlékeztem, beszéltem róla neked.
- Rosszul emlékszel, mert Vicát is most tudtam meg.
- Persze, mert azt hiszed, 43 évet el lehet mesélni hét hónap alatt.

A kis háziasszony szó nélkül távozott a fürdőszoba irányába, én pedig kezembe vettem Blankát. Hatalmas ásítózás közepette nyomkodni kezdtem, de mielőtt kapcsolatba léphettem volna a húgommal, megadta magát. Lemerült. Kénytelen voltam előkaparni a Liácska ízét. Annak az akku ikonján még volt két vonal. Próbáltam elérni Évi húgomat, de az első próbálkozásom, úgy tűnt, sikertelen, mert Kistestvérem bájos hangja helyett egy vén medvehangú vette fel a telefont.

- Szia, Évi, a Brumi vagyok!
- Szia, de mint hallod, én nem az Évi vagyok, hanem egy másik Brumi!

- Ha ilyen szerencsésen összejöttünk, mi, brumik, adnád nekem az Évit?
- Évivel momentán nem tudok szolgálni, egy darab sincs itt belőlük.
- Miért vette fel a telefont, ha nem magát hívtam?
- Nem tudtam, hogy nem engem hív.
- Ebben lehet valami igazság. Mit írt ki a telefonja?
- Ismeretlen szám.
- Nem azt: Prüntyőke?
- Nem.
- Akkor maga tényleg nem az Évi.
- Ezek szerint maga az Évi Prüntyőkéje?
- Nem vagyok az Évi Prüntyőkéje. Én, mint mondtam, a Brumi vagyok, de ha érdekli, szívesen tájékoztatom a tényekről!
- Lekötelez vele, Brumi úr.
- Csak röviden mondom el: Évinek volt egy Prüntyőkéje, akinek pedig Évi volt a Prüntyőkéje. Eddig világos?
- Mondja csak, tudom követni!
- Évi Prüntyőkéje eladta a telefonját a Borzaskámnak.
- Aki viszont a maga Prüntyőkéje.
- Mondhatnánk úgy is, de nem mondjuk. Évi nem írta át a telefonjában a Prüntyőkét Liácskára, viszont már régen szakítottak a Prüntyőkével.
- Várjon! Picit lassabban! Ha jól gondolom, akkor Borzaska a maga Prüntyőkéje, aki az Évi számára Liácska.
- Pontosan.
- Maga pedig most a Liácska nevű Borzaska telefonjáról beszél.
- Igen, mert lemerült a Blanka.
- Szívesen folytatnám ezt a diskurzust magával, Brumi úr, de lévén Szilveszter, kicsit én is görbítettem a napomon. Ha volt olyan kedves és beavatott ebbe a szövevényes kapcsolatba, megkérdezhetem, milyen számot hívott?
- Nem látom akadályát. Kérdezze meg, ha akarja!
- És?
- Mit és?
- Hát milyen számot hívott?
- Fogalmam sincs.
- Hívott, és nem tudja, mit?
- Azt tudom, mit hívtam, csak azt nem, milyen számot.
- Na és mit hívott?
- Mondtam, az Évit.

- De milyen számon?
- Csak rámondtam a telefonra: „Baba”, s máris csengetett.
- Tulajdonképpen kinek a babája ez az Évi?
- Évi a Nyuszkó babája.
- És mit szól ehhez a Nyuszkó?
- Legutolsó információm szerint örül neki.
- Ahhoz mit szól, hogy magának is a babája?
- Nem csak nekem, hanem a Mancinak is.
- Leszbikus?
- A Manci nem leszbikus, ő az anyám.
- Kezd világosodni. Mancinak hívják az anyukáját, Évin pedig ketten osztoznak testvériesen a Nyuszkóval.
- Nyuszkónak egyébként Balázs a becsületes neve.
- Évi az aranytartalék a Borzaska mellett?
- Évi a Manci kisebbik gyereke.
- A lánya?
- Ha egyszer a gyereke és nőnemű, csak a lánya lehet.
- Maga pedig a fia. Már csak az nem világos, ki az a Nyuszkó?
- Nyuszkó? Ő a húgom férje.
- Aki egyébként Balázs, a húga pedig az Évi.
- Nem. A Balásznak csak nővérei vannak, az egyik a Klári, a másik a Marika.
- Aha! Különben sem lehet a Balázs húga az Évi, ha egyszer a felesége.
- Az imént ezt bátorkodtam közölni magával. Tökéletes a logikája. Csak nem matematikus ön is?
- Nem. Én kőműves vagyok. Amúgy Borbély a nevem.
- Örvendek, Pamach.
- Akkor a Borzas is világos.
- Nem Borzas, hanem Borzaska.
- Örülök, hogy ilyen kedélyesen eltársalogtunk. Boldog új évet kívánok magának és Borzaskának is!
- Ha akarja, a füle hallatára kiszólok Borzaskának a konyhába, hogy boldog új évet kíván neki a Borbély!
- Félek, ha így tálalja, félreérti.
- Az én Borzaskám nem olyan.
- Én is ezt mondtam öt évvel ezelőtt, mikor szóba került társaságban a Kutylim, aztán kiderült, hogy olyan.
- Azért az nagyon nem mindegy, hogy valakinek a kutylimja vagy a felesége erkölcstelen.

- A feleségemet becéztem Kutyulinak. Amúgy Mancsi volt a neve, de nem akartam ezzel is bonyolítani a társalgásunkat.

- Így járt, Borbély úr. A legjobbakat kívánom magának és a családjának!

- Csatlakozom az előttem szólóhoz.

* * *

- Szia, tündérke! Örülök, hogy neked is megvirradt. Köszöntelek abból az alkalomból, hogy ketten, váll-vállvetve elkezdhetjük a 2007-es évet.

- Ennyire feledékeny lennék? Nekem úgy rémlik, pár órával ezelőtt kezdtük, méghozzá alaposan belecsaptunk a lecsóba.

- Lecsóba? Kétségtelen, alaposan lecsókoltam ezt az édes szívet, de különben, ha definiálnom kéne a tevékenységünket, nekem nem a lecsó jutna az eszembe elsőre.

- Tudod jól, akkor nekem sem, de most tiszta a fejem. Különben mit csinálsz, hogy még mindig fejedben a fejhallgató?

- Zenét hallgattam és nem akartam megzavarni az álmodat. Olyan édesen aludtál, mint egy kisbaba, csak a cumi hiányzott a szádból.

- Milyen zenét hallgattál?

- Óh, szívem, igazi klasszikust.

- Wagnert?

- Nem. Uhrint.

- Nem találkoztam a nevével. Gondolom kortárs zeneszerző.

- Abszolút. Hallgassad csak!

„Kis patak, kis patak, a hűsvízű kis patak.”

- Gyönyörű, mondhatom, és te ezt hallgatod?

- Mozart Requiem-jét akartam, de úgy tűnik, nem hoztuk el otthonról.

- Rosszabb a történet, kölcsönadtam a Katinak.

- Ha te sem akarsz hallgatni az öreget, kap egy „Delete” gombot a fájl. Így ni! Uhrin kitörölve az életünkből. Megyek kávé készíteni. Tudod, hogy az utolsó teljes napunk itt Bükkváron?

- Sajnos tudom, de még azt is, hogy holnap hazamegyünk és vár a felfordulás. Neked mondta Évi, hogy a szobánkba is csak lapjával lehet bemenni, mert tele van rámolva a nappali dobozokkal?

- Nem baj, drágám, legfeljebb bebújunk a kuckónkba, és senki nem tud zavarni bennünket.

- Ne álmodozz, Brumikám, te sem szeretsz csalódni. Szombaton, azaz 6-án elköltöznék Éviék, bújáról alighanem legközelebb utána lehet szó.

- Életem bearanyozója, drága kis illatos virágszálam, több mint 24 óránk van hátra az utazásig. Azt mondd, hagyd fel minden reménnyel? Mi tetszik annyira?

- Elképzelem, a szituációt. Otthon - ahogy mondta az Évi - mindhárman hullák, és várják, hogy holnap megérkezzen a felmentő sereg. Szerinted boldogok lesznek, ha kizuhan az autóból két amortizálódott, karikás szemű félhulla?

- Örüljenek, hogy hazamegyünk és hajlandók leszünk leülni a terített asztalhoz.

- Tényleg, asztal van még, vagy Éviék azt is elviszik Sopronba?
- Honnan tudjam? Felfoghatom úgy: ami bútor van a házban, mind közös, hiszen közös kasszán élünk egész életünkben. Viszont úgy is ítélné az Évi, hogy ami neki, kell elviszi, és mivel mi új életet kezdünk, majd veszünk magunknak újat. Ha így nézem, lehet, székünk sem lesz, amire leülünk. Borzaskám, jobb ha itt Bükkváron kiszékeljük magunkat, mert otthon nem lesz lehetőségünk rá.
- Tudom, erre szokta mondani Évi, te miért nem lettél színész. Meggyőzően alakítod a szegény nincstelen.
- Nem vagyok nincstelen. A leggazdagabb vagyok, mert birtokomban van a világ legrágább kincse.
- Akinek a székről jutott eszébe, hogy sürgős folyóügyei támadtak. Megyek, Brumikám, csurgóra.

* * *

Kettedikén szerencsésen hazaértünk. Határozottan tetszett a nappaliban felépített labirintus. Két szobának a bútorát viszik el, de ezt is megbeszélte Évibaba velünk. Az igaz, a szekrények tartalmát bedobozolták, de a bútorokban nem döntött egyedül. Liácska pénteken hazament pár órára, hogy ő is alaposan körülnézzen, miket akar áthozni hozzánk. Mivel Balázs dolgozott, lehetőségünk nyílt húgommal egy utolsó beszélgetésre kettesben.

- Aggódom. Látom, nagyon jól megértitek egymást, de ismerlek, bratyókám, milyen hirtelen természetű vagy. Elköltözöm itthonról, nem lesz, aki megmossa a fejedet, ha meghülyülsz.
- Nyugodjál bele, Évikém, a mi kapcsolatunk tartós lesz! Ilyen édes, aranyos nővel még nem találkoztam.
- Ne túlozzál, mert Judit is aranyos volt!
- Az volt, csak hozzám képest túl komoly. De egyébként is már mindegy.
- Miért nem veszed feleségül?
- Mert amikor feleségül akartam venni, meghalt.
- Marha. Szerinted ez vicc volt?
- Természetesen nem vicc, de érzékeltetni akartam a lelki változásomat veled. Kérdésedre a válaszem: legfőbb oka, hogy még mindig nem érzem a különbség miatt a biztonságot.
- Eljegyezted és ő szeretné, ha feleségül vennéd. Nem beszélve arról az apróságról, hogy szíve alatt a kettőtök gyereket hordozza. Sajnos már nem adódik lehetőségem rá, de ha időben eszembe jut, érdemes lett volna pár társalgásunkat felvenni magnóra. Aranyos tud lenni, amikor a Manci meg én is adjuk a bankot. Próbálunk ellened beszélni, de mindig megvéd téged. Ő egy igazi szerelmes, naiv kislány. Többször előfordult, hogy sírva fakadt, mikor úgy beszélünk rólad, mintha te nem érdemelnéd meg őt. Persze olyankor mindketten elneveltük magunkat Mancival együtt, és a kis eltorzult arca egy pillanat alatt színt váltott. Komolyan kérlek, ha igazán szereted, nagyon vigyázzál rá!
- Tudod, hogy szeretem!
- Tudom, de neki szüksége van rá, hogy naponta bizonyítsad. Azt mondtad, más oka is van annak, hogy nem házasodtok össze.
- Betegesen irtózom a banzájoktól. Azt szeretném, ha zártkörű esküvőnk lenne, ahol csak a szűk család van jelen. Kingáék, valamint ti hárman.

- Érdekes érved van. Nem szeretnél lakodalmat, hát nem veszed feleségül. A kor miatt ne rágódjál, a többit pedig bízzad rám!
- Annak örülnék, ha meggyőznéd Kingáékat arról, nem szeretjük a feltűnősködést!
- Lia sem akar amolyan igazi parasztlagzit?
- Erről nem beszéltünk, mert ő nem fogja nekem felvetni, én pedig eddig bölcsen hallgattam. Liácska annyit vár tőlem, szeressem őt.
- Azt mondom, vedd feleségül! Holnap leköltözzünk Sopronba, aztán leápolom a jövődöbeli anyósodat. Nem hiszem, hogy annyira ragaszkodna egy lakodalomhoz a lánya boldogtalansága ellenében.
- Szerinted elfogadta Kinga, hogy a lányának az apukája lehetnék?
- Amennyire ismerem, nem tűnik úgy, mintha a saját potenciális férjét látná benned.
- Az előbb rám szóltál, mikor Judittal kapcsolatban viccelődtem, most te veszed tréfára ezt a komoly dolgot?
- Bolond vagy? Mióta tudja, hogy megszeretted Liát, azóta arra vágyik, legalább a kisebbik lánya révbe jusson.
- Rendben van, dumálj vele! Ti hogy vagytok Balázssal?
- Örülök neki, hogy ilyen csendes férjet kaptam. Tudod, ha olyan lenne, mint te, aligha jutottunk volna el a házasságig. Szeretjük egymást, és kifejezetten örülök neki, hogy komoly srác.
- A szüleivel is megvagytok?
- Azoknak én vagyok a főnyeremény, mert azt hitték, aggregény marad a gyerekük.
- Mit fogtok csinálni a világ végén autó nélkül?
- Beszéltünk róla, pár hónap alatt összekaparunk egy régi tragacsot. Lényeg, hogy guruljon.
- Képes leszel összespórolni a pénzt?
- Legalábbis úgy tervezzük. Azt tudod rólam, mindig első volt a kötelesség a számomra. Valahova be kéne törni, hogy adjanak kölcsönt, amit havonta törlesztenénk.
- Szavaidból úgy ítélem, az elmúlt két év nemigen szolgálta a jó testvéri kapcsolatot köztünk.
- Nem tagadhatod, volt pár komoly összezőrdülésünk, ami engem óvatosságra intett.
- Szeretném, ha elfelejtenéd, ahogy belőlem még a csíráját is kiirtotta Liácska!
- Tudod, nehéz azt elfelejteni, hogy még meg is akartál verni Blanka miatt.
- Sokat gondolkodtam, hogy tudnék rajtatok segíteni, és eredményre jutottam. Liácska még nem tud róla, kérlek, ne járjon el a szád! Tegnap beszéltem a Renault szalonnal. A lényeg, leadom a Lagunát, hozzáteszek egy bizonyos összeget, és veszek kedvezménnyel három Tháliát: egyet neked, egyet Liának és egyet nekem. Várjál, ne szólj még bele! Tudod, hogy rigolyás vagyok. Csak piros Renault-okat vagyok hajlandó venni, és kizárólag készpénzre, valamint természetesen - bár csípem a Balázs búrját, mert komoly farok - kizárólag a te nevedre kölcsönzök. Magyarul: megveszem nektek készpénzre az új autót, és ahogy tudjátok, törlesztitek nekem kamat nélkül. Ez kb. két és fél milka, de én tudom, neked ez központi kérdés lesz, ezért nem határozok meg időpontot, mikorra fizessétek vissza. Számítok rá, hogy pár év beletelik, viszont nem egy ócskavasat vesztek, hanem - gondolom - márciusra új autóban feszíthet a húgocskám.

37 éves. Láttam már sírni, de ez a sírás más volt, ahogy az én viszonyulásom is. Tudat alatt mindig jó testvérek voltunk, de minket nem neveltek a szeretetre. Látva a testvérem könnyeit, nem tagadom, kedvem lett volna vele sírni. Ennyi évig éltünk együtt, és holnap ez a szál elszakad. Igen, ő megfelelő helyen van a szívemben, és ha segíteni tudom, akkor segíteni fogom bármiben.

- Köszönöm, és ne haragudj, hogy elérzékenyültem. Nálunk ez nem szokás.

- Kétségtelen, de mi hárman tűzbe mennénk egymásért.

- Mancival mindig is éreztük egymás iránt, de te valahogy kilógtál a sorból. Tudom, Lia elfoglalta méltó helyét a szívedben.

- Ezt jólesik hallanom. Mindig úgy éreztem, mi hárman igazi család voltunk. Sok apró nézeteltéréssel, de egymásért. Nem szeretnék szentimentális lenni, ezért azt mondom: furcsa lesz nélküled.

- Erről ne beszéljünk!

- Válaszként bőven elég volt ennyi.

- Szeretném, ha gyakran meglátogatnátok bennünket, és Mancit is hoznátok!

- Fordítva ne reménykedjünk?

- A szívem itthon marad, érezni fogjátok.

* * *

Reggel, pontban hat órakor, megjelent a ház előtt a teherautó, rajta három természetes úr. Olyan méretűek voltak, ha bármelyik megkínálta volna az etetőmet egy jobb horoggal, ma már anyámék a temetkezési vállalatnál egyeztetnék a temetésem időpontját. Pedig én sem vagyok alultáplált.

Tervszerűen ment a bútorok pakolása a kocsira. Nem tudom, hogy csinálták, de hét órakor útrakészen voltunk.

Évi baba, azaz a költöző húgocskám, kijelentette, ő ideges, és nem hajlandó vezetni a Lagunát. Most hagyja el az anyja szoknyáját 37 év után először. Ránéztem Liácskára, ő pedig vizsgonozta a pillantásomat és beült a kormány mögé. Természetesen én az anyósülésen foglalok helyet, elvégre is az a hely a legveszélyesebb. Hátraléva beült a kishúgom, mellé két oldalra elhelyezkedett a férje és Mancit (mint anyukánk). Évinek jó a szemmértéke, mert pontosan középre ült, így a helyek elfoglalása után csak a fél Mancit lógott ki oldalra a kocsiból. Balázzsal becsukattam felőle az ajtót, és mondtam, csináljon úgy, mintha a feleségére simulna. Így is kevés volt hátul a hely, de egy térdmozdulattal beljebb tessékeltem Mancit hátsófelé, majd rájuk csuktam az ajtót. Liácska kifarolt az udvarról, én pedig mindent bezártam. Az utcán beültem mellé. A teherautónak akkor már híre-hamva sem volt. Liácskám majrézött, hogy eltűnt a teherautó. Mondtam neki, menjen utánuk olyan tempóval, mint mikor áprilisban szakított velem. Földes utcában lakunk, de akkor úgy indult el a házunk elől az apukája Audijával, mintha magassági kormány lenne benne. Akkora port vert fel, hogy napokig köpködtem magamból a sarat. Kepesztettünk piszkosul a földes úton, mintha hullámvasúton ülnénk, de a Bekötő útnál utolértük a teherautót. Na ezt nem. Dieseles bűzgombolyag után nem fogunk menni, mert a klíma behozta a kocsiba az olajfüstöt. Közöltem sofőrünkkel, a kis egyetemistával, még az 5-ös előtt meg kell előznie a bútorszállítót. Így is történt.

Tíz körül értünk Sopronba. Ahogy az a nagy könyvben meg volt írva, először a laptop került be a házba, és egy szék - a Lagunából -, amit direkt azért vittem, legyen hová letenni a számítógépet. Momentán ez volt a legfontosabb darab egy három szobás, üres házban. Benne

a program, minden bútordarabnak a helye berajzolva. Mire Lia úrnő üzembe helyezte, a fele bútor a kapu előtt volt letéve. Aztán olajozottan mentek a dolgok. Látványnak sem volt utolsó, ahogy szaporodtak az ingóságok a három szobában. Volt, hogy az egyikben csak egy asztal volt még, miközben a másikban heverő. Liácska irányította a fogdmegeket. 11 órakor azzal pacsiztam le velük, hogy szívesen megkínálnám őket kávéval, de nem tudom, melyik dobozban van a kávéfőző. Érzékeny búcsút vettünk tőlük. Elmentek. A fuvar Balázs apja finanszírozta - mert fuvarozási vállalkozó -, ő rendezte a költségeket is.

Számítógép vissza a Laguna csomagtartójába. Következett a fellépésem. Két áramkörös csillár felszerelése a nappaliba, ráadásul a mennyezetre. Én, a tériszonyos, aki már attól szédültem, hogy felnéztem a mennyezeten lógó vezetékekre. Előrelátók voltunk, itthonról elvittünk egy olyan széket is, ami nem volt kárpitozott. Erre fel lehet állni. Következhetett a ház áramtalanítása. Mit tegyek? Tudom, férfiatlan, de nem csak a magasságtól félek, az áramtól is. Megkerestem az ismeretlen házban, hol lehet áramtalanítani. Ez gyorsan megtörtént. Szerettem volna a csillárszerelés idejére az egész utcát árammentessé tenni, de erre nem jutott eszembe kivitelezhető megoldás. Óvatos duhaj vagyok. Nem úgy van az, hogy beveszem a dajkamesét:

- Komám, ott lóg ki a falból két szabad vezeték, képzeld, hogy az egy birkózógép!

Még nem jártam egyetemre, mikor saját kezemmel tapasztaltam, ráz az áram. Egyszer hazamentem a gimnáziumból. A bejárati ajtó csengőjéről hiányzott a gomb. Mondom magamban, velem nem b... ki, mert befér az ujjam a lyukon. Ja! Ott meg várt a 220. Olyan dauert csinált a hajamba, hogy hétvégén is alig tudtam kifésülni.

Előkerültek áramtalanítás után a kis nylon szatyrok, amibe anyám helyezte el a reggeliket. Győző - azaz én - feszült idegállapotban képtelen táplálékot tömni magába. Négyen leültek, majdnem négy helyiségben. Mindenki magához vette a kis elemőzsiáját, csak közben hangzottak el ilyen mondatok:

- Anyu, hová tetted az uborkát?

- Évi, hol van az üdítő?

Hülye magyarok. Arra senki nem gondolt, hogy az Unicum otthon pimpósodik. Semmi probléma nem volt, mert előkerült az uborka és az üdítő is. Az üdítőt én hoztam otthonról mindkét üveggel a lábaim között, az anyósülés előtt. Így azután mondhatjuk úgy: testhőmérsékletük volt. Ettől senkinek nem lesz torokgyulladás. Evett a banda.

Fogtam a kis ruhácsomagomat, amibe anyám betette a tréningnadrágomat és egy pólót. Világosszürke nadrágban mégsem dolgozhatok. Bevonultam a ház legkisebb helyiségébe a WC-be. Fontos itt megjegyezni, hárman kabátban jöttek, de Lia és én fickósan, fiatalosan, kabát nélkül. A kocsiban baromi meleg volt, szabadban pedig alig kellett járkálnunk. Behúzódtam a klotyóra a cuccommal, és levettem a nadrágomat, valamint a meleg pulóveromat. Hely nem volt hová tenni, a kagylóra mégsem tehettem. Volt egy papírtartó, amire ügyesen rákötöttem a nadrágot meg a pulóvert is. Jöhet a kilincsről a munkaruha. Felvettem a pólót. Fel akartam venni a mackónadrágot is, de látszatra bőnek bizonyult. Anyám nem figyelt oda, és egy olyan altest-takarót csomagolt be, ami nem tartalmazott gumit a derekában. Valamikor szublimálódott belőle. Hihetetlen észjárásommal átláttam, ezt nem vehetem fel, mert lecsúszna rólam. Résnyire kinyitottam az ajtót, és kikiabáltam, adjanak egy bugyigumit. Tekintettel a vegyes társaságra, nem számítottam arra, hogy bármelyik hölgy megszabadítja magát a fehérneműjétől a Brumi kedvéért. Azt nem mondom, hogy nem röhögtek, de ebből még nem lett gumit. Ismét kinyitottam résnyire az ajtót és kikiabáltam Liácskának, hogy a csomagtartóban van hátul egy tekercs drót, azt szíveskedjen behozni! Tulajdonképpen még könnyebb is befűzni a nadrágba a drótot, mint a gumit. Hallottam, ahogy Liácska távozott a bejárati ajtón, én pedig becsuktam a WC ajtót, és mivel befelé nyílt, nekitámaszkodtam. Felül egy póló,

alóla kilóg egy trikó, alsó testemet fedi a fehér alsónadrágom, majd hosszabb szünet után következnek a zoknik és egy pár félcipővel stabilizálom függőleges testhelyzetemet a mozaiklapokon. Szándékom szerint ebben a pozitúrában kívántam átvészelni a haszontalanná vált intervallumot, fenékkal támaszkodva az ajtónak, mert kulcs nincs, és félő, egy magáról megfedkezett akárki rám ronthat váratlanul. Ezt így szépen végiggondoltam. Nem értem a gondolatsor végére, mikor megmozdul a fenékem. Tolja befelé az ajtó. Kiszólok:

- Mi van?

- Itt vagy? Be szeretnék menni, pisilni kell! - közli velem Évi baba, nem túl diszkréten az ajtó másik oldaláról.

- Próbáld folyóügyeidet átütemezni, mert momentán az öltözékem lehetetlenné teszi a nyilvánosság előtti megjelenésemet!

- De nagyon kell. Gyere ki!

- Vigyél be egy széket a fürdőszobába, álljál fel rá, és pisiljél a mosdóba!

- Menj a fenébe, Brumi!

(Nem azt mondta, hogy a fenébe, de kultúrkörnyezetben nem tehetem közzé a magyar nyelv általa alkalmazott gazdag szókincsét.)

Hallottam, megérkezett a felmentő sereg. Bejött a bejárati ajtón Liácska, de drótot nem hozott.

- Brumikám, nincs drót a csomagtartóban.

- Mi a francot akartok a dróttal? Brumi gyere ki, mert be szeretnék menni!

Testvérhúgom hangján hallottam, abban a pillanatban minden pozitív érzés elszállt belőle jövődöbeli sógornője iránt. Szegény Liácskát utálta, mert nem hozott nekem gatyarögzítőt, engem utált, mert birtokoltam azt a helyiséget, ahol a legszívesebben tartózkodott volna. Utálta Mancit, mert ha egyke lenne, minden valószínűség szerint szabad lenne a toalett. Lehet, hogy Balázst is utálta, mert ha nem ment volna hozzá férjhez, nem kerül ilyen kínos helyzetbe. Mit tehettem mást? Visszahúztam magamra a szép, élére vasalt nadrágomat és hátrahagyva a mackót, kijöttem. Alig fértünk ketten az ajtónyílásba Évivel. Még szerencse, hogy egyenes, de ellentétes irányú volt a mozgásunk.

Mindent előre eltervezek. Természetesen összeszereltem a földön a csillárt, és minden számat betettem a zsebembe. A nadrágom nem csúszott, mert nadrágszíj volt rajta. Liácska rekvizitum a szék mellé, anyám tartja a csillárt előttem, én pedig szerencsétlenkedek fel a székre.

Liácska jelenléte azért volt létfontosságú, mert régen rájöttem arra, ha valamire muszáj felállnom, csökken a félelmem, ha valaki áll mellettem. Egyik lábam a széken, nagy lendületet veszek, de kisebbet, mint ami ahhoz kéne, hogy mindkét lábbal a székre kerüljek. Nézem a mennyezetet a vezetékeket, és közben egyre nagyobbakat rugózok. Végül győzött a férfiasság. Vesszen, aminek vesznie kell! Állok a széken reszkető térdekkel, anyám kezéből kivéve a csillárt, először rögzítem, nehogy a fejünkre essen, majd próbálom a vezetékeket a megfelelő helyre bekötni. Az izgalom elvette az eszemet a szilárd talajon az imént, mert szigetelő szalagot bizony nem tettem a zsebembe. Liácska ajánlkozik, hogy odahozza.

- Még csak az kéne, hogy elmenjél a szék mellől!

Manci sem távozhat, mert ő előttem áll, és bár nincs már csillár a kezében, szükségem van a jelenlétére. Kedvesen átkiabálom valamelyik másik helyiségből Évi babát:

- Évi, hol a francban vagy, amikor segítened kéne? Hozzál szigetelőszalagot, különben itt hagyom ezt a kurva csillárt!

Az ominózus tárgy és az erkölcsiség párhuzamba hozatala Liácskát derűre serkentette. Kénytelen voltam felszólítani, fogja vissza magát, mert ha nem, leesek a székről. Ez a fenyegetés hatott. Szerelem a csillárt, őt pedig a szerelem önmérsékletre kényszerítette. Évi babából kificcant az iménti intermezzo negatív hatása. Ilyenkor nincsen nagy szája, mert tudja, a bátyja harapós kedvében van. Jön a szigetelőszalaggal rögvest. Az utolsó vezeték bekötésénél tartottam éppen, amikor a másik szobából átjött Balázs. Ők elkezdtek pókhálózni valahol egy távoli helyiségben, és szükségük volt arra az egy székre, amire fel lehet állni cipőben, tehát nem kárpitozott. Jön az a marha, és az előszobában mondja, elviszi a széket, mert kell nekik. Állok a széken, nézek felfelé, miközben magastartásban a két kezem. Liácska szorgalmasan mellettem, anyám odébb ment. Mindkettőnek szürke a haja a portól, amit én küldtem le a mennyezetről a fejükre. Az én buksim is viszketett, nem beszélve a képesfelem szennyezettségéről. Folyik rólam a víz, de nemcsak az arcomról. Ekkor érkezik Balázs a hülye ötletével, aki nem tudta, hogy munkában vagyok, és el akarja alólam vinni a széket. Kikíváncozott elemi erővel belőlem a kultúra. Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor Győző bemutatkozott Balázsnak, meg Liácskának is. Nem tagadom, Évi hallotta a másik szobában, és utólag megdicsért a választékos szövegemért. Mit tagadjam, nem volt szégyenérzetem a csúnya megnyilvánulásom miatt. Angyalföldi zsargonban hoztam Balázsunk tudomására indulatos véleményemet. Hasonlót mondott a múltkor Miki, mikor átjött hozzánk, és az emeletről egy kombinálszekekrényt cipeltünk le a lépcsőn. Feleúton voltunk, akkor szólalt meg Évi szobájában a mobilom. Mondtam Mikinek, tartsa a szekekrényt - mivel ő volt alul - bemegyek felvenni a telefont. Na, akkor adott elő egy hasonló mondatot, amivel meggyőzött és lemondtam a telefonbeszélgetésről.

Ismét sikert arattam hihetetlen műszaki felkészültségemmel. Becsavartam a hat villanykörtét, amit - mellékesen szólva pontosan tudom villanyszerelő barátomtól - nem körtének, hanem izzónak neveznek, de azért is körtét mondtam, mert akkor utáltam a barátomat. Helyette kellett ilyen tortúrának kitenni magamat. Áram alá helyezték a házat. Fejem felett felgyulladtak az égők, mind a hat. Nem tudom, a sikertől lettem-e bátrabb, vagy untam az egészet, de úgy jöttem le a székről, hogy megfogtam Liácska kezét és fitten, fiatalosan leugrottam. A piszkok, azt mondták, átéltek egy második földrengést. Állítólag Szilveszterkor földrengés volt nálunk, de mi akkor távol voltunk.

Ott tartottam, lejutottam a biztos talajra. Liácskám meg én is hallottuk a reccsenést, ahogy a nagy haránt terpeszben elreccsen varrás mentén hátul a nadrágom. Szegény nadrág, szűknek bizonyult. Mindenesetre ettől a perctől kezdve ültem egy széken és dirigáltam. Ettem, ittam és dirigáltam. Járatтам az agyamat: az utcán áll a kocsi, mert udvar nincsen. Kabátom sincsen, ami takarja a szép fehér alsónadrágomat. A fenekemmel nem volt probléma, mert azt takarta az alsóneműm. Mikor felszedelőzködtünk két órákor, Liácska ismét tanúbizonyságát adta, érdemes volt 42 évig várnom. Egy igazi társra találtam benne. Pedig hol van az még, hogy az anyakönyvvezető előtt fogadalmat tegyen, jóban-rosszban kitart mellettem? Közölte velem, mikor próbáltam kioldalmazni az utcára a kocsit, csak menjek, majd ő hátulról fedez. Évi megpuszilt bennünket. Nem tudom, mit akart mondani, de mikor meghallotta Liácska kijelentését, rávágta:

- Ti úgy szoktátok?

Természetesen nem kapott választ. Ez a magánszféra. Hazafelé három pozitív jelzőt hallatott felém Liácska. Abban, hogy szép és okos vagyok, semmi meglepő nincs, hiszen axióma. Viszont a harmadik, hogy ügyes, na, az értékelhető információ.

Sötét volt, mikor hazaértünk, de én csak a garázsban szálltam ki az autóból.

* * *

Nem kellett végigunatkoznunk a januárt. Igaz, ha nincs ennyi feladatunk, akkor is találtunk volna hasznos elfoglaltságot, de volt bőven. Mancit leköltöztetni az emeletről, hogy birtokunkba vehessük a teljes felső szintet. Bútorokat venni, ami önmagában nem lett volna baj, de keresni is kellett. Hol anyám jött velünk, hol Kinga, de személyemhez mindig ragaszkodott a kiscsillag. Haszna annyi volt belőlem, hogy mindent mértem, amit kiválasztottak. Komputer-fejemben a helyiségek méretei, ezt kellett egyeztetni az egyes bútordarabokkal, majd mikor végre megvoltak, akkor következhetek a szőnyegek. Túléltem valahogy, mert utálok vásárolni. A következő vásárlási program határozottan tetszett. Autószalon. Február közepére ígérték, hogy meglesz a három egyforma kocs. Isteni ez az idej január meg február. Tavasz van.

Egyik szombaton, ebéd közben Kingáéknál felvetődött a nagy kérdés: Mi legyen a gyerek neve? Még nem tudjuk, lány lesz vagy fiú, tehát mindkét nemre számítani lehet. Mi ketten egymás nevére szavaztunk, amit a másikunk megvétózott. Kinga meg Gyuszi jöttek a nagyszülők neveivel, amiket Liácska vétózott meg. Aztán következtek az én felmenőim, ám ez az ötlet is el lett vetve. Másfél órácskát eltársalogtunk, bár ebben benne volt a búcsúzásunk, eredményre annyiban jutottunk, hogy az egyik neve Pamach lesz. Terítékre kerültek a jó hangzású, de nem magyar nevek is. Elnagyoltam a dolgot, mert kompromisszumra jutottunk: ha lány lesz, akkor Judit, az első szerelmem emlékére, és különben, az a név mindkettőnknek tetszik. Kingáék előtt nem akartam bohókás ötletemet Borzaska elé tárni, de hazafelé felvettem, mi lenne, ha fiú esetén két nevet kapna, úgymint: Kurt Tamás. Persze viccnek szántam, de otromba vicc volt, mert a kiscsillag sírva fakadt. Más elváltozást még nem tapasztaltam rajta, csak azt, hogy érzékenyebb lett. Alig tudtam megvigasztalni, pedig még abba is beleegyeztem, legyen Győző, miközben magamban tudtam: bármi, de az soha. Nem is jutottunk eredményre. Igaz, még 29 hét volt hátra a születéséig.

* * *

Sanyarú napjaim kezdete onnan datálódik, mikor meg kellett látogatnia kedvenc nőgyógyászt. A doktornő kifaggatta, milyen távolság van a lakása és a munkahelye között. Azt válaszolta, munkahelye nincsen, mert még egyetemen szívja magába a tudást, de húsz kilométer az egyetemig a távolság. A bájos doktornő tovább kíváncsiskodott, ezt az utat milyen módon abszolválja. Válasza az volt, géperező járművel. Ekkor a doktornő meggondolatlan javaslattal élt, jó lenne, ha szabadidejében sokat sétálna. Neki ígéretet tett, és miután kijött a rendelőből, velem konkrét programként közölte, naponta fogunk sétálni menni. Lesújtó közlése után első gondolat, ami megfogant bennem: nem is bájos a doktornő, sőt, kifejezetten bájtalan. Akár így, akár úgy, mindenképpen velem van kiszúrva.

Első gyalogtúránk: körbesétáltuk a négy szomszéd utca által határolt területet. Nem voltam boldog, ahogy azok a kutyák sem, akik végigkísérték utunkat a kerítéseken belül, hatalmas csaholással. Második napon bővítettük a körünket, cirka a duplájára. Azóta folyamatos az izomlázam. Séta után próbáltam kompromisszumra jutni vele.

- Édesem, nem lehetne...?

Nem lehetett. Igaz, el sem jutott az ötletem meghallgatásáig. Nem lehet, és kész. Ekkor magamban mérlegeltem: aggregény maradok, vagy vállalom az új életformám negatív rezdüléseit is a jók mellett. Az ő oldalára billent a mérleg. Túloztam, mert valójában nem billent, hanem zuhant. Az már igaz, piszkosul beleestem a csajba, „mint ló a gödörbe,” szokta mondani a barátom. Harmadik napon átsétáltunk a szomszéd településre. Ott megpróbálkoztam, hátha az autóm fűtőventésemre ott terem mellettem, mint régen a kutyám, de ez nem jött össze. Ma pedig a nyolcadik nap van, amikor is hegyi túrán vettünk részt. Ő nevet, mert könnyű neki. Minden könnyű, még én is. Minden nap kétszer teszem meg az utat, mert másodszor végigálmodom. Csak legalább haragudni tudnék rá, mikor reggel kedvesen megkérdezi:

- Hogy aludtál, Brumikám?
- Álmomban veled voltam... sétálni.
- Azt hittem, mást fogsz mondani.
- Nem. Más eszembe sem jutott.

Reggel bepakoltunk a hátizsákba, amit tegnap meg kellett venni, mert hátizsák eddig nem volt a házban. Ennek köszönhetem, hogy a hegy aljáig kocsival mentünk. Ott azután hátamra vettem a cuccot, és vesszen, aminek vesznie kell! Irány a magaslat! Fura alakok a hegy-mászók. Az ember megkérdezi tőlük, miért mászák meg a hegyet. Nemes egyszerűséggel válaszolják: mert ott van. Én bezzeg leülnék az aljába és megvárnám, míg eltalicskázzák az útból. Nem vagyunk mi igazi turisták, és alighanem soha nem is leszünk. Célba vettünk egy romantikusnak tűnő ösvényt. Azt mondják az okosok, egészséges a hegyi levegő. Naná! Ha kapunk, egészséges. Mindenesetre visszanyertem férfiúi büszkeségemet, mert a meredek kaptatót jobban bírtam. Bizony, többször kellett segítenem neki. Fogtam a kezét, húztam magam után. Majdnem teljes volt a siker. Csak egyszer feküdtünk le. Megmozdultak talpunk alatt azok a hülye kövek, és valószínű, én rúgtam ki egyszerre mindkét lábát. Nem tudjuk pontosan rekonstruálni a történeteket. Ami tény: rövid ideig bemutattam a nemlétező közönségnek egy sikkes fekvőtámaszt a talajon, hátamon a zsákom, Liácska pedig hanyatt feküdt a hátizsákon. Nem voltunk büszkéek magunkra. Sőt! A magam részéről elmondhatom: kifejezetten rossz érzés fog el, ha visszaidézem a szituációt. Szokatlan volt, hogy kettőnk között egy hátizsák. A nagy mackójához hozzászoktam, különben, az sem szokott közénk feküdni. Mindenesetre igyekeztünk talpra állni és folytatni felfelé az utunkat. A lankásabb részen belémkarolt, úgy sétáltunk.

- Brumikám, mi ez a zörgés onnan, te felőled az erdőből?
- Megzavart vaddisznó lehet.
- Jajj! Ne mondj ilyeneket! Tényleg az lehet?
- Mi más lenne? Embernek híre-hamva sincs a környéken.
- Már látom, hegyezi a füleit.
- Rádásul kan.
- Ezt miből lehet tudni, tanár úr?
- Láthatod, mekkora farka van, és mozgatni is tudja.
- Ez a fark nem olyan fark.
- Nem minden fark egyforma. Akkor is igazam van, mert téged vett célba.
- Jajj, kutyus, ne bökdössél!
- Annak ugyan beszélhetsz, nevetlen jószág!
- Hagyd már békén, te kutya!
- Adjál neki édesem valami finomságot!
- Nincs nálam semmi. Brumikám, a hátizsákban még mi van?
- Minden, amit nem nyomtál ki belőle, mikor ráfeküdtél. A mobiltelefonod meg az irataink is.
- Miért nem hoztunk ennivalót?
- Mert nem tudtuk eldönteni, mit hozunk.

- Nem tudtuk eldönteni, mert képtelen vagy rugalmasan viszonyulni a változó körülményekhez. Azt mondtad, piszkos kézzel nem fogsz enni.

- Ráadásul otthon eszembe sem jutott, hogy bedobok egy fekvőtámaszt a hegy oldalán. A csirkepörköltet pedig nem tudtuk volna megmelegíteni. Az egyik gyümölcsle még megvan. Adjak belőle?

- Nem hiszem, hogy örülne neki.

- Mit tagadjam, ennyi együttlét után, ha választanom kéne az őszibaracklé és közted, még mindig főrban lennél. Akkor képzelj el szegény kutyát, akinek újdonság vagy!

- Csinálj valamit, mert összekoszolja a nadrágomat!

- Azt hiszem, van az egyik rekeszben szívószál. Mi lenne, ha megitatnám szívószálon keresztül gyümölcslével? Az mégsem olyan gusztustalan, mintha közvetlenül a dobozból inna.

- Látod, milyen vagy? Mindig azt mondd, megvédenél, és mikor bizonyítanod kéne, csalódnom kell benned.

- Liácskám, csináljunk úgy, ahogy én szoktam otthon az utcában, ha gyalog megyek, és valamelyik kutya rohángászik vicsorogva a kerítésnél. Megállok vele szemben és pacsit kérek.

- Tudom. Az meg füttyöl rád.

- Nem baj, édesem. Amelyik kutya füttyöl, az nem harap. Ámbátor ez a kutya sem akar megharapni.

- Mi a francot akar?

- Fogalmam sincs. Még nem ismerem annyira. Akarod, hogy utánozzam a macskát?

- Tudsz nyávogni?

- Azt nem, de fára mászni régen tudtam. Na, nem olyan magasra, de annyira igen, hogy a kutya ne érjen el.

- Mondtam már, hogy kedves vagy?

- Nem mondtad édesem, de jól esik. Tudod, mennyire szeretlek! Megbabonáztál ezekkel a szép barna őzike szemeiddel. Imádom a mosolyodat, és egyáltalán... divatosan szólva: nagyon bejöttél nálam.

- Menj már a fenébe innen, hülye kutya!

- Mondd neki azt: sicc! Vagy inkább tudod mit? Találjuk ki a nevét!

- Találja ki a fene! Takarodj innen a francba!

Ekkor fordult komolyabbra a dolog, mert a szemtelen befurakodott kettőnk közé. Márpedig azt a kapcsolatunk kezdetén eldöntöttem, ha valaki közénk áll, azzal csúnyán elbánok. Előkerült a hátizsákából egy újság és meglegyintettem vele a hátsó felét. Megijedt és visszaroht az erdőbe.

- Miért voltál velem ilyen csúnya?

- Mert nem voltál veszélyben, angyalom. Ez jószándékú kutya volt, ráadásul hasonlít az ízlésünk is.

- Mi lett volna, ha meg akar harapni?

- Gondolkodás nélkül visszaharapom.

- Mi lett volna, ha engemet akar megharapni?
- Akkor helyetted harapok, mert neked nem állna jól.
- Szép vagy, lovagom!
- Te is szép vagy, csak nyálás a nadrágod. Busszal kell hazajönnöd, mert nem engedlek beülni a kocsiba. Nem szeretem a kutyaszagot.
- Menjél tovább egyedül, én itt maradok!

Elengedte a karomat és megállt.

- Látod, ha az előbb ezt csináltad volna, biztos megszabadítalak az ebtől. Még egy kutyával sem hagylak kettesben.
- Ennyivel is okosabb lettem. Máskor így teszek.
- Azért figyelmeztetlek, disztinváljál! Ez csak a kutyára vonatkozik, a vaddisznóra nem.
- A vaddisznóval kettesben hagynál?
- Semmiképpen sem. Próbálnám utánozni a puskaropogást, és jól megijedne.
- Kérek üdítőt, mert nagyon kimelegedtem!
- Kisasszony! Hátamon a zsákom, zsákomban az üdítője, szolgálja ki magát!
- Brumikám, mitől ragad a feneked?
- Miért, ragad?
- Erre lennék én is kíváncsi: miért ragad? De már tudom.
- Sejttem. A felbontott üdítő doboz eldőlt, mikor kihúztam az újságot.
- Brumikám, hallottál olyat: az isten nem ver bottal?
- Valami rémlik. Töröld le!
- Hiába törölném, mert most is csöpög. De nem baj, így legalább te sem tudsz beülni az autóba, és gyalog megyünk ketten haza.

Megláttam a fűben egy nagy bogarat. Nem tudom mi szállt meg, mert undorodom a bogarak-tól, mégis a kezembe vettem.

- Liácskám, nézd, milyen aranyos!
- Nem érdekel a bogár.
- Fogd meg!

A kezébe akartam adni, de elszaladt. Megkergettem a fák között. Alig voltunk feltűnők, ahogy futott előttem visongva, én pedig utána. Szerencse, egy árva lélekkel sem találkoztunk. Ennek köszönhetően a hátizsák is megvárt bennünket, amit a kergetőzés előtt dobtam le a fűbe. Természetesen nem akartam erőszakkal megfogatni vele a bogarat. Félt - mikor utolértem -, hogy a kezébe teszem, de akkor már régen nem volt nálam.

- Hol van a bogár?
- Az előbb menekültél tőle, most meg hiányzik? Kis butám! El tudod képzelni, hogy nem védelek meg, ha veszélybe kerülsz? El tudod képzelni, hogy rád erőltetek egy ronda bogarat?
- Nem tudom elképzelni, de miért gonoszkodsz velem?
- Mert nem szeretem a természet lágy ölét. Tudod: hűséges típus vagyok.

- Gyere, igyuk meg a maradék üdítőt, mert elpárolog!
- Lehajolt, hogy kivegye a táskából, de másik rekeszt nyitott ki.
- Brumikám, minek ez az úttörősip?
- Nosztalgia, édesem.
- Vigyázzál a nosztalgiázással, mert nem szeretném, ha egyszer nosztalgiából a volt barátnőd is magaddal hoznád.
- Olyan nem fordulhat elő, mert nem szeret kirándulni.
- Háttha megjön a kedve egy kis nosztalgiázásért cserében.
- Angyalkám, barátnő és cumisüveg levéve a napirendről!
- Hogy jön ide a cumisüveg?
- Úgy, hogy ha magammal hozom, szintén nosztalgiázási szándékkal. Tudod, anno nagyon megkedveltem.
- Hallottam róla, milyen gonosz voltál. Elvetted a húgodtól a cumisüveget és megittad előle a tejbegrízt.
- Csak akkor, amikor anyukánk nem látta. Ne beszélj ilyeneket hangosan, mert visszajön a kutya! Különbözik pedig én kibírom hazáig.
- Neked is kell, Brumikám?
- Miért, neked is?
- Igen, mert kénytelen voltam meginni ezt a sok üdítőt. Nem szerettem volna, hogy tovább ázzon a feneked.
- Bújj be a fák közé és üdítőtlenítsd magadat!
- Képtelen lennék rá, akár mennyire is kell. Hogy hozzászokjak, ahhoz sokszor kell kirándulnunk.
- Fogalmazom magamban, milyen kitétellel mondok majd igent az esküvőnkön. Felelőtlenül nem bólintok rá, hogy jóban-rosszban kitartok melletted.
- Nem bánom, kijelentheted a násznép előtt, hogy kirándulni nem vagy hajlandó.

* * *

- Mivel foglalatostokodsz, Cicám? Nagyon el vagy merülve a könyv felett, miközben nekem úgy tűnik, nem olvasol.
- Elgondolkodtam. Kati ajánlotta ezt a könyvet, olvassam el, mert állítólag nagyon szép szerelemről szól.
- Ezek szerint neked más a véleményed, mint a barátnődnek.
- Finoman szólva. Szébbet a miénknél elképzelni sem tudok, tehát érdeklődéssel fogtam az olvasásába. Szép, szép, de hol van ez a mi szerelmünkhöz képest?
- Látod, édes, ezt olvasás nélkül is megállapítottam volna. Ha nem rólad írták, akkor az a szerelem nem lehet szebb a miénknél.
- Jólesik hallani a te szádból, miközben tudom, hogy túlzás.

- Ha józan ésszel gondolom végig, igazad van, hiszen sok csodálatos nő él ezen a földgolyón. Az viszont biztos, jobban egyiket sem szerethetik, mint én téged. Na tessék! Kössél bele, hivatkozom a józan észre, miközben pontosan tudod, hogy józan legyek, ahhoz szükség van kettőnk között egy bizonyos földrajzi távolságra!

- Ezek szerint, Brumikám, a hozzám való hűségedet kilométerben is ki lehet fejezni?

- Nem hűségről beszéltem, hanem a bódító szerelemről, ami elnyomja a józan ítélőképességet a közeledben. Csúnya kötekedő vagy, vedd tudomásul!

- Mit tehetek mást, tudomásul veszem: csúnya vagyok.

- Igen, drágám, csúnya vagy, én pedig vak, mert gyönyörűnek látlak. De ha már a hűséget említetted: valóban ki lehet fejezni kilométerben is, csak a földön nem kerülhetek tőled olyan távol. Ez a távolság ugyanis valamivel hosszabb, mint a föld bárhol mért körívének a fele.

- Tehát mindaddig hihetek a hűségedben, még nem találkozol egy földönkívüli lényel?

- Természetesen, de ez is csak akkor igaz, ha te a földön maradsz, én meg távozom a vén bolygóról.

- Mondtam már, hogy szeretlek?

- Igen. Például múlt hét péntek éjjel, mikor jóéjt pusztítottunk egymásnak.

- Istenem! mindenből tréfát csinál az én szerelmem. Éjjel rólad álmodtam.

- Tudom, de nem mondtad, hogy kire.

- Mert olyan még az álmomban sem fordulhat elő.

- Ott tartottunk, hogy elgondolkodtál olvasás közben.

- Ez a könyv adta meg az utolsó löketet az elhatározásomhoz. Megírom életünk történetét.

- Jól van, drágám, hagylak gondolkodni.

- Miért kérdezted, hogy mivel foglalatoskodom?

- Ezt a szép vasárnap délutánt szerettem volna megkoronázni azzal, hogy idefekszel az ölemben és úgy beszélgetünk.

- Miért nem így indítottál? A jónak nem vagyok elrontója. Kevés dolgot tudnék felsorolni, ami fontosabb lenne számomra ennél a programnál, de azok is hozzád kötődnek.

- Malac vagy, Marosi.

- Nem baj. A lényeg, kibőjtöltem és Blankádat felcseréltem egy malacra.

Néhai szomszédom szavait idekölcsonözve, a könyv letevődött az asztalra, a szépségem pedig végigfeküdt a heverőn úgy, hogy a feje az ölemben legyen. Bal karommal átfogtam a derekát, még közelebb húztam magamhoz, közben a jobb kezemmel simogattam a haját.

- Ha pusztit is kapok, akkor teljes lesz a boldogságom.

- Este is ezt fogod mondani?

- Hol jár az eszed, Brumikám?

- Hajjajj! Átmentem én is malacba.

- Kérem a megérdemelt pusztimat!

Megkapta, de hiába, mert visszaadta.

- Ez az, amit írásban nem tudok visszaadni.

- Ne is írásban adjad, hanem a valóságban!
- Te buta Borzaska, nem a pusziról beszélek, hanem az érzésről.
- Ezt tényleg nem lehet szavakba foglalni. A buta Borzaska más szájából sértő lenne, tőled kedvesség.
- Csak egyszer halljam meg, hogy valaki Borzaskának hív!
- Más nem hívhat Borzaskának, hiszen csak a te társaságodban vagyok Borzaska, ahogy gondolom, már most is.
- Tudod, hogy szeretek játszani a hajaddal. Nekem ilyenkor még sokkal szebb vagy, mert így tényleg csak én láthatlak.
- Örülök neki, hogy így érzed. Valószínű, ha most a világűrben lennél, az akkora távolság lenne, hogy a Borzaskádat csúnyának látnád.
- Nem látnálak és nagyon hiányoznál.
- Az előbb azt mondtad...
- Nem érdekel, mit mondtam. Itt vagyunk a földön, ez a fontos.
- A józan ész meg elvitte a cica? Tudod, mikor először bizsergetted meg a szívemet, otthon felsorakoztattam azokat a tulajdonságaidat, amik nem tetszettek, ez könnyebbiséget jelentett. Igen ám, de a hetek múlásával fogytak a rossz tulajdonságaid. Aztán eljutottam odáig, hogy egy sem maradt, hiába akartam harcolni az érzéseimmel.
- Ezt az utat én is végigjártam, csak nekem tovább tartott.
- Mert te szerelmes voltál abba a nőbe.
- Ha tőle kérdeznéd, biztos mást mondana.
- Nem érdekel. Szeretem, ha szorosan ölelsz magadhoz, mintha egy test lennénk.
- Az édesnek édes a szája.
- Udvaroljál még, Brumikám! Most fog következni, azért édes, mert ebéd után Lúdláb tortát ettünk.
- Csúnya illúzióromboló. Így tudok udvarolni?
- Maradjunk annyiban, udvarlás terén nem vagy a szavak embere. Miért lettél komoly?
- Mert tudom, jönni fog az életedbe valaki, aki a szavak embere udvarlás terén is, és akkor nekem végem.
- Nem tudom, és nincs is kedvem végiggondolni, évekket ezelőtt, hogy viszonyultam volna a szép szavakhoz. Ma már komoly nő vagyok, sok-sok tapasztalattal. Nem mondom, hogy elutasítanám, ha többször becéznél, de hozzáteszem, a gyakorlat mindenért kárpótol. Ahogy most is ölelsz, ez többet ér minden szóbeli szerelmi vallomásnál. Nem tudom naponta hányszor érzem a törődésedet. Ez így nem is jó kifejezés, hogy hányszor, mert folyamatosan.
- Félek, megszédülsz, ha valaki szépeket mond neked.
- Nem szédülnék meg, de alkalmat sem adok rá senkinek. Tökéletes a boldogságom. Multkor azt mondta Kati, jó a társaságomban lenni, mert kiegyensúlyozott vagyok.
- Mikor állsz neki megírni az életünk történetét?
- Óh, erre könnyen tudok válaszolni: ha nem kell tanulnom, és ha a szerelmem nem ajánl fel szórakoztatóbb programot, mint például most is. Én majd úgy írom meg, hogy az ilyen jeleneteket képekkel illusztrálom.

- A határt hol fogod meghúzni?
- Hiszem, tudom még, hol a jó ízlés határa.
- Hiszed vagy tudod?
- Tudom. Ami engem zavar másoknál, azt magamról nem teszem közzé. Mi több! Az is lehet, hogy egyáltalán nem publikálom.
- Annak mi értelme van?
- Ezt a kérdést magadnak kéne feltenned először! Az értelme, hogy amit most átélek, később leírom, ezáltal másodszor is átélem gondolatban.
- Te kis önző csillag. Ezek szerint magadnak akarsz könyvet írni?
- Neked és nekem. Faggatsz, miközben te ugyanígy érzel. Az arcodról leolvasom az örömet, amikor kérdésednek eleget téve, hangosan olvasom, amit kettőnkéről írsz.
- Lelepleződtem? Bizony nagyon igaz. A legfontosabb, hogy te elolvassad, és tetsszen neked. A többi olvasó csak ajándék.
- Nem bánnám, ha nem igényelnéd az ajándékot.
- Te sem szoktad, Liácskám, visszautasítani.
- Igen, csak az én ajándékaim tárgyak, nem élő személyek. Most miért húztad meg a hajamat?
- Meghúztam? Nem volt tudatos.
- Nem baj, csak az okát szerettem volna tudni. Látod, még ez is boldogít, hogy meghúzod a hajamat. Vajon meddig? Mikor jön egy új barátnő, akiért felcserélsz? Félek és féltelek.
- Liácskám szívem, téged jobban kell félteni, mert te kincs vagy, az én drága kincsem.
- Nekem meg az anyu szokta mondani, hogy te vagy az, és becsüljelek meg.
- Na és, mennyire becsülsz?
- Innen nézve sokra, mert olyan nagy vagy.
- Ne mondd tovább, mert tudom, mikor látsz kicsinek!
- Brumi megint átment malacba. Különbözik pedig engedd meg, ez legyen az én privilégiumom, hogy mikor mekkorának tartalak!
- Rendben, de megjegyzem, ennek az intimitásnak ma nem lesz folytatása.
- Mondod te, és hallgatom én. A többit pedig meglátjuk lefekvés után. Nem érem el az orrodát, Brumikám.
- Szemtelen a tanítvány a tanárával?
- Igen, mert a tanár lealacsonyodott a tanítványához.
- Lealacsonyodásnak nevezed az én küzdelmemet, hogy felemeljelek magamhoz?
- A szellemi küzdelmed eredménye hátra van, ha egyáltalán lesz, ugyanakkor testileg sikerült lealacsonyodnod hozzám.
- Ez nem igaz. Testileg én emelkedtem fel ehhez az istennőhöz. Ha képzőművész lennék, bronzba öntenélek.
- Én pedig úgy érzem, akkor is hatással lennél rám.
- Te buta, a hasonmásodat készíteném el, de te azért maradnál a hús-vér valóságodban.

- Nem hoz izgalomba a gondolat, mármint a hasonmás. Hajoljál picit lejjebb, nem érem el a szádat! Hát ezért irigyel engem mindenki, mert látják rajtam, hogy boldog vagyok. Képzeld el, a múltkor beültem Mancsi nénihez beszélgetni, és olyat mondott, amiért legszívesebben visszarahantam volna hozzád, hogy össze-vissza pusziljalak.
- Anyámat ismerve, nehezen tudok ilyet elképzelni. Ha téged dicsért, az részéről természetes, de attól én még nem érdelek tőled jutalmat.
- Azt mondta, délelőtt nagy átéléssel nézegetted a képeimet.
- Ezért akartál engem össze meg vissza?
- Mekkora boldogság az egy nőnek, hogy a szerelme a távollétében az ő képeit nézegeti?
- Tündérkém, az ilyesmi hetente legalább háromszor fordul elő. Nem tudom, Mancsi mikor látott, mert nem emlékszem rá, hogy bejött volna olyankor hozzám, de egy biztos: minden reggel fáj a szívem, amikor elmegy itthonról. Ez nem egészséges dolog. Ez nem szerelem, ez örület. Nem is tudom mással magyarázni, mint Judit tragikus halálával, majd utána a hosszú önkéntes száműzetéssel a női nemtől. Elaludtál, Cicamicám?
- Buta vagy. Lehunytam a szemeimet, hogy jobban koncentráljak. Elképzelttem, reggelenként én maradok itthon és te mégy el. Nekem sokkal jobb így, ahogy van. Én megyek el és egész nap nincs időm gondolkodni, ezért jobb nekem. Júúújj, milyen gondolatok cikáznának a fejemben, ha fordítva lenne. Jobb így.
- Megérted, hogy abban a pár órában is hiányzol, és pótcselekvés, ha előveszem a fényképeidet?
- Persze, megértem, de a tudat, hogy valakinek én vagyok ennyire fontos, szárnyakat ad.
- Szárnyaid lehetnek, édesem, de ha szárnyalni akarsz, azt megakadályozom. Én vagyok a Mancsi néni, és most elmondom neked, a Brumi napközben gyönyörködik a képeidben, mit csinálsz?
- Ez hülyeség. Nem fogok felugrani az öledből, mert nem tudom elképzelni, hogy te vagy a Mancsi néni.
- Igaz. Akkor képzeld el, ahogy itt fekszel az ölemben, most betoppan Mancsi néni és elmondja neked, mit csinál a Győző, amikor távol vagy itthonról.
- Ez se jó, mert ha most betoppanna a Mancsi néni, elakadna a lélegzete.
- Jó, hogy mondtad. Alighanem ide jön éppen.
- Engedj felkelni!
- Tessék! Bejöhetsz!
- Nem zavarlak benneteket?
- Nem zavarsz. Éppen a családtervezésről beszélgettünk Liácskával.
- Látom, jó úton haladtatok.
- Mancsi néni, azért vagyok kócos, mert ebéd után lepihentem egy kicsit és még nem fésülködtem meg.
- Mindjárt megyek, csak azt szeretném tőled, kislányom, megkérdezni, mikor jönnek az anyukádék?
- Anyuék szombatra ígérkeztek.
- Megyek Évivel beszélni, ti pedig pihenjete tovább!

* * *

Egyik nap kocsimmal hazaérve, próbáltam úgy megállni az utcán, hogy minél kisebb sárba kelljen kilépni. 1997 óta város vagyunk, de az utcák nagy része földes, este sötét is. Erről a sötétről jut eszembe: tavaly tavasszal egy kora esti órán meglátogatott egy másik nembéli ismerősöm, aki akkor járt nálunk először. Olyan sötét volt az utcában, hogy még a házszámokat sem tudta kiböngészni. Telefonon navigáltam. Mikor a ház előtt kiszállt a kocsijából, helyből megalázott a kijelentésével. Párhuzamba hozta jellememet az utca megvilágítottságával. Megmondom őszintén, rosszul esett. Ha nem az első találkozásunk lett volna, sem érintett volna közömbösen, de így - bemutatkozás gyanánt - mély nyomokat hagyott bennem. Viszonzásul csak annyit tudtam neki mondani: smucig, mert Pestről jött, és még azt a fényt is sajnálja tőlem, amihez ott ingyen jutott. Javasoltam, legközelebb hozzon belőle pár flakonnal. Ennyiben maradtunk.

Visszatérve az eredeti történetre, megkerestem azt a talpalatnyi helyet, ami mellett megállva a kocsimmal, sülyedésmentesen tudok kiszállni. Kiszálltam és ott termett egy kísértet a kocsim mellett. Szerintem fentről pottyánhatott oda.

- Tanár úr, napok óta vadászunk magára. Koltainé Dr. Varró Erzsébet vagyok.

(Az egyszerűség kedvéért a továbbiakban Lacinak említem.)

Elbizonytalanodtam a fülhallásomat illetően. Azon felül, hogy bizonyos női arcvonásokat véltem felfedezni rajta, valamint kétségtelen, kicsi fülei voltak, de különben, meggyőződésem volt, minden szempontból megfelelt a férfi kritériumnak. Picit magasabb a hangja, mint az enyém és úgy tűnt, nem borotválkozik. Öltözéke határozottan férfias. Elsőre, sőt másodikra sem tudtam elképzelni nőt a ruházata alatt. Szemlátomást egysíkúnak tűnt az egész alkotás. Frizurája hasonlított az enyémhez. Nem kopasz, de hosszúnak sem mondható haja volt. Ujjai között füstölgött a tüdőropi. Még nem tudtam, miért akadályozott meg életvitelem folytatásában, de azt eldöntöttem, úgy fogok vele beszélni, mint férfi a férfivel.

Laci röviden előadta, van egy diskalkuliás fia. Magyarázott a karcos hangján, én meg elkalandoztam gondolataimban. Magam elé képzeltem az áldozatot, aki alkotó részese lehetett annak, hogy Lacinak fia lett. Fantasztikus, milyen bővérű férfiak élnek ezen a földön. Akkor már inkább a kecske. Laci magyarázta, milyen problémák adódnak az iskolában a számtanórán, nekem pedig az járt az eszemben, több éves nőtlenségem idején képtelen lettem volna egy ilyen teremtményre ráfanyalodni. Meggyőződésem, csak fanyalogtam volna. Arra eszméltem: hallgat. Visszajátszottam a hallottakat, próbáltam meggyőzni arról, a kisfiának fejlesztőpedagógusra van szüksége. Ehhez nem értek. Lacinak ismét megeredt a nyelve, próbált levenni a majdnem szilárd talajon tartózkodó lábaimról, sorolva az utcában hallott érdemeimet. Annyiban maradtunk, elhozza hozzám a gyermeket, a többit meglátjuk. Ilyen kompromisszumot kötöttem vele, de magamban eldöntöttem, az anyámnak négy polgárja van, majd rászórom a csemetét. Özv. Pamach Ferencné, mint óraadó pedagógus. A történethez tartozik, a megállapodásunk végén lepacsiztunk. Nem vagyok kákabelű, bár az is igaz, cipőkanál segítségével be tudok ülni a Lagunába. Ennek ellenére minden elismerésem az övé, mert tisztességesen megropogtatta az ujjaimat. Tőle nem mertem megkérdezni, mitől kérges a tenyere, de azóta anyám megtudta: régész a Laci.

* * *

- Ne haragudj, életem, felébresztettelek, mert nagyon sírtál álmodban!

- Igen, megint róla álmodtam, nagyon fáj, hogy meghalt.

- Az a baj, hogy nem tudom beleképzelni magamat egy olyan nő lelkivilágába, aki elveszíti a magzatát. Néha arra gondolok, jobb, ha nem beszélünk róla, máskor próbálok viccelődni veled, de igazán úgy érzem magamat, mint elefánt a porcelánboltban. Persze, én is sajnálom,

de az én fájdalmam közel sem összehasonlítható a tiédde. Csak azt tudom mondani, fiatal vagy, hidd el, leszel te még terhes!

- Talán leszek, talán nem, de szerettem volna, ha én ajándékozom meg anyuédnak meg Mancinénit is unokával. Tudom, Évi nem akar gyereket, de Kingi, mikor végre megszabadult a Lajoskájától és összejött a Robival, ő nagyon szeretne. Még az is lehet, hogy máris terhes.

- Borzaskám, ez nem lóverseny. Tudom, hozzászoktál, téged mindenki szeret, neked minden sikerül. Nem olyan nagy baj az, ha nem te szülsz az első unokát az anyukádnak, a lényeg, hogy nekünk is sikerüljön.

- De tudom, akkor is történik velem valami, és elvetélek.

- Kis buta voltál.

- Ez ma sem meggyőződése. Gondold végig, Brumikám! Lehet, kismamának nem tudod elképzelni magadat, de azt igen, hogy összeköltözzöl valakivel, és a szerelmeden kívül mást nem viszel hozományként, miközben az illető elhalmoz mindennel. Kéthetes volt az autó, és most sem tudom elképzelni, hogy álltam volna eléd, ha totálkárosra török.

- Édes, ne haragudj, ezen nevetnem kell. Tegyük fel, összetöröd az új kocsit, méghozzá a te hibádból, de neked semmi bajod nem történik, leharaptam volna a fejedet?

- Nem tudom, nagyon féltem volna tőled.

- Bizony, sok okod van rá, hogy féljél. Hidd el, az emberélet nem összehasonlítható egy autóval! Rádásul nem is törted össze, de még egy karcolás se lett rajta.

- Most is elő tudom idézni magamban, ahogy megállok a lámpánál, és hátulról belémjön az a terepjáró.

- Liácskám, ha belédment volna a terepjáró vezetője, na az keményebb dolog lett volna.

- Ne hülyéskedjél, ez nagyon komoly. Meglökte a kocsimat.

- Nekem az a fontos, hogy nem téged lökött meg.

- Te bolond, olyan velem soha nem fog előfordulni. Még a csattanást is hallottam. Nem mertem hátranézni, vagy nem is tudom, mi történt. Lehet, hátranéztem, de elsötétült előttem minden. Valami rémlik, hogy a srác előrejött és mondott valamit.

- Igen, gondolom, azt mondta, hívja a mentőket, mert látta, hogy sokkos állapotba kerültél.

- Nem tudom. Annyi biztos, a kocsiból a mentősök szedtek ki és akkor érkezted te.

- De hát sokszor megbeszéltük az elmúlt két hétben, engemet az a kövér buszvezető értesített telefonon, aki a harmadik szomszédban lakik. Mögöttetek jött és csak annyit látott, hogy egymásba csúszott a két kocsit, te pedig mozdulatlanul ülsz vagy fekszel. Hívott, én pedig rohantam oda. Még az is szerencse, hogy Imrén történt. Kingát én hívtam fel, és egyenesen ment be a kórházba, ahová vittek téged. A srác aki beléd, illetve mondjuk úgy, hogy a kocsiba csúszott, megvárta a mentőket, aztán elhúzott, mert a kocsinak semmi baja nem történt. Gondolom a lökhárítók csókolóztak össze egy kicsit, de magad is láthattad, egy karcolás sincs a Renaulton. Ezért kellett annyira megijedned, hogy elment a baba.

- Nem tudom megmagyarázni a lelki gyengeségemet. Sokáig szenvedtem, aztán jött a hirtelen boldogság, és valószínű az első kudarc földhöz vágott. Nagyon fáj, hogy elment a baba, de akkor sem tudom elképzelni, mi lett volna, ha megmarad, nekem sem történik bajom, de a kocsi ripityára megy.

- Ez mindig benne van a pakliban. Ráadásul nem voltál hibás, hiszen a lámpánál álltál. Biztos a srácnak rosszul fogott a fékje. Te pedig olyan voltál, mint egy hős torreádor, aki megállítja a bikát. Megállítottad a terepjárót.
 - Ugye, nem sajnálsz, hogy nem lesz gyerekünk?
 - Miért? Nem lesz?
 - Nem tudom. Nagyon szeretném, de ha még egyszer terhes maradok, nem fogok autóba ülni.
 - Én pedig nem úgy tapasztalom, hogy azóta félnél vezetés közben.
 - De nem is vagyok terhes.
 - Leszel még, te kis Bogár.
 - Nem beszélve arról, egy csomó pénzedbe került az a három nap, ameddig kórházban voltam, és nem engedted, hogy az apuék hozzájáruljanak.
 - Drágám, az én döntésem volt, hogy magánklinikára kerüljél.
 - Biztos azért, mert engemet is féltettél.
 - Ezt álmodni szoktad, vagy egyébként is elhiszed?
 - Tudom, nem: hiszem. Te olyan jó vagy velem, amit álmodni sem lehet.
 - Azért reggel ilyet ne mondjál Mancsi néninek, mert esetleg válaszolna rá. Elmondaná, hogy az ő fiacskája így is fentről néz le mindenkre, nincsen szüksége a tömjénezésre.
 - Az igazat mondom. Például ez a borzalom is azt igazolja. Ha nem lesnél még a gondolataim is, nem lenne autóm, és akkor nem történt volna ez velem.
 - Ezek szerint károd származott az én jóságomból.
 - Nem érdekel, kiforgatod a szavaimat, inkább próbálok tovább aludni.
 - Nem érdekellek?!
 - De, érdekel és tudod, hogy szeretlek. Mondd, hogy te is akarsz, hogy legyen másik babánk!
 - Nem mondom, ha ilyen kishitű buta vagy. Féltél a Mikulásnak elmondani, hogy terhes vagy.
 - Most már nem fogok félni. Nem baj, egyszer csak terhes maradok és azt ígérted, akkor feleségül veszel.
 - Figyelj ide, kis Marosi! Március eleje van. Májusban a feleségem leszel.
 - Akkor is, ha...
 - Akkor is, ha nem leszel terhes, te buta kislány. És most tessék aludni, mert mindjárt reggel lesz, aztán húzol az egyetemre!
 - Kérek egy jóéjt puszt!
 - Már bocsánat, azt este kaptál. Most éjjel van, és csak felébresztettelek, mert sírtál álmodban.
 - Tartsd meg a pusztidat magadnak, te smucig!
- Olyannyira nem tartottam meg magamnak, hogy végül a karjaimba aludt el.

* * *

Anya és lánya megbeszélték a húsvéti programunkat. Minket (fiatalokat) a kutya nem kérdezett. Mancsi néhány hetet kívánt tölteni másodszülött gyermekénél. Ehhez annyiban járultunk hozzá, hogy Húsvét előtt mi vittük le Sopronba. Ráadásul indokot is találtak ki a programunkhoz, miszerint Liácskának jól fog jönni a kikapcsolódás a baba elvesztése után. Így jártunk, vagy legalábbis én így jártam. Baba nincs, viszont három napot tölthettem az otthonomtól távol.

Jó szokásunkhoz híven, az első kakasszó úton talált bennünket. Úgy 20 kilométerre lehettünk a bázisunktól, mikor Mancinak fontos közlendője akadt:

- Gyerekek! Otthon felejtettem az esernyőmet.
- Na és akkor mi van? Álljunk meg itt az autópályán és hazaszaladsz érte, vagy kibírod Sopronig?
- Addig biztos kibírom, mert a kocsiban nem ázunk meg.
- Cserében, ha ilyen rugalmasan tudod kezelni a helyzetedet, megígérem, neked a nyuszi esernyőt fog tojni.

Ha időben indultunk, hát időben is érkeztünk. Borzaska becsengetett, én pedig, mivel jó illatok terjengtek, nem lévén biztos abban, hogy a húgoméktól szivárog ki, a biztonság kedvéért beszimatoltam a kulcslyukon. Állok derékszögben az ajtó előtt, Évi meg belülről nyitja. Mancsi elszégyellte magát helyettem. Az ő baja. Lényeg, hogy fincsi volt a reggeli. Konstatáltam, immár három hónapja hibátlanul működik az általam felszerelt csillár. Ezek után engedélyt kértünk ketten a távozásra. Átvittem a kis menyasszonyt Ausztriába, hogy lásson világot.

Irány Wiener Neustadt. Póriasan: Bécsújhely.

Területe: 60,96 km² lakóinak száma: 39 652. Alsó Ausztriában található a Fischa-patak mellett, a magyar határ közelében. Egyike Alsó-Ausztria legnagyobb városainak.

Jártuk az üzleteket, és vásároltunk. Közben persze megtekintettük a nevezetességeket.

Legjelentősebb épülete a prépostsági főplébánia-templom (közkeletű nevén a Dóm), kettős tornyával. (Bécsújhely korábban püspöki székhely volt, székesegyházzal, ma már csak címzetes püspökség). Román stílusú: kívül, a torony déli oldalán Zrínyi Péter és Frangepán Ferenc sírköve van befalazva, akiket itt fejeztek le 1671-ben.

Templom után következett az ékszerbolt. Liácskám gazdagabb lett egy szép aranykarkötővel.

A város délkeleti szögletében van a Babenberg hercegi kastély a XII. századból, kertjében Mária Terézia szobra látható. A kastély 1752 óta a Mária Terézia Katonai Akadémiának ad otthont. Itt szerezte pilótaképesítését Steinschneider Lilly és Petróczy István a korai magyar repülés két úttörője.

Séta közben elgondolkodtam, vajon mi arra a magyarázat, hogy a turista mindenhol a templomokat keresi fel? Kétségtelen, egy településnek elsősorban a templomok a műemlékei, miközben bevallom, engemet nem igazán érdekelnek.

A város keleti részén van a Neuklosterkirche, III. Frigyes császár nejének síremlékével. Közelében pedig a városháza.

Fantasztikus, hogy ezek az osztrákok milyen műveltek. Mindenki tud németül, a kutyák viszont magyarul ugatnak.

Keményen benne jártunk a délutánban, mikor Borzaskám előállt egy új programjavaslattal.

- Brumikám, mi lenne, ha megebédelnénk valahol?

- Semmi jónak nem vagyok elrontója, miközben az időpontot figyelembe véve inkább uzsonnáról lehet szó.
- Kétségtelen, viszont még itt az utcán kívánom megjegyezni, hogy én fizetem.
- Akkor mégiscsak jobb lett volna egy kiadós ebéd.
- Ne izgulj! Nekem is érdekem a kondíciód karbantartása. Majd rendelek dupla adag Königsberger Klopse-t.
- Jó. Cicamicám, akartam tőled kérdezni, az mi az istennyila?
- Zaftos húsgombóc.
- Aha! Nem lehetne, hogy olyat majd anyukádnak rendeljél, ha egyszer erre jártok?
- Ő nem szereti. Lehet, hogy nincs is az étlapon, mert nem osztrák, hanem német étel.
- Mit nekem étlap! Bemegyünk az első csehóba, és hozott anyagból táplálkozom.
- Értem, amire célozol, de meg kívánom jegyezni, az én fogyasztásomról legfeljebb hétfőn este vagy kedden lehet szó.
- Érzem hátrányát a kiruccanásunknak. El vagyok kényeztetve. Tündérmű, beszélni sem lehet róla?
- Nem, mert gyakorlatiasak vagyunk.

Magasröptű dumánk közben rátaláltunk egy étkezőhelyre.

A két marslakó vizslatta az étlapot. Ez is érdekes. Egyikünk sem tud németül, de Liácska a német étlapon el tudott igazodni a sütemények között, miközben fogalma nem volt, a főtt étel nevek mit takarnak. Odahívtuk a pincért és Borzaska angolul adta elő az elképzelésünket. Néztam a pincér orcáját, hatalmas értelmetlenséget olvastam le róla, ami annyit jelentett, hogy egy bűdös szót nem tud angolul.

- Édeske, ne gyűrjed magad! Nem látod, hogy az angol nem nyert hangszórót?
- Maguk magyarok?

Régen lehettem férfire ilyen pozitív hatással. Próbáltunk nevekre rábökni, de mindenre azt mondta, az nem a mi gyomrunknak való. Végül döntöttem:

- Kérünk két adag Wiener-sniclit, hozzá sültburgonyát és uborkát, desszertnek lekváros-mandulás Berliner Schnitten. De előtte hozzon két Unicumot, ha van olyan maguknál!

Pillanatokon belül megérkezett az Unicum. Koccintani akartam a kis édessel, mikor is említést tett egy komoly akadályról:

- Brumikám, ha iszol, nem vezethetsz.
- Csillagom, neked nincs itt a jogosítványod?

Nem akarom bő lére engedni a visszaemlékezést, lényeg, nála volt a jogosítványa, és végre koccinthatunk. Az más kérdés, hogy miután megitta, eszébe jutott, neki sem lett volna szabad. Azt hiszem, tudok szuggerálni.

Természetesen nem történt semmi baj visszafelé. A határon nehéz volt átjutni, mert a sok szerb meg török akkor dzsaltak haza Magyarországon keresztül húsvétolni.

Nagyon jól éreztük magunkat Sopronban.

Hétfőn reggel egy kis malőr történt. Nekem sok éve az a szokásom, hogy hajnalban locsolom meg a kétharmadot. Ilyenkor még sötétben végigjárom a házat, és ahol hölgyek alszanak, ott

meghimbálok a locsolómat. Sopronban is így történt. A baj csak az volt, hogy a franciaágyon Évi aludt belül. Én meg megéreztem a kezemmel egy fejet, aztán locsoltam.... a Balázst. Felébredt, mondta, hogy Évi belül van. Nem tudtam mit tenni, kénytelen voltam a gyomrába térdelni, hogy elérjem Évibabát a kölnisüveggel. Sajnos ez rosszul sikerült, és Balázs szemét csípte a kölni, de később jót röhögtünk rajta.

Van egy hatalmas nyulam és két nagy tojásom. Semmi malac gondolat, nem a himbilimbire utaltam! Két nagy csokoládétojás. Egyiket Mancitól kaptam, a másikat Évibabától. Borzaskám ajándéka pedig a nyuszi.

Délután a csillagommal úgy döntöttünk, nem tesszük tönkre a keddet is, inkább hazajövünk még az este. Így is majdnem kedd lett belőle, mert későn értünk haza. Időben szerettünk volna indulni, a nyalakodásnál tartottunk, amikor megérkeztek a Smidtmayerék. Évibaba visszafogta az indulatunkat, mert megérkeztek, és ők aranyosak, meg különben is: meg kell ismerkednünk egymással - mondta ő. Mit tehattunk mást, mint ismerkedtünk. Erre ráment két óra, mert nehezen találtuk meg a közös nyelvet. Herr Smidtmayer németül és angolul beszél, Frau Smidtmayer németül és franciául. Évibaba elég jól löki az igét németül, Borzaskám angolul, Koncz Balázs eszperantóul, özv. Pamachné magyarul (viszont azt cifrázni is tudja), P. Gy. lényegében magyarul. Tanultam oroszul és németül is, de kificcent a fejemből, főleg a német. Oroszra pedig senki nem volt kíváncsi. Ültünk a nappaliban. Volt, aki az asztalnál, volt, aki az anyám számára kinevezett fotelágyban, és volt, aki rohángászott, mint a mérgezett egér. Az volt a legnagyobb baj, hogy ő tudott közülünk egyedül németül. Egyórás társalgás után észrevettem, szimpatikus vagyok a Fraunak. Végül is hadonászva elég jól tudunk kommunikálni. Ekkor beintett a karmester. Ráfagyott orcámra a mosoly. Attól kezdve mindegy, hogy angolul vagy németül fojt a szó, én csak jajáztam.

Hazafelé megtudtam, tekintélyt parancsoló, szuggesztív egyéniség vagyok. Az anyám pedig szimpatikus, aranyos néni. Na persze nekem is volt közlendőm. Günther Smidtmayer nem pusztul nyálasan, Frau Maria Smidtmayernek pedig jó illatú finom bőr van az arcán.

Itthon Liácskámra egyáltalán nem volt pozitív hatással, hogy ketten vagyunk a házban. Hiába próbáltam puszilgatni, mindig csak a Máriát említette, de hát ez természetes. Elvégre is Húsvét volt.

Mikor hozzáértem, küldött a Máriához. Mondtam neki, inkább a pokolba küldjön, mint a mennybe, mert tériszonyom van. Az igazsághoz tartozik, lefekvés előtt volt köztünk némi súrlódás. Áttetsző hálóingben felvetette, hogy visszaadja a gyűrűket. Mondtam neki, ha holnap felöltözve is így gondolja, akkor elfogadom. Erre azt mondta, hülye vagyok, meg azt is mondta, hogy komolytalan. Ilyet mondott rám, hogy komolytalan. A lényeg, én vagyok az ideálja.

Lefeküdtünk és nem átalott mellém feküdni. Próbáltam egyik kezemet végigvezetni a testén, de megfogta. Mondhatnám úgyis, ahogy neki is mondtam, az ágyban kézfogóra került sor. Haragudott, amikor közöltem vele:

- Tündérkém, a Mária borotválja magát.
- Honnan tudod, te szélhámos?
- Sima volt az arca. Neheztelsz rám?
- Nem neheztelek, hanem haragszom.
- Az más, azt hittem neheztelsz.
- Brumikám, nagyon álmos vagyok, aludni szeretnék.

- Engedély megadva.

- De kérem a jóéjt puszimat!

Megkapta, és mégis bosszút állt rajtam, mert hozzám simulva szenderült álomba.

* * *

- Miért fejezted be ilyen gyorsan a beszélgetést, édesem?

- Semmiképpen sem amiatt, mert bejöttél. Megbeszéltünk mindent Katival.

- Vezessed elő, miben maradtatok?

- Szombaton reggel nyolcra megyünk értük.

- Jobb lenne, ha egyedül mennél. Négyen szépen elfértek.

- Ezt nem hallottam meg. Nélküled sehova, senkivel.

- Mondtad, hogy számítsanak rá, kissé szűkösen lesznek, mert a Renault nem egy mikrobusz?

- Nem mondtam, de ismerik a kocsimat. Legalábbis Kati sokszor ült benne.

- Na persze, én pedig ismerem Katit meg az anyukáját is. Nem tartoznak az alutápláltak közé.

- Nem is találkoztál még Kati nénivel soha.

- Bőven elég fényképen látni. Méghozzá nagyméretű képen, mégis alig fért el rajta.

- Pista bácsi sovány.

- Jó hallani. Egy sovány Pista bácsi, plusz körítésnek két természetes Kati. Hárman hány mázsák lehetnek?

- Legfeljebb három.

- A szervízkönyvben az szerepel, 450 kilóval lehet terhelni az autót. Mi ketten lekerekítve másfél mázsát nyomunk, természetesen ruha nélkül, ehhez jön a hátsó ülésen három mázsa tiszta hús, ruhában.

- Brumikám, feltételezem, mi is ruhában leszünk. Jelzem - csak a precizitás kedvéért - csomagolóanyag nélkül vagyunk ketten 153 kilók.

- Pláne. Saccra is túlszárnyaljuk az optimális súlyhatárt. Remélem, csomag nélkül jönnek.

- Brumikám, úgy látom, neked nem tetszik az ötletem.

- Milyen finoman fogalmazol, édesem. Tudod, egyik tulajdonságom a hihetetlen alkalmazkodó képességem!

- Milyen szerencse, hogy statikailag jól tervezett a házunk.

- Édesem, magam előtt látom, ahogy a szerelmemnek potyognak a könnyei, mikor az autója tengelytörést szenved az országúton. Különben sem illik egy új autót túlterhelni. Mi lesz, ha lefullad a motor?

- Majd tolják.

- Tök buli. Tolvák, én pedig fotózok. Rengnek a méretes fenekek a tavaszi szellőben, ahogy nekifeszülnek az autónak a párnás kezeikkel. Mindegy, lényeg, hogy kirándulni megyünk, méghozzá hidegben és szezon előtt, a Balatonra.

Ezek után témát váltottam, mert nem szerettem volna bimbózó kapcsolatunkat ilyen semmi-séggel tönkretenni.

Szombaton itthon bereggeliztünk. Könnyű nekünk, hiszen elől ülünk. Irány a barátnő, és családjának otthona!

A soványnak mondott Pista bácsival lekezeltünk, a Katikkal pedig körbenyaltuk egymást. Három kisebb csomagot hoztak csak magukkal. Ebből kettőt betehettem a csomagtartóba. A harmadik komoly értéket képviselhetett, mert Pista bácsi ragaszkodott hozzá, hogy az utastérben legyen a kalaptartón. Következett annak megvitatása, ki ül középre. A harmadik variáció lett a nyerő. Pista bácsi középre, a család két hölgy tagja pedig körbepárnázza. Ezt az ötletet tartottam én is a legjobbnak, mert szeretem a szimmetriát. Hogy a nap folyamán ne legyen probléma részemről a két Kati megszólítása, nemes egyszerűséggel a mamát Pista néninek hívtam. Ő ült be először a kocsiba szuszogva. 110 kiló, az már valami, főleg, ha figyelembe vesszük, nem sudár termetről van szó. Beült, rácsuktam az ajtót, nehogy kiessen, amikor a család többi tagja is elfoglalja a helyét a túlsó oldalról. Kellemetlen lett volna átélnünk az utcán egy hurkatöltő effektust. Pista bácsi középre. Ekkor elröhögtem magamat. De mivel kiváló az alkalmazkodó képességem, kitaláltam a hangulatomhoz illő szöveget az ellenség megtévesztésére. Ugyanis maximum 25 centis hely maradt a terebélyes barátnő hátsó felének. Nem törődve Borzaskám negatív viszonyulásával, én bizony - erőmet megfeszítve - beljebb tessékeltem a bájos barátnőt a kocsiba, majd mikor kevés lógott le belőle az ülésről, hirtelen mozdulattal rájuk csuktam az ajtót. Liácska addigra elfoglalta helyét a kormány mögött, én pedig ahogy beültem mellé, meggondolatlanul kiejtettem a számon: „ezzel megvolnánk”. Szerencsére az érintettek nem hallották, mert elfoglalták magukat egy látványosság megtárgyalásával. Ugyanis éppen akkor lépett ki a házból egy hasonló méretű család, és persze őket kellett cikizniük.

- Liácskám, fohászkodik az istenhez a Renault!

Eme eléggé el nem ítéltető megjegyzésemet halkan tettem, nehogy hátul meghallják. Közben az járt a fejemben, mint matematikusnak, akkor is terebélyes lenne a tömör-gyönyör barátnő, ha zip-be tömöríthetnénk.

- Miért fohászkodik, Brumikám?

- Nem látod, hogy megemelkedett a kocsi eleje? Na mindegy. Induljál! Vesszen, aminek vesznie kell!

Szerencsére veszni semmi nem vezett, csak Pista bácsi zsebében a cigaretta lett két-dimenziós. Frankó volt látni, ahogy előrehajolva ül közepen, a két könyöke pedig a térdein pihen, majdnem egymást érve. Kikanyarodtunk az utcából, amikor megállt az autó. Menyasszony státuszú szerelmem - aki momentán a gépkocsivezető szerepét töltötte be - észrevette, nincsen mindenki bekötve. Márpedig biztonsági öv nélkül még akkor sem megy tovább, ha a barátnője és a szülei ülnek a járgányban. Szerencsére az autó úgy van megkonstruálva, hogy öt kilométeres sebességnél bezáródnak az ajtók. Így azután arról nem lehetett szó, hogy kinyissák. Nyomták, gyömöszölték egymást, mire mindhárman begurtnizódtak. Egész jó ez a 16 szelepes motor. Úgy indul, mintha nem is lenne öt mázsa rakomány mögötte.

Elértük az autópályát, mikor Pista bácsi közölte, elvonási tünetei vannak, olyan régen gyújtott rá. Egy pillanatig ideges lettem, mert ebben a kocsiban még senki nem cigarettázott. Azt tudtam, most sem fog, mert ha mégis megpróbálkozik vele, akkor kiteszem útközben a kocsiból. Aztán győzött a józan ész, mert rájöttem, ha ettől az érzéstől feldobja a talpát, akkor sem tud rágyújtani jelen körülmények között. Cigaretája ugyanis akkor lapult össze a nadrágzsebében, amikor a kedves lányát szorosan mellé tuszkoltam. Persze a lapos cigaretta is cigaretta, de nem tud benyúlni a zsebébe. Szerette volna, ha valahol megállunk, de ezt a vágyát diszkréten hozta a tudomásunkra. Liácska az utat figyelte, és nem jutott el a tudatáig a

kérés, én pedig elengedtem a fülem mellett. Széplak-felsőn tettünk egy jobbos kanyart. Találtunk egy optimista árust, aki szezon előtt is képes kinyitni. Kiszálltunk.

Kinyitottam az első ajtót, ezzel lehetőséget adtam hátul a szabadulásra. Nekem úgy tündek mindhárman, hogy oldalnézetben laposabbak lettek. Pista bácsi elővette a cigarettásdobozt. Nem mondom, elég furcsán nézett ki, amikor sikerült kihalásznia egy görbe cigarettát. Mondtam a feleségének, segítsen kiegyenesíteni a férje cigarettáját. Azért itt meg kell jegyeznem, Pista bácsi nekem nem annyira bácsi, csak pár évvel született előbb, mint én. Végre sikerült rágyújtania, majd következhetett a végtagok megmozgatása. Beültünk táplálkozni. Három kolbásztemető, két mértékkel fogyasztó. Persze mi is ettünk, csak nem kolbászt, hanem hogy korszerűen fejezzem ki magamat: husit zsömmel meg ubival. A husi az én esetemben valójában májacska volt, mert a sült husit nem kedvelem születésem óta. Állítólag előző életemben agyonzabáltam magamat belőle és attól pusztultam el. Azóta kerülöm a sült húst. Evés közben szépen fogytak az üdítők. Legalább azt megúsztam, hogy a társaságomban alkoholos italt fogyasszanak. Ketten bagóztak, hárman élveztek a füstöt. Ez így is van rendjén. Pista néni és Pista bácsi pőfékeltek. Levezető programként következett séta a Balaton partján. Engem abszolút nem érdekelt, hogy végig fűtyült a szél a fülemben. Nem törődtem azzal sem, hogy a levegő hőmérséklete erősen eltért az optimálistól. Egy dolog zavart végig: felére kellett csökkentenem a megszokott gyaloglási tempómat. Örültem, amikor más mondta ki az én gondolatomat, miszerint hideg van, inkább menjünk haza, de előtte ismét látogassuk meg ama vendéglátóipari egységet. Ránéztem a kis menyasszonyra sokat sejtetően. Megértette, mi legfeljebb csipegetni fogunk. Szegény Renault!

Hazaindulás előtt megfogalmazódott bennem egy majdnem jónak tűnő gondolat: ha Liácska hátraülne a maga 63 kilójával, biztos nagymértékben hozzájárulna a kocsi egészségesebb súlyelosztásához. Igen ám, de féltem, hogy összenyomják. Meg az is eszembe jutott, hátulról nem éri el a kormányt. Az a megoldás fel sem vetődött bennem, hogy én is vezethetném a kocsit.

Pesten, miután kiürítettük a hátsó traktust, a motornak más lett a hangja. Én legalábbis úgy hallottam. Hazafelé nagyon halkan, de annál határozottabban jegyeztem meg Liácskának: legközelebb ha útitársakra vágyik, feltétlenül vegye figyelembe az illetők paramétereit. Este, miután lefeküdtünk és elsötétült a ház, kitört belőlem a felszabadult nevetés.

- Minek örülsz ennyire, Brumikám?

- Eszembe jutott, milyen takarékos feleség lesz belőled. A barátnőidet is úgy válogatod meg, hogy kettő az egyben. Egyforma magasak vagytok, csak Kati szélesebb. Nagyjából kétszeres súlyban van hozzád képest.

- Utálatos vagy! Nem lehet mindenki olyan girnyó, mint a...

- Mondjad ki bátran! Nem lehet olyan, mint a szomszéd kutyája.

- Nem egészen arra gondoltam...

* * *

- Akarsz a feleségem lenni?

- Mit mondasz?

- Azt kérdeztem, leszel a feleségem?

- Várjál, lekapcsolom ezt a francos porszívót, mert csak azt látom, tátogsz, de nem értem, mit mondasz! Szóval mi van?

- Harmadszor tátogom, feleségül szeretnélek kapni.
- Talán venni, nem?
- Cicamicám, mert elszántam magamat a házasságra, még nem azt jelenti, hogy hülye is vagyok. Venni - tudod jól - semmit nem szeretek.
- Világos. Megdumáltál, leszek a feleséged. Mikor szokták megkérni a lány kezét, eljegyzés előtt vagy esküvő előtt?
- A kettő között és porszívózás közben, valamint a lánytól, hiszen az ő kacsóiról van szó.
- Éviék esküvője előtt beszéltél az anyuékkal.
- Miért nem úgy fogalmaztad, hogy az eljegyzésünk előtt, mivelhogy egybeesett a kettő?
- Mi kifogásod van a fogalmazásom ellen?
- Életem, köztünk Miki-fogásról nem lehet szó, mert nem vagyok Miki.
- Nem baj, nem vagyok nagy igényű. Megfelel nekem a Pamach-fogás is.
- Csak nem azt mondod, hogy kicsi? Ha tudni akarod, az anyukádtól kértem egy gyűrűt az ékszerdobozodból. Precíz ember lévén, nem akartam, hogy rossz méretű gyűrűket vegyek neked. Emlékszem, anyukád ráveszekedett a malac férjére. Én előadtam az igényemet: Kinga adjon egy gyűrűt, és megindokoltam azzal, nem tudom pontosan, neked mekkora kell. Erre beindult az apukád agya és megszegyenített az anyukád előtt, mondván: „Barátom, lassan fél éve, hogy együtt éltek, és még mindig nem vagy tisztában az adottságaiddal?” - Tényleg így volt?
- Úttörő becsületszavamra. Tudod, ez nálam komoly dolog. Láttad múltkor a fütyülőmet a hátizsákban.
- Megéritek ti mindketten a pénzeteket, az apuval együtt. Kétértelműségért nem mentek a szomszédba.
- Az alma pedig nem esett messze a fájától, mert mintha éppen te emlegetted volna a méret-igényedet. Emlékszel? Ott fenn a hegyen még a szádba is vetted a fütyülőmet, aztán összenyalazva raktad vissza a hátizsákomba.
- Nem tudtam, hogy az úttörősip.
- Gyere, felöltözzünk, és nyomulunk az anyakönyvvezetőhöz!
- De hát takarítok.
- Ott meg most van félfogadás, és a kisasszony kedvéért ettől nem fognak eltérni.
- Szeretném, ha az asszonynevem: P. Marosi Lia lenne.
- Ennivaló buta kis csaj vagy. Általam lettél Lia, tehát férjhez fogsz menni a keresztfaterod-hoz?
- Nem, hanem a mikuláshoz.

*

Kiderült, ahhoz, hogy bejelentkezzünk, Liácskának be kell jelentkeznie nálam. Erről ugyanis megfélekedtünk addig. Gondoltuk, összebútorozunk, aztán az úgy jól van, de a szerv megvétőzta. Szerencsére nem volt akadálya az átjelentkezésnek. Irány az anyakönyvvezetőnő!

*

Előtte a kép: fogjuk egymás kezét és belibegünk a helyiségbe. Vajon mire gondolhatott a hölgy, amikor látva, hogy kézenfogva támadunk, feltette az okos kérdést:

- Házasságot kívánnak kötni?

Előadtam a megszeppentet, akit éppen most csíptek fülön egy csínytevésen.

- Igen, szeretnénk. Megbeszéltük Borzaskával, és neki sincs ellene kifogása.

Láttam, kutat az agyában, ki lehet az a Borzaska, de nem jutott eredményre, én pedig vártam.

- A házasságkötéshez szükségem van a következő papírokra: ...

Sorolta, én pedig egyik lábamról a másikra álltam, mutatva zavaromat. Aztán amikor szóhoz jutottam, még volt egy dobásom:

- Szeretném megkérdezni, mindkettőnknek kötelező jelen lenni a szertartáson?

- Miért uram, hogy gondolja?

- Előreláthatólag nincsen semmi probléma, csak ha esetleg valamelyikünk nem ér rá, nem volna lehetséges megbízást adni a másik félnek, hogy ő képviselje a távolmaradót?

- Ilyet még nem is hallottam.

- Attól még az élet produkálhat furcsaságot. Válásnál például lehetséges, ha közös beleegyezéssel válnak a felek. Magán a szertartáson nem kell feltétlenül mindkét félnek megjelennie. Ha ne adja isten, teszem azt, én nem érnék rá, adnék meghatalmazást a menyasszonyomnak, természetesen két tanú aláírásával, hogy férjhez jöhet hozzám. A Janival megbeszéltem.

- Ki az a Jani?

- A szomszédom.

Kiült az arcára a tanácstalanság. Látszott, nehezen tudja szinkronba hozni öltözőkünket a szellemi megnyilvánulásommal. Ráadásul a papírjainkból is mást olvasott ki.

- Ön milyen doktor, uram?

- Azt mondják, lelkiismeretes vagyok. Egyébként tanár.

*

Amikor kijöttünk az épületből Liácska csak annyit mondott:

- Totál hülye vagy, de én pont ezt szeretem benned.

- Én meg magamat szeretem benned.

- Ilyet kitalálni, hogy meghatalmazással házasodni, ehhez pihent agy kell.

- Próba, szerencse. Nem lehet, hát nem lehet, de legalább megpróbáltam. Képzeld el, megjelentél lelki szemeim előtt menyasszonyi ruhában, kezeden egy csokor virág, oldaladon Kingi nővéred, mint tanú. A hölgy összead a távolmaradt velem, aztán koccintotok hármában az egészségünkre, kinn a terem előtt Kingi mindkét orcára rányom egy cuppanóst, majd könnyek között elrebegi, hogy sok boldogságot kíván, valamint hozzáteszi, velem feltétlenül közöljed.

- Biztos megkérdezném, mennyi boldogságot kíván.

- Rendben, és mit szólsz, ha ötöt mond?

- Zavarba jövök mert nem ismerem az egységnyi boldogságmennyiséget.

- Nagyjából megegyezik a hektóval.

- Annyi nem fér be a hálósobánkba.
- Mindegy. Kijöttök az objektumból, Kinginek szaporáznia kell a lépteit, mert éppen jön a busz, amire fel akar szállni.
- Édes istenem, hová kerültem én?!
- Borzaskám, már nem szeretsz?
- Hát ez az, hogy nagyon is szeretlek. Teljesen elment az eszem.
- Így illünk össze, hogy egyikünknek sincs. Félttem, azt mondd, kiábrándultál belőlem, aztán fordulhattunk volna vissza, hogy lemondjuk az esküvőt.
- Mit szólna az anyakönyvvezető?
- Semmit. Azt hiszem, mára harcképtelenné tettem.
- Egy hónap múlva a feleséged leszek?
- Addig kibírom valahogy.
- Mire gondolsz, édesem?
- Akarod hallani, Borzaska?
- Szeretném, de nem itt az utcán.
- Szeretnéd te itt is, csak nem illik.

* * *

Szegénykém, hétfőn beteg lett. Reggel egészségesen indult itthonról az egyetemre, de útközben megtámadták a bacilusok. Hiába magyaráztam neki, nem kell bekapcsolni a kocsiban a klímát. Mielőtt nagyon belemerültem volna fejének nedvesítésébe, közölte velem, nagy volt a csend körülötte, és csak a rádiót szerette volna üzembe helyezni, de rossz helyre nyúlt. Én pedig alaposan átgondoltam az indokot, majd tudomására hoztam: az ilyen rossz helyre nyúlásból akár komolyabb baja is lehetett volna. Rádió helyett a klímát kapcsolta be, és mire beért az egyetemre, megváltozott a hangja. Felhívott közölni, szerencsésen megérkezett, de alig ismertem meg. Mintha gumidugókat tett volna az orrlyukaiba. Na persze, orvoshoz nem megy, de megfogadta, délutánonként, miután hazaér, lefekszik. Én pedig vállaltam a gyógykezelését, merthogy ez éppen egy olyan szerencsétlen időszakra esett, amikor anyám vidéken tartózkodott a hűgoméknál.

Marosi Lia kisasszony délután, miután az emeleten lefeküdt, elérkezettnek látta az időt a végrendelkezésre. Azt mondta, a hülyeségemet rám hagyja, de szeretne velem egy sírba kerülni. Én pedig közöltem, majd akkor, ha meggyógyul, mert nem lenne jó, ha én is lebetegednék. Különben pedig csúnya a hangja és piros az orra. Szerintem láza is van, de ő azt mondta, mindig ilyen meleg, ha hozzáérek. Meg akartam mérni a lázát. Kerestem a lázmérőt. Nem találtam, ezért felhívtam anyámat érdeklődési szándékkal. Mondta, a fekete retiküljében van. Kérdésemre, azt hol találom, közölte: ott van a középső szobában, Sopronban. Ezek szerint illene vennem egy lázmérőt, mert az nem elég, ha tudja az ember, hogy lázas. Illik ismerni testének hőmérsékletét. Mindenesetre első teendőmként felvettem a beteg rendelését, ami forró teáról és mézről szólt. A mézet azóta utálom, mióta tudom, hogy készítik a méhek, így nem csoda, hogy nem ismerem a tea és méz alkalomhoz illő fuzionálását.

Megyek fel az emeletre, egyik kezemben teáscsészének a forró füle, másik kezemben egy kupakjától megszabadított mézes flakon. Felérve, mielőtt beléptem volna az előszobába, fennhangon mondom:

- Édesem, hoztam ... a kurva anyádat!

Ugyanis az történt, erősen koncentráltam a viszontlátás boldog pillanatára, közben ráléptem Liácska papucsára, ami a küszöb előtt parkolt. A papucs felugrott, és miközben megpördült a levegőben, hogy utána pofára essen, előbb jól sípcsonton vágott. Neki szólt az alkalomhoz illő, de egy jól nevelt hölgy fülének szokatlan kifejezés. Ráadásul megnyomtam a mézes flakont is, aminek következtében enyhén mézes lett a kezem. Nesze neked, logika! Ha megbotlok, mennyit segítek azzal a helyzetemen, ha összeszorítom az ujjaimat?

- Édesem, itt a finom teácska, és tegyél bele annyi mézecsskét, amennyit akarsz!

- Maradt még a flakonban?

- Ne cikizzél, mert mindjárt megsimogatom a hajadat!

- Vágyom a gyengédségre, de annyira nem. Szeretnék valami emészthető dolgot enni.

- Maradt a tegnapi pörköltből, amit te főztél.

- De a tésztából nem maradt, amit viszont te főztél hozzá.

- Nehogy azt mondd, azért nem maradt, mert pár szem véletlenül beleesett a tűzhely mellett lévő papucsodba!

- Igazságtalan lennék Brumikám, ha ilyet állítanék. Ami viszont tény, akkor szakadt ki a harisnyám talpa, amikor gyanútlanul beleléptem a papucsba és két szem száraz tésztával találkozott a lábam. Különbözik pedig nem kell pörkölt. Edd meg te, vagy tegyed a mélyhűtőbe! Tojásrántottát szívesen ennék. Készítsd el, és majd lemegyek megenni, de arra kérlek, vigyázzál, nehogy nagyon megmerevedjen!

- Mit gondolsz, Borzaska, miközben készítem a rántottát, magamat simogatom?

Maradék pörkölt áthelyezve egy műanyag dobozba, megcímkézve: „Szilvás gombóc,” aztán irány a mélyhűtő. De jó lenne látni, mikor anyám előveszi, mint szilvás gombócot.

Elkészült a rántotta. Nem azért merevedett meg, mert gondolataim körülötte forogtak, hanem azért, mert nem érkezett időben, hogy megegye. Csengett ugyanis a vonalas telefon, azt vette fel előbb. Egy számára ismeretlen hang megkérdezte tőle:

- Julika, te vagy az?

Miután közölte, igen, az illető azt mondta, „negyedóra múlva ott leszünk”, majd szétbontotta a vonalat. Ezek után lejött, evett, én pedig koncentráltam a vendég fogadására. Szerencsére azóta sem érkezett meg.

Manci nevű anyám visszahívott. Tudomásomra hozta aggodását. Mondtam neki, csak nyugi! Nincs semmi baj, még az is lehet, hogy Liácska meggyógyul. Ő is mondott valamit, de azt inkább elhallgatom. A szövegének a publikálható része az volt, hogy kétségbe vonta született adottságaimat. Hiába magyaráztam, a hölgyeknek elsősorban lelki társra van szükségük. Én lelki társ vagyok, Liácska pedig hölgy, tehát minden rendben, ő továbbra is fújta a magáét. Ilyenek ezek a mostani anyák, pedig úgy emlékszik, hogy ő szült. Én nem emlékszem rá, de elhiszem, mert mondták.

Másnap az égiek is az én betegemet siratták. Egész nap nem zárták el fenn a csapot. Abban a pocsék időben mentem lázmérőt venni, miután őt befurikáztam a tudásgyarapítóba. Délután elmentem érte. Itthon megkért, a földszinten a nappaliban ágyazzak meg neki, hogy tudjunk kommunikálni. Majd elővezette a kívánságlistát:

- Jó lenne egy kis narancsot vagy csokoládét enni! Tegnap megundorodtam a tojáshéjtól.

- Bocsánat, édesem! Nem vettem észre, hogy a rántottába is került a héjból. Én magam csodálkoztam a legjobban, miért változott meg az arckifejezésed evés közben.

- Azért, mert hirtelen lement, aztán vissza akart jönni.

Kikerestem a kétutcányira lévő vegyesbolt telefonszámát, leadtam a rendelést. Próbálták megértetni velem, házhozszállítással nem foglalkoznak, de meggyőztem őket. Még kilencféle dolgot rendeltem. Üzlet az üzlet. Perceken belül érkezett egy fiú és hozta a cuccot.

- Liácskám, kérsz fokhagymás felvágottat?

- Pfuj! Nincs kedvem nehéz dolgokat enni.

- Egyél belőle keveset, akkor nem lesz olyan nehéz!

- Inkább kérek egy banánt, és készítsél csokoládékrémet!

- Tudok csokoládékrémet készíteni?

- Majd segítek.

- Érdekes lesz, mert még te sem csináltál soha, másrészt az ágyban nehéz lenne.

- Drukkolni fogok, te pedig ügyes leszel.

Liácskának az ügyes Brumikája leült a nappaliban a szőnyegre, a könyvespolc elé. Alul vannak a szakácskönyvek. A fene fog megalázkodni. Kényelmesen ülve a szőnyegen, kerestem egy számomra könnyen felfogható receptet. Végre megtaláltam. Irány a konyha!

„Hozzávalók: 2 egész tojás, 2 evőkanál liszt, 20 dkg porcukor, 3 evőkanál kakaó, 2 dl tej, 1 vaníliás cukor, 10 dkg vaj vagy margarin.”

- Borzaska, nincs itthon margarin és vaj sem. Jó lesz bele a zsír vagy olaj?

- Nem lesz jó.

- El kéne mennem, de esik az eső.

- Mi van itthon könnyű étel?

- Tegnapelőtről a pörkölt, de a mélyhűtőben.

- Attól, hogy ráírtad: „Szilvás gombóc”, még nem lesz könnyű étel.

- Elmegyek vásárolni ebben a pocsék időben. Lássad, mennyit érsz nekem.

Láttam a boltosok szeméből, hülyének néznek. Miután telefonon házhozszállítást kértem, most jövök tíz deka vajért gyalog. Éppen ezért vettem húsz dekát, hátha holnap is kell csinálnom. Legalábbis akkor még úgy gondoltam.

„Az egész tojásokat elkeverjük a liszttel, a porcukorral, és egy-két kanál tejjel.”

- Liácskám, valamit nem értek. Miért kell elkevernem az egész tojásokat a liszttel?

- Ne törődj vele, csináljad, ahogy le van írva!

- De mossam meg előtte a tojásokat?

- Tudod, hogy mindig megmossuk, mielőtt feltörjük.

- Fel kell törni? Ezt nem írja a könyv.

- Brumikám, te kemény tojással akarsz csokoládékrémet készíteni?

- Nem akarok vitatkozni, de ha feltöröm, akkor nem lesz egész a tojás. Logikátlan a megfogalmazás.

„Hozzákeverjük a kakaóport és felöntjük a vaníliával elkevert tejjel, majd állandó keverés mellett - gyenge tűzön vagy gőz fölött - sűrűre főzzük.”

- Brumikám, úgy hallom, becsapta az emeleten a szél az ablakot.

- Miért, mit mondott neki?

- Azt nem hallottam, de jól becsapta.

- A hülye hiszékeny.

Felrohantam, majd vissza lerohantam. Igaz, közben becsuktam az ablakot. Nem volt több két percnél a távollétem, de mégis, mire visszaértem a tűzhelyhez, más illat terjengett a konyhában. Ráadásul mindez úgy történt, hogy csak az egyik papucsomba tudtam belelépni, mert a másik valamiért megsértődött és odébbállt. Az szemmel látható volt, ekkora terpeszt nem tudok csinálni, tehát egy papucsban egyensúlyozva, fél lábon álltam a tűzhelyhez, de hiába, mert kárba veszett az addigi munkám. Következett a trutyi kiöntése és az edény tisztává tétele. Kezddhettem előlről a munkálatot. Két tojás a kézben... stb. stb..

„A tűzről levéve langyosra hűtjük. Teszünk bele 10 dkg vaját vagy margarint, és ezzel együtt még jól átkeverjük.”

Gondoltam, mielőtt lehűtöm, lezsűríztetem. Elő egy kiskanál, belemerítem a kotyvalékba.

- Édesem, gyere kóstold meg!

Engedelmesen kinyitotta a száját, én pedig megfeledkeztem róla, hogy forró a kanál. Leolvashattam az arcáról, hogy ha egy nőt boldoggá akarok tenni, ezt a módszert jobb, ha elfelejtem. Próbálta hűsíteni a száját sűrű levegővétellel, és közben elrebegette, hogy jó lesz. Éreztem, ez túl nagy kockázat volt a jövőnkét illetően. Könyörögtem bocsánatáért, de hiába, mert másnap megtudta az ő anyukája meg az anyém is, mit követtem el ellene.

Szerdán nem akartam tetézni vétkeimet, ezért az egyetemről hazafelé bevásároltam egy csomó cukrászsüteményt. Úgy láttam - mikor a kocsiban az ölébe tettem a tálcát - minden eddigi vétkem bocsánatot nyert. Itthon, mielőtt lefeküdt volna, alaposan belakmározottunk a süteményekből. Kellemes, laza délután volt (eltekinthet a telefonon érdeklődő látogatóktól), mert a továbbiakban csak teát kellett készítenem. Ráadásul nem tudom, mitől, de mintha javult volna az egészségi állapota is.

Csütörtök. Mondani is borzasztó, hát még átélni! Ő aranyos volt, mi több, kíméletes velem, csak főtt virslit kért.

Pénteken délután váratlanul megérkezett anyám. Azt mondta, nem volt tovább maradása Sopronban. Körbeültük a beteg ágyát. Záporoztak anyám véleményemmel megspékelt kérdései:

- Ez a mafla tényleg a szádba dugta azt a forró micsodát?

- Igen, de nem volt szándékos.

- Ugye nem mesélted el anyukádnak?

- Nem akartam, de észrevette, hogy furcsán beszélek, és rákérdezett az okára.

- Tudtam, nem szabad kitennem a lábamat a házból. Nem igaz... egy ilyen okos ember arra sem képes, hogy megfőzzön egy pár virslit.

- Mutter, tedd magad takarékra! Liácska igazolhatja - bár nem látta, mert akkor az emeleten volt - hogy feltettem föni a virslit és annyi vizet engedtem a lábosba, ami ellepte a virsliket.

- Akkor miért égett le?

- Ne legyél indiszkrét! Elszámoltam magamat.

- Fiam! Fiam! Hogy számolhatja el magát egy matematikus?
- Na mindegy, elmondom. Kezdett rotyogni a virsli, nekem pedig rövid időre távoznom kellett a toalettre... (tudod mutter, a toalett a WC, te így ismered.) A lényeg: beültem a szeparéba, és mire visszajöttem a konyhába, füstölt a cumó.
- Mi az istent csináltál annyi ideig, hogy elforrt a víz?!
- Nem fogod elhinni! Olvastam. A virslik meg nem győzték kívánni és elkezdtek füstölni. Bejöttem a szobába kiszellőztetni. Ahogy jöttem az ablakhoz, közben Borzaskának fejére húztam a paplant, nehogy megfázzon, ha bezúdul a hideg. Kinyitottam a nyílászárót, de megijedtem, mert elfojtott hangon sikoltozni kezdett a paplan alatt. Véletlenül ugyanis, ahogy a fejére húztam a takarót, a lábairól elfogyott. Aztán megoldotta, mert összehúzta magát. Én pedig kiszellőztettem a füstöt, majd egy másik lábosban feltettem főni a következő pár virslit. De mivel abba a kategóriába tartozom, aki saját kárán tanul, bőven öntöttem rá vizet. Aztán becsuktam minden ablakot, pár mondatot váltottam Borzaskával. Mikor lejöttem a konyhába, éppen elkészült a virsli. Rátettem egy kistányérra, majd riasztottam a kiscsajkát, jöhet le táplálkozni. Lejött és látta, szép, egészséges virslik vannak a tányérján, mert kicsattantak az egészségtől. Javasoltam, ha már nyílások keletkeztek rajtuk, megtölthetném Karaván sajttal. Ezt ő nem igényelte.
- Mert nem szeretem a Karaván sajtot.
- Az a legnagyobb baj kislányom, hogy ezt a bolond fiamat viszont annál jobban szereted.
- Mert aranyos. Mancsi néni, azt látni kell, ahogy csetlik-botlik a konyhában.
- Különben pedig Mancsi, légy szíves, ne szapuljál! Liácska is leégette a töltött káposztát, mikor vidéken voltunk.

* * *

- Harmatos virágszálam, támadt egy ötletem.
 - Nem baj, ketten elbánunk vele.
 - Arra gondoltam, levághatnád a hajamat.
 - Javasolom, kivételesen menjél el fodrászhoz. Elvégre pár nap múlva feleségül veszel. Hogy néznék ki egy kopasz fickó mellett?
 - A centis haj még nem egyenlő a ninccsel. De ha akarod, felveszem a piros svájcisapkámat.
 - Tudod, Brumikám, az a baj, te képes lennél rá.
 - Nem megyek fodrászhoz, hátha belémszeret a kis szőke.
 - Érdekes, a hajadat én vágom, de azért azt tudod, hogy a fodrásznő szőke.
 - Te pedig barna vagy, és képzeld el, ha álmomból felébresztenének, akkor is tudnám! Levágod vagy nem vágod?
 - Azt hiszem, jobb, ha levágom, mindjárt hozom a kést.
 - A te bajod lesz. Pedig azt hittem, szereted ezt itt.
 - Semmiféle Eszti nem szeretek, legfeljebb az amerikaiit. Látom, nem nyugszol úgysem, akkor átvedlek szabadidőruhába, aztán kinn kezelésbe veszem a buksidat.
- Ültem az udvar közepén egy széken, sütött a nap és enyhén fújt a szél. Lassan megszabadultam a hajamtól. A végén azon röhögünk, az összes hajam az ő ruháján landolt.
- Brumikám, hozd ki a ruhakefét a pipereszekrényből!

- Minek az? Nekem így is tetszel.

- De nem tudok bemenni a házba, mert úgy nézek ki, mintha vedlenék. Keféld le!

- Nem vagyok hajlandó olyat csinálni a szomszédok szeme láttára.

- Akkor verd le rólam, ha ilyen finnyás vagy!

Természetesen elől volt hajás, de én a fenekét kezdtem csapkodni, közben fennhangon neveltem.

- Tulajdonképpen mit képzelsz magadról?! Azt hiszed, neked mindent szabad, mert nyeregben érzed magad?! Jobban teszed, ha meghunyászkodsz! Behúzd füledet, farkadat!

Hallottam, a szomszédban nyikorog a nyílászáró. Ez volt a célom, felhívni a figyelmüket. Elnevettük magunkat, aztán kivittem a kefét és elláttam a kisasszony baját vele.

- Édesem, szóljál, ha jó!

- Azt hittem, már észreveszed.

- Készen lesz péntekig a kosztümöd?

- Holnap mehetek érte.

- Remélem, csini kuklá leszel.

- Ezt nem értem.

- Ja persze, te másik generációba tartozol. Mi oroszórán úgy énekeltük: csini kuklá, ljubis belém!

- Nekem tetszik.

- A dal vagy a ruha?

- A kosztümöm. Mindenesetre anyunak egy csomó pénzébe kerül.

- Ja, az más. Azt hittem, nekem kell kifizetnem. Ez esetben szuvenyír nyihaha nye kukucska protko.

- Mondtam, elsősorban neked akarok tetszeni.

- És én kérdeztem, kik vannak a második sorban?

- A násznép.

- Mind a tízen?

- Lényegében igen, mert hajlandó vagyok Robit meg Balázst is odaszámolni kivételesen.

- Jajj! féltékeny lettem, kedvem lenne folytatni az udvaron a pankrációt.

- Félek, már nem vennék viccnek.

- Na és?! Legfeljebb azt mondják, milyen karakán ez a Győző, esküvő előtt bemutatkozik.

- Tudom, hülyéskedsz, de azért megkérdezem: el tudod képzelni, hogy valaha megverjél?

- Nem drágám. Amelyik kutya ugat, az nem harap. Látod, elromlott a hangulatom.

- Mi lenne, ha elmennénk sétálni itt a környéken?

- Ravasz vagy, kis menyasszony. Tudod, egy szavadba kerül, de még a gondolataidat is lesem. Akkor szerelést igazítunk és indulhatunk!

- Előtte kapsz egy puszit, amit visszakérek.

Elindultunk. Közben cikáztak a gondolataim. Remek napsütés, melynek következménye a gyöngyöző homlok. Jó levegőben nem volt részünk, mert ilyenkor kell a kerttulajdonosoknak mindenfélét égetni. Nem beszélve a zajról. Nem tudom, hogy van ez, de a mi falunkban majdnem minden kerítés kutyából van. Valamikor azért költöztünk ki Pestről, mert jó levegő és csend van körülöttünk. Csend sosincs. Jó levegő néha szokott lenni, de akkor alszom. Az egész séta alatt az volt az érzésem, utálnak a kutyák bennünket, vagy ami rosszabb, lenéznek. Mindegyik a saját portáján, mi pedig kóbor kutyaként barangolunk. Elkezdtem figyelni őket. Időközönként megálltunk, hogy komolyabban koncentrálhassunk a mondanivalójukra.

Két telek határán két kutya szapulta egymást. Köztük egy zöld drótkerítés. A bal oldali telken ruhák száradtak egy kötélén. Itt egy hölgy lakik egyedül, mert csupa olyan ruhadarabokat láttunk, amik egy női test beburkolására lettek kreálva. Legfeljebb a konyharuhák voltak kivételek. A jobb oldali telken viszont égett a tűz, hatalmas füstfelhőt fújt a szél a ruhaneműk felé. A két kutya pedig szidta egymást, miközben rohangásztak a kerítés mellett. A füstfelhőket eregető telek védője egy korosabb eb volt. Hatalmas, lógó lapátfülekkel, amik közül az egyik lapát a feje tetejére simult. Gondolom, koránál fogva megromlott a hallása, így valamit segített a folyamatos kommunikációban. A mosott ruhás telken lévő kutya határozottan fiatal volt, hatalmas vehemenciával szidta az öreget. Arányait tekintve vagy ötször annyi hangot adott ki a száján, azonos intervallumban, mint az öreg kutya. Figyeltem őket és hiszem, megértettem az ugatásukat. A fiatal szidta az öreget, miszerint pont most kell égetniük, mire az öregnek nem lévén megfelelőbb érve, azt hajtogatta, azt csinál a saját telkén, amit akar. Percekig álltunk és néztük. Végül a fiatal átment brutálisba. Úgy vetett véget a veszekedésnek, hogy felemelte a lábát és szemközt pisilte az öreget a kerítésen keresztül, majd fújtatva visszament a teraszra.

- Ne nevéssél, Borzaska, te is járhatsz így a szomszédainkkal.

- Én soha. Nem lennék képes átpisilni a kerítésen.

- Meggyőzted a Győzöt.

A másik utcában az egyik telken két kutya volt. Testméretüket tekintve, saccra, az egyik a másiknak háromszorosa lehetett. Na, ezek rohangásztak oda-vissza a kerítésük mellett, hatalmas csaholással, minden fordulónál egy komolyabb nyavíkolással, ami annak volt folyománya, hogy a nagy a kicsi hátán fékezett a kerítés végénél. Ekkor nagyon komolyan elgondolkodtam. Velünk, emberekkel is előfordul, hogy nem szívleljük az illetőt, aki elmegy a kapunk előtt. Mi lenne, ha mi is rohangásznánk a kerítésen belül, közben szidnánk az elhaladó anyját? Nem rohangászunk, csak szidunk. Nagyon elmerülhettem a gondolataimban, mert arra eszméltem, mintha Gyuri szólítana meg hátulról:

- Brumi!

- Liácskám, szólt valaki?

- Semmit nem hallottam. A lelkiismereted szólalt meg, hogy itt megyünk egymás mellett és nagyokat hallgatsz.

Megfordultam. Határozottan állíthatom, nem a Gyuri volt, csak egy Gyurihoz hasonló hangú kutya. Bambán állt a kerítésük középvonalában, nem törődve a környezetével, magában beszélt. Ezt hallottam úgy, mintha Gyuri szólítana. Hiszem, jó hallásom van. Amikor például az anyám ebédelni hív, soha nem fordult még elő, hogy háromnál többször kellett volna szólítania.

- Brumikám édes, itt vagy?

- Angyalom, mi ez a buta kérdés, hiszen a kezedet fogom, nem vetted észre?

- De igen, csak a gondolataid valahol máshol járnak. Kérdeztem valamit.
- Ne haragudjál, elgondolkodtam.
- Azt bátorkodtam megkérdezni, miért tiltakozol a fodrász ellen? Tudom, sok éven keresztül Évi vágta a hajadat, aztán most én örököltém meg ezt a feladatot.
- Azt hittem, örömmel csinálod. Engemet ott öt évvel ezelőtt megaláztak. Történt ugyanis, be-libbentem a hajfosztó objektumba. Egy fiatal gyerek vett kezelésbe. Lassan, módszeresen dolgozott, majd mikor elkészült, felkért, a kedves vendég nézze meg magát a tükörben. A kedves vendég (azaz én) meg voltam elégedve a ténykedésével. Éppen belefogtam a dics-himnuszba, mikor megjelent egy öreg, szakállas mikulás, alaposan szemügyre vette a kókuszmát. Mint kiderült, az ifjonnak a mestere volt. Engem körülvizslatott, a végén közölte a gyerekekkel: négyes. Megmondom őszintén, rosszul érintett a dolog. Hazajöttem, vagy egy órát gyönyörködtem magamban a tükör előtt. Határozottan az volt a véleményem, igenis, jól nézek ki, a fejemen a hajkorona pontosan harmonizál a füleimmel. Levonva a konzekvenciát, eldöntöttem, többé nem megyek fodrászhoz, engem nem fognak leosztályozni.
- Jól van. Pénteken, amikor kimondom az anyakönyvvezető előtt a boldogító igent, erre is gondolni fogok. Soha többé nem próbállak elküldeni a fodrászhoz. Mindössze egy apróság nem megy a fejembe: hónapokig jártam hozzád tanulni, nem vettem észre, hogy ilyen bohókás is tudsz lenni.
- Akkor más volt a státuszod, ahogy nekem is előttem.
- Rossz rágondolni, ha nem a komoly tanárt adod elő, mi történt volna velem, hiszen így is elvárásoltál.

* * *

Ha minden igaz, ma szerda van és munkanap. Tegnap volt a barátom 63 éves, én pedig nem-sokára - pontosan vasárnap - 43 leszek, de mennyivel másabb lesz az a nap. Vége az agglégény életnek. Egy komoly nő ember fog koccintani a családtagokkal születésnapja alkalmából. De csak este, mert napközben még nászúton lesz az újdonsült feleségével, aki éppen az imént távozott a közös otthonunkból. Mielőtt kilép a házból, megpusztiljuk egymást, aztán beül az autóba, én kiengedem a kapun, de addig nem indul, míg ott is nem búcsúzunk el egymástól egy másik puszival. Elment iskolába a kis diák, életem bearanyozója. Ilyenkor tiszta ideg vagyok, míg nem hív fel, hogy beért az egyetemre.

- Nem feküdtél le, fiam? Ennek örülök.
- Nem volt szándékomban a lefekvés, mert éjjel nem keltem fel, ahogy szoktam. Liácskával együtt keltünk.
- Ki kéne ganézni a házat.
- Nem gondolod, mutter, hogy erős kifejezést használsz? Ha valaki meghallaná, azt hinné, istállóban lakunk.
- Nem lakunk istállóban, de végig kéne a szobákat porszívóznod, én pedig portalanítom a bútorokat.
- Borzaskával megbeszélted?
- Mondtam neki, hogy ma ez lesz a feladatod.
- Remélem, tiltakozott?!
- Tévedsz. Úgy láttam, tetszik az ötletem.

- Döntöttem, nem veszem feleségül. Elmarad az esküvő.
- Kisfiam, ha úgy lenne, Évivel kitekernénk a nyakadat, azt tudod?
- Mindig mondtam, nekem van a legdrágább anyám. Megcsavarná a fejemet. Szép perspektíva, mondhatom. Nem érdekeltek, hiába véditek azt a kis csitrit. Elvártam volna, hogy mellém áll, amikor elővezetted az ötletedet.
- Nem voltál ott, ezért nem állt melléd. Tudod, hogy jönnek a vendégek, rendet kell rakni. Lia ha hazajön, neki lesz a feladata a rámolás.
- Bulizni akartok pénteken?
- Nem tudom még, hogy lesz az étterem után. Éviék holnap dél körül érkeznek. Már csak ezért sem halogathatjuk a porszívózást.
- Liácskával úgy beszéltek meg, mivel csak a hétvégét tudjuk kettesben tölteni, az étteremből egyenesen megyünk Bükkvárra. Ha ti itthon bulizni akartok, a ti dolgotok, de mi, mint ünnepeltek, a távozás hímes mezejére lépünk.
- Ezt hogy gondoljátok? Itt lesznek Kingáék is, nem mondhatom, hogy az étteremből menjenek haza.
- Kingáék tudják, mit határoztunk, Borzaska megbeszélte az anyukájával, hogy elhúzzunk. Két nap nászút nekünk is jár. Gondolom a faterral ti is voltatok nászúton.
- Igen fiam, de előtte nem éltünk együtt fél évig, mint ti.
- Ez volt a próbaidő.
- Nem bánom, csak becsüld meg azt az aranyos kislányt!
- Ahhoz az kell, hogy ő is becsüljön meg engem, ami most nem egészen úgy történt.
- Elnéznéd, hogy hazajön, aztán nekiáll takarítani, miközben te lógatod a lábadat egész nap itthon?
- Látom, nem vagy a humorodnál, mutter. Tudom, hogy takarítani kell. Átöltözöm, aztán nekiállok.

Hazudtam, de nem vette észre. Én ugyanis úgy porszívózok, hogy lefekszem vagy letérdelek, esetleg leülök a talajra, és kezemmel mozgok, majd folyamatosan kúszok a porszívó után. Régen, nagyon régen, mikor még mosni is szoktam géppel, mosás közben mindig énekeltem. Évek alatt rájöttem, ugyanezt a módszert alkalmazhatom a porszívózásra. Néha előfordul, hogy nótázásom közben rámrivall az éppen hallótávolságon belül tartózkodó valamelyik családtagom, jó lenne frissíteni, mert hajlamos vagyok ugyanazt a dalt egy órán keresztül ismételtetni. Ez nálam ösztönös. Ugyanakkor el kell ismernem, rossz érzést válthat ki abból, aki hallgatja megállás nélkül, hogy: „Hull a hó és hózik, Micimackó fázik.” Nem mindig a Micimackót énekelem, de elég gyakran. Van, mikor a „Megfogtam egy szúnyogot” opust adom elő, méghozzá kánonban. Úgy értem, miközben magamban hallom a dal folytatását, kifelé azt lehet hallani, hogy belép a második, majd a harmadik szólam is. Nem lehet szórakoztató egymás után ötször, netán tízszer hallani ezt a sort: „Megfogtam egy szúnyogot, nagyobb volt egy lónál.” Aztán belép a második szólam ugyanezzel a szöveggel. De hát mit tegyek, ha ösztönösen akarom leküzdeni a porszívó keltette zajt? Ezúttal is így történt. Miért változtattam volna a szokásomon, pusztán csak azért, mert két nap múlva férjül vesznek. Szépen nótázok, a térdem sajog, de muszáj az ebédlőasztal alatt is felporszívózni a szőnyeget, hát háromkézlábra állok, negyedikben a cső, és a fejem az asztal alatt van. Következne a tor is, majd a potroh is, mert nagy az asztal, de nem következik, mert egy élő hústömeg hirtelen ránehézkedik a potrohomra. Nem látom a tettest, különben is csípi a szememet a saját

verejtékem, de úgy kezeltem az illetőt, hogy az anyám nem lehet, mert ő nem szokott ilyen pajkos lenni. Valamikor szokott, de azt az apám tudná csak megmondani, ha élne. A lényeg, kifarolok az asztal alól, majd megbillentem az ülepemet energikusan oldalra, és Liácska, mint a nagyalföld, terül el mellettem, hanyatt a szőnyegen.

- Most meg fogsz halni, te bestia. Hazajöttél, és se puszi, se pacs, hanem egyből meglovagolsz?

- Fedezni akartalak, Brumikám.

Fenyegetően felé fordítottam a porszívó fejét, miközben kezdtem rákúszni. Ekkor átment szópósmalacba. Úgy visított, hogy elnyomta a porszívó zúgását. Naná, hogy Manci a földszinten vette az adást és felrohant. Elvégre a kedvenc jövődöbeli menyét meg akarják ölni. Hát mit mondjak. Liácska alul hanyatt, én rajta, de a két test nem fed egymást, olyan 45 fokos szöget képeznek, Lia visít, én hadonászok a porszívó csövével. Anyám átment kocsisba rövid időre. Mintha szekéren ülne gyeplővel a kezében, úgy lökte a szöveget.

- Mutter, mit rinyálsz? Ti nem így szoktatok csinálni a faterral?

- Legalábbis nem volt jellemző ránk, ahogy visszaemlékszem.

- Kösz, hogy végre megtudhattam, miért vagyok ilyen lökött. Fogadjunk, hogy azon kevés alkalom egyikén lettem én alkotva!

- Leköltözöm az Éviékhez Sopronba, ezt az én öreg fejem nem bírja.

- Láthatod, semmi nem történt, csak meg akartam fojtani a Cicamicát, viszont ruha van rajtunk.

- Fiam, én már semmin nem csodálkozom. El tudom ugyanezt képzelni köztetek ruha nélkül is. Mit röhögsz, te hülye?

- Megjelentél előttem ruha nélkül, sápítózva, miközben mi fekszünk egymáson ruhában.

- Manci néni, ne tessék haragudni! Feljöttem, és megláttam, hogy egy feszes, mackónadrágos tompor lóg ki az asztal alól. Muszáj volt ráülnöm. Gondoltam, megmarkolom a füleit, közben jól megsarkantyúzom, de ledobott magáról, aztán majdnem kiporszívózta a szememet, ezért kellett visítanom.

- Kislányom, nem haragszom, de azt azért megjegyzem, jó tanítványnak bizonyultál. Csak legalább csendben csinálnátok, de mit szólnak a szomszédok?

- Tudják, hogy esküvő lesz Aprajafalván, ezért vágják Pamachéknál a disznót.

- Ronda vagy, tudd meg! Én visítottam, mint egy szópósmalac, és nem olyan volt a hangom, mint mikor a disznót vágják.

- Igazad van kislányom, ne is hagyd magad!

- Én pedig megkérem a gyengébb nem képviselőit, távozzanak a munkaterületről!

* * *

- Ugye édes, eltettük a kamerát?

- Legalábbis Gyöngyike kezébe adta az étteremben.

- Kíváncsi leszek, milyen volt a kis menyasszony.

- A kis menyasszony alig tudott énekelni, pedig jó ötlet volt, hogy énekeljük el ketten az „Évszakok”-at.

- Szépen énekeltél, a meghatottság pedig természetes. Első férjhezmeneteled. Hidd el, a második könnyebb lesz!
- Brumikám, ez nem iskola. Négy órával ezelőtt feleségül vettél, ezt nem fogjuk megisméltetni. Most, hogy tudom, milyen érzés a házasságkötési szertartás, majd elgondolkodom rajta, mit szeretnek ezen az emberek. Az biztos, beleestem egy kifícamodott alakba, de ahelyett, hogy ő változott volna, én ficamodtam hozzá. Bakfis koromban eljátszottam a gondolattal: esküvő, násznép meg menyasszonyi ruha... mindez velem történik meg. Az a borzasztó, miután beléd estem, még ilyen álmaim voltak, aztán idomultam hozzád. Mindegy, túléltek. Elmondhatom, élveztem a szertartást, mint vak a némafilmet.
- Annak sem örülsz, hogy hivatalosan is: P. Marosi Lia lettél? Hogy máttól kezdve nem bagolyhiten élsz velem?
- Remélem, nem magyarázol bele butaságokat! Annak örülök, de nem szeretek középpontban lenni. Képzeld el, milyen más lett volna, ha csigapostán beküldjük a hivatalnak házasságkötési szándékunkat, ők postafordultával küldték volna a házassági anyakönyvi kivonatot! Mindegy, nem úgy történt, de immár dokumentálva van: végérvényesen a tiéd vagyok.
- Nem vagy az enyém, csak hozzám tartozol.
- Brumikám, én már csak tudom... a tiéd vagyok. Eddig is a tiéd voltam. A szívemben már akkor, amikor benned még fel sem vetődött, ez a kis hülye úgy tekint rád, mintha te lennél az isten.
- Ennyit jelent számodra a papír?
- Három hét múlva lesz egy éve, hogy beteljesült az álmom. Azóta mindent megkaptam, amit megkaphattam tőled, már csak a papír hiányzott. Történjen bármi ezután: én P. Marosi Liaként fogok meghalni.
- Jobban hiszel ebben, mint a szerelmünkben?
- Brumikám, a szerelmünkben hiszek, ezt pedig tudom. Hittem abban is, hogy egy gyönyörű, okos gyerekünk lesz, ám a sors nem akarta.
- Úgy mondd, mintha végleges lenne, miközben most rohanunk alkotni.
- Hiszem, még lehet, de ha még egyszer terhes maradok, jobb, ha bezársz egy vitrinbe.
- Nyugodj bele, nekem is van stratégiám arra az esetre. A tenyeremen foglak hordani.
- Az nem jó, mert leeshetek és megint baj lenne belőle.
- Bezárlak a hálósobába kilenc hónapig.
- Mi van, ha megint terhes vagyok, de még nem tudunk róla?
- Legfeljebb fölöslegesen fogunk dolgozni ma. Nézd édes! Annyi bizonyos: a gyereket nem a gólya hozza. Mióta ismerjük az alkotás örömét, elmondhatjuk, maradjon meg a gólya magának, ne vegye el tőlünk a munkánkat!
- Brumikám, eddig azt hangoztattad, elmennél a munka temetésére, most pedig itt száguldozol velem az autópályán azzal a céllal, hogy mielőbb dolgozhassál.
- Jaj, tényleg... Nem kell pisilned?
- Mert ha kéne, mi történne?
- Sajnos momentán semmi, de nekem jólesne, hogy neked is kell. Azért rohanok ennyire, meg azért is, nehogy lekéssük a nászéjszakánkat.

- Emlékszem, egyszer kirándulás közben is feltetted ezt a kérdést.
- De akkor is sikerült hazaérnünk időben.
- Miért kellett a házasságkötő terem előtt olyat mondanod az apunak?
- Hallottad?
- Hallottam, de sajnós Robi meg Balázs is hallhatták, ahogy a Győző közli Gyuszi barátjával:
„Gyuszikám, büszke vagyok magamra, hogy fél évig ellen tudtam állni a lányod csábításainak.”
- Ne nézz ilyen csúnyán rám, Borzaska! Nem csábítottál?
- De igen. Csábítottalak mindennap, te pedig csábultál.
- Nem igaz. Ha csábultam volna, akkor most nem fütene a vágy. Nem kéne rohannom, hogy minél előbb megismerhessem azt az ismeretlent.
- Valamint azért, nehogy bepisiljél. Addig jó nekem, míg naponta kell bemutatkoznia. Mit számít az az apróság, hogy esetleg egy terhes nővel rohangászol az ügy érdekében?
- De az is lehet, hogy nem tőlem terhes.
- Mérlegelve a jelenlegi körülményeket, annyit mondhatok: éjszaka ezt a szöveget ne add elő, mert úgy járhatsz, mint mikor leégett a töltött káposzta!
- Ne is mondd, Liácskám! Megérezted a konyhából felénk áradó égett szagot. Ekkor tudatosult benned, nem zártad le a melegedő káposzta alatt a gázt. A következő pillanatban én feküdtem hanyatt a heverő mellett. De a férfiasságom képtelen volt alkalmazkodni az új körülményhez.
- Utána bocsánatot kértem tőled. Nem volt idő a magyarázkodásra. Ledobtalak magamról, kirohantam a konyhába.
- Na igen. Győző pedig nyekkent. Kitűnően összpontosítottad a mozdulataidat. Engem lelőktél, de mire észbe kaptam, te a konyhában voltál. Én pedig a szőnyegen fekve elkezdtem röhögni.
- És kiabáltál utánam: „Még nincs vége!”
- Hát nem is volt vége, tudd meg!
- Akkor miért nem folytattuk?
- Mert mire bejöttél, már nem volt mivel.
- Drága Mancsi néni! Miért van az, hogy egy ilyen bolond gyereket tetszett a világra hozni, nekem mégis ő kell?
- Vigyázz Marosi, mert éjjel olyat fogok csinálni, amitől mindig óvott az anyám serdülő koromban.
- Ettől nem félek. Hol van már az a szomszéd lány, akinek akkor szerettél volna gyereket alkotni. Netán mástól is óvott a Mancsi néni?
- Igen. Mindig rámparancsolt, amikor télen sapka nélkül akartam kimenni az utcára.
- Brumikám, én nem fogok éjjel ellene tiltakozni, ha azt látom, nincs rajtad sapka. Sőt! Annyira elkényeztetted az elmúlt év alatt, hogy sapkában el sem tudnám képzelni.
- Furcsák vagytok, ti nők. A szomszéd lány meg sapka nélkül nem engedte magát.

- Az ő volt. Én szeretném mielőbb kicsinyített példányban látni ezt a hülye Brumit. Ha sapka van rajtad, akkor mitől leszek terhes?

- A Szentlélektől, életem.

Végre megérkeztünk a nyaralóba. Ideje volt, mert legalább az út felétől erős kényszert éreztem ahhoz, hogy ezt a kis szemtelent magamhoz öleljem.

- Most mi lesz veled, te új státuszú, ifjú feleség?

- Feltételezem, az új beosztásomhoz jár egy hónapos próbaidő.

- Igen, jár, fölöslegesen ez a szép szád.

- Jó, hogy mondod, Brumikám. Megyek a fürdőszobába, lemosom az arcomról az idegen ráhatásokat.

- Javasolni szerettem volna én is. Természetesen csatlakozom az előttem szólóhoz. Különben pedig a Robi jobb pusztit tud adni, mint a Balázs.

- A Balázs pusztítani is csak tudományos alapon képes.

- Igen. Ezzel szemben Robi simán képen nyalt, minden lacafaca nélkül.

- Ezt utálom a legjobban az esküvőben, ezt a nagy népi nyalakodást.

- Nekem azért jólesett, amikor Kingi pecsételt az orcámon kétoldalt.

- Brumikám, ha biztos lennék a terhességemben, anatómiai változtatást hajtanék végre rajtad.

- Azt hittem, örülni fogsz, hogy ilyen véleményem van a nővéredről.

- Persze, örülök, csak tudod, biztos, ami biztos alapon szeretnék megfosztani a férfiasságodtól.

- Csillagom, úgy tudom, a nászéjszakán nem szokták a férfiak szerelemgyökerét megcsonkítani. Viszont az új férjek feladata leverni a harmatot.

- Ezt nem értem. Mi az: leverni a harmatot?

- Olyan lányok esetében szokás mondani, akik szűzen mennek férjhez.

- Brumikám, a végén kiderül, nem tudunk egymással mit kezdeni. Te nem járulsz hozzá a szerelemgyökér csonkításához, rajtam pedig nincs harmat, amit le kéne verved. Annak viszont örülök, hogy neked is megártott a szertartás. „Bagolyhit” meg „szerelemgyökér.” Honnan szeded ezeket a kifejezéseket?

- Az Alföldön így mondják.

- Világos, csak te, mint pesti, miért mondod így?

- Mert Pest is az Alföldön van. Ezt nem tudtad, te budai, vagyis dunántúli?

Megszólalt a telefonja. Mivel hallottam, az anyukája hívta, reménykedtem benne, megadja a kislányának a hasznos instrukciókat a következő napszakra. Próbáltam Borzaskám szavaiból kihámozni a beszélgetés tartalmát, meglehetősen csekély eredménnyel.

- Itt vagyunk.

- ...

- Nem volt semmi baj.

- ...

- Jól.

- ...

- Betette.

- ...

- Hihihih.

- ...

- Micsoda?

- ...

- De hát ez borzasztó!

- ...

- Anyukám, majd csinálunk valamit.

- ...

- Legfeljebb azt.

Ez volt az a kijelentése, amikor beláttam, reménytelen a fülelésem. Mi az, hogy majd csinálunk valamit? Nem beszélve arról, hogy füllent az anyukájának, mert még nem tettem be semmit. Na és ha már megtörtént volna? Mi az, hogy legfeljebb azt? Tegnap még jó volt neki, ma pedig fitymálja? Borzasztó! Ráadásul egyre halványabb lett az arca. Végre befejezte a társalgást, de még hozzátette:

„Ne ijedj meg! Majd lesz valahogy.”

- Mit tettem én be neked?

- Mit tettél? Mit tettél? Még semmit nem tettél, csak beszéltél róla. Egyébként a kamerát a kocsiba, amit odaadott Gyöngyike.

- Az más. Megijedtem, hogy az anyukád is az én szerelemgyökeremmel foglalkozik. Csodálkoztam rajta, mikor később azt mondtad, hogy borzasztó.

- Tudod, Brumikám, hogy nem borzasztó! Olyan kis aranyos. Riogatni nem lehet vele. Ami borzasztó, reggel Manci néni meg Évi az én kocsim csomagtartójába pakolták be a kajákat, mi pedig az étteremből hazarohantunk és a te kocsiddal jöttünk el. Logikusan hihették, ha az enyémmel megyünk az esküvőre, ide is azzal fogunk jönni.

- De hát mondtam a Mancinak, hogy „...”

- Folytassad! Mit mondtál, Brumikám?

- Semmit. Most jutott eszembe: csak akartam mondani, de elfelejtettem. Ennek is a Balázs az oka.

- Szegény Balázs, megint rossz fát tett a tűzre?

- Igen, mert nem képes megkötni egy nyakkendőt. Én kötöttem meg neki. Pfújj! De utálom magamat. Ezek szerint nincs kajánk?

- Hacsak múltkor nem hagytunk itt valami maradékot, különben, nem tudom, mit fogunk enni.

- Éhesem! Te engemet, én tégedet, virágom, virágom.

- Nem vagyok még éhes.

- Jól van, édes. Szoktam mondani: egy ennivaló aranyos kis csillag vagy. Most bebizonyítom neked, komolyan gondoltam, amiből egyenesen következik, csak a te táplálékokról kell gondoskodnunk.

- Minek? Ha elfogyasztasz, én sem fogok megéhezni benned. Ne neved!

- Az jutott eszembe, miután bekebeleztelek, egyszer csak komoly hascsikarás zavarja meg a nyugalmamat. Persze, hogy nem nyúlok a gyógyszer után, és pláne nem megyek egyből orvoshoz, mert ezekhez meg kéne mozdulnom. Inkább gondolkodom, mi lehet az oka. Kisvártatva rájövök, dolgozik bennem a Liácska. Szaporán rág ám a drágám!

Körülnéztünk az éléskamrában. Egy fonnyadt paprika, két fej vöröshagyma.

- Életem, ebből nem tudsz lecsót csinálni?

- Nincsen paradicsom, valamint jó lenne tojás is bele.

- Hol tudnánk este paradicsomot szerezni?

- Ezt tőlem kérdezed, Brumikám?

Keresgettünk tovább, de a nappaliban a bárszekrényben. Másfél tábla csokoládé került elő, a karácsonyfáról megmaradt csokidíszek valamint, egy fél üveg Hubertus.

- Liácskám, alighanem vissza kell mennünk Egerbe bevásárolni.

- Rossz vicc lenne a nászéjszakánkat vásárlással tölteni.

- Tényleg, Cicamica. Milyen tanácsokkal látta el kislányát az anyuci?

- Megpuszilt és azt mondta, vigyázzunk az úton, mert hétvégén sok barom közlekedik.

- A programot nem részletezte?

- Nem. De mi lenne, ha felhívnám, elmondanám neki, itt toporgunk a nappaliban és nem tudjuk, mit kezdjünk magunkkal?

- Félek, megmondaná, mit kezdjél magaddal. Inkább hívjad fel, mintha véletlenül hívtad volna, és kezdjél sikoltozni, közben pedig suttozod, hogy „Jaj, de finom, jaj, de jó.”

- Mert akkor mi történne?

- Gondolom, megkérdezné, engem miért nem hall, és megmondanád, elmentem vásárolni, te pedig egyedül vagy.

- Brumikám, hogy szoktam sikoltozni olyankor?

- Nagyon.

Ezek után kivettem a Hubertusos üveget a bárszekrényből, Liácska pedig kiment a konyhába poharakért. Jött vissza, de a küszöbnél megakadt. Olyan sötét lett a házban, hogy csak a fülünkkel láttuk egymást. Gyertya vagy gyufa, az miért is lett volna? Mondta, majd ő önt, én pedig füleljek! Ha magas a pohár hangja, tele van. Füleltem. Tele volt. A tálca is. Ezek után koccintani akartunk. Ő fogta a tele poharat, én pedig az üveget, és próbáltuk összeérinteni. Egy picit beleöntött az ingem ujjába a pohár tartalmából, én pedig az arcához nyomtam az üveget. Végül is megittuk. Ő az üvegből, ha már ott volt, én pedig a pohárból.

* * *

- Fogd meg a kezem, Brumikám, hogy erőt gyűjtsek belőled!

- Angyalkám, nagyon ragad.

- Ne törődj vele, az nem fontos!

- Megnyalhatom?
- Nem bánom. Ha gondolod, nyald meg!
- Milyen édes!
- Ráöntöttem a Hubertust.
- Nagyon szeretem, de a kezeden még sokkal finomabb. Hétfőn elmeséljük a barátainknak, a nászéjszakánkon a kezedet nyalogattam csupán.
- Szeretném, ha így lenne.
- Mondtál valamit, Bogárkám?
- Nehéz elkezdenem, mert nem tudom, mit szólsz hozzá.
- Ezzel szemben, ha hozzászólnék, fölösleges is lenne elkezdened. Liácskám, te le tudsz sötétben vetkőzni?
- Erről van szó. Kérlek, ne értsél félre!
- Eddig nem sok okot adtál a félreértésre. Gondolom, nem azt akarod mondani, hogy a nászéjszakánkon maradjunk felöltözve?
- Nem. Illetve, tulajdonképpen igen. Ezt az éjszakát áldozzuk Judit emlékének!
- Hogy képzeled, Cicamicám?
- Hirtelen támadt az ötletem. Esküvőtök előtt pár nappal tragikus körülmények között meghalt. Hiszem, addig mindent megadtál neki.
- Sajnos egy dolgot nem, pedig öt évig éltünk együtt, de soha nem mondtam ki, hogy szeretem.
- Viszont érezhette, mert én is érzem, ha nem is mondogd mindig. A lényeg, ezzel az éjszakával szeretnék az emlékének adózni. Ha neki nem lehetett nászéjszakája, nekem se legyen. Tudom, formáság, de számára is az lett volna. Ami viszont nagyon nem formáság, az esküvő, és ő nem érezhette át életében, ami nekem ma megadatott. Miért hallgatsz?
- Hinni akarom, hogy hallja, amit mondtál.
- Ezek szerint egyetértesz velem?
- Igen, de azért feküdjünk le! Jó, hogy sötét van, legalább nem látom, hogy levetkőzöl.
- Pedig az az igazi megpróbáltatás.
- Te is hallod?
- Mit kéne hallanom?
- Nem biztos, hogy kéne hallanod. Sőt, mi több, jobb, ha nem hallod, hogy cseng a fülem.
- Vedd fel, mert ha a te füled cseng, akkor nem engem keresnek!
- Rajtam van mindkettő, nem kell egyiket sem felvennem. Ezek szerint azt sem hallod, hogy melyik cseng, ha még a csengést sem érzékeled.
- Gondolom, a jobb, mert tőlem az van távolabb.
- Tévedsz, a bal.
- Brumikám, sokszor mondtad, neked a bal a jobb füled.
- Megcsókolhatlak? Olyan okos vagy, Cicamicám, hogy mindent számon tartasz.
- A számat szoktam a szádon tartani, de a füleidet te nem.

Abban a pillanatban világos lett.

- Jézusom! Ilyen malacok voltunk?
- Voltál te, mert nem én öntöttem.
- De neked kellett volna fülelned.
- Úgy tűnik a fülelést még gyakorolnom kell, viszont remekül tudok szemezni.
- Ha poénnak szántad, még kotorászhattál volna. Megyek és megfürdök.

Kivételesen hagytam, hogy duzzogjon, mert szabadidőre volt szükségem. Felhívtam a szokott éttermünket, és megrendeltem két hidegtálat: „Tárkonyos Rokfortkrémmel töltött gomba, Pulykamell-tekerics à la Fori (bacon, feta sajt, olajbogyó), Kaviáros töltött tojás.” Valamint egy üveg finom édes egri borocskát és az elmaradhatatlan tortaszeleteket, mert Bogárkámnak az ünnepi étkezéshez hozzátartozik a torta is. Ezután felhívtam a taxivállalatot, hogy mindezt hozzák házhoz. Mikor visszajött a szobába, igyekeztem szóval tartani, nehogy gyanút fogjon. Fél óra múlva csengettek.

- Cicamicám, kimegy megnézni, ki lehet az?
- Nem megyek, mert nagyon sötét van.
- Majd én kimegyek.
- Te sem mégy, hátha rossz szándékú alak, nem szeretném, ha bajod történne.
- De életem, akkor is kimegyek, mert hallod, milyen erőszakosan csenget.
- Megyek veled én is.

Megpuszítottam, mert nagyon jól esett, hogy ennyire félt. Kimentünk és a fiatalasszony nagyot nézett. Átvettük a cuccokat, én pedig fizettem. A taxis úr távozott. Láttam a kis bestián, felragyogott a szeme, bár nem hiszem, hogy az evés miatt, inkább a meglepetés hatott rá.

- Nem akartam, hogy éhen haljon az én szerelmem.
- Ha a szerelmed vagyok, miért szemezel másokkal?
- Azt hittem, rájöttél, csak azért mondtam, mert időt akartam nyerni. Számítottam rá, hogy megsértődsz és elvonulsz fürdeni. Szervírozzál, én pedig önző leszek, és addig gyönyörködök benned!
- Csak előtte adok egy vagy két pusztit, mert aranyos voltál.
- Tündérkém, óvatosan adagold a pusziujaidat, mert tudod, fogadalmunk van!

* * *

Felébredtem, ránéztem az órára. Úristen! Jól elaludtunk. Mindjárt fél négy lesz, és négyre ígértük, hogy hazaérünk, de ebből nem lesz semmi.

- Fiatalasszony, ébresztő! Tetszett hallani, mit mondtam? Kukucs! Jó reggelt, itt a tej! Öltözködni kell. Szervusz párna szervusz paplan, váljunk mostan el! Hát ez nem igaz. Liácska! Ég a ház!
- Akkor inkább a tűzoltókat hívjad! Jajj, hány óra van, édes?
- Nem mindegy? Otthon kéne lennünk, mi meg itt vagyunk. Életem, fél négy. Zuhanyozunk, felöltözzünk. Segítek neked öltözködni, hogy gyorsabban menjen, aztán beugrunk a kocsiba, és a lovak közé csapunk. Szerinted van esélyünk, hogy négyre Bükkvárról hazaérjünk?
- Jajj istenem, most mi lesz?

- Most felkelsz, mert ha nem, megfoglak és beteszlek egy kád hideg vízbe.
 - Nem lehetsz olyan dög.
 - Mit mondtál, te kis szemtelen? Azonnal adjál egy kiengesztelő puszit! Mikiék lassan elindulnak otthonról, hogy felköszöntenek engem a születésnapomon, de alighanem előbb érnek hozzánk, mint mi.
 - Az biztos. Megharagszanak ránk.
 - Csak rád, Liácskám, mert én azt mondom, hogy te aludtál el egyedül. Kis buta, nehogy sírva fakadjál! Ilyennek ismersz, hogy nem állok ki melletted?
 - Miért nem ébresztettél fel?
 - Találd ki! Mert én is most ébredtem.
 - Jól nézünk ki. Mit fogunk mondani?
 - A legszerencsésebb lenne az igazat, hogy el ... szóval, hogy elment délelőtt az idő, és lefeküdtünk aludni. Gyere, húzzunk bele, mert jár az óra!
- Mikiéket felhívtam, ne induljanak, mert még nem vagyunk fogadókészek. Fél ötkor indultunk. Liácska vezetett, mondván, nekem nem engedi, mert abból komoly baj lehet, ha meghajtom az autót.
- Brumikám, muzsikál a telefonom a kesztyűtartóban, vedd fel!
 - Tényleg, az Évi hív.
 - Ne csodálkozzál, hanem vedd fel vagy add ide!
 - Nem adom oda, mert vezetés közben nem szabad telefonálni. Vajon mit akarhat tőled a húgom?
 - Nyomd meg azt a francos gombot!
 - Tessék!
 - Szia, Brumi!
 - Szia, Évi baba! Elindultunk haza.
 - Mi az, hogy elindultatok, mikor itthon kéne lennetek?
 - Ne rinyáljál! Tovább tartott a nászút.
 - Na, és milyen volt?
 - Mire vagy kíváncsi, kishúgom?
 - Lia véleményére, azért hívtam őt. Elmondhatod te is, hogy sikerült a nászéjszaka! Hihhihi!
 - Ja az? Fenomenális volt. Apám! Olyan élményben volt részem...!
 - Nem vagyok az apád.
 - Jól van, na! Véletlenül mondtam, mit vered a nyálad? Különben pedig ha az apám lennél, kipanaszkodhatnám legalább magamat.
 - Felcsigáztál. Mi történt?
 - Hol is kezdjem? Lefeküdtünk időben és elaludtunk.
 - Ne a végét meséld! Mi történt a lefekvés és az elalvás között?

- A jóéjt puszira vagy kíváncsi? Képzeld el, azt álmodtam, hogy kinn kaszálok a réten, és elered az eső, ráadásul nagyon villámlik.
- Megvan még az új kasza a műhelyben, amit cirka tíz éve vettél?
- Ha akarod, nektek adom, majd Balázs kaszál.
- Na hiszen! Gondolom, azóta is ott van becsomagolva, még nyelet sem tettél bele.
- Minek tegyek nyelet bele, ha úgysem tudok kaszálni?
- Ezek szerint átaludtad a nászéjszakákat?
- Hagyjál már kibontakozni! Egyébként Egerben vagyunk.
- Ne örjítsél meg! Mit csináltatok eddig?!
- Aludtunk.
- Péntektől vasárnapig? Szegény kislány...
- A szegény kislány megéri a pénzét.
- Mondd tovább!
- Lényeg, nagyot dörrent az ég, erre felébredtem. Még szerencse, hogy nem ugrottam fél-álomban fel az ágyról, hogy felvegyem a telefont. Először azt hittem, a telefon cseng, pedig csak a fülem. Te Évi, akkora sallert kaptam a sógornődtől a képesfelemre, hogy ekkorát azóta sem kaptam, mióta kétszárú gatyát hordok. Ráadásul a köves gyűrűje be volt fordulva a tenyere felé, úgy suhintott oda. Esküszöm neked, a szemem szórta a szikrát. Ne röhögjél!
- Csalódott benned, aztán megbosszulta. Igaza volt.
- De nem ám, hanem megjátszotta az alvót. Tény, mikor felébredtem, tenyere a képemen pihent, neki pedig hunyva voltak a szemei és felém volt fordulva. Azt mondta, hogy álmában, de szerintem törlesztett a barátnőimért.
- Mindegy, akár álmában, akár ébren, megérdemelted.
- Nehogy már gyalázkodjál, hucicám, mert kitagadlak a családból! Harminc év múlva hogy fogok emlékezni a nászéjszakámra?
- Kiszínezed valahogy. Siessetek, nekünk már haza kellett volna indulnunk Sopronba!
- Nehogy szétkürtöljed, hogy Borzaska megagyalt! Álmomban biztos azt hallottam égdörgésnek, mert hatalmas pofont adott, ahogy felém fordult és kinyújtotta a kezét. Biztos meg akart álmában ölelni.

* * *